

СТИВЪН КИНГ

ЧЕСТЪРС МИЛ
НАСЕЛЕНИЕ
~~152~~ 862

ПОД
КУПОЛА 2

СТИВЪН КИНГ ПОД КУПОЛА ТОМ II

Превод: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски

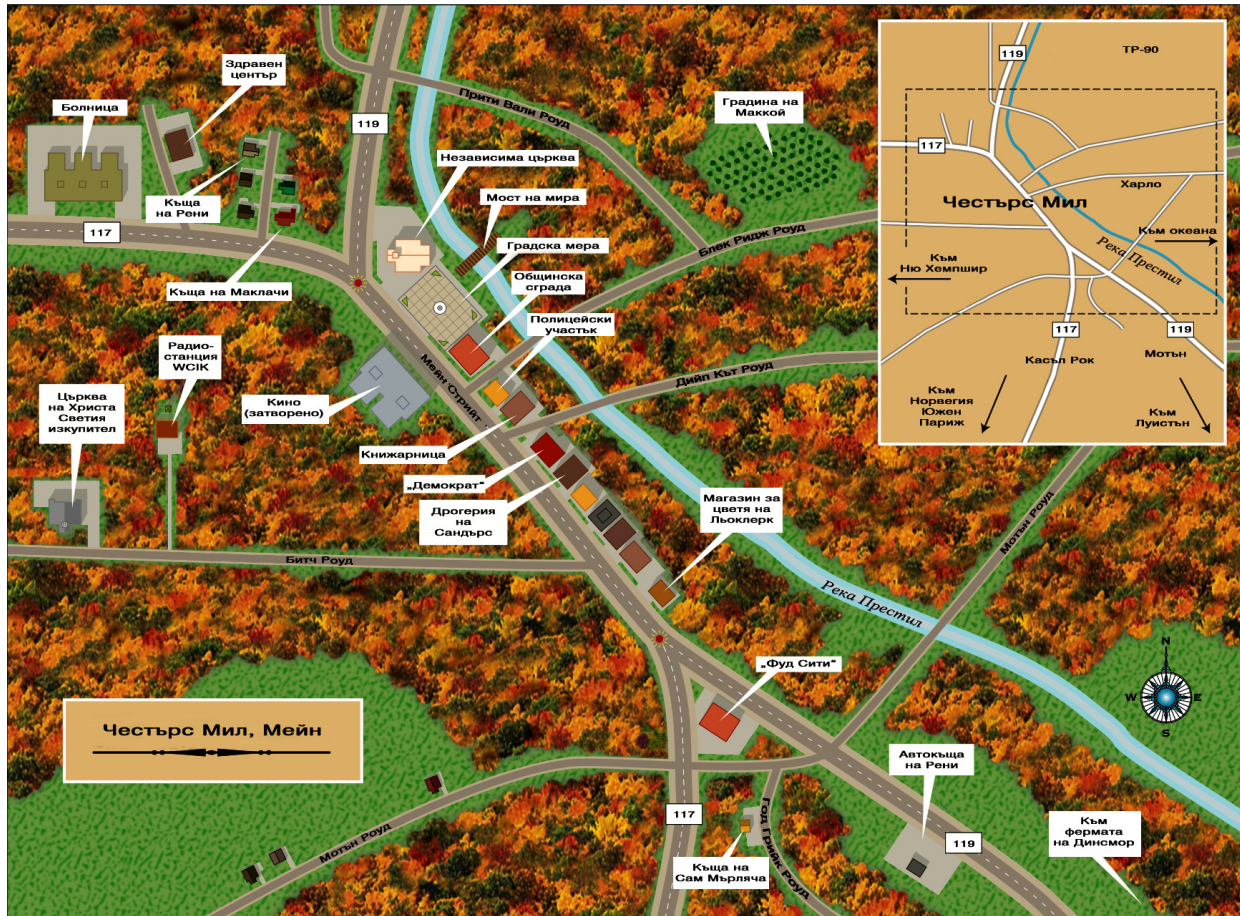
chitanka.info

Апокалипсисът е тук и сега!

Целият свят е вперил очи в доскоро неизвестното американско градче Честърс Мил.

А за хората, затворени под прозрачния похлупак, всеки ден е изпълнен с надежди и горчиви разочарования. Но дори и при тези екстремни обстоятелства човешката алчност и желание за упражняване на контрол не стихват. Сякаш никой не си дава сметка, че времето неумолимо тече и че скоро Честърс Мил може да се превърне в призрачен град, населен само с мъртъвци.

Когато до зазоряване оставаха много часове, лошите мисли добиха плът и се раздвижиха. В непрогледната тъма те се превърнаха в зомбита.

Карта на Честърс Мил

НЯКОИ (НО НЕ ВСИЧКИ) ОТ ХОРАТА В ЧЕСТЪРС МИЛ В ДЕНЯ НА КУПОЛА:

ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ

Анди Сандърс — председател
Джим Рени
Андрея Гринъл

ПЕРСОНАЛ НА „ДИВАТА РОЗА“

Роуз Туичъл — собственица
Дейл Барбара — готвач
Ансън Уилър — мияч на чинии
Анджи Маккейн — сервитьорка
Дуди Сандърс — сервитьорка

ПОЛИЦЕЙСКА СЛУЖБА

Хауард „Дюк“ Пъркинс — началник
Питър Рандолф — заместник-началник
Марти Арсено — полицай
Фреди Дентън — полицай
Джордж Фредерик — полицай
Рупърт Либи — полицай
Тоби Уилън — полицай
Джаки Уетингтън — полицай
Линда Евърет — полицай
Стейси Могин — диспечерка
Рени младши — извънреден сътрудник
Джорджия Ру — извънреден сътрудник
Франк Делесепс — извънреден сътрудник
Мелвин Сиърлс — извънреден сътрудник
Картър Тибодо — извънреден сътрудник

ПАСТОРИ

Лестър Когинс — Църквата на Христа Светия изкупител
Пайпър Либи — Първа независима църква

МЕДИЦИНСКИ ПЕРСОНАЛ

Рон Хаскел — лекар
Ръсти Евърет — парамедик
Джини Томлинсън — медицинска сестра
Дъги Туичъл — медицинска сестра
Джина Буфалино — медицинска сестра (доброволка)
Хариет Бигълоу — медицинска сестра (доброволка)

ХЛАПЕТА

Литъл Уолтър Буши
Джо Макклачи Плашилото
Нори Калвърт
Бени Дрейк
Джуди и Джанел Евърет
Оли и Рори Динсмор

ПО-ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ ЛИЧНОСТИ

Томи и Уилоу Андерсън — собственици на „Дипърс“
Стюарт и Фърналд Бауи — собственици на погребалната агенция

Джо Боксър — зъболекар
Ромео Бърпи — собственик на магазин
Фил Буши — майстор-готвач със съмнителна репутация
Саманта Буши — съпруга на Фил
Джак Кейл — управител на супермаркет
Ърни Калвърт — управител на супермаркет (пенсионер)
Джони Карвър — продавач в бакалница
Олдън Динсмор — фермер
Роджър Килиан — фермер
Лиза Джеймисън — библиотекарка
Клеър Макклачи — майка на Плашилото

Алва Дрейк — майка на Бени

Стъби Норман — търговец на антики

Бренда Пъркинс — съпруга на началник Пъркинс

Джулия Шамуей — собственица и редакторка на местния

вестник

Тони Гуей — спортен репортер

Пит Фрийман — фотограф

Сам Вердро Мърляча — градският пияница

ХОРА ОТ ДРУГИ ГРАДОВЕ

Алис и Ейдън Епълтън

Търстън Маршал — писател с медицински познания

Каролин Стърджис — студентка

ПО-ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ КУЧЕТА

Хорас — коргито на Джулия Шамуей

Кловър — немската овчарка на Пайпър Либи

Одри — златният ретривър на семейство Евърет

СОЛ

1.

Полицайките, които стояха до джипа на Големия Джим, все още си бърбеха (Джаки нервно дърпаше от цигарата си), ала внезапно замлъкнаха, когато Джулия мина покрай тях.

— Джулия? — започна неуверено Линда. — Какво...

Журналистката продължи напред. Както беше кипнала, последното, което ѝ се искаше, бе да говори с още някой от пазителите на закона и реда (Доколкото ги имаше в момента в Честърс Мил). И трябваше да преполови разстоянието до редакцията, за да разбере, че гневът не бе единственото, което изпитваше. Дори не беше доминиращата ѝ емоция. Тя спря под навеса на книжарницата за нови и стари заглавия („ЗАТВОРЕНО ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ“, гласеше написаната на ръка бележка на витрината) донякъде за да даде възможност на галопиращото си сърце да забави темпото, ала най-вече за да надзърне вътре в себе си. Не ѝ отне много време.

— Страх ме е — промълви и подскочи при звука на собствения си глас. Не бе възнамерявала да го изрича гласно.

В този момент Пит Фрийман най-накрая я настигна.

— Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. — Това бе лъжа естествено, ала прозвуча съвсем убедително. Тя се пресегна и се помъчи да заглади стърчащите кичури на главата си. Те се подчиниха... и в следващия миг отново щръкнаха. „Само това ми липсваше — помисли си тя. — Просто невероятно. Сигурно приличам на рошава повлекана.“

— Притесних се, че Рени ще накара новия шериф да те арестува — каза Пит. Разширените му от изумление очи придаваха момчешки вид на трийсетинагодишния мъж.

— Аз пък се надявах да стане така, но, уви! — отвърна тя и разпери ръце, сякаш очертаваше невидимо заглавие на първа страница. — РЕПОРТЕР НА „ДЕМОКРАТ“ ПОПАДА ЗАД РЕШЕТКИТЕ И ПРАВИ ЕКСКЛУЗИВНО ИНТЕРВЮ С ОБВИНЕН В СЕРИЙНИ УБИЙСТВА.

— Джулия? Какво става тук? Имам предвид, освен Купола? Видя ли всички онези младежи с формулярите? Направо настръхнах...

— Видях ги — кимна Джулия — и смятам да пиша за това. Ще направя така, че на градското събрание в четвъртък на Джеймс Рени да бъдат повдигнати доста неудобни въпроси.

Тя сложи длан на рамото на Пит.

— Ще видя какво мога да открия за тези убийства, а после ще напиша всичко, до което се докопам. Както и редакционен коментар — възможно най-силният редакционен коментар, без да изпадам в евтина демагогия. — Тя се засмя горчиво. — Все пак евтината демагогия е запазена марка на Джим Рени.

— Не разбирам какво...

— Не е важно, връщай се към работата си. Аз имам нужда от няколко минутки, за да дойда на себе си. После може и да ми хрумне към кого да се обърна за разговор. Защото нямаме много време, ако ще го печатаме тази вечер.

— Ще го ксерокопираме — каза Пит.

— Какво?

— Довечера ще го ксерокопираме.

Джулия се усмихна вяло и със закачлив жест го отпрати да си върши работата. Пред вратата на редакцията Пит се обърна и отново я погледна. Тя му махна с ръка, за да покаже, че е добре, след което надзърна през пращната витрина на книжарничката. Градският киносалон бе затворил преди пет години, а на мястото на автокиното извън града сега се помещаваше автокъщата на Рени. (Голямото му рекламno табло до шосе 119 се извисяваше точно на мястото, където навремето бе стоял екранът.) Въпреки това обаче Рей Тауъл някак си бе успял да спаси уютната си книжарничка от фалит. Част от изложените на витрината книги бяха по популярна психология от типа „помогни си сам“, а сред останалите преобладаваха изданията с меки корици. Живописните им обложки изобразяваха забулени в мъгла старинни имения, изпаднали в беда благородни девици и голи до кръста мускулести кавалери — ту възседнали буйни жребци, ту не. Неколцина от мъжагите размахваха внушителни мечове и облеклото им се ограничаваше до оскъдни препаски около слабините. „ПОТОПЕТЕ СЕ В СВЕТА НА ЗЛОВЕЩИТЕ ИНТРИГИ И СЮЖЕТИ“ — пишеше на една табличка отстрани.

„Вече се потопихме в него — мина ѝ през ума. — Целият град се потопа.“

Сякаш Куполът не бе достатъчно ужасен сам по себе си, ами и трябваше да си имат работа и с „Градския съветник от Ада“.

Джулия изведнъж осъзна, че това, което я тревожеше най-много — което я плашеше най-много, — бе бързината, с която се развиваха събитията. Рени бе свикнал да бъде най-надутият и арогантен петел в кокошарника и тя очакваше, че по някое време ще се опита да засили контрола си над града — примерно седмица или месец след отрязването им от останалия свят. Обаче от появата на Купола бяха минали само три дни. Три дни и такава промяна! Ами ако Кокс и неговите учени откриеха начин да пробият невидимата преграда още тази вечер? Или Куполът изчезнеше от само себе си? Големия Джим щеше моментално да се свие до предишните си размери, макар и с клеймо на лицето си.

„Клеймо ли? Какво клеймо? — запита се тя, все още загледана в «ЗЛОВЕЩИТЕ ИНТРИГИ» — Та той ще каже, че само е правил най-доброто предвид екстремните обстоятелства. И всички ще му повярват.“

Да, навярно щеше да стане точно така. Обаче не обясняваше защо Големия Джим изобщо не бе чакал, за да направи своя ход. Може би защото нещо се е объркало и не е имал друг избор? Или пък...

— Или пък защото не е съвсем наред — каза Джулия на пъстрите книги пред нея. — И не мисля, че някога изобщо е бил.

Дори и така да беше, как да се обясни бунтът пред супермаркета? Защо хората, чиито килери още бяха пълни с провизии, допуснаха да се държат по този начин? Нямаше никаква логика, освен ако...

„Освен ако той съвсем целенасочено не ги е провокирал.“

Това звучеше абсурдно, все едно си бе поръчала меню „Световна конспирация“ в ресторант „Параноя“ Нали? Предполагаше, че може да поговори с някои от участниците в бунта, но, от друга страна, не бяха ли убийствата далеч по-важни? Все пак тя беше единственият истински репортер на вестника и нямаше време да...

— Джулия? Госпожице Шамуей?

Жената бе потънала в мислите си и гласът буквално я накара да подскочи. Тя се завъртя и щеше да падне, ако Джаки Уетингтън не я беше подхванала. Придружаваше я Линда Евърет; именно нейният

глас я бе изтръгнал от унеса ѝ. И двете полицайки изглеждаха изплашени.

— Можем ли да поговорим? — попита Джаки.

— Разбира се. Работата ми е да говоря с хората и да записвам онова, което ми казват. Давайте си сметка за това, нали?

— Но без да споменавате имената ни — уточни Линда. — Ако не го приемете, забравете за цялата работа.

— Доколкото знам — усмихна се Джулия, — вие двете сте просто „източник, близък до разследването“. Така става ли?

— Ако и вие отговорите на нашите въпроси — добави Джаки. — Съгласна ли сте?

— Никакъв проблем.

— Вие бяхте пред супермаркета, нали? — попита Линда. Ставаше все по-интересно и по-интересно.

— Да. Както и вие. Хайде да си побъбрим. И да си сверим записките.

— Не тук — озърна се Линда. — Не на улицата. Може да ни види някой. Редакцията на вестника също не ми изглежда подходяща.

— Успокой се, Лин — каза Джаки и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ти се успокой — отвърна ѝ Линда. — Ти нямаш съпруг, който да те мисли за съучастник в опандизването на невинен човек.

— Аз нямам никакъв съпруг — гласеше съвсем логичният, както си помисли Джулия, отговор. Каза си още, че съпрузите често са фактор, който само усложнява положението. — Сещам се за едно място, където можем да отидем. Там ще бъдем сами, а и вратата винаги е отключена. — Тя се замисли. — Или поне беше. Не знам как е след появата на Купола.

Джулия, която тъкмо се чудеше кого да интервюира по-напред, нямаше никакво намерение да изпуска двете полицайки.

— Тогава да тръгваме — каза тя. — Предлагам ви аз да вървя по единия тротоар, а вие — по другия. Поне докато не отменим участъка.

— Чудесна идея! — възкликна Линда и се усмихна за първи път.

2.

Пайпър Либи коленичи внимателно пред олтара и потръпна от болка, въпреки че бе положила възглавнички под подутите си колене. Тя се намести с помощта на дясната си длан, като притискаше навехнатата си лява ръка към хълбока. Болеше я по-слабо от коленете — Барби определено се бе справил добре с наместването, — ала въпреки всичко не искаше да я натоварва излишно. В момента рамото ѝ лесно можеше да излезе отново от ставата; бяха ѝ го казали след контузията по време на онзи футболен мач в гимназията. Пайпър събра длани и затвори очи. Езикът ѝ инстинктивно се стрелна към кухината, където до вчера бе имало напълно здрав зъб. Обаче не ѝ беше до него; в живота ѝ бе зейнала далеч по-страшна празнота.

— Здравей, Боже, дете те няма — каза тя. — Пак съм аз и се обръщам сега към Теб, защото се нуждая от Твоята любов и милосърдие. — Една сълза се показа изпод подпухналия ѝ долен клепач и се търкулна по подутата ѝ (и обагрена в мораво) буза. — Кучето ми някъде при теб ли е? Питам, защото страшно ми липсва. Ако е при теб, надявам се да му дадеш от тамошния еквивалент на кучешка бисквитка. Заслужава да получи награда.

При тези думи от очите ѝ рухнаха още сълзи, парливи и горещи.

— А може и да не е при теб. Според повечето религии кучетата не отиват в Рая, макар че някои секти — както и „Рийдърс Дайджест“ — са убедени в обратното.

Естествено, че ако нямаше Рай, въпросът бе излишен, а тя усещаше как идеята за едно лишено от божие присъствие съществуване, за една лишена от Бог вселена ѝ се струва все по-убедителна. Може би всички потъваме във вечната забрава, а може би ни чака нещо още по-лошо. Необятна и непроходима пустош, простираща се под бялото небе — място, където часът винаги е „никога“, посоката е „никъде“, а спътниците ти са „никой“. С други думи, нещо като познатото старо „Дете те няма“ — последен пристан за лошите ченгета, избухливите пасторки, прострелялите се деца и самоотвержените немски овчарки, които умираха, за да защитят

стопанките си. Без Бог, който да отсее зърното от плевата. И макар че в това да се молиш на подобна абстракция имаше солидна доза театралничене (ако не и богохулство), от време на време помагаше.

— Но не за Рая ми пука в момента — изрече Пайпър, — а за това каква част от случилото се с Кловър е по моя вина. Знам, че съм виновна, понеже гневът ми взе надмощие над мен. Отново. Религиозното ми обучение казва, че Ти си ме създал толкова избухлива и вече от мен зависи да го преодоляя, ала ненавиждам тази идея. Не я отхвърлям напълно, но я ненавиждам. Кара ме да си мисля за случаите, когато отиваш с колата си в сервиза и автомонтърът винаги намира начин да обвини теб за проблема. „Карали сте я твърде много“, „Карали сте я твърде малко“, „Забравили сте да освободите ръчната спирачка“, „Забравили сте да вдигнете прозорците и дъждът е повредил електрическите инсталации“... А знаеш ли кое е най-лошото? Че ако наистина Те няма, не мога да те обвиня за нищо! И какво остава? Шибаната наследственост?

Тя въздъхна тежко.

— Съжалявам за неприличната дума; защо просто не се престориш, че не съм я казала, а? Майка ми постъпваше точно така. Междувременно имам друг въпрос: какво да правя оттук нататък? Градът е затънал в ужасни проблеми, а аз искам да помогна по някакъв начин, само дето още не знам как. Чувствам се глупава, слаба и объркана. Предполагам, че ако бях някой от онези старозаветни пустинници, щях да кажа, че имам нужда от знамение. И мисля, че в този момент дори нещо от сорта на „СЛАНИ ПО-ОТСТЪПЧИВА“ или „КАРАЙ ПО-БАВНО В РАЙОНА НА УЧИЛИЩЕТО“ би свършило работа.

В мига, в който го изрече, външната врата се отвори, след което силно се затръшна. Преподобната погледна през рамо, едва ли не очаквайки да зърне някой ангел в пълно снаряжение (с крила и ослепително бяла роба). „Ако иска да се бием, първо ще трябва да изцели рамото ми“ — мина през обърканото ѝ съзнание.

Обаче не беше ангел, а Роми Бърпи. Половината копчета на ризата му бяха разкопчани, краищата ѝ се развяваха и човекът изглеждаше не по-малко съкрушен от нея. Той закрачи по централната пътека между скамейките, но щом я зърна, се закова на място. И двамата изглеждаха еднакво изненадани.

— Боже мили! — възкликна Роми (с луистънския му акцент това прозвуча като „божей милий“). — Извинявай, не знаех, че си тук. Ще дойда по-късно.

— Няма нищо — отвърна Пайпър и се изправи, помагайки си единствено с дясната ръка. — Вече приключих.

— Аз всъщност съм католик... — започна мъжът („Гледай ти!“ — каза си преподобната) — ... но нали в Честърс Мил няма католическа църква... ти си наясно с това като свещеник... и нали знаеш какво казват за бурята и пристанището... Казах си, че няма да е зле да намина и да кажа една молитва за Бренда. Винаги съм харесвал тази жена. — Той избърса бузата си с ръка. Стържещият звук от допира между дланта му и наболата му брада отекува изненадващо силно в притихналата църква. Кичурите му в стил Елвис бяха клюмнали покрай ушите му. — Не просто я харесвах; обичах я. Никога не съм ѝ го казвал, но мисля, че Бренда го знаеше.

Пайпър го изгледа с нарастващ ужас. Бе прекарала целия ден тук и въпреки че знаеше за случилото се пред „Фуд Сити“ — неколцина от енориашите ѝ я бяха известили, — не беше чула нищичко за Бренда Пъркинс.

— Бренда? Какво ѝ се е случило.

— Била е убита. Както и другите. Казват, че оня тип Барби го е сторил. Арестуваха го.

Преподобната притисна длан към устата си и се олюля. Роми се втурна към нея и я прихвана през кръста. В продължение на няколко секунди двамата останаха така пред олтара, досуц като млада двойка, която всеки момент ще бъде венчана, когато външната врата отново се отвори и Джаки въведе Линда и Джулия в църквата.

— Май идеята ми не се оказа чак толкова добра — отбеляза Джаки.

Интериорът на църквата бе като резонатор и макар че полицайката не говореше високо, Пайпър и Роми Бърпи я чуха идеално.

— Не си тръгвайте — спря ги преподобната. — Особено ако е заради случилото се. Не мога да повярвам, че господин Барбара... не бих казала, че е способен на подобно нещо. Та той намести рамото ми... Беше изключително мил и внимателен. — Тя се замисли над

думите си. — Предвид обстоятелствата, де. Елате при нас. Моля ви, елате.

— Това, че можеш да наместиш рамо, не те прави неспособен за убийство — изтъкна Линда, ала прехапа устни и завъртя нервно венчалната си халка.

Джаки я хвана за китката.

— Трябва да бъдем дискретни, нали не си го забравила?

— Мисля, че е твърде късно за това — въздъхна Линда. — Вече ни видяха с Джулия. Ако напише репортаж и тези двамата кажат, че сме били в нейната компания, ще го отнесем.

Пайпър нямаше представа за какво говори полицайката, но долови същината на думите ѝ. Тя вдигна дясната си ръка и я размаха.

— Тук сте в моята църква, госпожо Евърет, и мога да ви уверя, че казаното тук остава зад тези стени.

— Обещавате ли? — попита Линда.

— Да. Така че защо не поговорим за това, което ви интересува? Тъкмо се молах за знак свише и вие се появихте.

— Не вярвам в такива неща — заяви Джаки.

— Нито пък аз — подхвърли преподобната и се засмя.

— Това не ми харесва — намръщи се Уетингтън. Говореше на Джулия. — Каквото и да казва, тук просто има твърде много хора. Да си изгубя работата като Марти е най-малкото. Ще се оправя някак, и бездруго заплатата в полицията е мизерна. Обаче Джим Рени да ме вземе на мушката... — Тя поклати глава. — Това вече не е добра идея.

— Не сме твърде много — обади се Пайпър. — Точно толкова сме, колкото трябва. Господин Бърпи, можете ли да пазите тайна?

Роми Бърпи, който имаше толкова много съмнителни сделки зад гърба си, че сам не помнеше броя им, кимна и вдигна показалец пред устните си.

— Ням съм — каза. Думите му прозвучаха като „Няма съм“.

— Тогава да отидем в дома ми — предложи преподобната. Щом видя, че Джаки още се колебае, Пайпър протегна към нея лявата си ръка... движейки я изключително бавно и предпазливо. — Хайде, да обсъдим всичко заедно. Може би на по глътка уиски?

И Джаки най-накрая склони.

3.

31 ИЗГАРЯЙ ПРЕЧИСТВАЙ

И ЗВЯРЪТ ЩЕ БЪДЕ УЛОВЕН И ХВЪРЛЕН

В ОГНЕНОТО ЕЗЕРО (ОТРОВЕНИЕ ЙОАНОВО, 19:20)

И ЩЕ БЪДАТ МЪЧЕНИ ДЕН И НОЩ ВО ВЕКИ ВЕКОВ (20:10)

ИЗГОРИ ГРЕШНИЦИТЕ

ПРЕЧИСТИ ПРАВЕДНИЦИТЕ

ИЗГАРЯЙ ПРЕЧИСТВАЙ ИЗГАРЯЙ ПРЕЧИСТВАЙ 31

31 ПРИСТИГА ОГНЕНИЯТ ИСУС 31

Тримата мъже, наблъскани в кабината на раздрънкания оранжев камион, се загледаха учудено в това загадъчно послание. То се мъдреше върху стената на склада зад сградата на радиото и бе изписано с черни и червени букви, които бяха толкова големи, че заемаха почти цялата повърхност.

Този, който седеше по средата, беше Роджър Килиън, собственикът на птицефермата и баща на многолюдната челяд с куршумовидни глави. Той се обърна към Стюарт Бауи, който бе зад волана на камиона.

— К'во значи туй бе, Стюи?

Ала Фърн Бауи беше този, който му отговори:

— Значи, че проклетият Фил Буши е още по-изперкал и от преди, ето к'во значи. — Той отвори жабката, отмести омазнени работни ръкавици и извади револвер трийсет и осми калибър. Провери дали

всички гнезда на барабана са заредени, врътна рязко китката си, при което цилиндърът се върна с щракване на мястото си, и затъкна оръжието в колана си.

— Нали знаеш, Фърн — отбеляза Стюарт, — че това е една страхотна възможност да си отнесеш ташаците?

— Мисли за него, не за мен! — отвърна Фърн и посочи към студиото, откъдето се разнасяше приглушена госпъл музика. — Друса се със собственото си производство от цяла година и сигурно е по-безопасно да си край някое буре с барут, отколкото при него.

— Фил вече иска да му викат Готвача — отбеляза Роджър Килиън.

Бяха спрели пред студиото и Стюарт бе натиснал клаксона не веднъж, а няколко пъти. Фил Буши обаче така и не се показа. Можеше да е вътре и да се крие, а можеше и да се спотайва в гората зад сградата на радиото; не бе изключено, каза си Стюарт, да се намира и в лабораторията си. Обзет от параноя, агресивен и опасен. Въпреки това обаче едва ли бе добра идея да цъфнат въоръжени при него. Ето защо той се пресегна, извади револвера от колана на Фърн и го пхна под шофьорската седалка.

— Хей! — възмути се брат му.

— Няма да стреляш тука — отсече Стюарт. — Да не искаш да вдигнеш всички ни във въздуха? — После се обърна към Роджър: — Кога за последен път видя кльощавия кучи син?

Роджър се замисли.

— Беше поне преди четири седмици — когато получихме последната голяма доставка за града. Дето ни я докараха с оня огромен хеликоптер „Чинук“, нали се сещаш? — Произнесе го „Шинуук“; Роми Бърпи със сигурност би го разбрал.

Стюарт се замисли. Това не беше на добре. Ако Буши бе в гората, нямаше да имат проблеми. А ако дебнеше в студиото, обхванат от параноя, въобразявайки си, че са федерални агенти, вероятно пак нямаше да имат проблеми... освен ако не му хрумнеше да ги посрещне с дъжд от куршуми.

Ако беше в склада обаче... това май не вещаеше нищо добро.

— В каросерията има цял наръч здрави дълги пръти — каза Стюарт на брат си. — Вземи един от тях и ако Фил се покаже, и почне да се държи грубо, цапардосай го със сопата.

— Ами ако е въоръжен? — попита Роджър (съвсем не без основание).

— Спокойно, няма да бъде — отвърна Стюарт. Макар и да не беше никак сигурен в това, бе твърдо решен да изпълни дадените му заповеди — две бутилки пропан да бъдат доставени възможно най-бързо в болницата. „После, когато имаме възможност, ще транспортираме и останалото количество — беше казал Големия Джим. — Вече официално приключихме с амфетамините.“

Това известие донесе облекчение на Стюарт; когато Куполът се вдигнеше, той смяташе да зарече и погребалния бизнес. И да се премести на някое по-топло местенце — я Ямайка, я Барбадос... Беше се нагледал на трупове и не искаше да вижда нито един повече. Обаче не искаше той да е този, който ще каже на Готвача Буши, че излизат от играта, и изрично бе уведомил Рени за това.

„Не се притеснявай, аз ще се погрижа за Готвача“ — беше му казал Големия Джим.

Стюарт зави около сградата и спря пред задния вход. Остави двигателя включен, за да може да оперира с повдигана и лебедката.

— Вижте само! — удиви се Роджър Килиън. — Взираше се в западния хоризонт, където слънцето приличаше на разпльокано алено яйце. Скоро щеше да се скрие зад тъмните сажди, останали от горския пожар, и да почернее като при зловецко затъмнение. — Направо тръпки ме побиват, майчице мила!

— Стига си дрънкал! — скастри го Стюарт. — Искам да си свършим работата и да се пръждосваме отук, Фърни, вземи си сопа. Някоя по-ячка.

Брат му се изкатери на каросерията, където се търкаляха парчета дърво с най-различна форма и дължина, и грабна една цепеница с размерите на бейзболна бухалка. Стисна я с две ръце и замахна, за да я пробва.

— Тази ще свърши работа — кимна той.

— „Баскин Робинс“! — промълви отнесено Роджър, без да откъсва взор от западния хоризонт. Беше заслонил очи с длан, присвивайки клепачи, поради което лицето му наподобяваше това на трол.

Междувременно Стюарт се занимаваше с отключването на задната врата — сложен процес, понеже бе снабдена с катинар и две

секретни брави, — ето защо му изръмжа изнервено:

— Какви ги бръщолеваш пак?

— Ами че те имат точно трийсет и един вкуса — обясни Роджър и се усмихна, разкривайки две редици развалени зъби, които никога не бяха виждали нито Джо Боксър, нито който и да е друг стоматолог.

Стюарт нямаше представа за какво говори Роджър, ала брат му прояви по-голяма съобразителност.

— Не си мисли, че онзи надпис на стената е реклама на сладолед! — подхвърли Фърн. — Освен ако „Баскин Робинс“ не се споменават в книгата на Апокалипсиса!

— Млъквайте и двамата! — срязва ги Стюарт. — Фърни, бъди готов с тази тояга! — После блъсна рязко вратата и надзърна вътре. — Фил?

— Казах ти, че иска да го наричат Готвача — обади се Роджър. — Като онзи герой от „Саут Парк“.

— Готвач? — извика Стюарт. — Готвач, тук ли си?

Никакъв отговор. Стюарт заопипва с ръка в сумрака, като всеки миг очакваше да бъде сграбчен, и не след дълго напипа ключа за осветлението. Щом го щракна, пред погледа му се разкри зала, заемаща поне три четвърти от дължината на склада. Стените ѝ бяха от небоядисани голи дъски, като фугите помежду им бяха запълнени с розова изолаторна пяна. Помещението беше буквално препълнено с газови бутилки от всевъзможни марки и размери. Не можеше да прецени колко бяха на брой, но ако трябваше да предположи, то щеше да е в интервала между четиристотин и шестстотин.

Стюарт закрачи бавно по централната пътека на склада, като се взираше съсредоточено в различните обозначения върху всяка от бутилките. Големия Джим изрично го бе инструктирал от кои точно да вземе и му беше казал, че ще ги открие в задната част на склада. Слава богу, оказа се точно така. Мъжът спря пред пет бутилки „общински стандарт“ с надписи **„БОЛНИЦА КАТИ РЪСЕЛ“**. Бяха сложени между заграбените от пощата бройки и онези с етикети **„ЧЕСТЪРС МИЛ — ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ“**.

— Трябва да вземем две — каза той на Роджър. — Донеси ми веригата, за да ги вържем. Фърни, ти иди ей-там и виж дали вратата към лабораторията е заключена. Ако не е, заключи я! — И Стюарт подхвърли на брат си връзката ключове.

Фърн не беше длъжен да му се подчинява, обаче си беше изпълнителен по природа и го направи. Той закрачи между стелажите с газови бутилки, които свършваха на три метра от вратата на лабораторията. Самата врата, както забеляза Фърн със свито сърце, беше открената. Зад гърба му се разнесе дрънченето на веригата, последвано от бръмченето на повдигача и глухо металическо тракане, свидетелстващо, че първата бутилка вече е натоварена в каросерията на камиона. Струваше му се, че всички тези шумове сякаш идват отнякъде много далеч, особено когато си представи как Готвача дебне от другата страна на вратата — с кървясали очи и налудничави мисли в главата. Надрусан като за световно, с картечен пистолет в ръка.

— Готвач? — извика Фърн. — Тук ли си, стари приятелю?

Никакъв отговор. И въпреки че изобщо не му влизаше в работата — вероятно и той беше не по-малко луд, — любопитството му в крайна сметка надделя и той побутна с цепеницата си вратата, за да я отвори по-широко.

Флуоресцентните лампи на лабораторията светеха, ала иначе тази част от прочутото складово съоръжение на корпорация „Исус е цар“ изглеждаше необитавана. Нито една от двайсетте пещи — големи електрически скари, всяка от които бе снабдена с абсорбатор и бе захранвана от отделна газова бутилка — не работеше. Металните съдове, стъклениците и скъпите колби си стояха по рафтовете. Самото помещение вонеше (винаги бе воняло и винаги ще вони, каза си Фърн), ала подът беше чист и нямаше следи от занемареност. На едната стена висеше фирмен календар на автокъщата на Рени, който още стоеше на август. Може би защото някъде по това време копелето бе изгубило връзка с действителността, предположи Фърн. И вече витаеше някъде другаде. Той се осмели да пристъпи малко по-навътре в лабораторията. Беше им донесла цяло състояние, ала въпреки това никога не я беше харесвал. Миризмата ѝ бе същата като на подготвителната зала в сутерена на погребалното им бюро.

В единия ъгъл бе обособено помещение посредством масивни стоманени панели. В средата им имаше врата. Фърн добре знаеше, че точно тук се съхранява готовата продукция на Готвача. Висококачествени кристалчета метамфетамини, опаковани не в обичайните прозрачни найлонови торбички, а в плътни полиетиленови чували за смет. Едва ли някой от наркоманите, сновящи по улиците на

Ню Йорк или Лос Анджелис в търсене на хубава стока, би повярвал, че е възможно някъде да се държи първокласна дрога в такива количества. Защото пълният капацитет на помещението зад металните панели побираше количество, достатъчно да се снабдява цяла Северна Америка в продължение на месеци или дори цяла година.

„Защо изобщо Големия Джим му позволи да произведе толкова много? — зачуди се Фърн. — Защо не спряхме навреме? Какво сме си мислели, по дяволите?“ Единственият отговор, който му идваше наум, беше най-очевидният — защото можеха да си го позволят. Комбинацията от гения на Буши и всички тези безбожно евтини китайски съставки ги беше опиянила. Освен това основаха корпорацията „Исус е цар“, която прославяше делото Божие по цялото източноамериканско крайбрежие. Всеки път, когато някой повдигаше този въпрос, Джим Рени му изтъкваше този факт. А после цитираше Светото писание — „Защото работникът заслужава своята заплата“ (Евангелие от Лука) и „Не връзвай устата на вол, който вършее“ (Послание на апостол Павел към Тимотей).

Фърн така и не бе разбрал смисъла на това за вола.

— Готвач? — попита, докато пристъпи още по-навътре в лабораторията. — Приятелю?

Нищо. Той погледна нагоре и видя терасовидните съоръжения от суров дървен материал, които опасваха помещението от двете срещуположни стени. Те също се използваша за съхранение и съдържанието на кашоните, струпани там, със сигурност би заинтригувало ФБР, ФДА и АТФ^[1]. И там нямаше никого, ала Фърн забеляза нещо, което не си спомняше да е виждал преди — покрай парапетите на двата балкона минаваше дебел бял кабел, закрепен към дървото с масивни метални скоби. Дали беше електрически кабел? Тогава какво захранваше? Нима откачалката бе сложила пещи и там? Ако беше така, защо Фърн не ги виждаше? Самият кабел изглеждаше твърде дебел, за да захранва обикновен електроуред като телевизор или ра...

— Фърн! — извика Стюарт, карайки го да подскочи. — Ако го няма, ела тук и ни помогни! Искам да си ходим! По телевизията казаха, че в шест ще има извънредна новинарска емисия, така че искам да видя дали ония са измислили нещо!

В Честърс Мил „ония“ започваше все по-често да се употребява за хората от света извън Купола.

Фърн послуша брат си и закрачи към камиона. Ако беше надзърнал зад вратата, навярно щеше да види към какво са прикрепени новите електрически кабели — бяла, наподобяваща глина субстанция с формата и размерите на средноголяма тухла. Тя бе поставена на отделен рафт, където освен нея нямаше нищо друго, и представляваше пластичен експлозив.

Приготвен собственоръчно от Готвача, по негова собствена рецепта.

---

[1] ФДА — Федералното управление по контрол на качеството на хранителните продукти и лекарствените препарати; АТФ — Бюрото за контрол над алкохола, тютюневите изделия и огнестрелните оръжия. — Б.пр. ↑

4.

Докато пътуваха към града, Роджър вдигна пръст и отбеляза дълбокомислено:

— Хелоуин. Той е на трийсет и първо число.

— Ти си бил истинска подвижна енциклопедия! — подхвърли му Стюарт, докато шофираше.

Роджър килна неестествено издължената си глава.

— Обичам да трупам знания — премлясна скромно той, без да усеща иронията. — Не го правя насила, просто така ми иде.

„Ямайка. Или Барбадос — помисли си Стюарт. — Някъде на топло. Вдигне ли се проклетият Купол, моментално си обирам крушите. Никога вече не искам да виждам някой Килиън. Или който и да е от тоя град.“

— Картите в едно тесте също са трийсет и една.

Фърн се вторачи в него.

— Абе, ти нормален ли си...

— Майтап бе, майтапя се, не чаткате ли? — отвърна Роджър и се засмя толкова пискливо, че чак главата на Стюарт го заболя.

Слава богу, вече приближаваха болницата. Стюарт видя един сив форд „Таурус“ да завива по алеята.

— Хей, това е доктор Ръсти! — възкликна Фърн. — Ще се зарадва, като види, че пак има газчица. Надуй тромбата, Стюи!

Стюарт изпълни желанието на брат си.

5.

Когато Безбожниците си тръгнаха, Готвача Буши най-накрая остави пулта за дистанционно отваряне на гаражната врата, който стискаше в ръката си. Беше наблюдавал братята Бауи и Роджър Килиън от прозореца на тоалетната в студиото. През цялото време, докато те тършуваха сред нещата му в склада, палецът му чакаше в готовност върху бутона. И ако бяха взели нещичко от продукцията му, щеше да натисне копчето и да изпрати цялата сграда в небесата.

— Всичко е в твоите ръце, Исусе мой — бе прошепнал той. — Както обичахме да казваме, когато бяхме деца, „не ми се иска, но ще го направя“.

И Исус се бе погрижил да не се стига дотам. Готвача бе почувствал, че ще стане така, още щом бе чул как Джордж Доу и „Госпълтоунс“ запяват „Боже, как винаги се грижиш за мен“, и усетът му не го беше подлъгал. Това бе истински Знак Свише. Оказа се, че не са дошли за амфетите, а за две пикливи бутилки с пропан.

Загледа се подире им, докато оранжевият камион се отдалечаваше, след което се затътри по пътеката между задната стена на студиото и сградата, служеща едновременно за лаборатория и склад. Помисли си, че това вече е неговата сграда, с неговите амфети... поне докато Исус не дойдеше и не вземеше всичко за себе си.

Може би това щеше да се случи на Хелюин.

А може и да станеше по-рано.

Имаше толкова много неща, за които трябваше да помисли, а напоследък мисленето му вървеше най-леко, когато бе надрусан.

Да, тогава мислите му течаха като по вода.

6.

Джулия отпи съвсем мъничко от уискито, задържайки го в устата си, но двете полицайки гаврътнаха юнашки глътки. Естествено, нямаше да се напият от толкова, но езиците им определено се поразвързаха.

— Честно да си кажа, съм ужасена — въздъхна Джаки Уетингтън. Погледът ѝ бе сведен надолу и ръцете ѝ си играеха с празната чаша за сок, ала когато Пайпър предложи да ѝ налее отново, категорично поклати глава. — Това никога нямаше да се случи, ако Дюк беше жив. Не спирам да се връщам към тази мисъл. Даже и да имаше основания да вярва, че Барби е убил жена му, щеше да действа съобразно изискванията на справедливото наказателно производство. Защото такива бяха принципите му. И за нищо на света не би позволил на бащата на една от жертвите да слиза долу в Кафеза и да влиза в конфронтация със задържания. — Линда zakима енергично. — Настръхвам само като си помисля какво може да му се случи на Барби. Освен това...

— Ако може да се случи на Барби, значи може да се случи и на всекиго, нали? — подхвърли Джулия.

— Точно така — потвърди Джаки. Продължаваше да си играе с чашата и да хапе нервно устни. — И ако нещо му се случи — нямам предвид линчуване или друга подобна изродщина, а най-обикновен инцидент в килията например, — не съм сигурна, че ще мога отново да сложа тази униформа.

Тревогата на Линда беше по-прозаична и конкретна. Съпругът ѝ бе убеден, че Барби е невинен. Под влияние на гнева (и отвращението, обзело я от находката в килера на Маккейнови) тя бе отхвърлила моментално тази идея — все пак армейските плочки на Барби бяха открити в посивялата, вкочанена ръка на Анджи Маккейн. Ала колкото повече се замисляше над нея, толкова повече посърваше. Донякъде защото уважаваше преценката на Ръсти за нещата от живота (и винаги я беше уважавала), но също така и заради онова, което Барби бе извикал точно преди Рандолф да го напръска със спрея. „*Кажете на*

съпруга си да огледа труповете! Трябва непременно да огледа труповете!“

— Има и още нещо — продължи Джаки, въртейки чашата си в ръце. — Не е редно да се обгазява арестант само защото крещи. Имали сме съботни нощи, особено след големи дербита, когато Кафезът е бил като зоопарк по време на хранене. Обаче винаги сме ги оставяли да си крещят. Накрая се уморяват и заспиват.

Междувременно Джулия изучаваше с поглед Линда.

— Кажи ми отново какво извика Барби — обърна се към нея, когато Джаки приключи.

— Искаше Ръсти да огледа труповете и най-вече този на Бренда Пъркинс. Каза, че няма да бъдат в болницата. Знаеше го. Телата са откарани в погребалното бюро на Бауи, а това не е редно.

— Абсолютно, особено ако са убити — отбеляза Ромео. — Ега ти шибанията! — Внезапно се смути и побърза да добави: — Съжалявам за ругатнята, преподобна.

Пайпър махна с ръка.

— Ако той ги е убил, не разбирам защо най-важната му грижа е медицинският оглед на жертвите. От друга страна, ако не го е сторил, може би се надява, че аутопсията ще го оневини.

— Бренда е била последната жертва, така ли? — попита Джулия.

— Да — потвърди Джаки. — Трупното вкочаняване бе започнало, но не я бе обхванало напълно. Или поне е такова впечатление останах, когато я видях.

— Точно така беше — подкрепи я Линда. — И като имаме предвид, че вкочаняването започва около три часа след смъртта, следователно Бренда е починала между четири и осем сутринта. Според мен по-скоро към осем, но все пак не съм лекар. — Тя въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Ръсти също не е лекар, разбира се, но би могъл да определи момента на настъпването на смъртта с далеч по-голяма точност, ако го бяха извикали. Обаче никой не го извика. Включително и аз. Бях толкова объркана... толкова неща се случиха...

Джаки най-накрая остави чашата си на мира.

— Искам да те питам нещо, Джулия — тази сутрин бяхте заедно с Барби пред супермаркета, нали?

— Да.

— В девет-девет и нещо. Горедолу тогава започна бунтът...

— Точно така.

— Той ли пристигна пръв, или ти? Защото не знам.

Джулия не можеше да си спомни, но имаше чувството, че е пристигнала преди него — че той е дошъл по-късно, малко след Роуз Туичъл и Ансън Уилър.

— Успокоихме хората — каза тя, — но именно той ни показва как. И вероятно спаси доста хора от по-нататъшни травми. Главата ми не го побира как същият човек би могъл да бъде отговорен за находката ви в килера. Имате ли някаква представа в каква последователност са загинали жертвите?

— Анджи и Дуди са умрели първи — отвърна Джаки. — Разложението при Когинс бе в по-малко напреднал стадий, следователно той е издъхнал след тях.

— Кой ги откри?

— Рени Младши. Станал подозрителен, защото видял колата на Анджи в гаража. Но не това е важното сега, а Барбара. Сигурна ли си, че се е появил след Роуз и Анс? Защото в такъв случай остава без алиби...

— Сигурна съм, защото не беше в пикапа на Роуз. Само двамата с Ансън бяха вътре. Значи ако приемем, че през това време не е убивал хора, къде би могъл да бъде? — Това обаче беше очевидно и тя се обърна нетърпеливо към преподобната: — Пайпър, може ли да използвам телефона ти?

— Разбира се.

Джулия разлисти страниците на тъничкия телефонен указател, след което взе мобилния на Пайпър и набра номера на ресторанта. Гласът на Роуз никога не бе звучал толкова рязко и грубо:

— Затворено е до второ нареждане. Едни копелдаци арестуваха готвача ми.

— Роуз? Обажда се Джулия Шамуей.

— О, Джулия! — Вече не звучеше толкова грубо, но и не можеше да се каже, че е любезна. — Какво искаш?

— Опитвам се да проверя евентуалното алиби на Барби. Навита ли си да ми помогнеш?

— Много ясно. Самата идея, че Барби може да е убил тези хора, е абсурдна. Какво те интересува?

— Искам да разбера дали е бил в ресторанта, когато избухнаха безредиците пред „Фуд Сити“?

— Естествено — отвърна леко сопнато Роуз. — Къде другаде би могъл да бъде след закуска? Когато двамата с Ансън тръгнахме за провизии, той се бе заел да чисти скарите.

7.

Слънцето залязваше, сенките се удължаваха и Клеър Макклаци много се разтревожи. Най-накрая отиде в кухнята, за да направи онова, което от известно време отлагаше — да вземе мобилния телефон на мъжа си (който той бе забравил вкъщи в неделя сутринта; непрекъснато го забравяше) и да набере своя. Боеше се, че след четвъртото повторение на сигнала „свободно“ ще се включи гласовата поща и тя ще чуе собствения си глас — ведър и жизнерадостен, записан, преди градът, в който живееше, да се превърне в затвор с невидими решетки. „Здравейте, това е гласовата поща на Клеър Макклаци. Моля, оставете съобщение след сигнала.“

И какво щеше да каже? „Джоуи, обади ми се, ако си жив?“

Тя посегна към клавишите, след което се разколеба. „Не забравяй, че ако не вдигне веднага, може да е защото е на колелото си и не може да извади апарата навреме от раницата си. Ти обаче ще му позвъниш отново и той ще ти отговори на секундата, защото телефонът ще е в ръката му и той ще знае, че си го търсила.“

Ами ако гласовата поща се включеше за втори път? И за трети? Защо изобщо му бе позволила да излезе от къщи? Къде ѝ беше умът тогава?

Клеър затвори очи и в съзнанието ѝ изникна образ с кошмарна яснота — всички телефонни стълбове и витрини на главната улица са осеяни със снимки на Джо, Бени и Нори (като онези в полицейските бюлетини за изчезнали деца), а под тях с главни букви пише: „ДЕТЕТО Е ЗАБЕЛЯЗАНО ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ НА...“

Тя отвори очи и набра бързо номера, преди отново да е изгубила самообладание. Бе решила какво съобщение ще остави на гласовата поща — „Звъня ти от десет минути и е крайно време да ми вдигнеш, господинчо!“ — когато за голяма нейна изненада гласът на сина ѝ се разнесе в ухото ѝ:

— Мамо! Ало, мамо!

Значи Джо беше жив! И не само беше жив, но и съдейки по тона му, бе изключително развълнуван.

„Къде си?“ — опита се да каже Клеър, ала не можа да изрече нищо. Нито дума. Изведнъж краката ѝ сякаш бяха станали гумени и еластични и тя се подпря на стената, за да не се строполи на пода.

— Мамо? Там ли си?

Някъде от другата страна на връзката се дочу шум на минаваща кола и Бени извика на някого:

— Доктор Ръсти! Хей, привет, имате ли минутка?

Клеър понечи отново да заговори и този път вече успя:

— Да, тук съм. Вие къде сте?

— В горната част на парка. Тъкмо щях да ти се обадя, защото започва да се стъмва — да ти кажа да не се тревожиш, — и телефонът иззвъня в ръката ми. Изкара ми акъла.

Е, това определено пъхаше прът в старото като света колело на тревожестите се родители. *„В горната част на парка? Значи ще бъдат тук до десет минути. И Бени сигурно ще поиска още две кила храна. Благодаря ти, Боже!“*

Нори говореше нещо на Джо. Звучеше като *„Кажси ѝ! Кажси ѝ!“* После гласът на сина ѝ отново прозвуча в ухото ѝ — толкова превъзбуден и ликуващ, че Клеър трябваше да отдалечи апарата от ухото си:

— Мамо, мисля, че го открихме! Почти съм сигурен! Намира се в овощната градина на билото на Блек Ридж!

— Какво сте открили, Джо?

— Още не знам точно и не искам да прибързвам с изводите, но по всяка вероятност това нещо е генераторът на Купола. Трябва да бъде. Видяхме някакъв маяк, като онези, които слагат на радиокулите, за да предупреждават самолетите, обаче е на земята и е по-скоро пурпурен, а не аленочервен. Не се приближихме достатъчно, за да видим нещо друго. Просто изгубихме съзнание и тримата. Когато се свестихме, всичко беше наред, но понеже започваше да става късно, реших...

— Изгубили сте съзнание? — едва не изкреця Клеър. — Какво искаш да кажеш? Веднага се прибирай! Веднага се прибирай, за да видя дали ти има нещо...

— Нищо ми няма, мамо — успокой я Джо. — Мисля, че е като... нали знаеш, че когато пипнат за първи път Купола, хората изпитват лек шок? А после вече нямат подобни проблеми? Е, според мен е същото.

Първия път припадаш, но после вече си... как се казваше... имунизиран. И нищо ти няма. Между другото, и Нори е на същото мнение като мен.

— Изобщо не ме интересува на какво мнение сте с Нори и Бени, господинчо! Прибирай се веднага, за да видя как си, или хубавичко ще имунизирам задника ти!

— Добре, но ще трябва да се свържем с онзи Барбара. Все пак именно той се сети за Гайгеровия брояч и се оказа съвсем прав! Както и с доктор Ръсти. Той току-що мина с колата си покрай нас. Бени му извика, но явно бързаше за някъде, защото не спря. Ще им кажем да дойдат и двамата у нас, става ли? Трябва да решим какъв ще бъде следващият ни ход.

— Джо... господин Барбара е...

Клеър замлъкна. Нима щеше да каже на сина си, че господин Барбара — когото някои хора вече наричаха „полковник Барбара“ — е бил арестуван за няколко убийства?

— Какво? — попита Джо. — Какво за него? — Триумфът в гласа му бе заменен от тревога и тя си каза, че навярно синът ѝ можеше да разчита нейните настроения със същата лекота, с която тя разчиташе неговите. А и момчето определено бе възложило много надежди на Барбара... Нори и Бени едва ли правеха изключение. Нямахме как да им спестим неприятната новина (колкото и да ѝ се искаше), но поне не се налагаше да им я съобщава по телефона.

— Елате у дома възможно най-бързо — каза Клеър. — Тук ще си поговорим за всичко. И още нещо, Джо — искам да знаеш, че страшно се гордея с теб!

8.

Джими Сиройс умря същия този следобед, докато Плашилото Джо и приятелите му караха велосипедите си с бясна скорост към града.

Ръсти седеше в коридора, прегърнал през рамо Джина Буфалино, която плачеше, притиснала лице към гърдите му. Навярно преди време щеше да се почувства неловко, ако седеше в подобна близост със седемнайсетгодишно момиче, ала нещата се бяха променили. Човек трябваше да хвърли само един поглед на този коридор, който бе осветен не от флуоресцентни лампи, а от съскащи газови фенери „Коулман“, за да разбере колко се бяха променили нещата. Болницата му се беше превърнала в готическо царство на сенките.

— Ти нямаш никаква вина — каза ѝ той. — Нито ти, нито аз, нито дори той има някаква вина. Не е искал да се разболеет от диабет.

Макар че имаше доста хора, които си живееха с подобна диагноза в продължение на дълги години. Хора, които полагаха грижи за себе си. Джими — самотник, който живееше почти като отшелник на Год Крийк Роуд, — не беше от тях. Когато най-накрая пристигна в здравния център — а това стана миналия четвъртък, — той не можеше дори да излезе от колата си и само натискаше клаксона, докато Джини не излезе да провери какъв е проблемът. Ръсти веднага се зае да го прегледа и щом смъкна панталоните му, откри немощен десен крак, който се бе оцветил в синьо. Тоест дори да му се беше разминало, необратимите неврологични увреждания, настъпили в резултат от болестта му, щяха да го съсипят.

— Изобщо не ме боли, докторе — заяви Джими на Рон Хаскел малко преди да изпадне в кома. Оттогава насетне пациентът ту се свестяваше, ту губеше съзнание, а състоянието на крака му се влошаваше с всеки изминал час. Ръсти непрекъснато отлагаше ампутацията, макар и прекрасно да съзнаваше, че нямаше как да я избегнат, ако клетникът имаше и най-малкия шанс да прескочи трапа.

Когато токът на болницата спря, интравенозното подаване на антибиотици за Джими и двама други пациенти не беше прекратено,

ала дебитомерите престанаха да работят и стана невъзможно да се регулират количествата. И сякаш това не бе достатъчно, ами сърдечният монитор и респираторът също излязоха от строя. Ръсти изключи респиратора, сложи дихателна маска върху лицето на мъжа и изнесе на Джина кратък курс как точно да борави с нея. Тя прояви изключително усърдие и отдаденост, ала около шест вечерта Джими издъхна.

И сега девойката изглеждаше неутешима.

Тя повдигна обляното си в сълзи лице от гърдите му и проплака:

— Може би съм му дала твърде много? Или твърде малко? Ами ако е умрял от липса на кислород?

— Стига си се самообвинявала. Джими и бездруго щеше да умре, пък и така си спести една ужасно тежка ампутация.

— Не знам дали ще мога да продължа да върша тази работа — разрида се отново Джина. — Всичко стана прекалено страшно. Няма да издържа.

Ръсти не знаеше как точно да отговори на това, но и не се налагаше.

— Ще се справиш — увери я той с хриплив глас. — Трябва да издържиш, мила, защото имаме нужда от теб.

В същия миг той видя как старшата сестра Джини Томлинсън върви бавно по коридора към тях.

— Нали знаеш, че не е хубаво да ставаш! — смъмри я.

— Знам — отвърна Джини и приседна от другата страна на девойката, отронвайки въздишка на облекчение. Бинтованият ѝ нос и лентичките анкерпласт, минаващи под очите ѝ, ѝ придаваха вид на хокеист след ожесточен мач. — Обаче е време да застъпвам на смяна.

— Може би утре... — започна Ръсти.

— Не, още сега — заяви тя и хвана ръката на момичето. — Ти също си дежурна, мила моя. В училището за медицински сестри една от преподавателките ни обичаше да казва: „Можете да се откажете едва когато кръвта изсъхне и родеото свърши.“

— Ами ако допусна грешка? — прошепна девойчето.

— На всекиго се случва. Важното е да бъдат колкото се може по-малко. Аз винаги съм насреща и ще ти помагам. И на теб, и на Хариет. Е, какво ще кажеш?

Колебаейки се как да отговори, Джина се загледа в подпухналото лице на Джини. Старшата сестра бе изнамерила отнякъде стари очила и те я караха да изглежда още по-зле.

— Сигурна ли сте, че сте готова за това, госпожице Томлинсън?

— Ти ми помагаш на мен, а аз — на теб. Джини и Джина, Сестрите бойци! — И тя вдигна юмрук. Девојката се усмихна и чукна кокалчетата на Джини със своите.

— Това е чудесно и е направо супер — каза Ръсти, — но ако усетиш, че ти прилошава, намери някое легло и се настани в него. Заповед от доктор Ръсти.

Джини потръпна, когато усмивката обтегна болезнено краищата на носа ѝ.

— Не ми трябва легло — изсумтя. — И старият диван на Рон Хаскел ще свърши работа.

Мобилният телефон на Ръсти иззвъня. Той махна на жените да го оставят насаме. Докато се отдалечаваха, Джина прегърна по-младата си колежка през кръста.

— Ало, Ерик е на телефона — каза той.

— Това е жената на Ерик — изрече смирено един глас. — Обажда се, за да се извини на Ерик.

Ръсти влезе в една празна стая за прегледи и затвори вратата.

— Няма нужда от никакви извинения — изтъкна той, макар и да не беше съвсем сигурен, че е така. — И двамата реагирахме прибързано. Пуснаха ли го вече? — попита, понеже това му се стори най-логичният въпрос в случая.

— Предпочитам да не го обсъждаме по телефона. Ще можеш ли да се прибереш, скъпи? Моля те! Трябва да поговорим.

Ръсти се замисли. Вероятно можеше. Имаше само един пациент в критично състояние, обаче той бе улеснил професионалните му задължения със своята смърт. И макар и да изпитваше невероятно облекчение, задето отношенията с жена му се бяха изгладили, в гласа ѝ се долавяше някаква нова загриженост и предпазливост, които не му се нравеха.

— Мисля, че да — отвърна, — ала не за дълго. Джини отново е на крака, обаче в сегашното ѝ състояние като нищо може да се претовари, ако не я наглеждам. Вечеря?

— Да. — Тя също беше доволна от развоя на събитията, което го накара да се почувства още по-добре. — Ще размразя малко от пилешката супа. По-добре да изядем колкото се може повече от замразените продукти, докато все още имаме ток и хладилникът работи.

— Само едно нещо. Все още ли смяташ Барби за виновен? Няма значение какво мислят другите, интересува ме твоето лично мнение.

Продължителна пауза. Накрая тя каза:

— Ще говорим за това, когато си дойдеш.

И затвори.

Ръсти се бе подпрял на масата за прегледи. Той поддържа апарата в ръката си още известно време, след което натисна бутона за прекъсване на връзката. Имаше толкова много неща, които не му бяха ясни — чувстваше се като човек, плуващ в непроницаемото море на догадките, — ала за едно бе абсолютно сигурен: съпругата му се боеше, че някой може да ги подслушва. Но кой? Армията? Службите за национална сигурност? Големия Джим Рени?

— Абсурд — изрече гласно Ръсти на празната стая. После отиде при Туич, за да му каже, че излиза от болницата за малко.

9.

Туич се съгласи да наглежда Джини и да внимава да не се преумори, обаче искаше нещо в замяна — преди да си тръгне, Ръсти да прегледа Хенриета Клавард, която бе пострадала при мелето в супермаркета.

— Какво ѝ има? — попита Ръсти, опасявайки се от най-лошото. Хенриета бе силна жена и беше в добра форма за възрастта си, ала осемдесет и четирите ѝ години си казваха думата.

— Цитирам какво ми каза самата тя: „Една от онези никаквици Мърсиър ми счупи проклетата опашка.“ Имаше предвид Карла Мърсиър. Която сега е Венциано.

— Добре — измърмори Ръсти и добави: — Градът ни е малък и всички подкрепяме местния отбор. И така ли е?

— Кое да е така, сенсей?

— Счупеното.

— Не знам — вдигна рамене Туич. — Така и не пожела да ми го покаже. Отново ти предавам дословно думите ѝ: „Ще си покажа кюлотките само на професионалист.“

И двамата избухнаха в смях, макар и приглушен.

От другата страна на затворената врата се разнесе хрипков старчески глас:

— Имам проблем със задника, а не с ушите. Чух ви прекрасно!

Мъжете се засмяха още по-силно. Лицето на Туич изглеждаше по-алено от всякога.

— Ако вашите задници бяха пострадали, мили другарчета, друга песен щяхте да запееете!

Ръсти отвори вратата и влезе в стаята, като продължаваше да се усмихва.

— Съжалявам, госпожо Клавард.

Тя по-скоро стоеше, отколкото седеше, ала — за голямо негово облекчение — също се усмихна.

— Няма нищо — махна с ръка жената. — Все нещо в тая каша трябваше да бъде смешно. Защо да не съм аз? — Тя се замисли. — Пък

и аз също крадах заедно с останалите. Навярно си го заслужавам.

10.

Когато Ръсти я прегледа, установи, че задникът на Хенриета всъщност е зле натъртен. Кое то си бе добра новина, понеже в една счупена опашна кост определено нямаше нищо смешно. Той ѝ даде болкоуспокояващ крем, увери се, че тя разполага с адвил в домашната си аптечка, и изпрати Хенриета да си ходи у дома — накуцваща, но доволна. Докато я гледаше, си каза, че едва ли дама на нейната възраст — и с нейния темперамент — някога се е чувствала по-доволна.

Тъкмо бе решил да предприеме втория си опит за бягство от болницата, когато бе спрял от Хариет Бигълоу на броени метри от вратата, водеща към паркинга. От обаждането на Линда вече бяха минали петнайсет минути.

— Джини ми каза да ви уведомя, че Сами Буши я няма — изчурублика притеснено Хариет.

— Къде може да е отишла? — попита той, ръководен от старото училищно правило, че единственият глупав въпрос е незададеният.

— Никой не знае. Изчезнала е вдън земя.

— Може да е отскочила до „Дивата роза“, за да види дали ще сервираат вечеря — предположи. — Надявам се да е така, защото ако се е опитала да измине пеша целия път до дома си, всичките ѝ шевове ще се отворят.

Изражението на Хариет стана още по-разтревожено.

— Значи се опасявате, че може да получи смъртоносен кръвоизлив? Да умреш от загуба на кръв от пупито си... ужас!

Ръсти беше чувал много синоними на „вагина“, ала този беше нов за него.

— Вероятно не, но може да се наложи да се върне тук за доста по-дълъг престой. Как е бебето ѝ?

Хариет изглеждаше потресена. Тя бе интелигентно, съвестно миньонче, което имаше навика да мига уплашено зад дебелиите стъкла на очилата си, когато беше притеснена. Беше от момичетата, помисли си Ръсти, които завършваха „*summa cum laude*“^[1] престижни колежи

като „Смит“ или „Васар“, като петнайсетина години по-късно преживяваха нервен срив и започваха да се тъпчат с успокоителни.

— Бебето! Божичко, Литъл Уолтър! — И тя се изстреля като ракета по коридора, преди Ръсти да успее да я спре. Когато се върна при него, на личицето ѝ бе изписано неизразимо облекчение. — Все още е тук. Не е много активен, но май си е такъв по природа.

— Значи тя скоро ще се върне. Каквито и други проблеми да има, обича детето си. Макар и по някакъв доста странен и отнесен начин...

— Моля? — Девојката отново запърха с мигли.

— Няма значение. Ще се върна възможно най-бързо, Хари. Ти гледай да го удържиш, докато ме няма.

— Какво да удържа? — Клепачите ѝ сякаш всеки миг щяха да пламнат.

Ръсти бе изкушен да изрџси „да удържиш главата вирната“, но в крайна сметка се въздържа. В нейната терминология онова, което имаше свойството да вирва глава, навярно се наричаше „пупа“. Ето защо каза:

— Гледай да удържиш положението.

Хариет въздъхна облекчено.

— Можете да разчитате на мен, доктор Ръсти.

Той се обърна към вратата и в същия миг видя, че пред нея стои някакъв мъж — слаб, със закривен нос и прошарена коса, завързана на конска опашка. Въпреки това не изглеждаше зле и даже приличаше малко на покойния Тимъти Лиъри. Парамедикът вече започваше да се чуди дали най-накрая ще успее да се измъкне оттук.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Всъщност си мислех, че навярно аз бих могъл да ви помогна. — Той протегна костеливата си ръка. — Търстън Маршал. Видяхме се в парка, но тогава така и не се запознахме официално. Дватамата с приятелката ми бяхме решили да прекараме уикенда край езерото Честър и така се озовахме в тази... каша.

— Съжалявам да го чуя.

— Дойдох при вас, защото имам известен медицински опит. По време на една друга каша — виетнамската — служех като добросъвестен наблюдател. Първоначално смятах да емигрирам в Канада, имах сериозни планове, но ето че... всъщност няма значение.

Регистрирах се като добросъвестен наблюдател и изкарах две години като санитар в една болница за ветерани в Масачузетс.

Ставаше интересно.

— „Едит Нърс Роджърс“?

— Същата. Навярно уменията и знанията ми вече са остарели, но...

— Господин Маршал, имам работа за вас.

---

[1] С най-високо отличие (лат.). — Б.пр. ↑

11.

Ръсти тъкмо поемаше към шосе 119, когато бе сепнат от мощен автомобилен клаксон. Той погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза един от оранжевите общински камиони, който завиваше по алеята на болницата. Слънцето го заслепяваше и му беше трудно да определи кой е зад волана, но му се стори, че това е Стюарт Бауи. Онова, което забеляза в следващия миг, го изпълни с радост — в каросерията на камиона лежаха две големи газови бутилки. По-късно щеше да разсъждава откъде се бяха взели; може би дори щеше да зададе някои въпроси, но засега изпитваше единствено облекчение, че скоро лампите отново ще светнат, а респираторите и мониторите ще възобновят работата си. Вероятно не за дълго, ала точно сега нищо не бе в състояние да помрачи доброто му настроение.

В горната част на парка срещна добре познатия си пациент-скейтбордист Бени Дрейк в компанията на двама от приятелите му. Сред тях бе и момчето на Макклаци, което бе осъществило директното предаване от мястото на ракетния обстрел. Бени му махна с ръка и извика нещо — явно хлапето искаше от него да спре, за да му сподели нещо важно. Обаче Ръсти му махна в отговор и продължи по пътя си. Нямахше търпение да види Линда. Както и да я чуе какво има да му каже, естествено, но най-вече да я види, да я притисне в обятията си и накрая да се отдадат на любовни ласки.

12.

Барби имаше нужда да се изпикае, ала трябваше да запази телесните си течности възможно най-дълго. Имаше опит с разпитите в Ирак и добре познаваше процедурата. Не знаеше дали и тук ще е така, но като нищо можеше да се окаже същото. Събитията се развиваха със светкавична бързина, а и Големия Джим бе демонстрирал нещо повече от безскрупулна готовност да бъде в крак с времето. Подобно на повечето ловки демагози той никога не подценяваше склонността на тълпата да приема най-невероятното и абсурдното за чиста монета.

Барби изгаряше от жажда, ето защо не се изненада много, когато един от новоназначените полицаи се появи с чаша вода в едната си ръка и лист хартия с прикрепена към него химикалка в другата. Да, точно така ставаха тези неща, без значение дали си във Фалуджа, Тикрит, Хила, Мосул или Багдад. И както изглеждаше, Честърс Мил не правеше изключение от правилото.

Въпросният новоназначен полицай се оказа Рени Младши.

— Ей, виж се само! — подхвърли му Младши. — Изобщо не приличаш на оня тарикат, който нямаше търпение да приложи армейските си номерца върху нас, а? — Той вдигна ръката, в която държеше листа, и потърка слепоочието си с върховете на пръстите си. Хартията изшумоля.

— Ти също не изглеждаш добре — отвърна му Барби.

Младши отпусна ръката си.

— Здрав съм като птичка — изръмжа.

„Ето това вече е странно“ — помисли си Барби. Някои хора казваха „здрав съм като камък“, а други — „волен съм като птичка“, но Доколкото знаеше, никой не казваше „здрав съм като птичка“. Вероятно нямаше никакъв смисъл, но...

— Сигурен ли си? Очите ти са кървясали.

— Супер съм си. И не съм дошъл тук, за да говорим за мен.

Барби, който добре знаеше защо е дошъл Младши, попита:

— Това вода ли е?

Посетителят му сведе поглед към чашата, сякаш съвсем бе забравил за нея.

— Да. Шерифът каза, че може да си жаден. Жаден като Бен Ладен — подметна и избухна в смях, сякаш тази безсмислица беше най-остроумната шега. — Искаш ли я?

— Да, моля.

Младши му подаде чашата. Барби се протегна към нея и полицаят тутакси я дръпна обратно. Естествено. Така ставаха тези неща.

— Защо ги уби? Просто ми е любопитно, Ба-а-арби. Защото Анджи спря да ти бута? А после откри, че Дуди си пада повече по това нея да я лижат, вместо тя да ближе? Може би Когинс е видял нещо, което не е трябвало да вижда? И Бренда е станала подозрителна. И защо не? Нали и тя е ченге? Ченге по полов път!

И той отново се засмя, ала под привидната му веселост дебнеше черна бдителност. И болка. Но нищо друго; Барби беше абсолютно сигурен в това.

— Е? Нищо ли няма да кажеш?

— Казах ти. Бих искал малко вода. Жаден съм.

— Да, бас държа, че си жаден. Тоя спрей е много лют, нали? Подочух, че си служил в Ирак. Как беше?

— Жега.

Младши отново се засмя и част от водата се разля върху китката му. Не трепереха ли ръцете му? И това аленочервено ляво око, което не спираше да сълзи... Младши, какво те тормози? Мигрена? Или нещо по-лошо?

— Уби ли някого?

— Само с манджите си.

Младши се усмихна, сякаш искаше да каже: „Як лаф, як!“

— Ти не беше никакъв готвач тука, Ба-а-арби. А офицер за свръзка. То и професионалната ти характеристика казва същото. Баща ми провери какво пише за тебе в интернет. Не е много, но е напълно достатъчно. Според него си човек от разузнаването. А може да въртиш и операции под прикритие. Нещо като военен Джейсън Борн, нали?

Барби мълчеше.

— Хайде, изплюй камъчето, няма ли да ми кажеш дали си убивал? Или май трябва да те питам колко души? Освен тукашните ти

жертви, естествено.

Барби не каза нищо.

— Пич, тая вода е страхотна. Налях я от хладилника на горния етаж. Леденостудена е!

Барби продължаваше да мълчи.

— Вие, военните, винаги се връщате с разни проблеми. Нагледал съм се на подобни случаи по телевизията. Хайде, прав ли съм, или лъжа? Истина или грешка?

Не, това определено не беше мигрена. Или поне той не беше чувал за мигрена с подобни проявления.

— Младши, много ли те боли главата?

— Изобщо не ме боли.

— Откога страдаш от главоболие?

Младши се наведе и внимателно остави чашата на пода. Тази вечер на колана му имаше кобур с пистолет. Той извади оръжието и го насочи към Барби. Стърчащото между решетките дуло леко трепереше.

— Ще продължаваш ли да се правиш на доктор?

Барби се вгледа в пистолета. Беше сигурен, че оръжието не е част от сценария — все пак Големия Джим имаше планове за него, които (колкото и подмолни да бяха) едва ли включваха да бъде застрелян в Кафеза, при положение че всички от горния етаж можеха да се втурнат долу и да видят, че вратата на килията е заключена, а жертвата е невъоръжена. От Младши обаче можеше да се очаква всичко, понеже младежът беше сериозно болен и като нищо щеше да пренебрегне бащиния сценарий.

— Не — каза. — Вече няма да се правя на доктор. Съжалявам.

— Охо, съжаляваш значи. Ама малко след дъжд качулка, не мислиш ли? — подхвърли Младши, обаче Барби забеляза, че изглежда доволен. Той върна пистолета и кобура и вдигна чашата с вода от земята. — Знаеш ли какво е станало според мен? Върнал си се в Щатите, тотално преобан и изперкал от онова, което си видял и което си правил там. Нали се сещаш, ПМС, ПТС, ППБ^[1] и така нататък? И моята хипотеза е, че си прецракал. Прав ли съм?

Барби не каза нищо, но и Младши сякаш бе изгубил интерес към въпроса си. Той подаде чашата през решетките.

— Вземи я, вземи я.

Барби се пресегна, очаквайки той отново да отдръпне ръката си, но не стана така. Отпи от водата и установи, че първо — не беше студена, и второ — изобщо не ставаше за пиене.

— Давай — подкани го Младши. — Изсипах само половин солница вътре, но ти си яко момче и ще се справиш, нали? Нали солиш хляба си?

Барби го наблюдаваше безмълвно.

— Солиш хляба си, нали? Солиш го, нали, копеле? А?

Барби му подаде чашата през решетките.

— Задръж си я, задръж я — каза великодушно Младши. — Можеш и това да вземеш. — И той пхна листа и химикалката през решетките. Барби ги взе и прегледа написаното. Почти съвпаднаше с очакванията му. В долния край на листа имаше празно място, където да се подпише.

Върна ги обратно, но Младши отстъпи с танцова стъпка, като се усмихваше и клатеше глава.

— Задръж ги и тях. Баща ми каза, че няма да подпишеш веднага, а ще помислиш малко преди това. Така че си помисли хубавичко. Помисли си например за чаша с вода без сол в нея. Както и за малко храна. За голям и апетитен чийзбургер. Плюс кола. В хладилника горе са останали няколко кена. Не ти ли се иска да ти донеса една леденостудена лока-лола?

Барби мълчеше.

— Солиш хляба си, нали? Хайде, отговори ми, не се стеснявай. Солиш го, нали, грознико?

Барби продължаваше да мълчи.

— Е, ще ти дойде умът в главата. Когато ожаднееш и огладнееш достатъчно. Така казва баща ми, а той обикновено не греша за такива неща. Та-та, Барби! — Той тръгна към стълбите, но спря и се обърна: — Не трябваше да вдигаш ръка срещу мен. Това ти беше голямата грешка.

Докато се качваше по стълбите, Барби забеляза, че Младши накуцва леко. И не само накуцва, но и сякаш залита наляво. Вероятно поради тази причина се държеше за парапета с дясната си ръка. Запита се какво ли би си помислил Ръсти Евърет за подобни симптоми. И се зачуди дали някога щеше да има възможността да го попита.

Барби се замисли за листа с неподписаните си самопризнания. С най-голямо удоволствие би го накъсал и разпилял парченцата по пода, ала това би било излишна и ненужна провокация. В момента беше в ноктите на лъва и най-добрата тактика на първо време беше да кротува. Ето защо остави листа върху нара и сложи химикалката отгоре му. После вдигна чашата с вода. Сол. „*Изсипах половин солница вътре.*“ Да, определено беше така; буквално подушваше солта. Това го накара да се замисли за положението на Честърс Мил в момента. Макар че... нима промяната бе настъпила чак сега? Не беше ли същото още преди появата на Купола? Нима Големия Джим и приятелите му не осояваха земята от известно време насам? Без съмнение, каза си Барби. Другото, което си помисли, беше, че ако някога излезе жив оттук, това ще е истинско чудо.

Въпреки всичко обаче бяха аматьори, понеже бяха забравили за тоалетната. Вероятно никой от тях не бе стъпвал в страна, където дори водата от канавката ти изглежда годна за пиене, защото оръжията и екипировката, които мъкнеш, тежат четирийсет килограма, а температурата е четирийсет и шест градуса по Целзий. Барби изля солената вода в ъгъла на килията си, след което се облекчи в чашата и я сложи под нара. После коленичи пред тоалетната чиния като човек в молитвена поза и пи, докато не усети как коремът му се подува.

---

[1] ПМС — предменструален синдром; ПТС — посттравматичен стрес; ППБ — предавани по полов път болести. — Б.пр. ↑

13.

Когато Ръсти паркира колата пред дома си, завари Линда да седи на стъпалата на верандата. В задния двор Джаки Уетингтън забавляваше двете им дъщери на люлките, а момичетата искаха да ги люлее по-силно и по-високо.

Линда се втурна към него с разперени ръце. Целуна съпруга си по устата, отдръпна се леко назад, за да го огледа, след което обгърна с длани лицето му и отново го целуна, този път много по-страстно. Нежният, влажен допир на езика ѝ го изпълни с влудяващо желание. Тя също го усети и се притисна още по-плътено към него.

— Уха! — възкликна той. — Май трябва по-често да се караме на обществени места. И ако не престанеш, като нищо ще направим и още нещо пред хората.

— Ще го направим, но не пред хората. Първо — трябва ли отново да казвам, че съжалявам?

— Не.

Тя пое ръката му и го поведе към стъпалата на верандата.

— Добре. Защото имаме да си говорим за доста неща. Сериозни неща.

Той сложи другата си ръка върху нейната.

— Слушам те.

И Линда му разказа за случилото се в участъка — как Джулия бе прогонена оттам, а Анди Сандърс бе допуснат при затворника, както и за конфронтацията между тях. Разказа му как бяха отишли в църквата, за да могат двете с Джаки да си поговорят насаме с Джулия, като не пропусна и разговора им в дома на преподобната, в който се бяха включили Пайпър Либи и Роми Бърпи. Когато стигна до началните признаци на мъртвешкото вкочаняване, което бяха забелязали при трупа на Бренда Пъркинс, Ръсти наостри уши.

— Джаки! — извика той. — Сигурна ли си за вкочаняването?

— Почти! — отвърна тя от задния двор.

— Здравей, тате! — изчурулика Джуди. — С Джанин ще направим салто-о-о!

— Няма, милички! — усмихна се Ръсти и се изправи, за да им изпрати въздушни целувки с двете си ръце. Дъщерите му ги уловиха; бяха истински асове в хващането на въздушните целувки.

— По кое време видя телата, Лин?

— Май беше около десет и половина. Мелето в супермаркета отдавна бе приключило.

— Значи ако Джаки е права за вкочаняването... макар че, как мислиш, можем ли да сме абсолютно сигурни в това?

— Не, обаче чуй какво още ще ти кажа. Говорих с Роуз Туичъл. В шест без десет Барбара вече е бил в „Дивата роза“. Тоест има алиби от този момент до времето на откриване на телата. Така че кога би трябвало да е убил Бренда? В пет сутринта? Или в пет и половина? Как ти се струва това, при положение че вкочаняването е започнало пет часа по-късно?

— Не ми изглежда много достоверно, но не е и невъзможно. По принцип мъртвешкото вкочаняване се влияе от множество фактори. Сред които температурата на мястото, където стоят трупове... Колко горещо беше в онзи килер?

— Доста задушно си беше — отвърна тя. — И във въздуха се носеше ужасна воня.

— Виждаш ли какво имам предвид? При тези обстоятелства може да я е убил някъде другаде в четири сутринта, след което да я пренесе в килера при...

— Мислех, че си на негова страна.

— Да, и продължавам да съм, защото някои неща просто не се връзват. В четири сутринта във въпросния килер определено е било доста по-хладно. Пък и какво би правил Барби в компанията на Бренда в четири сутринта? Как биха го обяснили твоите колеги? Че са били любовници?

— Навярно биха казали, че не е било взаимно — предположи тя. — Че е било изнасилване примерно. Каквато с версията им за другите две момичета.

— Ами убийството на Когинс?

— Ако са решили да го натопят, все ще измислят нещо.

— Джулия ще напечата ли всичко това?

— Ще напише материал и ще повдигне някои въпроси, но няма да споменава нищо за ранния стадий на трупното вкочаняване.

Рандолф може и да не се сети откъде е изтекла информацията, но Рени веднага ще ни надуши.

— Пак може да бъде опасно — изтъкна Ръсти. — Ако я притиснат и ѝ запушат устата, едва ли би могла да се оплаче пред Съюза за защита на гражданските права и свободи.

— Според мен изобщо не ѝ пука за това. Направо е побесняла. Даже си мисли, че бунтът пред супермаркета също може да е бил инсцениран.

„И най-вероятно е така“ — помисли си той, но каза:

— Мамка му, бих искал да хвърля един поглед на телата.

— Може би все още можеш.

— Знам какво си мислиш, скъпа, но не искам двете с Джаки да изгубите работата си. Или да ви се случи нещо по-лошо, ако Големия Джим прецени, че така ще се избави от досаден проблем.

— Не можем просто да го оставим така...

— Не е изключено и огледът ми да не доведе до нищо. Ако вкочаняването на Бренда Пъркинс е започнало между четири и осем, вероятно вече я е обхванало напълно и едва ли ще мога да направя никакви съществени заключения. Виж, областният медицински експерт би могъл да ни каже доста неща, ала и той е достижим като Съюза за защита на гражданските права и свободи.

— Може да има нещо друго. Нещо характерно при нея или някой от останалите трупове. Нали знаеш какви табели слагат в залите за аутопсия? „Тук мъртвите говорят на живите.“

— Малко вероятно. Знаеш ли кое би било по-добре? Ако някой е видял Бренда жива, след като Барби е отишъл на работа в шест без десет тази сутрин. Това би отворило сериозна пробойна в лодката им, която трудно ще запушат.

Джуди и Джанел, облечени в пижамките си, влетяха при родителите си, за да ги прегърнат преди лягане. Ръсти притисна силно момичетата към себе си. Джаки Уетингтън, която вървеше след хлапетата, дочу последното изречение от разговора и каза:

— Ще поразпитам тук-там.

— Но дискретно — посъветва я Ръсти.

— Естествено. Що се отнася до протокола... все още не съм напълно убедена, че е невинен. Армейските му плочки бяха в ръката на Анджи.

— И той не е забелязал, че ги няма в периода между изгубването им и откриването на телата?

— Какви тела, тате? — попита Джанин.

Ръсти въздъхна.

— Много е сложно, миличка. И не е за момиченца.

Тя го погледна разбиращо, без да любопитства повече. Междувременно по-малката ѝ сестра бе отишла да набере малко есенни цветя, ала се върна с празни ръце.

— Вехнат — въздъхна Джуди. — Всичките са кафяви и спаружени по краищата.

— Вероятно е твърде горещо за тях — отбеляза Линда и за момент на Ръсти му се стори, че ще заплаче. Ето защо реши да смени темата.

— Момичета, отидете да си измиете зъбите. Вземете вода от каната на кухненския плот. Джанин, ти си назначена за поливач. Хайде, тръгвайте! — После се обърна към двете жени, макар че вниманието му бе насочено единствено към съпругата му: — Добре ли си?

— Да. Просто... случващото се непрекъснато ме тормози по най-различни начини. Помислих си: „Тези цветя не би трябвало да умират“ и после си казах: „Никое от тези неща не би трябвало да се случва, ала се случва, нали?“

За известно време и тримата поседяха безмълвни, замислени над думите ѝ. Накрая Ръсти наруши мълчанието:

— Предлагам да изчакаме и да видим дали Рандолф ще ме повика да огледам труповете. Ако го направи, ще събера нужната информация без никакъв риск за вас двете. А ако не го направи, ще си извадим съответните изводи.

— Междувременно Барби ще кисне в ареста — изтъкна Линда, — където ще се опитват всячески да измъкнат признанията му. Мамка му, може би вече го правят, докато ние тук седим и си говорим!

— Добре, да предположим, че размахате значките си и ме вкарате в погребалното бюро на Бауи — разпери ръце Ръсти. — И да предположим, че открия нещо, което оневинява напълно Барби. Смятате ли, че онези ще измъкнат гузно: „Опа, значи сме сбъркали“ и ще го пуснат? И ще му позволят да поеме ръководството на града? Защото нали правителството иска точно това? Не Рени, а Барби да

ръководи Честърс Мил по време на кризисната ситуация? Вярвате ли, че Големия Джим изобщо би допуснал...

Мобилният му телефон иззвъня.

— Това нещо е най-противното изобретение на човечеството! — изсумтя Ръсти, но с облекчение установи, че поне не го търсеха от болницата.

— Господин Евърет? — чу женски глас. Звучеше му познат, но не можеше да се сети за името ѝ.

— Да, аз съм, но ако случаят не е спешен, бихте ли ме потърсили по-късно, защото съм доста зает в мом...

— Не знам дали случаят е спешен, но определено се отнася за нещо много, много важно. И понеже господин Барбара — или по-скоро полковник Барбара — бе арестуван, вие сте този, към когото трябва да се обърнем.

— Госпожо Макклаци, вие ли се обаждате?

— Същата, но най-добре Джо да ви обясни всичко. Давам ви го.

— Доктор Ръсти? — Момчето не можеше да си поеме дъх от вълнение.

— Здравей, Джо. Какво има?

— Мисля, че го открихме. Генератора. Какво да правим отсега нататък?

Изведнъж целият свят помръкна толкова ненадейно, че тримата ахнаха безмълвно, а Линда стисна мъжа си за ръката. Причината обаче беше в голямото черно петно върху западната страна на Купола. Сنيшаващото се слънце се бе скрило зад него.

— Къде?

— На билото на Блек Ридж.

— Имаше ли радиация, синко? — попита Ръсти и в същия миг се смъмри наум: „Естествено, че ще има, как иначе биха го открили?“

— Последния път Гайгеровият брояч отчете плюс двеста — отвърна момчето. — Което не е нещо кой знае какво. Какво да правим сега?

Ръсти прокара пръсти през косата си. Случваха се толкова много неща... Толкова много неща, и то с такава бързина. Как можеше един парамедик от малък град, който никога не се бе смятал за човек на енергичните действия и решения, а още по-малко пък за лидер, да се справи с тях?

— Засега нищо. Всеки момент ще се стъмни. Утре ще се заемем с това. Междувременно искам да ми обещаеш нещо, Джо. Не говори с никого за откритието ви. За момента знаете ти, Бени и Нори и майка ти. Нека си остане така.

— Добре — съгласи се момчето. — Имаме много за разказване, но значи ще изчака до утре. — То си пое дълбоко дъх. — Стана малко страшничко, а?

— Да, синко — каза Ръсти. — Страшничко си е, няма спор.

14.

Човекът, на чиито плещи лежаха съдбините на Честърс Мил, седеше в кабинета си и поглъщаше големи хапки от сандвича си с осолено говеждо с ръжен хляб, когато Младши влезе при него. Преди това Големия Джим си бе подремнал за четирийсет и пет минути и сега се чувстваше освежен и отново готов за велики дела. Бюрото му бе осеяно с жълти листове от бележника му — бележки, които щеше да изгори по-късно в пещта. Неслучайно една от любимите му сентенции беше: „Който не внимава, после съжалява.“

Кабинетът бе осветен от съскащи газови фенери „Коулман“, които хвърляха бяло сияние. Бог знаеше, че разполагаше с пропан достатъчно, за да осветява цялата къща и да захранва генератора за петдесет години напред, — но за момента газовите фенери бяха подобрият избор. Когато хората минаваха покрай дома му, щяха да виждат ярката им бяла светлина и да си казват, че градският съветник Рени не се радва на никакви специални привилегии. Че градският съветник Рени е също като тях, с единствената разлика, че е потговорен.

Синът му накуцваше, а лицето му изглеждаше изнурено и изпито.

— Не пожела да подпише.

Големия Джим изобщо не очакваше Барбара да подпише толкова скоро, ето защо остави думите му без коментар.

— Какво ти има, синко? Направо си се стопил!

— Просто ме боли главата, но вече започна да ми минава. — Това бе самата истина, обаче Младши не уточни, че по време на разговора му с Барби главоболието му бе станало нетърпимо. Онези сиво-сини очи или наистина виждаха твърде много, или само създаваха подобно впечатление.

„Знам като си правил с тях в килера — сякаш казваха те. — Аз знам всичко.“

Накрая Младши трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не натисне спусъка на пистолета и да помрачи този проклет любопитен

поглед завинаги.

— И накуцваш нещо...

— Това е заради онези хлапета, които открихме край езерото Честър. Вдигнах едното на ръце и сигурно съм си разтеглил някое сухожилие.

— Сигурен ли си, че не е нищо сериозно? Двамата с Тибодо трябва да сте на линия след... — Големия Джим си погледна часовника — ... по-малко от три часа и половина и нямате право на издънки. Всичко трябва да бъде тип-топ.

— Защо да не го направим веднага щом се стъмни?

— Защото вещицата ще сглобява жалкия си парцал заедно с двете си малки тролчета. Фрийман и онзи другият. Спортният репортер, който винаги ругае „Дивите котки“.

— Тони Гуей.

— Да, същият. Не ми пука особено дали ще пострадат, особено тя — горната устна на Големия Джим оголи зъбите му, придавайки му вид на озъбен пес, — но не трябва да има никакви свидетели. Имам предвид никакви очевидци. Виж, това, което хората чуят... това вече е съвсем друга работа.

— Какво точно искаш да чуят, тате?

— Сигурен ли си, че си в състояние да свършиш тази работа? Защото мога да изпратя Франк вместо тебе...

— Не! Помогнах ти с Когинс, помогнах ти и с онази жена сутринта и заслужавам аз да го направя!

Големия Джим го гледаше преценяващо. Накрая кимна.

— Добре. Но запомни, че в никакъв случай не бива да ви хванат, нито даже да ви видят.

— Не се тревожи за това — увери го синът му. — Какво точно искаш... да чуят хората?

Големия Джим му каза. Каза му всичко. Идеята му беше страхотна, помисли си Младши. Не можеше да не признае, че баща му е цар на мръсните номера.

15.

Младши се качи горе, за да „даде на крака си малко почивка“, а Големия Джим довърши сандвича си, избърса мазнината от брадичката си и набра номера на мобилния на Стюарт Бауи. Започна с въпроса, който всички задават, когато се обаждат на мобилен телефон:

— Къде си?

Стюарт му отговори, че пътуват към погребалното бюро за едно питие. И понеже бе наясно с отношението на Рени към алкохола, добави с оправдателния тон на работническата класа:

— Свърших си работата, сега искам и аз да си направя кефа.

— Добре, но гледай пиетието да е само едно. Още не си приключил за тази вечер. Това се отнася и за Фърн и Роджър.

Стюарт запротестира, но без особен ефект.

Големия Джим изчака възмутената му тирада да приключи, след което продължи:

— В девет и половина ви искам и тримата в гимназията. Там ще има неколцина новоназначени полицаи — включително и момчетата на Роджър, между другото, — и вашето присъствие също е необходимо. — Той добави във внезапен изблик на вдъхновение: — Смятам да ви направя старши полицаи в новосформираните Градски отряди за сигурност на Честърс Мил.

Стюарт напомни на Големия Джим, че двамата с Фърн имат четири нови покойници, за които трябва да се погрижат. Силният му акцент превърна думата в „покайници“.

— Тези от килера на Маккейн могат да почакаат — каза Рени. — По-мъртви от това няма да станат. В момента имаме извънредна ситуация, ако не си забелязал. И докато тя не приключи, всички трябва да теглим заедно колата си. Да вършим делото си. И да подкрепяме отбора си. Така че в девет и половина ви искам в гимназията. Няма да ви отнеме много време. Сега ми дай Фърн.

Стюарт се поинтересува защо Рени иска да говори с Фърн, когото той смяташе — и то не без основание — за Тъпия брат.

— Не е твоя работа. Само ми го дай.

Фърн започна разговора с дежурните поздравления, но Големия Джим го прекъсна и премина директно на въпроса:

— Членувал си в Доброволната дружина, нали? Докато не беше разформирован?

Фърн потвърди, че наистина е бил част от това неофициално формирование, прикрепено към пожарната на Честърс Мил, но пропусна да спомене, че напусна година преди Дружината да бъде разпусната (след като градските съветници препоръчаха в бюджета за 2008 година да бъдат орязани субсидиите за нея). Не спомена и причината за напускането си — тя се дължеше на обстоятелството, че уикендите за набиране на средства за Дружината съвпадаха с личното му и неприкосновено „Време за поркане“.

— Искам да отидеш в участъка и да вземеш ключа за пожарната. Виж дали онези ръчни помпи, които Бърпи използва вчера, са още в хангара. Казаха ми, че двамата с вдовицата Пъркинс са ги оставили точно там и дано наистина да е така.

Фърн изтъкна, че по принцип ръчните помпи са били взети от магазина на Бърпи, което малко или много ги правело собственост на Роми. В Доброволната дружина имали няколко такива, но ги продали по интернет, когато била разформирована.

— Може и да са били негови, но вече не са — отсече Рени. — Докато кризисното положение не отmine, помпите му са градска собственост. Същото се отнася и за всяко друго нещо, което ни потрябва. Правим го за благо на всички. А ако Ромео Бърпи си мисли, че отново ще събира Доброволната дружина, предай му много здраве от мен.

Фърн спомена — възможно най-деликатно, — как хората приказвали, че Роми бил свършил страхотна работа в потушаването на пожара на Битч Роуд.

— Тоя „пожар“ беше не по-опасен от няколко димящи угарки в пепелник — засмя се Големия Джим. Някаква вена на слепоочието му пулсираше, а сърцето му бе учестило ударите си. Знаеше, че се е нахранил прекалено бързо — за кой ли път! — но все не можеше да се овладее. Когато беше гладен, се нахвърляше на храната като вълк, докато не ометеше всичко пред себе си. Такъв си беше по природа. — Всеки на негово място щеше да се справи. Ти също например. Виж

сега, работата е там, че добре знам кой е гласувал за мен на последните избори. И тези, които не са ме подкрепили, няма да получат бонбонче.

Фърн го попита какво точно трябва да направи с помпите.

— Ами погрижи се да се озоват в хангара на пожарната. После ела в гимназията. Ние ще бъдем там.

Фърн го увери, че задачата ще бъде изпълнена, след което уведоми Големия Джим, че Роджър Килиън искал да говори с него.

Рени забели театрално очи, но не прекъсна връзката.

Роджър го попита кое от момчетата му щяло да става ченге.

Големия Джим въздъхна нервно, разрови се из разпилените листове по бюрото си и намери онзи със списъка на новите полицейски попълнения. Повечето бяха от горния курс на гимназията и бяха все момчета. Най-малкият, Мики Уордлоу, беше само на петнайсет, обаче бе роден атлет. Предричаха му бляскаво бъдеще като играч в отбора по футбол, докато не го изритаха оттам заради пиянство.

— Рики и Рандъл — заяви.

Роджър запротестира, че те били най-големите и единствените, на които можел да разчита за тежката работа в птицефермата. Кой, попита накрая, щял да му помага с пиленцата?

Големия Джим затвори очи и се помоли на Господ да му вдъхне сили.

16.

Сами бе измъчвана от тъпи, постоянни болки в корема — подобни на менструалните, — придружени от раздиращи спазми ниско долу, в областта на слабините.

Просто не можеше да ги пренебрегне, защото я пронизваха при всяка крачка. Въпреки това се движеше упорито по шосе 119 в посока към Мотън Роуд. И щеше да продължи да се движи, без значение колко я боли. Беше си набелязала крайна цел, която трябваше да достигне, и това не беше караваната ѝ. И бездруго онова, което искаше, не беше в караваната; тя обаче добре знаеше къде ще го намери. И щеше да върви цяла нощ, ако се налагаше, само и само за да стигне дотам. В случай че болките се усилиха, разполагаше с пет таблетки перкосет в джоба на дънките си. А ако искаше да подействат по-бързо, трябваше само да ги сдъвче. Бе научила това от Фил.

„Дайте ѝ да се разбере.“

„Ще се наложи отново да те навестим и тогава вече наистина ще те скъсаме.“

„Дайте ѝ добър урок на тая лесба.“

„Ще се научиш да си държиш устата затворена, освен когато ми го смучеш.“

„Дайте ѝ да се разбере.“

„И бездруго никой няма да ти повярва.“

Обаче преподобната Либи ѝ бе повярвала, и ето какво ѝ се случи. Извадено рамо; мъртво куче.

„Дайте ѝ добър урок на тая лесба.“

Сами си каза, че навярно пискливият, екзалтиран глас на тази свиня щеше да отеква в съзнанието ѝ, докато умре.

Ето защо тя не спираше да върви. Над главата ѝ вече блещукаха първите розови звезди и искриците им сякаш се виждаха през зацапано стъкло.

Зад нея внезапно проблеснаха фарове и издължената ѝ сянка се проточи по асфалта. Бяха на някакъв стар и раздрънкан селскостопански камион, който отби встрани и спря.

— Хей, ти, хайде качвай се! — подвикна ѝ мъжът зад волана. Само че думите прозвучаха като „Ей, дий, аре гаджвай се“, защото Олдън Динсмор, баща на покойния Рори, беше пиан.

Въпреки това Сами се качи — бавно и внимателно, сякаш бе пенсиониран инвалид, а не млада жена.

Олдън изобщо не обърна внимание на движенията ѝ. Между краката му имаше трилитрова бъчонка „Будвайзер“, а до него се виждаше цяла полупразна каса. Пресушените кутийки издрънчаха и се затъркаляха към стъпалата на Сами.

— Къде отиваш? — попита мъжът. — Поррртланд? Боссстън? — И се засмя, сякаш за да покаже, че независимо дали е пиан или не, пак може да се шегува.

— Тръгнала съм към Мотън Роуд, господине. Ще минете ли оттам?

— Ще мина откъдето искаш — отвърна Олдън. — Просто си карам. Карам си и си мисля за момчето си. То почина в събота.

— Съжалявам за загубата ви.

Той кимна и отпи.

— Баща ми се спомина миналата зима, знаеш ли? Умря от задушаване, клетникът. Емфизем. Прекара цялата последна година от живота си с кислородна маска. Рори му сменяше бутилките. Ех, как обичаше дядо си!

— Съжалявам — повтори тя. Какво друго можеше да каже?

По бузата на мъжа се търкулна сълза.

— Ще те закарам, където кажеш, Миси Лу. Няма да спра, докато бирата не свърши. Ти искаш ли бира?

— Да, моля. — Бирата беше топла, но въпреки това тя отпи жадно от нея. Чувстваше се ужасно обезводнена. Извади един от перкосетите от джоба си и го глътна с помощта на пенливата течност. Усети как главата ѝ започна да се замайва, но нямаше проблеми с това; даже ѝ хареса. Извади друг перкосет и го предложи на Олдън:

— Искате ли едно от тези? Ще ви накарат да се почувствате по-добре.

Мъжът взе хапчето и го глътна с бирата, без дори да я попита какво е това. Мотън Роуд вече беше пред тях. Олдън видя кръстовището прекалено късно и събори пощенската кутия на семейство Гръмли. Сами нямаше нищо против.

— Вземи си още една, Миси Лу.

— Благодаря ви, господине. — Тя си взе още една кутийка и я отвори.

— Искаш ли да ти покажа момчето си? — На фона на светлинките от арматурното табло очите на Олдън изглеждаха жълти и влажни. Това бяха очите на куче, което е стъпило в дупка и си е счупило крака. — Искаш ли да видиш момчето ми Рори?

— Да, господине — кимна Сами. — Определено. И аз бях там, да знаете.

— Всички бяха там. Дадох под наем имота си, за да изкарам някой долар. Сигур' съм подпомогнал смъртта му. Обаче не знаех, че ще стане тъй... Човек никога не знае, нал' тъй?

— Така си е.

Олдън бръкна в горния джоб на работния си комбинезон и извади измачкан портфейл. Пусна волана, докато го отваряше и прелистваше джобчетата.

— Синовете ми подариха този портфейл — въздъхна. — Рори и Оли. Оли е още жив.

— Хубав е — отбеляза Сами и се пресегна, за да хване волана с лявата си ръка. Беше правила същото и за Фил, докато живееха заедно. Безброй пъти. Камионът на господин Динсмор взе да описва широки криволици по пътя и за малко да закачи още една пощенска кутия. Обаче не беше опасно; горкият човечец караше само с трийсетина километра в час, а Мотън Роуд беше пуст и поне досега не бяха срещнали друго превозно средство. По радиото зазвуча „Благодатна надежда за Рая“ на „Незрящите момчета от Алабама“.

Олдън й подаде портфейла си.

— Ето го. Ето го момчето ми. Заедно с дядо си.

— Ще карате ли, докато разгледам снимката? — попита Сами.

— Разбира се — отвърна мъжът и върна ръцете си на волана. Камионът започна да се движи малко по-бързо и стабилизира донякъде курса си.

Избелялата цветна снимка показваше момче и възрастен мъж, които се бяха прегърнали. Старецът носеше шапка на „Ред Сокс“ и кислородна маска. На лицето на хлапето бе изписана широка усмивка.

— Той е бил прекрасно момче, господине — каза Сами.

— Да, прекрасно момче. И дяволски умно при това — изхлипа той и от гърлото му се изтръгна звук, наподобяващ магарешки рев. От устата му пръсна слюнка. Камионът рязко се разтресе, след което вибрациите утигнаха и машината продължи напред.

— И аз си имам едно прекрасно момченце — каза Сами и заплака. Някога, припомни си тя, се забавляваше, като слагаше кукли в микровълновата. Сега обаче добре знаеше какво е усещането да си там, вътре във фурната. Какво е усещането да изгориш жива. — Ще го целуна, когато го видя отново. Да, непременно ще го целуна.

— Целуни го — каза Олдън.

— Ще го направя, господине.

— Целуни го, вземи го в обятията си и силно го прегърни.

— Точно така, господине.

— Аз също щях да целуна сина си, ако можех. Щях да целуна ледената му буза.

— Сигурна съм, господине.

— Обаче го изгорихме. Тази сутрин.

— Толкова съжалявам за загубата ви!

— Вземи си още една бира.

— Благодаря ви — кимна тя. Усещаше как започва да се напива. Колко хубаво бе да си пиан!

Двамата продължиха в същия дух, докато звездите ставаха все по-ярки; тази нощ обаче нямаше метеоритни дъждове, ето защо розовите искрици блещукаха неподвижни над Купола. Не след дълго камионът подмина и караваната на Сами (където тя никога вече нямаше да се върне), без да забави ход.

17.

Беше осем без четвърт вечерта, когато Роуз Туичъл почука на прозорчето на вратата на редакцията на „Демократ“. Джулия, Пит и Тони стояха край дългата маса и сглобяваха последния брой на вестника. Двамата мъже сгъваха страниците и ги подаваха на Джулия, която ги защипваше с телбод и ги подреждаше на купчини.

Щом зърна посетителката, тя ѝ махна енергично. Роуз отвори вратата и се олюля.

— Леле, колко е задушно тук!

— Спряхме климатика, за да пестим газта — отвърна Пит Фрийман, — а и ксероксът много загрява при повечко натоварване. Както е в момента например.

Роуз си каза, че въпреки извинителния му тон фотографът изглежда горд. Както, между впрочем, и тримата.

— Очаквахме да си затрупана от работа в ресторанта — каза Тони.

— Точно обратното е — въздъхна тя. — Пукнат клиент няма. Мисля, че хората не искат да ме виждат, понеже готвачът ми е арестуван за убийство. А също така си мисля и че много хора не искат да се виждат един друг заради случилото се в супермаркета тази сутрин.

— Ела тук и си вземи един брой — подкани я Джулия. — Ти си момичето на корицата, Роуз.

В най-горната част на страницата се виждаше голям червен надпис: **„БЕЗПЛАТНО ИЗДАНИЕ КРИЗАТА ПОД КУПОЛА БЕЗПЛАТНО ИЗДАНИЕ“**. А отдолу пишеше (с шрифтов размер 16, който Джулия бе започнала да използва едва в последните два броя на вестника):

БУНТ И УБИЙСТВА

КРИЗАТА СЕ ЗАДЪЛБОЧАВА

Снимката беше на самата Роуз. В профил, с мегафон пред устата. Един непослушен кичур бе паднал пред лицето ѝ и тя изглеждаше изключително красива. На заден план се открояваха рафтовете с макаронени изделия и сокове, а по земята се виждаха счупени бутилки с нещо, наподобяващо сос за спагети. Текстът под снимката гласеше: *„Роуз Туичъл, собственичка и управителка на «Дивата роза», потушава битката за провизии с помощта на Дейл Барбара, който бе арестуван за убийство (вж. материала по-долу и редакционния коментар, стр. 4)“*.

— Мили боже! — възкликна Роуз. — Е... поне си ме хванала от хубавата ми страна. Ако изобщо имам такава де.

— Роуз — съвсем сериозно ѝ каза Тони Гуей, — приличаш на Мишел Пфайфър, за бога!

Роуз само изсумтя и му показа среден пръст. Вече бе отгърнала на редакционния коментар.

ПЪРВО ПАНИКА, А ПОСЛЕ СРАМ

ОТ ДЖУЛИЯ ШАМУЕЙ

Не всички в Честърс Мил познават Дейл Барбара — той е сравнително нов за нашия град, — ала повечето от нас са опитвали ястията му в „Дивата роза“. Онези, които го познават, биха казали, че до днес този човек представляваше ценно допълнение към общността ни, понеже взе участие като съдия в турнира по софтбоул през юли и август, включи се в инициативата по събирането на книги за библиотеката на гимназията и помогна за извозването на отпадъците в деня за общоградското есенно почистване само преди две седмици.

До днес. Защото днес Барби (както е известен сред познатите си) бе арестуван за четири шокиращи убийства. Убийства на хора, които са добре познати и безкрайно уважавани в този град. Хора, които — за разлика от Дейл

Барбара — са прекарвали тук по-голямата част от живота си.

При нормални обстоятелства Барби щеше да бъде отведен в затвора на окръг Касъл, щеше да получи право на един телефонен разговор и да му бъде осигурен адвокат, в случай че не може да си го позволи. Щяха да му бъдат повдигнати обвинения и да бъдат назначени експерти, които да започнат да събират необходимите доказателства.

Нищо подобно обаче не се случи и всички знаем на какво се дължи това — на Купола, който изолира нашия град от останалия свят. Но нима ни е изолирал и от изконната същност на демокрацията? От справедливия съдебен процес и здравия разум? Колкото и шокиращо да е едно престъпление, недоказаните обвинения не са достатъчни да оправдаят отношението към задържания Дейл Барбара, нито пък могат да обяснят отказа на новия шериф да отговори на въпросите ни или да позволи на кореспондента ни да се увери, че Дейл Барбара е все още жив. И това при положение, че бащата на Дороти Сандърс — председателят на градския съвет Андрю Сандърс, — получи разрешение не само да се срещне с арестанта, но и да го клевети...

— Леле! — възкликна Роуз и вдигна очи от вестника. — Наистина ли ще напечаташ това?

Джулия кимна към купчините.

— Вече е напечатано. Защо? Имаш някакви възражения ли?

— Не, но... — погледът на Роуз зашари по статията, която беше доста дългичка и продължаваше в същия дух на ревностна защита на Барби. Материалът завършваше с призив към всички, разполагащи с някаква информация за престъпленията, да се свържат с вестника, а за финал Джулия подчертаваше, че когато кризата отmine (а това рано или късно щеше да се случи), поведението на местните жители по отношение на тези убийства ще бъде детайлно анализирано не само в Мейн или САЩ, но и в целия свят. — Не се ли боиш, че може да ти навлече неприятности?

— Свобода на словото, Роуз — подхвърли Пит, макар че от тона му не личеше да си вярва особено.

— Същото би направил и Хорас Грийли^[1] — заяви уверено Джулия и при изричането на името му нейното корги, което спеше в специалното си креватче в кухнята, моментално надигна глава. Зърна Роуз и се приближи, за да бъде погалено от нея, както и всъщност стана.

— Разполагаш ли с повече информация от тази, която си написала? — попита Роуз, сочейки статията.

— Малко повече — отвърна Джулия. — Обаче си я пазя. Чакам точния момент.

— Барби никога не би направил подобно нещо. Ужасно ме е страх за него...

Един от мобилните телефони на бюрото иззвъня. Гони го вдигна и каза:

— Вестник „Демократ“, Гуей слуша. — Той постоя така няколко секунди и подаде апарата на Джулия. — За теб е. Полковник Кокс. Не ми прозвуча като щастлив летовник.

Кокс. Съвсем бе забравила за него. Тя пое телефона.

— Госпожице Шамуей, трябва да говоря с Барби, за да ми докладва докъде е стигнал в поемането на административния контрол над Честърс Мил.

— Боя се, че едва ли ще имате подобна възможност — отвърна Джулия. — Барби беше арестуван.

— Арестуван ли? По какво обвинение?

— Убийство. Всъщност четири убийства, ако трябва да сме точни.

— Шегувате се.

— Така ли ви звучи, полковник?

Настъпи тишина, нарушавана единствено от далечни гласове, които обсъждаха нещо. Когато Кокс заговори отново, гласът му прозвуча непривично тихо и смирено:

— Обяснете, моля.

— Не, полковник Кокс, категорично отказвам да го направя. Писах за това през последните два часа, а — както казваше майка ми, когато бях малка, — не обичам да дъвча зелето си два пъти. Все още ли сте в Мейн?

— Касъл Рок. Тук е базиран нашият аванпост.

— Тогава ви предлагам да се срещнем там, където се срещнахме последния път. На Мотън Роуд. Не мога да ви дам брой от последния „Демократ“, въпреки че е безплатен, ала поне ще мога да го долепя до Купола и вие ще прочетете всичко сам.

— Пратете ми го на електронната поща.

— Няма. Електронната поща е абсолютната противоположност на принципите на вестникарството. Съжалявам, може да съм старомодна, но такива са принципите ми.

— Лазите ми по нервите, скъпа госпожице.

— Може и да ви лазя по нервите, но не съм ви скъпа госпожица.

— Кажете ми само това — капан ли е? Замесени ли са Сандърс и Рени?

— Вие как смятате, полковник — ходи ли мечката по нужда в гората?

Тишина.

— Добре, ще се видим там след час — каза накрая Кокс.

— Ще си взема компания. Работодателят на Барби. Мисля, че онова, което има да ви каже, ще ви заинтересува.

— Добре.

Джулия прекъсна връзката.

— Искаш ли да си направим разходка до Купола, Роуз?

— Разбира се... ако така ще помогнем на Барби.

— Можем да се надяваме, но според мен положението е такова, че трябва да се оправяме сами. — Джулия насочи вниманието си към Пит и Тони: — Ще се оправите ли сами? После наредете купчините до вратата и заключете, преди да си тръгнете. Наспете се добре тази нощ, понеже утре ние ще бъдем разносвачите. За този брой връщаме старата схема. Всяка къща в града. Всички близки стопанства. И Източен Честър, разбира се. Там има много новодомци, ето защо се надявам да са по-малко податливи на мистичната харизма на Големия Джим.

Пит повдигна вежди.

— Отборът на господин Рени е домакин — поясни Джулия. — На извънредното градско събрание в четвъртък любимият ни градски съветник ще излезе на трибуната и ще се опита да навие този град като джобен часовник. Гостуващият отбор обаче ще отбележи точка преди него. — Тя посочи струпаните на купчини вестници. — Ето я първата

ни точка. Ако достатъчно хора го прочетат, на Рени ще му се наложи да отговаря на някои доста неудобни въпроси, преди да започне да ораторства. Може пък да поразстроим ритъма му.

— Открием ли кой започна да хвърля камъни пред супермаркета, определено ще го направим — изтъкна Пит. — И знаете ли какво? Мисля, че ще го открием. Според мен цялата тази работа бе същата прекалено набързо. И просто няма как отнякъде да не висят бели конци.

— Само се надявам Барби да е още жив, когато разплетем тази афера — каза Джулия и погледна часовника си. — Хайде, Роузи, да се повозим. Искаш ли да дойдеш, Хорас?

Искаше, и още как.

---

[1] Известен американски журналист и политически деец (1811–1872). — Б.пр. ↑

18.

— Можете да ме оставите тук, господине — каза Сами. Намираха се пред хубаво имение в стил ранчо в Източен Честър. И въпреки че къщата беше тъмна, моравата пред нея бе ярко осветена, понеже се намираше съвсем близо до Купола и административната граница между Честърс Мил и Харлоу, където военните бяха разположили мощните си прожектори.

— Искаш ли една топла биричка за из път, Миси Лу?

— Не, господине, аз бях дотук — излъга Сами. После трябваше отново да се върне в града. На фона на жълтото сияние четирийсет и пет годишният Олдън Динсмор изглеждаше на осемдесет и пет. Тя никога не беше виждала толкова тъжно лице... освен може би своето в огледалото на болничната стая, преди да се отпрати на сегашното си пътешествие. Сами се наведе и целуна спътника си по бузата. Наболата му брада боцкаше на устните ѝ. Когато тя се отдръпна, Олдън допря длан до целунатото място и се усмихна едва-едва.

— Трябва да се прибирате вкъщи, господине. Имате съпруга, която ви чака. И друго момче, за което да се грижите.

— Май си права.

— Да, така е.

— Добре ли си?

— Да, господине. — Тя слезе и се обърна. — Ще се приберете ли?

— Ще се опитам.

Сами затръшна вратата на кабината и застава в края на алеята, гледайки как Олдън обръща. Едната гума на камиона влезе в канавката, обаче тя беше суха и не му създаде затруднения. После пое към шосе 119, като отначало се движеше малко на зиг-заг, но после изправи курса и задните му светлини престанаха да подскачат наляво-надясно. Отново караше по средата на пътя — „чукаше осовата линия“, както би казал Фил, — ала Сами беше сигурна, че няма да си навлече проблеми. Вече бе станало осем и половина, беше съвсем притъмняло и тя не очакваше да срещне жива душа.

Изчака камионът да изчезне в нощта и закрачи към тъмната къща. Постройката не представляваше кой знае какво в сравнение с елегантните стари здания в горната част на градския парк, но бе по-красива от всички домове, в които Сами бе живяла. Вътре също беше много приятно. Беше идвала веднъж тук с Фил — в онези дни, когато той не правеше нищо друго, освен да продава по малко трева и да си приготвя амфети за собствена консумация в задната част на караваната. В дните, преди да му хрумнат ония шантави идеи за Исус и да започне да ходи в оная скапана църква, където вярваха, че в Ада ще идат всички без тях самите. Да, всички проблеми на Фил без съмнение започнаха с религията. Религията го беше отвела при Когинс и Когинс или някой друг го бе превърнал в Готвача.

Хората, които бяха живели тук, не бяха наркомани; наркоманите не биха могли да задържат подобна къща, защото щяха да изпафкат ипотеката. Просто Джак и Майра Еванс обичаха да се отпускат с малко трева от време на време и Фил Буши с удоволствие им я осигуряваше. Бяха добри хора и той се отнасяше добре с тях. В онези дни, когато бе способен да се държи добре с хората.

Майра им поднасяше айскафе. Когато Сами беше бременна в седмия месец с Литъл Уолтър — изглеждаше доста наедряла, — Майра я попита момче ли иска или момиче. Съвсем приятелски, без никакво високомерие или презрение. Междувременно Джак бе отвел Фил в кабинета си, за да му плати, и Фил й извика оттам:

— Ей, скъпа, трябва да видиш това!

Споменът й се струваше така далечен, сякаш бе минала цяла вечност.

Натисна дръжката на входната врата. Вратата се оказа заключена. Сами се наведе, взе един от декоративните камъни, ограждащи цветните лехи на Майра, и застана пред панорамния прозорец, преценявайки тежестта на находката си. След кратък размисъл се обърна и заобиколи отзад. Нямахше да й е лесно да се изкатери през прозореца в сегашното й състояние. А дори и да успееше да се провере, можеше да се нареже на стъклата и това да попречи на плановете й за вечерта.

Пък и къщата бе чудесна, и Сами не искаше да вандалства, освен ако не беше абсолютно наложително.

Е, не беше. Трупът на Джак беше транспортиран в града — явно градските власти все още изпълняваха тези си задължения, — ала никой не се беше сетил да заключи задната врата. Ето защо Сами без проблеми влезе оттам. Естествено, генераторът не работеше и беше по-тъмно и от кучи задник, но върху фурната имаше кутия кибрит и първата клечка, която запали, ѝ показа лежащото на кухненската маса фенерче. То ѝ свърши чудесна работа. Лъчът освети нещо, което приличаше на кърваво петно на пода. Сами побърза да отклони светлината и се насочи към кабинета на Джак Еванс. Той се намираще вдясно от дневната и беше толкова малък, че всъщност нямаше място за нищо друго освен за бюро и шкаф със стъклени вратички.

Тя насочи фенерчето към бюрото, след което го вдигна нагоре и светлината се отрази в стъклените очи на най-ценния трофей на Джак — главата на лоса, застрелян от него в ТР-90 преди три години. Именно заради този ловен трофей я бе извикал Фил.

— Онази година получих последния талон от лотарията — беше им казал Джак. — Усмъртих го с това. — И бе посочил карабината в шкафа — дългоцевно оръжие с доста заплашителен вид и впечатляващ оптически мерник.

Майра бе застанала на прага — кубчетата лед още потракваха в айскафето ѝ и тя изглеждаше толкова хубава, изискана и весела, че сърцето на Сами я заболя при мисълта, че никога няма да бъде като нея.

— Струваше цяло състояние, но му позволих да си я купи, след като ми обеща да ме заведе за една седмица на Бермудите следващия декември.

— Бермудите — произнесе замислено Сами, докато се взираше в главата на лоса. — Обаче не отидоха никъде. Тъжно.

Фил бе пхнал плика с банкнотите в задния си джоб и беше казал:

— Чудесна карабина, но май не е идеалното оръжие за защита на дома.

— О, погрижил съм се и за това — бе отвърнал Джак и въпреки че не бе показал на Фил как точно се е погрижил, бе потупал многозначително плота на бюрото си. — Взел съм си два изключителни патлака.

Фил му бе кимнал също така многозначително, а двете с Майра се бяха спогледали, разменяйки онези характерни женски погледи, които казваха: „Какво да ги правиш, момчетата винаги си остават момчета.“ Сега Сами си спомни колко приятно ѝ бе станало тогава, колко топлина и уют бе почувствала. Предполагаше, че навярно затова бе избрала да дойде тук, а не в някоя друга къща по-близо до болницата.

Поспря за миг, за да глътне още един перкосет, и започна да проверява чекмеджетата едно след друго. Не бяха заключени и ето че в третото откри онова, което търсеше. Голяма дървена кутия, в която се намираше „изключителният“ патлак на покойния Джак Еванс — автоматик „Спрингфийлд XD“ четирийсет и пети калибър. Сами го извади и след известно усилие успя да освободи пълнителя. Оказа се напълно зареден, а в чекмеджето имаше и резервен пълнител. Реши да вземе и него. После се върна в кухнята, за да намери някоя торба, в която да сложи находките си. Надяваше се, че там ще открие и ключовете за колата, която покойните Джак и Майра държаха в гаража си. Нямахше никакво намерение да изминава пеша пътя до града.

19.

Джулия и Роуз тъкмо обсъждаха какво ли крие бъдещето на Честърс Мил, когато настоящето им едва не приключи.

А то със сигурност щеше да приключи, ако се бяха блъснали в стария селскостопански камион на Ести Бенд, само на два километра от мястото, закъдето бяха тръгнали. Обаче Джулия взе завоя навреме, за да забележи, че камионът е в нейното платно и се приближава челно към тях.

Тя завъртя наляво волана на своята тойота, минавайки в другото платно, и двете превозни средства се разминаха на сантиметри. Хорас, който седеше на задната седалка с радостното изражение на всяко куче, което обича да се вози, тупна на пода и изненадано изскимтя. Това бе единственият звук, издаден от пътниците в тойотата. Жените нито изпищяха, нито извикаха. Всичко се случи прекалено бързо, за да реагират така. Смъртта или сериозното осакатяване ги подминаха за един кратък миг и те продължиха по пътя си.

Джулия върна колата в дясното платно, след което отби на банкета и спря. Погледна към Роуз. Тя отвърна на погледа ѝ; изплашеното ѝ лице като че ли се състоеше единствено от ококорени очи и зейнала уста. Отзад Хорас се върна на седалката и излая веднъж, сякаш за да попита защо са спрели. Лаят му накара двете жени да се засмеят, а Роуз потупа с длан гръдния си кош, малко над впечатляващия си бюст.

— Леле, как се е разтуптяло сърцето ми!

— Моето също — кимна Джулия. — Божичко, разминахме се на косъм! Видя ли колко близо беше?

Спътничката ѝ отново се засмя:

— Шегуваш ли се? Мила, ако се бях облегнала на прозореца, кучият му син щеше да ми ампутира ръката от лакътя!

Джулия поклати глава.

— Сигурно е бил пиян.

— Определено е бил пиян — изсумтя Роуз.

— Как се чувстваш? Ако всичко е наред, да продължаваме...

— Добре съм, по-важното е ти как си.

— Нищо ми няма — отвърна Джулия. — Ти как си, Хорас?

Кучето излая нетърпеливо.

— На ко съм, щом се разминава, значи от лош късмет спасява — каза Роуз. — Или поне така обичаше да казва дядо Туичъл.

— Надявам се нищо да не му се случи — каза Джулия и отново подкара колата. Вече бе нащрек за приближаващи фарове, ала следващите светлини, които видяха, бяха от прожекторите на границата с Харлоу. Нито една от двете не забеляза Сами Буши, обаче тя ги видя; тъкмо бе застанала пред гаража на Еванс с ключовете за паркирания там шевролет „Малибу“. Щом тойотата на Джулия отмина, Сами вдигна вратата на гаража (заради липсата на ток се наложи да го направи сама, в резултат на което доста я заболя).

20.

Между универсалния магазин на Бърпи и бакалията имаше къса алея, свързваща Уест Стрийт с главната улица. Използваше се предимно от товарните камиони. В девет и петнайсет същата вечер Рени Младши и Картър Тибодо се шмугнаха в тази алея под прикритието на тъмнината. Картър носеше осемнайсетлитрова червена туба с жълта диагонална ивица отстрани. На жълтия фон с големи букви пишеше „БЕНЗИН“. В другата си ръка държеше малък мегафон, охранван с батерии. Бялата му рупорна тръба бе увита с черна маскировъчна лента, за да не се набива на очи, ако случайно някой ги зърнеше, преди да се втурнат обратно към алеята.

Младши бе нарамил голяма раница. Главоболието му беше отминало, а и накуцването му почти бе изчезнало. Това го караше да си мисли, че организъмът му най-накрая е започнал да побеждава онова, което го измъчваше. Проблемът му най-вероятно се дължеше на някакъв устойчив вирус — в колежа човек можеше да пипне толкова много зарази, че Младши май трябваше да благодари на бога, че го бяха изключили след побоя над онова хлапе. Всяко зло за добро, както казваха хората.

От края на алеята се откриваше отлична гледка към офиса на „Демократ“. Тротоарът беше пуст и зад осветените прозорци се виждаха Фрийман и Гуей, които пренасяха купчините с вестници до вратата и ги складираха на пода. Старата дървена постройка, където се помещаваха редакцията и жилището на Джулия, се намираще между аптеката на Сандърс и книжарницата, обаче бе отделена и от двете — съответно с павиран тротоар откъм книжарничката на Рей Тауъл и алея, подобна на тази, където сега дебнеха двамата с Картър, от страната на аптеката. Нямаше никакъв вятър и Младши си каза, че ако баща му мобилизираше армията си достатъчно бързо, щяха да избегнат евентуалните жертви сред населението. Не че му пукаше особено. Ако ще и цялата източна страна на главната улица да изгореше, пак щеше да е доволен. Защото всичко щеше да се запише на сметката на Дейл Барбара. Все още усещаше хладния, преценяващ

поглед на тези дяволски сини очи. Никак не му харесваше да го гледат по този начин, особено при положение че наглият кучи син се намираще зад решетките и нямаше никакво право да се държи така. Шибаният Ба-а-арби.

— Трябваше да го гръмна — измърмори Младши.

— Моля? — не разбра Картър.

— Нищо — изсумтя Младши и избърса челото си. — Горещо ми е.

— Да, жега си е — кимна Тибодо. — Франки вика, че ако тая работа продължи, накрая ще се спаружим като сушени сливи. В колко трябва да свършим работата?

Младши го изгледа навъсено и вдигна рамене. Баща му беше казал, но ето че не можеше да си спомни. Май държеше акцията да е в десет часа. Но имаше ли някакво значение? Голяма работа, ако тия двамата вътре изгорят. А ако кучката вестникарка беше горе — и сигурно отмаряше с любимия си вибратор след дългия ден, — да се изпържи и тя. Нали всичко ще се пише в сметката на Барби.

— Викам да почваме — каза Младши.

— Сигурен ли си, брато?

— Да виждаш жива душа на улицата?

Картър се озърна. Главната пустееше, потънала в мрак. Единствените генератори, които се чуваха, бяха тези зад редакцията и аптеката.

— Добре. Защо пък не?

Младши отвори раницата. Най-отгоре лежах два чифта гумени ръкавици. Той даде единия комплект на Картър и нахлузи другите на ръцете си. Под тях имаше торба, увита в хавлиена кърпа. Младши я разтвори и извади четири празни бутилки от вино, които нареди върху уличната настилка. После бръкна дълбоко в раницата и взе металната фуния, търкаляща се на дъното ѝ. Пъхна тесния ѝ край в едно от шишетата и се пресегна за тубата с бензин.

— По-добре дай на мен, брато — предложи Картър. — Ръцете ти треперят.

Младши се вторачи изненадано в дланите си. Изобщо нямаше чувството, че треперят, но партньорът му казваше истината.

— Не ме е страх, ако това намекваш.

— Нищо подобно не съм казал. Не е свързано с главата ти. Всеки ще ти го каже. Трябва да отидеш при Евърет, за да те прегледа, защото ако ти има нещо, той е единственият човек в града, дето може да мине за лекар.

— Чувствам се чудес...

— Млъкни, преди някой да те е чул. Нарези шибаната кърпа, докато аз се занимавам с това.

Младши извади пистолета си от кобура и простреля Картър в окото. Главата му експлодира сред фонтан от кръв и мозък, а Младши се наведе над него и продължи да изпраща куршум след куршум в...

— Младши?

Младши разтърси глава, за да прогони видението — халюцинацията му бе изключително реалистична, — и изведнъж си даде сметка, че пръстите му са вкопчени в ръкохватката на пистолета. Може би онзи гаден вирус още не бе преборен от организма му.

Ако изобщо беше вирус.

Но какво беше тогава? *Какво?*

Острият мирис на бензин се вряза в ноздрите му с такава сила, че очите му се насълзиха. Картър се бе заел с пълненето на първата бутилка. Младши дръпна ципа на страничния джоб на раницата и извади шивашките ножици, които бяха принадлежали на майка му. Наряза хавлиената кърпа на четири еднакви ивици. Пъхна първата във вече напълненото шише, за да я напои добре, след което издърпа края на кърпата през гърлото на бутилката и го остави да виси отвън като своеобразен фитил.

Ръцете му продължаваха да треперят, но не дотолкова, че да му попречат да свърши тази работа.

21.

Оказа се, че полковник Кокс доста се е променил от последния път, когато Джулия го беше видяла. Лицето му изглеждаше доста гладко избръснато за девет и половина вечерта и косата му бе прилежно сресана, ала камуфлажните му панталони бяха измачкани, а поплиненото яке сякаш му бе станало с няколко номера по-голямо и създаваше впечатлението, че се е смалил. Мъжът стоеше пред петната, останали от нарисувания със спрей четириъгълник след неуспешния експеримент с киселината, и се взираше намръщено в наподобяващата полуизтрити скоби форма, като че ли възнамеряваше да премине през нея, стига да се концентрираше достатъчно силно.

„Затвори очи и тракни три пъти с токове — помисли си Джулия. — Защото няма друго такова място като Купола.“

Тя представи Роуз на Кокс и Кокс на Роуз. Докато ги запознаваше, се поогледа наоколо и онова, което видя, никак не ѝ хареса. Прожекторите си бяха все още по местата и озаряваха небето, сякаш подредени за лъскава холивудска премиера, и охранващият ги генератор тихо бръмчеше, ала от камионите нямаше и следа. Същото се отнасяше и за голямата зелена палатка, която бе издигната на четирийсет-петдесет метра надолу по пътя. Участъкът смачкана трева ясно показваше мястото, където се е намирала. До Кокс стояха двама други униформени войници, но те нямаша онзи „изтупан“ вид, който Джулия асоциираше с адютантите или военните аташета. Постовите явно не бяха отзовани, ала за сметка на това бяха изтеглени назад, създавайки значителна дистанция между себе си и евентуалните досадници, които биха могли да се приближат откъм страната на Честърс Мил и да ги засипят с глупавите си въпроси.

„Първо питай, после обяснявай“ — каза си Джулия и в същия миг Кокс се обърна към нея:

— Слушам ви, госпожице Шамуей.

— Първо ми отговорете на един въпрос.

Той завъртя театрално очи, при което ѝ се прииска да го зашлеви (нервите ѝ все още бяха обтегнати заради онзи камион), ала в крайна

сметка полковникът ѝ даде знак да продължи.

— Изоставени ли сме вече?

— Категорично не — гласеше светкавичният отговор, ала на Джулия ѝ се стори, че Кокс извърна леко поглед, сякаш не смееше да срещне очите ѝ. Навярно това бе по-лош знак от странно опустялата поляна, която се откриваше от другата страна на Купола — като след цирк, който се бе преместил в друг град.

— Прочетете това — каза тя и долепи заглавната страница на вестника си до невидимата повърхност на Купола. Все едно залепяше обява за разпродажба на витрината на универсален магазин. Пръстите ѝ потрепериха леко, както при допира до метален предмет в студена, суха зимна утрин, ала само след миг нетипичното усещане отмина.

Кокс изчете целия вестник, като ѝ казваше кога да отгръща страницата. Това им отне десет минути. Когато бе готов, Джулия подхвърли:

— Както навярно сте забелязали, рекламното каре никакво го няма, но пък се лаская, че качеството на материалите се покачи. Явно колкото по-шибани неща се случват напоследък, толкова по-добре пиша.

— Госпожице Шамуей...

— О, по-добре ме наричайте Джулия! Все пак сме стари познати...

— Добре. Значи вие сте Джулия, а аз — Джей Си.

— Ще се постарая да не ви бъркам с рапъра Джей Зи.

— Значи смятате, че този Рени е решил да става диктатор? Нещо като местен Мануел Нориега?

— По-скоро ме притеснява да не би да се превърне в Пол Пот.

— Смятате ли, че е възможно?

— Преди два дни бих се изсмяла на тази идея — все пак в свободното си от заседания време този човек беше търговец на стари коли... Но преди два дни няхаме бунт пред супермаркета. Нито пък знаехме за тези убийства.

— Не е Барби — поклати глава Роуз. — Никога не би го направил.

Полковникът подмина думите ѝ без коментар, но не защото бе решил да не ѝ обръща внимание, а защото самата идея, че Барби е

убиец, бе абсурдна и нелепа. Това го направи една идея по-симпатичен в нейните очи.

— Смятате ли, че Рени е извършил тези убийства, Джулия?

— Мислих над това. Всичко, което направи от появата на Купола насам — от забраняването на продажбите на алкохол до назначаването на пълен кретен за шериф на полицията, — бяха политически ходове, насочени към засилване на собствената му власт.

— Да не намеквате, че убийствата не се вписват в репертоара му?

— Не бих казала. Когато жена му почина, плъзнаха слухове, че може би ѝ е помогнал да се пресели в отвъдното. Не твърдя, че е било така, но появата на подобни слухове е показателна за това как другите възприемат въпросния човек.

Кокс изсумтя утвърдително.

— Колкото и да се мъча обаче, не мога да проумея какво политическо значение биха имали убийствата и изнасилванията на две момичета.

— Барби никога не би го направил — повтори Роуз.

— Както и смъртта на Когинс — продължи Джулия. — Макар че църквата му — и особено радиото — получаваха подозрително високи дарения. Докато убийството на Бренда Пъркинс... да, там може да има политически мотив.

— Не можете да изпратите морските пехотинци да го спрат, нали? — попита Роуз. — Всичко, на което сте способни, е да седите тук и да наблюдавате. Като деца, скупчени около аквариум, които гледат как най-голямата риба първо изяжда всичката храна, а после започва да поглъща и по-дребните рибки.

— Мога да блокирам работата на мобилните телефони — замисли се полковникът. — Както и да прекъсна достъпа ви до интернет. Повече — не.

— Полицията разполага с радиостанции — отбеляза Джулия. — Така че Рени няма да изгуби връзката с хората си. А на градското събрание в четвъртък вечерта, когато хората започнат да се оплакват от прекъснатите връзки с външния свят, ще обвини вас за случилото се.

— Планирали сме пресконференция за петък. Мога да я отменя.

Джулия потръпна при тази идея.

— Да не сте посмели. Така няма да му се налага да се оправдава пред външния свят.

— Освен това — изтъкна Роуз, — ако изключите телефоните и спрете достъпа до интернет, никой няма да може да ви каже как се развиват нещата и какъв е следващият му ход.

Кокс се умълча, загледан в земята. После вдигна глава.

— Какво стана с онзи предполагаем генератор, захранващ Купола? Някакъв напредък?

Джулия се зачуди дали да каже на Кокс, че са изпратили група ученици да го търсят. В крайна сметка обаче дилемата ѝ отпадна, защото в същия миг се задейства градската противопожарна сирена.

22.

Пит Фрийман остави и последния наръч вестници до вратата, след което се изправи, сложи ръце на кръста си и изпъна гръб. Изпукването на гръбначните му прешлени отекна толкова силно в притихналото помещение, че Тони Гуей не можа да се сдържи и отбеляза:

— Май доста те заболя, а?

— Напротив, чувствам се много добре.

— Жена ми сигурно вече си е легнала — заяви Тони, — а съм заделил една бутилка на сигурно място в гаража. Искаш ли да се отбиеш за едно питие на път за къщи?

— Не, благодаря, мисля направо да се... — започна Пит и в същия момент първата бутилка разби с трясък прозореца. Той зърна с периферното си зрение пламтящия фитил и инстинктивно направи крачка назад. Само една, но тя го спаси не само от сериозни изгаряния, но и от вероятността да бъде изпечен жив.

В мига, в който бутилката се пръсна на парчета, бензинът вътре в нея се възпламени и пламъците лумнаха като огнено знаме. Пит бързо се наведе и се завъртя настрани. Въпреки това оранжевият език успя да близне ръкава на ризата му, преди да се нахвърли върху килима пред бюрото на Джулия.

— Какво, ПО ДЯВО... — извика Тони, но не можа да довърши, защото още една бутилка влетя през счупения прозорец. Тя се приземи върху бюрото и се пръсна на парчета, сеейки огън върху книгата отгоре му и дървените му плоскости. Стаята се изпълни с парливата миризма на горящ бензин.

Пит се хвърли към малкия хладилник за вода в ъгъла, като блъскаше неистово пламтящия ръкав на ризата в тялото си. Извади шише с вода от хладилника и започна да го излива върху пламъците. Имаше чувството, че ръката му е получила сериозно слънчево изгаряне.

Още един „коктейл Молотов“ долетя от тъмнината навън. Той обаче се разби на тротоара пред редакцията и запали бледо подобие на

лагерен огън върху плочките там. Струйките горящ бензин потекоха към канавката, където угаснаха безславно.

— Излей водата на килима! — изкрещя Тони. — Излей я, преди всичко да е пламнало като факла!

Задъханият Пит само го изгледа смаяно. Водата от шишето, което държеше, продължаваше да се лее върху тази част на килима, където нямаше никакви пламъци.

Макар и да откри любовта си към спортната журналистика още в колежа, в гимназията Тони Гуей бе доста добър атлет и бейзболът, баскетболът и футболът бяха неговите стихии. Десет години по-късно не беше загубил рефлексите си. Той грабна бутилката от Пит и я задържа първо над бюрото на Джулия, а после и над горящия килим. Огънят вече се разпростираше, но може би... ако беше достатъчно бърз... и ако имаше още две-три шишета с вода в коридора, водещ към килерчето...

— Още! — изрева той на Пит, който зяпаше изумено димящите останки от ръкава на ризата си. — От коридора в дъното!

В първия момент Пит сякаш не го разбра. После значението на думите достигна до съзнанието му и той се завтече натам. Междувременно Тони заобиколи бюрото на Джулия, изливайки последните двеста-триста милилитра върху пламъците, които се опитваха да се загнездят там.

Тогава и последният „коктейл Молотов“ проряза мрака. Именно той нанесе най-големите поражения. Бутилката улучи купчините с вестници, които двамата мъже бяха наредили до входната врата. Горящият бензин се просмука под перваза на дюшемето в предната част на офиса и огнените езици лумнаха нагоре. Видяна през тях, главната улица приличаше на потрепващ пустинен мираж. В далечната страна на миража, от другата страна на улицата, Тони зърна два човешки силуета. Надигащите се топлинни вълни караха очертанията им да потрепват, сякаш танцуваха.

— ОСВОБОДЕТЕ ДЕЙЛ БАРБАРА ИЛИ ТОВА ЩЕ БЪДЕ САМО НАЧАЛОТО! — извика усилен от мегафон глас. — МНОГО СМЕ И ЩЕ ЗАПАЛИМ ЦЕЛИЯ ГРАД, АКО СЕ НАЛОЖИ! ОСВОБОДЕТЕ ДЕЙЛ БАРБАРА ИЛИ ЩЕ СИ ПЛАТИТЕ СКЪПО!

Тони погледна надолу и видя горящата ивица бензин между стъпалата си. Нямаше повече вода, с която да я изгаси. Скоро

пламъците щяха да погълнат килима и да се прехвърлят върху старото сухо дърво отдолу. А междуременно цялата предна част на редакцията се бе запалила.

Тони захвърли празната бутилка и отстъпи назад. Сърцето му биеше толкова силно, че буквално усещаше как обтяга кожата му. *„Ако не бяха проклетите вестници, може би щях да...“* — мина през ума му.

Ала вече беше твърде късно за *„може би щях“*. Той се обърна и видя Пит да стои в началото на коридора с друга бутилка *„Поланд спринг“* в ръце. По-голямата част от ръкава му я нямаше, а кожата отдолу бе яркочервена.

— Вече е късно! — извика му Тони. Той заслони лице с длан, за да го предпази от горещината, и заобиколи бюрото на Джулия (което се бе превърнало в огнена колона, стигаща чак до тавана). — Бързо, да се махаме оттук!

Пит Фрийман не се нуждаеше от повторна подкана. Той запрати бутилката по разрастващите се пламъци и се затича по коридора.

23.

Кери Карвър рядко се занимаваше с малкото им магазинче; въпреки че бакалията им бе осигурявала доста прилична прехрана през годините, тя винаги бе смятала, че е „над тези неща“. Ала когато Джони предложи да вземат буса и да пренесат всички консервирани стоки в къщата — „за по-сигурно“, както деликатно се изрази, — тя веднага се съгласи. И макар и да не обичаше да работи (вместо да бачка, дай ѝ да гледа риалити предавания като „Съдията Джуди“), Кери веднага се съгласи да му помогне. Тя не бе участвала в безредиците пред супермаркета, но когато по-късно минаха оттам с приятелката ѝ Лий Андерсън, за да огледат щетите, изпотрошените витрини и кръвта по паважа я накараха да потръпне. Както и да се замисли сериозно за бъдещето.

Джони издърпваше кашоните със супи, яхнии, боб и сосове, а Кери ги нареждаше в „коритото“ на големия им пикап додж „Рам“. И тъкмо бяха преполовили работата, когато надолу по улицата избухна пожар. И двамата чуха усиления през мегафон глас. На Кери ѝ се стори, че видя две или три фигури да тичат по алеята откъм страната на „Бърпис“, ала не беше съвсем сигурна. По-късно вече щеше да е сигурна и щеше да увеличи броя им до „най-малко четирима“. Ако не и петима.

— Какво става там? — изплаши се тя. — Скъпи, какво значи това?

— Значи, че шибаният кучи син не е сам — отвърна Джони. — И че има цяла банда със себе си.

Ръката на съпругата му лежеше на рамото му и той усети как тя впива ноктите си в кожата му. Джони отметна дланта ѝ и хукна към полицейския участък, като крещеше: „ПОЖАР!“ Вместо да го последва, Кери Карвър продължи да товари камиона. Страхуваше се за бъдещето повече от всякога.

24.

Освен Роджър Килиън и братята Бауи още десет нови попълнения от Градските отряди за сигурност на Честърс Мил седяха на скамейките в училищния салон. Големия Джим тъкмо бе започнал да им изнася реч за голямата отговорност, която носят, когато се включи противопожарната сирена. *„Синчето ми е подранило — каза си той. — Не мога да му поверя спасението на душата си. Не че някога бих могъл, но сега е по-зле от всякога.“*

— Е, момчета — заяви той, спирайки вниманието си на младия Мики Уордлоу — Господи, какъв атлет! — Имах да ви кажа още някои неща, но изглежда ни чакат още изпитания, Фърн Бауи, случайно да знаеш дали имаме някакви ръчни помпи в склада на пожарната?

Фърн отвърна, че по-рано тази вечер е надзърнал да провери как е положението (да види с какво точно разполагат) и че имало поне десетина помпи. И всичките били пълни с вода, което било просто чудесно за непредвидена ситуация като тази.

Големия Джим беше на мнението, че сарказмът трябва да се прилага само при хора, които са достатъчно умни, за да го разберат, ала на глас заяви, че всеблагият Господ Бог явно се грижи за тях. Каза още и че ако това се окаже нещо повече от фалшива тревога, ще се включи в гасенето на пожара заедно със Стюарт Бауи като негов заместник.

„Хубавичко те наредих, нахална вещице! — помисли си Рени, докато гледаше как новите попълнения се надигат нетърпеливо от скамейките с блеснали очи. — Да видим как ще се бъркаш в работата ми оттук нататък.“

25.

— Къде ще ходиш? — попита Картър. Беше карал — е незапалени фарове — чак до Т-образното кръстовище между Уест Стрийт и шосе 117. Постройката, зад която се бяха притаили, бе принадлежала на бензиностанция на „Тексако“, закрыта през 2007 година. Хем се намираше близо до града, хем предлагаше добро скривалище, което я правеше извънредно удобна. Далече зад тях противопожарната сирена надаваше поредната порция вой, а заревото на пожара (което бе по-скоро розово, отколкото оранжево) вече се издигаше високо в небето.

— А? — попита разсеяно Младши, загледан в ярките отблясъци. Изпълваха го с похотлива тръпка и изведнъж му се прииска отново да си има „приятелка“.

— Попитах те къде ще ходиш. Нали баща ти каза да се погрижим за алибито си...

— Оставих втори патрул пред пощата — каза Младши, откъсвайки с нежелание очи от пожара. — Бяхме двамата с Фреди Дентън. Той ще потвърди, че сме били заедно. През цялата нощ. Оттук ще мина направо и ще се озова точно при него. А може и да се върна по Уест Стрийт. Да хвърля едно око как се развива ситуацията... — И той се изкикоти така пискливо, че Картър го изгледа учудено. Дори момичетата не се кискаха така.

— Бъди много внимателен. Подпалвачите редовно биват залавяни на местопрестъплението, защото все се връщат, за да се насладят на запалените от тях пожари. Гледах го по „Най-търсените американски престъпници“.

— Единственият, който ще отнесе заслугата за пожара, ще бъде Ба-а-арби — отвърна Младши. — Ами ти? Къде ще идеш?

— Вкъщи. Мама ще каже, че съм си бил у нас през цялата нощ. Тъкмо ще ми смени превръзката — мястото, дето ме ухапа шибаното куче, зверски ме боли. Ще глътна един-два аспирина и после може да сляза в центъра да помогна за потушаването на пожара.

— В Здравния център и болницата имат по-сериозни болкоуспокояващи от аспирина. Както и в аптеката. Трябва да се погрижим за това.

— Определено — кимна Картър.

— А ако искаш нещо по-така... Мисля, че мога да ти намеря.

— Амфети ли? Не, мерси. Никога не съм взимал и нямам намерение да почвам. Но не бих отказал малко оксиконтин.

— Точно така, оксиконтин! — възкликна Младши. Защо не се бе сетил за това? Вероятно щеше да му подейства сто пъти по-добре от тъпия зомиг или имитрикс. — Така кажи, брато!

Той вдигна юмрук и Картър го чукна със своя, въпреки че нямаше никакво намерение да се надрусва заедно със спътника си. Напоследък Младши се държеше доста особено.

— Най-добре поемай, Младши.

— Поемам — каза той, отвори вратата и закрачи в нощта, като продължаваше да накуцва.

Картър бе изненадан от облекчението, което изпита след раздялата с Младши.

26.

Барби се събуди от воя на противопожарната сирена и първото нещо, което видя, след като отвори очи, беше Мелвин Сиърлс. Полицаят стоеше пред килията му с разкопчан дюкян и държеше огромния си член в ръка. Щом забеляза, че е привлякъл вниманието на арестанта, започна да уринира. Очевидно целта му бе да опикае нара, ала въпреки усилията му жълтеникавата струя не можа да го достигне, ето защо наместо това изписа голямо S на пода.

— Хайде, Барби, пийни си — заяви Мел. — Сигурно си жаден. Малко е солена, но какво от това?

— Какво гори?

— Все едно не знаеш — ухили се полицаят. Лицето му все още изглеждаше неестествено бледо — все пак бе изгубил доста кръв, — ала върху белия като сняг бинт на главата му не се виждаше нито едно петънце.

— Направи се, че не знам.

— Твоите приятелчета опожариха редакцията на вестника — отвърна Мел и се усмихна така широко, че да покаже зъбите си. Барби осъзна, че под тази усмивка се крие едва сдържана ярост. Както и страх. — Опитват се да ни сплашат и да ни накарат да те пуснем. Обаче на нас... такива не ни минават.

— Защо бих тръгнал да опожарявам вестника? Защо не кметството например? И кои са тия мои „приятелчета“?

Мел прибра члена си.

— Утре вече няма да си жаден, Барби. Не се притеснявай за това. Приготвили сме ти цяла кофа с вода, на която пише името ти, както и гъба, за да е пълен комплектът.

Барби мълчеше.

— Виждал си как прилагат метода на давенето^[1] при пленниците в Ирак, нали? — кимна Мел, сякаш беше абсолютно сигурен, че е било така. — Е, сега лично ще го изпиташ на свой гръб. — Той изпъна показалец и го пхна между решетките. — Ще научим кои са ти съучастниците, шибаняко. Както ще научим и какво точно си

направил, за да изолираш този град от света. Никой не може да издържи на това, чаткаш ли? Никой.

И той понечи да се обърне, ала в последния момент се спря.

— Няма да получиш и глътка питейна вода. Само солена. Помисли и над това.

С тези думи Мел най-накрая го остави и изкачи бавно стълбите, привел бинтованата си глава. Барби приседна на нара, загледан в изсъхващата змия от урина на пода, и се заслуша във воя на противопожарната сирена. Замисли се за момичето с пикапа. За блондинката, която за малко щеше да го вземе на автостоп, но в крайна сметка промени решението си. Въздъхна и затвори очи.

---

[1] Насилствен метод за изтръгване на самопризнания, при който жертвата се обездвижва и устата и носът ѝ се покриват с гъба или кърпа, върху която се излива вода, създаваща усещането за удавяне. — Б.пр. ↑

ПЕПЕЛИЩА

1.

Ръсти стоеше пред болницата и наблюдаваше пламъците, издигащи се над главната улица, когато мобилният телефон, закачен за колана му, изпя кратката си песничка. Туич и Джина бяха с него. Джина държеше Туич за ръката, сякаш търсеше закрила. Джини Томлинсън и Хариет Бигълоу спяха във фоайето за персонала. Възрастният доброволец Търстън Маршал провеждаше визитация. Справяше се изненадващо добре с възложените му задачи. Осветлението и апаратурата работеха и поне засега всичко беше спокойно. Преди сирената да запищи, Ръсти се беше осмелил да се почувства добре.

Той видя, че на екранчето пише „Линда“, и каза:

— Скъпа? Всичко наред ли е?

— Тук, да. Децата заспаха.

— Знаеш ли какво го...

— Редакцията на вестника. Сега замълчи и ме слушай, защото смятам да изключа телефона си след минута и половина, за да не могат да ме привикат да гася огъня. Джаци е тук. Тя ще наглежда децата. Трябва да се срещнем пред погребалната агенция. Стейси Могин също ще е там. Тя е дошла по-рано. С нас е.

Името на тази жена звучеше познато на Ръсти, но той не можа веднага да си представи лицето ѝ. В съзнанието му отекваше изречението „с нас е“. Вече започваха да се оформят противостоящи си страни — тя е с нас, той е с тях.

— Лин...

— Ще те чакам там. Десет минути. Можем да го направим по време на гасенето, защото братята Бауи са в отряда. Така казва Стейси.

— Как събраха отряд толкова...

— Не знам и не ми пука. Можеш ли да дойдеш.

— Да.

— Хубаво. Не спирай отпред на паркинга. Мини отзад и паркирай там. — Гласът на жена му заглъхна.

— Какво гори? — попита Джина. — Знаеш ли?

— Не — отвърна парамедикът. — Защото никой не се е обаждал.
— Той ги погледна строго.

Джина не го разбра, но Туич вдяна:

— Да, никой.

— Аз съм тръгнал нанякъде, вероятно съм отишъл на повикване, но вие не знаете къде. Не съм ви казал. Ясно?

Джина все още изглеждаше озадачена, но въпреки това кимна. Защото сега тези хора бяха нейните хора. Това беше извън всякакво съмнение за нея. И защо да се съмнява? Тя беше само на седемнайсет. „Ние и те“ — помисли си Ръсти. А това обикновено не води до добро. Особено за седемнайсетгодишните.

— Вероятно на повикване — каза тя. — Ние не знаем къде.

— Така е — съгласи се Туич. — Ти си важен скакалец, а ние сме прости мравчици.

— Не правете от мухата слон — каза Ръсти. Но работата беше сериозна и той вече знаеше това. Имаше проблеми. А Джина не беше единственото дете; той и Линда имаха две, които сега спяха дълбоко, без да знаят, че майка им и баща им навлизат в буреносна зона с твърде малка лодчица.

И въпреки това.

— Ще се върна — каза Ръсти, като се надяваше наистина да изпълни обещанието си.

2.

Сами Буши, която караше малибуто на семейство Еванс, сви към паркинга на „Катрин Ръсел“ малко след като Ръсти се отправи към погребалната агенция на Бауи. Двамата се разминаха на Таун Комън Хил.

Туич и Джина се бяха прибрали вътре и пред главния вход на болницата нямаше никого. Сами обаче не спря там — човек става предпазлив (Фил би казал параноичен), когато държи оръжие на предната седалка. Тя мина отзад и паркира на паркинга, предназначен за персонала. Сграбчи четирийсет и петкалибровия пистолет, мушна го в колана на дънките и го покри с фланелката си. Пресече паркинга и спря пред вратата на пералнята, където пишеше: „От 1 януари тук е забранено да се пуши“. Погледна топката на вратата, осъзнавайки, че ще се откаже, ако тя не се завърти. Това щеше да е знак от Бога. От друга страна, ако вратата беше отключена...

Отключена беше. Тя се шмугна вътре, приличаше на блед накуцващ призрак.

3.

Търстън Маршал беше изморен — по-скоро капнал, — но се чувстваше по-щастлив от всякога. В това без съмнение имаше нещо перверзно — той беше уважаван професор; поет, чиито стихосбирки се публикуваха, и редактор на престижно литературно списание. Освен това делеше леглото си с прекрасна млада жена, жена, която беше интелигентна и която го смяташе за чудесен човек. Фактът, че раздаваше хапчета, мажеше с мехлеми и изхвърляше съдържанието на подлоги (без да споменаваме, че преди час се наложи да избърше дупето на бебето на Буши), го караше да се чувства наистина щастлив. Може би това беше перверзно, но той се чувстваше щастлив. Миризмата на дезинфектанти и препарати за почистване на подове го връщаше в младостта. Спомените бяха много ясни тази вечер — от острата миризма на масло от пачули в апартамента на Дейвид Перна до лентата за глава с ориенталски мотиви, която Търстън носеше на погребението на Боби Кенеди.

Докато обикаляше стаите, той тихичко си тананикаше „Биг Лег Уомън“.

Той надникна във фойето и видя, че сестрата с разбития клон и дребничката симпатична младша сестра (Хариет) спят на пренесените на това място койки. Кушетката беше свободна; той смяташе скоро или да подремне няколко часа на нея, или да се прибере в къщата на Хайленд Авеню, която сега беше негов дом. Май щеше да направи второто.

Странно развитие на нещата.

Странен свят.

Първо обаче пак щеше да нагледа хората, които вече смяташе за свои пациенти. Това нямаше да му отнеме много време, защото болницата беше миниатюрна. А и повечето стаи бяха празни. Бил Олнът, който беше принуден да будува до девет часа заради нараняването, получено при мелето във „Фуд Сити“, сега спеше дълбоко, а даже и похъркваше. Беше се обърнал настрани, за да не притиска раната на тила си.

Уонда Кръмли беше две стаи по-нататък. Мониторът бибиткаше ритмично; кръвното ѝ налягане беше малко по-ниско, но тя беше на кислород и Търстън се опасяваше, че тази кауза е загубена. Твърде голямо затлъстяване и твърде много цигари. Съпругът ѝ и по-малката ѝ дъщеря седяха до нея. Търстън показа на Уендъл Кръмли знака за победа (който в неговите младежки години беше знака на мира), а Уендъл се ухили и също разтвори средния пръст и показалеца си.

Танси Фрийман, която беше оперирана от апендицит, четеше списание.

— Защо пишеше пожарната сирена — попита го тя.

— Не знам, скъпа. Все още ли те боли?

— Не много — отвърна спокойно тя. — По-скоро слабо. Ще мога ли утре да се прибера вкъщи?

— Доктор Ръсти ще реши, но моята кристална топка казва „да“.
— Когато видя как лицето ѝ засия, на него му се доплака. Така и не разбра защо.

— Майката на онова бебе се върна — каза Танси. — Видях я да минава по коридора.

— Хубаво — отговори Търстън. Бебето не му беше създавало големи неприятности. Да, беше проплакало няколко пъти, но през повечето време спеше, ядеше или лежеше в кошарката си, взирайки се апатично в тавана. Името му беше Уолтър (на картоната на вратата беше изписано цялото му име — Литъл Уолтър), но за Търстън Маршал то беше торазиненото бебе.

Той отвори вратата на стая 23 — тази с жълтия надпис „бебе на борда“, прикрепен с помощта на вакуумна гума — и видя, че младата жена (Джина му беше прошепнала, че тя е жертва на изнасилване) седи на стола до леглото. Държеше бебето в скута си и го хранеше с шишето.

— Добре ли сте... — Търстън погледна другото име, което беше изписано на картоната. — Госпожо Буши?

Той произнесе името ѝ като „Бучез“, но Сами не си направи труда да го поправи, нито пък да поясни, че момчетата я наричаха Буши Дупенцето.

— Да, докторе — отговори.

Търстън също не си направи труда да я извади от заблуждението ѝ. Странната радост — тази, в която имаше скрити сълзи — се засили

още малко. Само като се замислеше по каква случайност беше станал доброволец... ако Каро не го беше окуражила... той щеше да пропусне това.

— Доктор Ръсти ще се зарадва, че сте се върнали. Уолтър със сигурност е доволен. Имате ли нужда от болкоуспокояващи?

— Не. — Това беше самата истина. Все още усещаше пулсираща болка, но можеше да я изтърпи. Имаше чувството, че се рее над себе си, завързана за земята с много тънка нишка.

— Добре. Това означава, че състоянието ви се подобрява.

— Да — отговори Сами. — Скоро ще се оправя.

— Нали ще си полегнете малко, когато го нахраните? Доктор Ръсти ще ви прегледа сутринта.

— Да, добре.

— Лека нощ, госпожо Бучез.

— Лека нощ, докторе.

Търстън затвори внимателно вратата и тръгна по коридора. В края му беше стаята на Ру. Щеше да хвърли един поглед там, а после щеше да се отдаде на заслужена почивка.

Тя изглеждаше сънена, но не спеше. За разлика от младия мъж, който беше дошъл да я посети. Той седеше в ъгъла и дремеше; в скута му лежеше спортно списание, а дългите му крака бяха протегнати.

Джорджия направи знак на Търстън да дойде и прошепна нещо, когато той се наведе над нея. Тъй като говореше тихо и тъй като повечето ѝ зъби ги нямаше, той схвана само няколко думи.

— Не го буи. — На Търстън тя му звучеше като Хоумър Симпсън. — Само той доде да м види.

Търстън кимна. Времето за свиждания отдавна беше отминало, разбира се; а и като се имаше предвид, че младият мъж носеше синя риза и пистолет, сигурно щяха да му се скарат, че не е реагирал на пожарната сирена, но какво пък чак толкова? С него или без него, все тая, и щом сирената не беше успяла да го събуди, той едва ли щеше да помогне много при гасенето. Търстън допря показалец до устните си и каза „шшшт“, за да покаже, че двамата са съучастници. Тя се опита да се усмихне и потрепери.

Въпреки това не ѝ даде болкоуспокояващи — съгласно графиката, намираща се на таблата на леглото, Джорджия беше получила достатъчно. Той излезе, затвори внимателно вратата зад себе

си и тръгна. Не забеляза, че вратата на стаята „бебе на борда“ отново е откритата.

Кушетката във фоайето се опита да го съблазни, но Търстън беше решил да се върне в къщата на Хайленд Авеню, за да види как са децата.

4.

Сами седя до леглото, държейки Литъл Уолтър в скута си, докато новият доктор не отмина. После целуна сина си по двете бузки и по устата.

— Бъди добро бебе — каза тя. — Мама ще те види в рая, ако ѝ позволят да влезе там. Мисля, че ще ѝ позволят. Тя вече е била достатъчно време в ада.

Сложи бебето в кошарката и отвори чекмеджето на масичката до леглото. Беше оставила пистолета вътре, за да не може Литъл Уолтър да го усети, докато го хранеше за последен път. Сега го извади.

5.

Долната част на главната улица беше блокирана от спрели една до друга полицейски коли, чиито буркани примигваха. Зад тях се беше събрала тълпа, която наблюдаваше случващото се.

Коргито Хорас обикновено не вдигаше много шум, ограничавайки вокалния си репертоар до залпове от излайвания за добре дошъл и небрежни изджавквания, чрез които напомняше на Джулия, че все още съществува. Но когато стопанката му паркира до „Къщата на цветята“, той започна да вие. Без да се обръща, Джулия протегна ръка назад, за да го погали по главата. Искаше да успокои и себе си, а не само него.

— Боже Господи, Джулия! — възкликна Роуз.

Те излязоха навън. Първоначално Джулия смяташе да остави Хорас вътре, но когато той отново зави тъжно, сякаш знаеше, сякаш наистина знаеше, тя измъкна каишката изпод задната седалка, отвори вратата, за да може той да изскочи навън, а после закачи каишката за нашийника му. Преди да затвори вратата, извади малкия си фотоапарат от джоба на седалката. Те започнаха да си проправят път през струпалата се на тротоара тълпа; Хорас водеше, дърпайки силно каишката.

Братовчедът на Пайпър Либи Руп — полицай на непълно работно време, който беше дошъл в Мил преди пет години — се опита да ги спре.

— Никой не може да преминава тази линия, дами.

— Това е моята къща — каза Джулия. — Гор е всичко, което притежавам — дрехи, книги, лични вещи. Долу е редакцията на вестника, който моят працядо създаде. Не е излизал само четири пъти за повече от сто и двайсет години. А сега всичко се превръща в пепел. Ако искаш да ми попречиш да гледам отблизо, ще трябва да ме застреляш.

Руп изглеждаше разколебан и когато тя отново тръгна напред (Хорас вървеше до нея и гледеше недоверчиво плешивия мъж), той се дръпна встрани. Но само за момент.

— Ти не — каза на Роуз.

— Да, и аз. Ако не искаш в шоколадовото фрапе, което си поръчваш, да има слабително.

— Госпожо... Роуз... изпълнявам заповеди.

— Я върви по дяволите с твоите заповеди — каза по-скоро уморено, отколкото предизвикателно Джулия. Тя хвана Роуз под ръка и я поведе по тротоара. Спря чак когато лицето ѝ се зачерви от засилващата се топлина.

Редакцията на „Демократ“ беше същински ад. Десетината полицаи дори не се опитваха да изгасят пожара, въпреки че имаха доста ръчни пръскачки (на някои от тях все още имаше стикери с надпис: „Новата специална разпродажба на «Бърпис»!“), а само мокреха аптеката и книжарницата. Джулия си помисли, че липсата на вятър в момента ще им помогне да спасят и двете... а така и останалите сгради в източния край на главната улица.

— Оказаха се доста бързи, това е добре — рече Роуз.

Джулия не каза нищо, само погледна свистящите в тъмнината пламъци, които замъгляваха розовите звезди. Не можеше дори да се разплаче, защото беше твърде шокирана.

„Всичко, всичко“ — помисли си.

Тогаваш си спомни за връзката вестници, която беше метнала в багажника, преди да тръгне за срещата с Кокс, и се поправи: „почти всичко“.

Пит Фрийман премина през обръча от полицаи, които поливаха с вода фасадата и северната страна на аптеката на Сандърс. Единствените чисти места по покритото му със сажди лице бяха пътеките, по които бяха текли сълзи.

— Джулия, страшно много съжалявам! — простена той. — За малко да го спрем... щяхме да го спрем... но последната... последната бутилка, която хвърлиха копелетата, падна върху купчината вестници до вратата и... — Той избърса лицето си с обгорелия ръкав, размазвайки още повече саждите. — Толкова много съжалявам, по дяволите!

Тя дръпна Пит към себе си така, сякаш той беше дете, а не мъж, по-висок от нея с дващест сантиметра и по-тежък с почти петдесет килограма. Прегърна го, като се опитваше да не докосва изгорената му ръка, и попита:

— Какво стана?

— Коктейли „Молотов“ — проплака той. — Онзи шибаняк Барбара.

— Той е в затвора, Пит.

— Приятелите му! Гадните му приятели! Те го направиха!

— Какво? Ти си ги видял?

— Чух ги. — Той се отдръпна назад, за да я погледне в очите. — Как няма да ги чуя. Те имаха мегафон. Казаха, че ако Дейл Барбара не бъде освободен, ще подпалят целия град. — Той се усмихна горчиво. — Да го освободим? Трябва да го обесим. Дай ми въже и аз сам ще свърша тази работа.

Големия Джим се приближи бавно. Пожарът беше обагрил бузите му в оранжево. Очите му блестяха, а усмивката му стигаше чак до ушите.

— Сега какво мислиш за приятеля си Барбара, Джулия?

Тя пристъпи към него, а той, стреснат от това, което беше изписано на лицето ѝ, отстъпи крачка назад. Сякаш се страхуваше, че ще го зашлеви.

— Това е абсурдно. Така е, и ти го знаеш.

— О, не съм съгласен. Ако се опиташ да възприемеш идеята, че Дейл Барбара и неговите приятелчета са създали Купола, ще видиш, че съвсем не е абсурдно. Това чисто и просто си е терористичен акт.

— Глупости. Аз застанах на негова страна, което означава, че и вестникът беше на негова страна. Той го знаеше.

— Но те казаха... — подхвана Пит.

— Да — рече тя, но не го погледна. Продължаваше да гледа озареното от пожара лице на Рени. — Те казаха, те казаха, но кои, по дяволите, са те? Задай си този въпрос, Пит. Ако не е Барби, който няма никакъв мотив, тогава кой има мотив? Кой има интерес от това да бъде затворена мръсната уста на Джулия Шамуей?

Големия Джим се обърна и махна на двама от новите полицаи, чиито единствени отличителни знаци бяха сините кърпи, завързани на ръцете им. Единият беше висок и едър, но по лицето му личеше, че все още е дете. Другият очевидно беше от семейство Килиан, тази глава нямаше как да бъде сбъркана.

— Майки, Ричи. Разкарайте тези две жени оттук.

Хорас беше изпънал каишката и ръмжеше към Големия Джим. Градският съветник изглежда презрително дребното куче.

— А ако не си тръгнат доброволно, разрешавам ви да ги вдигнете и да ги преметнете над капака на близката полицейска кола.

— Това съвсем не е крайт — рече Джулия и посочи Рени с пръст. Сега вече се разплака, но сълзите ѝ бяха прекалено топли и болезнени, за да са предизвикани от мъка. — Не е крайт, кучи сине.

На лицето на Големия Джим отново изгря усмивка. Бляскава като боята на хамъра му. И също толкова черна.

— Крайт е — заяви той. — Приключихме.

6.

Големия Джим тръгна към пожара — искаше да гледа как къщата на любопитната сврака се превръща в купчина пепел — и тогава в устата му влезе дим. Сърцето му изведнъж спря да бие, а светът заплува отстрани като някакъв странен декор. После отново затуптя, но неравномерно и Големия Джим започна да се задъхва. Той потупа с юмрук гърдите си и се изкашля силно — трик за справяне с аритмията, който беше научил от доктор Хаскел.

Отначало сърцето му продължи да препуска неравномерно (удар... пауза... удар, удар, удар... пауза), но после възстанови нормалния си ритъм. За момент той си го представи — беззащитен мускул, обвит в кълбо от гъста жълтеникава мас; малко същество, което е погребано живо и което се бори да се освободи, преди въздухът да е свършил. След това прогони образите.

„Добре съм. Просто съм се претоварил. Един хубав здрав сън ще ме излекува.“

Появи се началник Рандолф. На широкия му гръб беше прикрепена пръскачка. По лицето му се лееше пот.

— Джим? Добре ли си?

— Добре съм — отвърна Големия Джим. Така беше. Наистина беше така. Това беше връхната точка в живота му, неговият шанс да се сдобие с величието, което заслужаваше. Кекавият мускул се опитваше да му попречи, но нямаше да успее. — Просто съм изморен. Не съм спирал да работя.

— Прибирай се вкъщи — посъветва го Рандолф. — Досега не ми беше минавало да благодаря на Купола, а и сега също няма да му благодаря, но не мога да отрека, че спира вятъра. Ние ще се справим. Изпратил съм хора на покривите на аптеката и книжарницата, защото се опасявам да не прескочи някоя искра, така че се прибирай и...

— Кои си изпратил? — Сърцето му биеше все по-равномерно. Добре.

— Хенри Морисън и Тоби Уилън — на книжарницата, Джорджи Фредерик и едно от онези новите момчета, май Килиан — на аптеката.

Роми Бърпи прояви желание да отиде с тях.

— Тук ли ти е радиостанцията?

— Разбира се.

— А Фредерик има ли радиостанция?

— Всички редовни полицаи имат.

— Кажете на Фредерик да държи под око Бърпи.

— Роми? Защо, за бога?

— Не му вярвам. Възможно е да е приятел на Барбара — Друго нещо обаче го тревожеше. Бърпи беше приятел на Бренда, а освен това беше умен.

Потното чело на Рандолф се беше сбърчило.

— Колко мислиш, че са те? Колко мислиш, че са на страната на кучия син?

Големия Джим поклати глава.

— Трудно е да се каже, Пит, но това нещо е сериозно. Сигурно са го планирали дълго време. Не можем просто да обвиним новите хора в града. Някои от замесените сигурно са живели тук години наред. Десетилетия дори. Ни това му се вика дълбоко прикритие.

— Господи! Но защо, Джим? Защо?

— Не знам. Може би си правят опити с нас като с морски свинчета. А може и да става въпрос за власт. Не бих се изненадал, ако е замесен онзи разбойник в Белия дом. Важно е да засилим мерките за сигурност и да държим под око лъжците, които пречат на опитите ни да въдворим ред.

— Мислиш ли, че тя... — Рандолф кимна към Джулия, която гледаше как целият ѝ бизнес се превръща в дим. Кучето, изплезило език до земята заради жегата, седеше до нея.

— Не съм сигурен, но съдейки по начина, по който тя се държи този следобед... беснееше в управлението и крещеше, че иска да го види. Какво означава това според теб?

— Да — отвърна Рандолф. Той гледаше Джулия със студен преценяващ поглед. — Какво по-добро прикритие от това да изгориш собствената си къща?

Големия Джим посочи началника на полицията с пръст, сякаш искаше да каже: „Ти май уцели бингото.“

— Трябва да си почина. Свържи се с Джордж Фредерик. Кажете му да си отваря очите на четири за онзи луистънски канадец.

— Добре. — Рандолф откачи радиостанцията от колана си.

Фърналд Бауи изкрещя зад тях:

— Покривът пада! Всички, които са на улицата, да се отдръпнат! Вие по покривите на съседните сгради, бъдете готови, бъдете готови!

Големия Джим се беше хванал за дръжката на вратата на хамъра и гледаше как покривът на сградата се продънва, изхвърляйки фонтан от искри в черното небе. Мъжете, разположени по съседните сгради, провериха дали пръскачките са готови и зачакаха искрите.

Изражението на Шамуей се отрази много добре на сърцето на Големия Джим, по-добре от всички лекарства и пейсмейкъри на света. В продължение на дълги години той беше принуден да търпи тирадите ѝ и въпреки че никога не би признал, че се страхува от нея, със сигурност се дразнеше много.

А вижте я сега само. Изглежда така, сякаш се е прибрала вкъщи и е видяла, че майка ѝ е умряла.

— Изглеждаш по-добре — каза Рандолф. — Цветът на лицето ти се върна.

— Чувствам се по-добре — потвърди Големия Джим, — но въпреки това ще се прибера вкъщи. Ще поспя малко.

— Много добра идея — съгласи се полицейският началник. — Нуждаем се от теб, приятелю. А сега дори повече от всякога. Ако този купол не се вдигне... — Той поклати глава, влажните му очи се взираха в лицето на Рени. — Не знам как бихме я карали без теб. Обичам Анди Сандърс като брат, но на него не му сече пипето. А Андрея Гринъл не става за нищо, откакто падна и си удари гърба. Ако не си ти, Честърс Мил ще се разпадне.

Големия Джим се разчувства от думите му. Сграбчи ръката му и я стисна.

— Бих дал живота си за този град. Толкова много го обичам.

— Знам. Аз също го обичам. Няма да позволим да ни го вземат.

— Точно така — потвърди Рени.

Той подкара джипа, като се качи на тротоара, за да избегне загражденията, които бяха поставени в северния край на района. Сърцето му вече биеше равномерно (е, почти), но въпреки това се притесняваше. Налагаше се да отиде на преглед при Евърет. Тази идея изобщо не му харесваше; Евърет беше същата любопитна сврака като Джулия, освен това беше склонен да създава проблеми, а градът сега

трябваше да е единен. А и той не беше истински лекар. Големия Джим по-скоро би поверил здравето си на ветеринар, само че в града нямаше такъв. Нищо друго не му оставаше, освен да се надява, че Евърет знае кое е лекарството, което може да се справи с аритмията му.

„Е, каквото и да ми предпише, мога да го изпробвам върху Анди.“

Да, но не това го тревожеше най-много. Пит беше казал: „Ако този купол не се вдигне...“

Рени не се притесняваше, че Купола няма да се вдигне. Точно обратното. Ако Купола се вдигнеше твърде скоро, щеше да има доста неприятности дори и да не откриеха лабораторията за наркотици. Със сигурност мръсниците щяха да започнат да критикуват взетите от него решения. Едно от правилата в политиката, което беше научил преди време, беше: „Тези, които могат, действат; тези, които не могат, поставят под съмнение решенията на тези, които могат.“ Те можеха и да не разберат, че всичко, което беше направил или беше поръчал да бъде направено, дори хвърлянето на камъни в супермаркета, е било за добро. Най-вече външните приятели на Барбара щяха да са склонни към неразбиране, защото нямаше да искат да разберат. Големия Джим не се съмняваше, че Барби има влиятелни приятели отвън, особено след като видя писмото от президента. Но засега те не можеха да направят нищо. Големия Джим искаше нещата да си останат такива поне няколко седмици. Дори месец или два.

Всъщност той харесваше Купола.

И щеше да го харесва, поне докато пропанът, складиран до радиостанцията, не бъдеше разпределен. Докато лабораторията не бъдеше демонтирана, а хамбарът, в който тя се намираше, не изгореше до основи (още едно престъпление, в което щяха да бъдат обвинени конспираторите на Барбара). Докато Барби не бъдеше осъден и екзекутиран. Докато вината за действията, предприети по време на кризата, не бъдеше разпределена между възможно най-много хора, а заслугите не бъдеха струпани само върху един — него самия.

Дотогава Купола можеше да си стои.

Големия Джим реши преди лягане да падне на колене и да се помоли за всичко това.

7.

Сами куцукаше по болничния коридор, оглеждайки изписаните по вратите имена. Влизаше в стаите, на чиито врати не беше написано нищо, просто за да е сигурна. Вече започваше да се тревожи, че кучката не е тук, когато стигна до последната стая и видя прикрепената с кабарче картичка. На нея имаше рисувано куче, което казваше: „Чух, че не се чувстваш много добре.“

Сами измъкна пистолета на Джак Еванс от колана на дънките си (коланът беше по-хлабав от преди — тя най-накрая беше успяла да сваля някой и друг килограм; по-добре късно, отколкото никога) и с дулото отвори картичката. Вътре кучето ближеше топките си и казваше: „Искаш ли да те близна отзад?“ Най-отдолу пишеше: „От Мел, Джим Младши, Картър и Франк“. Сами не се изненада от „добрия вкус“ на четиримата.

Бутна вратата с дулото на пистолета. Джорджия не беше сама. Това изобщо не смути Сами, която почти беше постигнала душевен мир. Може би щеше да се смути, ако спящият в ъгъла мъж беше невинен — бащата на кучката или чичо ѝ да кажем, — но това беше Франки Цицомана. Този, който я беше изнасилил пръв и който и беше казал да си пази устата, защото ще ѝ трябва, когато коленичи. Това, че той спеше, не променяше нищо. Защото такива като него винаги се събуждаха и отново започваха да вършат гадости.

Джорджия не спеше; болеше я твърде много, а дългокосият, който беше дошъл да я види, не ѝ беше дал още болкоуспокояващи. Тя видя Сами и се облещи.

— Мах са отук — каза.

Сами се усмихна:

— Звучиш ми като Хоумър Симпсън.

Джорджия видя пистолета и очите ѝ се разшириха още повече. След това отвори беззъбата си уста и изпищя.

Сами продължи да се усмихва. Всъщност усмивката и стана още по-широка. Писькът беше музика за ушите ѝ и балсам за раните ѝ.

— Давай, кучко — каза. — Нали така, Джорджия? Нали така каза, безскрупулна мръсница?

Франк се събуди и се огледа объркано. Задните му части се бяха плъзнали до ръба на стола и когато Джорджия изпищя отново, той трепна и падна на пода. Посегна към кобура си и каза:

— Свали пистолета, Сами, просто го свали! Тук всички сме приятели, нека да си останем приятели!

Тя отговори:

— Пази си устата, защото ще ти трябва, когато паднеш на колене, за да лапаш оная работа на приятеля си Младши.

Дръпна спусъка на спрингфийлда. Изстрелът беше оглушителен заради малките размери на стаята. Първият куршум прелетя над главата на Франки и разби прозореца. Джорджия отново изпищя. Тя се мъчеше да стане от леглото; интравенозните тръбички се откачиха. Сами я бутна и тя падна по гръб.

Франки все още не беше извадил пистолета си. Толкова беше уплашен и объркан, че дърпаше кобура, а не оръжието, като по този начин само изтегляше колана нагоре. Сами направи две крачки към него, сграбчи пистолета с две ръце (по телевизията беше виждала, че се прави така) и отново натисна спусъка. Лявата част на главата на Франки се пръсна. Едно голямо парче от скалпа му се удари в стената и залепна там. Той притисна раната с ръка. Покрай пръстите му бликаше кръв. След това пръстите му изчезнаха, потъвайки в капещата гъба, в която се беше превърнал черепът му.

— Стига! — изкрещя. Очите му бяха ококорени, пълни със сълзи. — Стига, недей! Не ме наранявай! — После започна да хленчи: — Мамо! Майчице!

— Не си прави труда, майка ти не те е възпитала както трябва — каза Сами и му пусна още един куршум, този път в гърдите. Той отхвърча към стената. Ръката, с която досега държеше разбитата си глава, тупна на пода, разплисквайки локвата кръв, която вече се беше събрала там. Тя стреля в него веднъж, точно в мястото, което ѝ беше причинило болка. После се обърна към леглото.

Джорджия се беше свила на топка. Мониторът над нея пиукаше като полудял, може би защото тя беше измъкнала жиците. Кичур коса беше паднал върху очите ѝ. Тя не спираше да крещи.

— Нали така каза? — попита Сами. — Давай, кучко, нали?

— Съжявам!

— Какво?

Джорджия опита отново.

— Съжявам! Съжявам, Сами! — Тогава каза нещо невероятно абсурдно: — Ше опрая нешата!

— Не можеш — Сами стреля и улучи Джорджия в лицето, а после и във врата. Полицайката подскочи, също като Франки, след това застина.

Сами чу, че някой тича по коридора и вика. От съседните стаи проехтяха писъци на сънени хора. Тя съжаляваше, че причинява бъркотия, но си каза, че понякога човек няма избор. Понякога човек трябваше да действа. А когато работата бъдеше свършена, идваше спокойствието.

Доближи дулото до слепоочието си.

— Обичам те, Литъл Уолтър. Маминка обича момченцето си.

Натисна спусъка.

8.

Ръсти мина по Уест Стрийт, за да заобиколи пожара, след това сви по шосе 117 и навлезе в долната част на главната улица. Погребалната агенция на Бауи тънеше в мрак, отпред светеха само няколко малки крушки. Той заобиколи отзад, както го беше инструктирала жена му, и паркира до катафалката — дълъг сив кадилак. Някъде наблизо тракаше генератор.

Тъкмо протегна ръка към дръжката на вратата и телефонът му изчурулика. Изключи го, без дори да погледне кой го търси, а когато отново вдигна поглед, видя, че до прозореца стои полицай. Полицай с изваден пистолет.

Беше жена. Когато тя се наведе, Ръсти видя облак къдрава руса коса, а накрая и лицето на жената, за която му беше споменала Линда. Полицейската диспечерка на дневната смяна. Ръсти предположи, че след появата на Купола тя е започнала да работи и нощно време. Предположи също така, че тя сама си е възложила настоящата задача.

Тя прибра пистолета в кобура.

— Здравейте, доктор Ръсти. Стейси Могин. Преди две години се ожухих на отровен дъб. Вие ме излекувахте. Нали си спомняте, получих обрив на... — Тя потупа задника си.

— Спомням си. Радвам се да ви видя с вдигнати панталони, госпожо Могин.

Тя се засмя по същия начин, по който беше говорила досега — тихичко.

— Надявам се, че не съм ви изплашила.

— Само малко. Тъкмо изключвах мобилния си телефон, когато ви видях.

— Съжалявам. Влизайте вътре. Линда чака. Нямаме много време. Аз ще стоя на пост отвън. Ако някой се появи, ще кликна два пъти на радиостанцията на Лин. Братята Бауи паркират на страничния паркинг, така че ако дойдат те, ще можем да се измъкнем незабелязано по Ийст Стрийт. — Тя наклони леко глава и се усмихна. — Е... това е

твърде оптимистично, но поне няма да разберат кои сме. Ако имаме късмет.

Ръсти тръгна след нея, като се ориентираше по буйната ѝ коса.

— С взлом ли влезе вътре, Стейси?

— Не, разбира се. Имаше ключ в полицията. Повечето собственици на офиси са ни оставили ключове.

— А защо реши да ни съдействаш?

— Защото за всички глупости е виновен страхът. Дюк Пъркинс отдавна да се е справил. Хайде. И действай бързо.

— Не мога да ти обещаю такава неща. Всъщност нищо не мога да ти обещаю. Аз не съм патолог.

— Колкото се може по-бързо тогава.

Ръсти влезе вътре и малко след това се озова в прегръдките на Линда.

9.

Харriet Бигълоу извреця два пъти и припадна. Джина Буфалино гледаше втрещено.

— Разкарай Джина оттук — каза сепнато Търстън.

Той беше излязъл на паркинга, но се върна на бегом, когато чу изстрелите. За да намери това. Това клане.

Джини обгърна с ръка раменете на Джина и я изведе в коридора, където се бяха насъбрали пациентите, които можеха да ходят (в това число Бил Олнът и Танси Фрийман).

— Премести я — каза Търстън на Туич, като сочеше Харriet. — И дръпни роклята и надолу, нека бедното момиче поне да изглежда благоприлично.

Туич се подчини. Когато двамата с Джини влязоха отново в стаята, Търстън оглеждаше тялото на Франк Делесепс, който загина, защото дойде тук вместо приятеля на Джорджия и защото остана след времето за свиждания. Търстън беше метнал чаршаф върху Джорджия, по белия плат вече избиваха кървави макове.

— Можем ли да направим нещо, докторе? — попита Джини. Тя знаеше, че той не е лекар, просто се беше объркала заради шока. Гледаше тялото на Франк, притиснала длан към устата си.

— Да. — Търстън се изправи и коленете му изпукаха шумно. — Обадете се в полицията. Тук е било извършено престъпление.

— Всички, които са на смяна, се борят с пожара — поясни Туич. — А онези, които не са, или пътуват за натам, или спят, защото са си изключили телефоните.

— Е, обади се все пак на някого и разбери какво трябва да направим, преди да започнем да почистваме. Снимки или пък нещо друго. Не че е много трудно да се разбере какво се е случило. Ще трябва да ме извините за момент. Ще повърна.

Джини се отдръпна встрани, за да може Търстън да отиде в тоалетната. Той затвори вратата, но въпреки това се чуваше съвсем ясно как повръща — звук на форсиран двигател, задръстен от прах.

Джини усети лек световъртеж, нещо сякаш я подхвана и я издигна нагоре. Тя обаче устоя. След това погледна Туич и видя, че той затваря телефона си.

— Ръсти не отговаря — каза той. — Оставих му съобщение. Някой друг? А Рени?

— Не! — Тя потрепери. — Не на него.

— А сестра ми? Имам предвид Андрея?

Джини само го изгледа.

Туич издържа погледа ѝ за момент, след това сведе очи.

— Май не — промърмори.

Джини го докосна над китката. Кожата му беше студена заради шока. Тя предполагаше, че и нейната също е студена.

— Ако това ще те успокои — каза тя, — мисля, че Андрея опитва да се изчисти. Дойде да се види с Ръсти и аз съм почти сигурна, че това е самата истина.

Туич прокара длани по бузите си, превръщайки за момент физиономията си в трагична маска.

— Това е кошмар.

— Да — потвърди Джини, след това извади телефона си.

— На кого ще се обадиш? — Туич се усмихваше плахо. — На ловците на духове?

— Не. Ако изключим Андрея и Големия Джим, кой тогава остава?

— Сандърс, но той е напълно безполезен и ти го знаеш. Защо просто не почистим кървищата? Търстън е прав, ясно е какво се е случило тук.

Търстън излезе от тоалетната. Бършеше устата си с хартиена кърпичка.

— Защото има правила, младежо. А като се вземат предвид обстоятелствата, сега е още по-важно да ги спазваме. Ако не друго, то поне трябва да се опитваме пи ги спазваме.

Туич вдигна поглед и видя, че на една от стените съхнат парченца от мозъка на Сами Буши. Това, с което тя някога беше мислила, сега приличаше на купчинки мокри овесени ядки. Той се разплака.

10.

Анди Сандърс беше в квартирата на Дейл Барбара и седеше на леглото му. На прозореца танцуваха оранжеви отблясъци, които бяха резултат от пожара, обхванал редакцията на „Демократ“. Чуваше стъпки и приглушени гласове. Помисли си, че това сигурно са хората, които са изпратени на покрива.

Беше минал през аптеката отдолу и се беше качил по вътрешното стълбище. Сега извади съдържанието на кафявата торба, която беше донесъл — стъклена чаша, бутилка вода и шишенце с лекарство. Хапчетата бяха оксиконтин, розови на цвят, от двайсетмилиграмовите. На етикета пишеше: „За А. Гринъл“. Изсипа част от хапчетата в дланта си, преброи ги, след това изсипа още няколко. Двайсет. Четиристотин милиграма. Това количество може би не беше достатъчно да убие Андрея, чийто организъм беше привикнал към подобни медикаменти, но за него щеше да свърши работа.

Горящият наблизо огън нагриваше стените, затова по кожата му бяха избили капки пот. Имаше чувството, че температурата в стаята превишава четирийсет градуса. Избърса лицето си с кувертюрата на леглото.

„Няма да се пържа още дълго. В рая ще духа хладен ветреца, а всички ние ще седим на божията маса и ще вечеряме.“

Започна да троши розовите хапчета (използваше шишето), за да е сигурен, че ефектът ще е мигновен. Като чук в главата на добиче. Просто лягаш на леглото, затваряш очи и казваш: „Лека нощ, мили аптекарю, нека ята ангели да ти пеят успокоителни песнички.“

„Аз... и Клоди... и Дуди. Заедно цяла вечност.“

„Не смятам така, братко.“

Това беше гласът на Когинс — много строг и много високомерен. Анди престана да троши хапчетата.

„Самоубийците не сядат да вечерят на една маса с любимите си хора, приятелю мой; те отиват в ада и се натъпкват с нагорещени въглени, които остават вечно да горят в стомасите им. Би ли се зарадвал на това? Би ли казал «амин»?“

— Глупости — прошепна Анди и продължи да чупи хапчетата.
— Ти беше същият като нас. Защо да ти вярвам?

„Защото говоря истината. Сега жена ти и дъщеря ти те гледат и ти се молят да не го правиш. Чуваш ли ги?“

— Не — отвърна той. — А и това не си ти. Просто чувам страхливата част от разума си. Тя е ръководела живота ми досега. Големия Джим ме контролира с нейна помощ. Така се забърках с тези мръсни амфетамини. Аз нямам нужда от парите, дори не мога да си представя за какво могат да послужат толкова много пари. Просто не можех да отказвам. Но сега вече мога. Не, господине. Нямам за какво да живея и затова си тръгвам. Още нещо да имаш да ми казваш?

Лестър Когинс като че ли нямаше. Най-накрая Анди счука хапчетата на прах, после напълни чашата с вода. Изтласка с длан розовия прах настрана и го изсипа в чашата. Започна да бърка с пръст. Чуваше единствено шума от пожара, неясните викове на хората, които се бореха с него, и топуркането на краката на онези, които бяха на покрива.

— Хайде сега в гърлото — каза той... но не отпи. Държеше чашата, но онази страхлива част от разума му — онази част, която не искаше да умира, въпреки че животът вече нямаше смисъл — му пречеше да изпие разтворените хапчета.

— Не, този път няма да спечелиш — каза той, но остави чашата, за да избърше отново потното си лице с кувертюрата. — Няма да стане, не и този път.

Доближи чашата до устните си. Вътре плуваше сладкото розово забвение. И отново остави чашата на масичката.

Страхливата част все още го контролираше. Дяволите да я вземат тази страхлива част.

— Господи, дай ми знак — прошепна. — Потвърди, че трябва да изпия чашата. Па макар и не за друго, а просто защото това е единственият начин да се махна от този град.

Покривът на „Демократ“ се свлече сред облак от искри. Горе на покрива някой (май беше Ромео Бърпи) изкрещя:

— Пригответе се, момчета, пригответе се!

Пригответе се. Това май беше знакът. Анди Сандърс вдигна отново смъртоносната чаша и този път страхливата част не задържа ръката му. Страхливата част сякаш се беше отказала.

Мобилният му телефон изсвири началните тонове на „Ти си красива“ — сантиментално парче, което беше избрала Клоди. Той вече надигаше чашата, когато един глас му прошепна, че това също може да е знак. Не можеше да определи дали този глас е на страхливата част или на Когинс, или на сърцето му. И точно защото не можеше да определи, отговори на повикването.

— Господин Сандърс? — Женски глас. Изморена, нещастна и уплашена жена. Анди стигна до този извод. — Обажда се Вирджиния Томлинсън от болницата.

— А, Джини! — Звучеше като едно време, сякаш беше щастлив и гореше от желание да помогне. Странна работа.

— За съжаление тук стана инцидент. Можете ли да дойдете.

Лъч светлина прониза мрака в главата на Анди. Той се смая, но в същото време изпита благодарност. Жената беше поискала той да отиде. Май беше забравил колко е приятно някой да разчита на него. Странно, та нали точно затова се беше кандидатира за градски съветник. Не заради властта — тя беше приоритет на Големия Джим. Беше се кандидатира, за да може да подава ръка за помощ. Такъв беше той в началото, а може би такъв щеше да бъде и в края.

— Господин Сандърс, там ли сте?

— Да. Затвори, Джини. Идвам веднага. — Той замълча за момент. — И престани да ме наричаш „господин Сандърс“. Наричай ме Анди. Всички сме в един отбор, нали така?

Той прекъсна връзката, занесе чашата в банята и изля розовата течност в тоалетната чиния. Настроението му се беше подобрило, но когато дръпна лостчето ни казанчето, нещата отново се влошиха. Депресията пак го обгърна като вмирисано старо палто. Нужен? Колко смешно. Той беше просто глупавият стар Анди Сандърс, нещастникът, който седеше в скута на Големия Джим. Подлогата. Дърдоркото. Човекът, който възприемаше ходовете и предложенията на Големия Джим като свои. Човекът, който през две години трябваше да прави предизборна агитация, разчитайки на селския си чар. Нещо, което Големия Джим или не можеше да прави, или не желаше да прави.

В шишенцето имаше още хапчета. А в хладилника на долния етаж имаше още вода. Но Анди вече не мислеше за тези неща; той беше обещал на Джини Томлинсън да отиде в болницата и вече не можеше да се отметне. Все още обаче не се беше отказал от

самоубийството, просто го беше отложил. Отлагане за неопределено време — това беше нещо характерно за политиката в малките градчета. А и му се искаше да се махне от спалнята, в която за малко щеше да загине.

Тя се пълнеше с дим.

11.

Моргата на погребалната агенция беше под земята и Линда се престаши да включи лампите. Ръсти се нуждаеше от светлина.

— Виж каква мръсотия само — каза той, посочвайки калните следи по пода, кутийките от бира и безалкохолни напитки по масите и отворената за боклук кофа в ъгъла, над която жужаха мухи. — Ако някой от Щатската комисия за погребални услуги или Здравния отдел види това, ще последва незабавно отнемане на разрешителното.

— Не сме в Ню Йорк — напомни му жена му. Тя гледаше металната маса, която се намираще в центъра на стаята. Повърхността ѝ беше зацапана със субстанции, които вероятно всеки човек би предпочел да не бъдат споменавани, а в един от каналите за оттичане на течности се търкаляше смачкана опаковка от вафла. — Дори не сме в Мейн вече, така ми се струва. Побързай, Ерик, тук мирише.

— В преносния смисъл също — отговори Ръсти. Мръсотията го обиждаше, възмущаваше го дори. Вероятно би ударил Стюарт Бауи по лицето само заради опаковката, изхвърлена върху масата, на която се източваше кръвта на мъртъвците.

В далечния край на стаята имаше шест метални камери за мъртъвци. Ръсти чу, че някъде отзад буботи компресорът на охладителната система.

— Тук няма недостиг на пропан — промърмори той. — Добре си живеят братята Бауи.

В жлебовете пред камерите нямаше картончета с имена — още едно доказателство за немарливост, — така че издърпа и шестте камери. Първите две бяха празни, което не го изненада. Повечето хора, умрели след появяването на Купола, включително Рон Хаскел и семейство Еванс, бяха погребани набързо. Тялото на Джими Сиройс, който нямаше близки роднини, все още беше в малката морга на „Катрин Ръсел“.

В следващите четири камери бяха труповете, които бе дошъл да види. Веднага щом издърпа чекмеджетата, засмърдя на разлагаща се плът. Смрадта надделя над неприятните, но по-малко агресивни

миризми на консерванти и погребални мазила. Линда отстъпи още по-назад и закри устата си с длан.

— Само да не повърнеш, Лини! — каза Ръсти и отиде в далечния край на стаята, където имаше шкафове. В първото чекмедже бяха нахвърляни списания за лов и риболов, затова той изпсува. В чекмеджето отдолу обаче намери това, което търсеше. Бръкна под един трокар, който изглеждаше така, сякаш никога не е бил почистван, и извади две нови найлонови маски.

Подаде едната на Линда, а другата сложи на лицето си. От следващото чекмедже взе гумени ръкавици, които изглеждаха адски жизнерадостни заради яркожълтия си цвят.

— Ако мислиш, че ще повърнеш въпреки маската, качи се горе при Стейси.

— Ще се оправя. Трябва да присъствам.

— Не смятам, че свидетелските ти показания ще имат голяма тежест — ти си ми съпруга все пак.

Тя повтори:

— Трябва да присъствам. Просто се опитай да работиш бързо.

Рамките, на които лежаха телата, бяха мръсни. След всичко, видно досега, Ръсти не се изненада, но въпреки това изпита отвращение. Линда се беше сетила да донесе стария касетофон от гаража. Той натисна копчето за запис и направи проба, която за негова изненада се оказа доста сполучлива. Постава малкия „Панасоник“ върху една от празните рамки, след това нахлузи ръкавиците. Тази проста операция му отне доста време — ръцете му се потяха. Сигурно тук някъде можеше да намери талк, но не искаше да губи повече време. Чувстваше се неловко, сякаш правеше нещо нередно. Да, по дяволите, наистина правеше нещо нередно.

— Добре, да започваме. Часът е десет и четирийсет и пет вечерта, денят — дващсет и четвърти октомври. Този оглед се извършва в стаята за подготовка на погребална агенция „Бауи“. Която между другото е мръсна. Срам. Виждам четири трупа, три на жени и един на мъж. Две от жените са млади, на около дващсет години. Казват се Анджела Маккейн и Дуди Сандърс.

— Дороти — поправи го Линда. — Казва се... казваше се... Дороти.

— Поправка. Дороти Сандърс. Третата жена е на средна възраст. Името ѝ е Бренда Пъркинс. Мъжът е на около четирийсет години. Преподобният Лестър Когинс. Мога да идентифицирам всички тези хора.

Той махна на жена си и посочи телата. Тя хвърли един поглед и очите ѝ се наляха със сълзи. Придърпа нагоре маската и каза:

— Аз съм Линда Евърет, полицай от Честърс Мил. Номерът на значката ми е седемстотин седемдесет и пет. Аз също познавам мъртвите. — Тя намести маската върху лицето си. Очите ѝ гледаха умоляващо.

Ръсти ѝ направи знак да се отдръпне. Това беше просто една игра на думи. Той го знаеше, а и Линда вероятно също. Въпреки това той не се чувстваше потиснат. От малък мечтаеше да стане лекар и със сигурност щеше да стане, ако не се беше наложило да напусне училище, за да гледа родителите си, а и любопитството, което го беше мотивирало да прави дисекция на жаби и телешки очи в часовете по биология, го мотивираше и сега. Той искаше да знае. И щеше да узнае. Може би не всичко, но поне някои неща.

Тук мъртвите помагат на живите. Линда ли беше казала това?

Нямаше значение. Той беше сигурен, че те ще помогнат, ако могат.

— Не виждам да са правени козметични промени по телата им, но и четиримата са балсамирани. Не знам дали процесът е завършен, но подозирам, че не е, защото бедрените артерии все още са запушени.

— Анджела и Дуди, моля за извинение, Дороти, са пребити жестоко и са в напреднал стадий на разложение. Когинс изглежда също е пребит и също се разлага, но е в по-ранен стадий — мускулатурата на лицето и ръцете му е започнала да се отпуска съвсем скоро. Бренда, Бренда Пъркинс... — Той замлъкна и се наведе.

— Ръсти? — каза нервно Линда. — Скъпи?

Той протегна ръка, но размисли, решавайки първо да свали ръкавицата си. Докосна гърлото на Бренда, след това повдигна главата ѝ и опипа огромната бучка, която се намираше точно под тила ѝ. Остави внимателно главата ѝ и завъртя тялото ѝ настрани, за да огледа гърба и задните ѝ части.

— Господи! — възкликна той.

— Ръсти! Какво?

„Тя все още е изцапана с лайна“ — помисли си той и реши, че този факт не трябва да бъде записван. Не трябва да бъде записван, въпреки че Рандолф или Рени вероятно просто щяха да прослушат първите шейсет секунди от записа, а после да счупят касетата с токовете на обувките си и да изгорят това, което е останало от нея. Щеше да скрие този грозен факт.

Но щеше да го запомни.

— Какво?

Той облиза устни и каза:

— Бедрата и задните части на Бренда Пъркинс са посинели, което означава, че тя е умряла преди около дванайсет до четиринайсет часа, по-скоро четиринайсет. Има сериозни натъртвания по двете бузи. Следи от ръце, аз лично не се съмнявам в това. Някой я е хванал за лицето и е извил главата ѝ рязко наляво, счупвайки първия и втория шиен прешлен. Гръбнакът ѝ вероятно също е прекъснат.

— О, Ръсти! — простена Линда.

Той повдигна един след друг клепачите на Бренда. Опасенията му се потвърдиха.

— Съдейки по контузиите на бузите и кръвоизливите в склерите, стигам до извода, че смъртта не е настъпила мигновено. Жертвата не е можела да си поеме дъх и се е задушила. Не е ясно дали е била в съзнание или не. Да се надяваме, че не е била. За съжаление само това мога да кажа. Момичетата — Анджела и Дороти — са умрели най-рано. Стадият на разложение показва, че телата им са били на топло.

Той изключи касетофона.

— С други думи, не виждам нищо, което безспорно да доказва невинността на Барби, и нищо, което вече не знаем.

— Ами ако отпечатъците от пръстите му не съвпаднат със следите по лицето на Бренда?

— Белезите са твърде неясни. Лин, чувствам се като най-големия тъпанар в света.

Той избута в тъмнината камерите на двете мъртви момичета, които сега трябваше да обикалят моловете, да си купуват обеци и дрехи, и да обсъждат приятелите си. След това се обърна към жена си:

— Дай ми една кърпа. Видях, че до мивката има няколко. Дори ми се сториха чисти, което си е цяло чудо и тази кочина.

— Какво смяташ...

— Просто ми дай една кърпа. Всъщност, две. Първо ги намокри.

— Имаме ли време да...

— Ще се намери време.

Линда гледаше безмълвно как съпругът ѝ бърше внимателно бедрата и задника на Бренда Пъркинс. Когато свърши, той хвърли мръсните кърпи в ъгъла, като си мислеше, че ако братята Бауи бяха тук, щеше да ги набута в устите им.

Той целуна студеното чело на Бренда и избута камерата назад. Канеше се да прибере и Когинс, когато нещо го накара да замръзне на място. Лицето на преподобния не беше почистено много хубаво; все още имаше кръв по ушите, носа и веждите му.

— Линда, намокри още една кърпа.

— Скъпи, вече изминаха почти десет минути. Разтапям се от обич към теб, когато те гледам как се грижиш за мъртвите, но трябва и за живите...

— Може и да открием нещо тук. Той не е убит по същия начин. Личи си дори без... намокри една кърпа.

Тя се отказа да спори, намокри още една кърпа, изстиска я и му я подаде. Той почисти останалата по лицето на мъртвеца кръв, като работеше старателно, но не проявяваше същата почит, която беше проявил към Бренда.

Линда не беше голям фен на Лестър Когинс (по едно от ежеседмичните си предавания по радиото той беше заявил, че децата, които отидат да видят Майли Сайръс, вероятно ще попаднат в ада), но от това, което виждаше, ѝ ставаше много мъчно.

— Боже, той прилича на плашило, което група деца са замеряли с камъни.

— Нали ти казах. Той е пребит по друг начин. Тези наранявания не са от юмруци или ритници.

Линда посочи с пръст и попита:

— Какво е това на слепоочието му?

Ръсти не отговори. Взираше се смаяно в трупа. Започваше да разбира.

— Какво, Ерик? Прилича на... не знам... шевове.

— Точно така. — Маската му се размърда, защото той се усмихваше. Не от щастие, а от задоволство. Мрачно задоволство. —

На челото му също, виждаш ли? И челюстта му. Това нещо е счупило челюстта му.

— Кое оръжие оставя такива следи?

— Бейзболна топка^[1] — каза Ръсти и затвори чекмеджето. — Не обикновена, а позлатена? Да. При силен удар може да се получи това, със сигурност ще се получи това.

Ръсти сведе челото си към нейното и маските им се допряха. Погледна я в очите.

— Джим Рени има такава топка. Когато отидох да говоря с него за липсващия пропан, тя беше на бюрото му. За другите нямам представа, но вече знам къде е умрял Лестър Когинс. И кой го е убил.

---

[1] В изданието на „Плеяда“ — бухалка. Разликата идва от там, че по книгата са работили трима преводачи, и има дреболии, които не са обединени в едно цяло. В първия том градският съветник Джим Рени има на бюрото си позлатена топка за бейзбол, която във втория том се превърна в позлатена бухалка за бейзбол. Редактирано — filthy.

↑

12.

След като покривът се срути, Джулия престана да гледа. Не можеше повече.

— Ела вкъщи — каза Роуз. — Стаята за гости е твоя, за колкото време искаш.

— Благодаря, но сега искам да остана сама, Роузи. Нали разбираш... с Хорас. Трябва да помисля.

— Къде ще отседнеш? Ще се справиш ли?

— Да — отвърна тя, въпреки че не знаеше. Разумът ѝ май не беше размътен, мисловният ѝ процес протичаше нормално, но имаше чувството, че някой е инжектирал голяма доза новокаин в емоциите ѝ. — Може и да дойда по-късно.

Когато Роузи мина на отсрещния тротоар (там тя се обърна и ѝ махна притеснено с ръка), Джулия се върна при тойотата, качи Хорас на предната седалка и седна зад кормилото. Потърси с поглед Пит Фрийман и Тони Гуей, но не ги видя. Реши, че Тони е закарал Пит в болницата, за да намажат ръката му с мехлем. Беше цяло чудо, че никой от тях нямаше сериозни наранявания. А ако не беше взела кучето със себе си, когато тръгна за срещата с Кокс, то щеше да изгори заедно с цялото ѝ имущество.

Когато мисълта се появи, тя осъзна, че емоциите и са се притъпили само временно. Отвори уста и започна да вие пронизително. Хорас наостри големите си уши и я погледна разтревожено. Тя се опита да спре, но не успя.

Вестникът на баща ѝ.

Вестникът на дядо ѝ.

Вестникът на працядо ѝ.

Пепелища.

Тя мина по Уест Стрийт и когато стигна до изоставения паркинг зад „Глоуб“, спря. Изключи двигателя, придърпа Хорас към себе си и плака пет минути над него. Хорас беше добро куче и стоически издържа.

Щом се наплака, тя се почувства по-добре. По-спокойна. Това спокойствие може би беше измамно, но ако не друго, сега поне можеше да мисли. И вече си мислеше за връзката вестници в багажника. Надвеси се над Хорас, който я близна приятелски по врата, и отвори жабката. Вътре беше пълно с какви ли не неща, но според нея някъде... вероятно...

Най-накрая тя я намери. Малка пластмасова кутия, пълна с кабарчета, ластичета и кламери. Ластичетата и кламерите нямаше да ѝ свършат работа, но кабарчетата...

— Хорас — каза тя. — Искаш ли разходка?

Хорас изляя, за да покаже, че иска разходка.

— Добре. И аз искам.

Тя взе връзката вестници и се върна на главната улица. Сградата на „Демократ“ сега представляваше тлееща купчина отломъци, която ченгетата обливаха с вода (от онези толкова удобни ръчни пръскачки, които се бяха оказали пълни догоре). От гледката я заболя сърцето, но не много силно, защото сега имаше какво да прави.

Тя тръгна по улицата (Хорас крачеше тържествено отстрани) и започна да закача вестниците по стълбовете. Заглавието: „КРИЗАТА СЕ ЗАДЪЛБОЧАВА, РАЗМИРИЦИ И УБИЙСТВА“ се виждаше съвсем ясно на светлината от пожара. Прииска ѝ се да беше избрала една-единствена дума: „ВНИМАВАЙТЕ“.

Не след дълго вестниците свършиха.

13.

Радиостанцията на Питър Рандолф изпраща три пъти. Спешно. Ужасен от това, което можеше да чуе, той натисна бутона и каза:

— Началник Рандолф, казвай.

Обаждаше се Фреди Дентън, който командваше нощната смяна и затова сега на практика беше заместник на Рандолф.

— Току-що ми се обадиха от болницата, Пит. Двойно убийство...

— Какво? — изкрещя Рандолф. Един от новите полицаи — Майки Уордлоу — се опули в него като монголски селянин, който за първи път вижда панаир.

Дентън продължи, говореше спокойно, а може би дори самодоволно. Беше на път да си навлече гнева на началника на полицията.

— ... и самоубийство. Убийствата е извършило момичето, което твърдеше, че е било изнасилено. Загинали са наши хора, шефе. Ру и Делесепс.

— Ти... се... будалкаш!

— Изпратих там Руп и Мел Сиърлс — каза Фреди.

Хубавото е, че всичко е приключило и че няма да се наложи да я прибираме в кафеза при Бар...

— Ти трябваше да отидеш там, Фред. Ти си старши полицай.

— А кой щеше да остане тук?

Рандолф не можа да му отговори — оправданието бе или твърде умно, или твърде тъпо. Реши, че трябва да завлече задника си до „Катрин Ръсел“.

„Не искам повече тази работа. Не. Въобще не я искам.“

Но вече беше твърде късно. А и щеше да се справи с помощта на Големия Джим. Върху това трябваше да се концентрира — Големия Джим щеше да го избави.

Марти Арсено го потупа по рамото. Рандолф се обърна, като с мъка се въздържа да не го удари. Арсено не се усети, защото гледаше към отсрещния тротоар, където Джулия Шамуей разхождаше кучето си. Разхождаше кучето си и... какво?

Закачаше вестници по шибаните стълбове, ето какво.

— Тази кучка няма да се откаже — прошепна той.

— Искаш ли да отида при нея и да я накарам да спре? — попита Арсено.

Полицаят като че ли гореше от желание да изпълни тази задача и Рандолф за малко щеше да се върже. Размисли и поклати глава.

— Тя просто ще започне да ти опява за гражданските права. Сякаш не разбира, че всяването на паника не е в интерес на града. — Пак поклати глава. — Вероятно не разбира. Тя е невероятно... — Опита се да намери точната дума и след известно време успя. — Невероятно самомнителна.

— Ще я спра, шефе, ще успея. Какво ще направи, ще се обади на адвокатата си ли?

— Остави я да се забавлява. Така ще стои далече от нас. Аз ще трябва да отида в болницата. Дентън каза, че онова момиче Буши е убило Франк Делесепс и Джорджия Ру, а после се е самоубило.

— Боже — прошепна Марти и пребледня. — И в това ли е замесен Барбара, как мислиш?

Рандолф се канеше да отговори „не“, но размисли. После се сети за обвиненията в изнасилване, които беше отпредило момичето. При това положение самоубийството ѝ изглеждаше логично, но слуховете, че полицаи от Мил биха могли да извършат подобно нещо, нямаше да се отразят добре на морала на служителите в управлението, а оттам и на целия град. Той беше разбрал това дори без да пита Големия Джим.

— Не знам, но е възможно — отговори.

Очите на Марти се насълзиха. Или от дима, или от мъка. А може би и от двете.

— Трябва да запознаеш Големия Джим с всичко това, Пит.

— Ще го направя. Междувременно... — кимна към Джулия — ... дръж я под око, а когато се измори и си тръгне, свали онези лайнени вестници и ги хвърли, където им е мястото. — Посочи кладата, в която се беше превърнала сградата на вестника. Боклуците на боклука.

Марти се изкикоти:

— Разбрах, шефе.

И точно това направи полицай Арсено. Но преди това няколко човека (не повече от десет) успяха да се снабдят с вестници, които

през следващите два-три дена биваха четени и предавани от ръка на ръка, докато буквално не се разпаднаха.

14.

Когато пристигна в болницата, Анди видя, че Пайпър Либи е дошла преди него. Тя седеше на една от пейките във фоайето и разговаряше с две момичета, облечени в бели престилки. На него му се струваше, че те са твърде млади, за да са истински медицински сестри. Двете очевидно бяха плакали и като че ли имаше вероятност пак да се разплачат, но Анди забеляза, че преподобната Либи им действа успокояващо. Той никога не беше срещал проблеми при оценката на човешките емоции. Понякога му се приискваше да се справя също толкова добре и с мисленето.

Джини Томлинсън разговаряше с някакъв възрастен мъж. Дватамата изглеждаха шокирани от случилото се. Джини видя Анди и се приближи, а възрастният мъж я последва. Тя му представи мъжа като Търстън Маршал и му обясни, че той помага в болницата.

Анди се усмихна широко на Търстън и стисна ръката му.

— Приятно ме е да се запозная с теб, Търстън. Аз съм Анди Сандърс. Председател на градския съвет.

Пайпър му хвърли поглед от пейката и рече:

— Ако наистина си председател, Анди, трябва да обуздаеш един от подопечните си.

— Знам, че последните няколко дни бяха трудни за теб — каза Анди с усмивка на уста. — Всички ние изпитваме затруднения.

Тя го изглежда много студено, а след това попита момичетата дали не биха желали да пият с нея чай в кафенето.

— Аз определено бих пийнала един чай — добави.

— Първо се обадох на теб, а след това на нея — извини се Джини, когато преподобната поведе двете младши сестри по коридора. — Обадох се и в полицейското управление. Свързах се с Фред Дентън. — Тя сбърчи нос, сякаш беше усетила някаква неприятна миризма.

— О, Фреди е добро момче — каза сериозно Анди, Мислите му бяха другаде (имаше чувството, че все още седи на леглото на Дейл Барбара и се кани да изпие отровната розова вода), но въпреки това старите му навици бързо се задействаха. Оказа се, че желанието да

оправя нещата и да успокоява бурните води за него е като карането на велосипед. — Разкажи ми какво стана тук.

Тя му разказа. Анди я изслуша твърде спокойно, като се имаше предвид, че познава семейство Делесепс от много отдавна, а и че в гимназията веднъж беше излизал на среща с майката на Джорджия Ру (тогава Хелън го целуна с отворена уста, което беше прекрасно, но той усети лош дъх, което не беше прекрасно). Сега емоциите му бяха притъпени, може би защото ако телефонът не беше звъннал, той вече щеше да е в безсъзнание. Дори мъртъв. Един такъв факт променя начина, по който човек гледа на света.

— Двама от новите ни полицаи — каза. Имаше чувството, че гласът му прилича на записа, който зазвучава, когато човек се обади в киното, за да провери кога са прожекциите. — Ру, вече тежко пострада, докато се опитваше да потуши размириците в супермаркета. Боже, боже!

— Сега май не му е времето да говоря тези работи, но не ми харесва много вашето полицейско управление каза Търстън. — Все пак е безсмислено да подавам жалба, след като полицаят, който ме удари, е вече мъртъв.

— Кой полицаи? Франк или Ру?

— Младият мъж. Познах го, въпреки че беше... доста обезобразен.

— Франк Делесепс те е ударил? — Анди просто не можеше да повярва. Четири години Франки му беше носил броевете на „Луистън Сън“, без да пропуска нито ден. Е, може би беше пропуснал някой и друг ден, но тогава имаше снежни бури. А и веднъж се беше разболял от шарка. Или пък от заушки?

— Не знаех, че се казва така, но да, той е.

— Брей... това е... — Какво е? И има ли някакво значение? Изобщо има ли нещо значение? И все пак Анди продължи смело: — Това е много жалко. Ние в Честърс Мил вярваме в отговорното поведение. В доброто. Просто в момента сме под напрежение. Обстоятелствата са извън контрола ни, нали разбираш?

— Разбирам — отговори Търстън. — Язовирът е прелял, така да се каже. Но онези полицаи бяха ужасно млади. Не бяха в час. — Той замълча за момент. — Нападнаха и жената, с която живея.

Анди не можеше да повярва, че този мъж говори истината. Полицаяте в Честърс Мил не посягаха на хората без причина (без сериозна причина); такива неща се случваха само в големите градове, където има повече нарушители на реда. Разбира се, преди той би казал, че в Мил не е възможно едно момиче да убие двама полицаи, а после да се самоубие.

„Няма значение — помисли си Анди. — Той не само че не е от този град, но не е и от този щат. Това ще да е проблемът.“

Джини каза:

— Ти вече си тук, Анди, но не знам с какво можеш да помогнеш. Туич прибира трупове и...

Точно в този момент вратата се отвори. Вътре влезе млада жена, която водеше за ръка две сънени деца. Търстън я прегърна, а децата — момче и момиче — вдигнаха очи. Бяха обули маратонките си на бос крак и носеха фланелки вместо пижами. На фланелката на момчето, която стигаше до глезените му, пишеше: „Затворник 9091“ и „Собственост на щатския затвор «Шоушенк»“. „Дъщерята и внуците на Търстън“ — предположи Анди и още повече му домъчня за Клодет и Дуди. Опита се да не мисли за мъртвите си близки. Джини беше поискала помощ от него и той трябваше да ѝ помогне. Кое то без съмнение означаваше да изслуша историята, която тя със сигурност вече беше разказала няколко пъти за собствено успокоение. Тя несъмнено се опитваше да приеме фактите и да постигне душевен мир. Анди нямаше нищо против. Той беше добър слушател, а и предпочиташе да слуша, отколкото да гледа три трупа, единия от които на бившето му вестникарче. Слушането е съвсем проста работа, като се замисли човек; дори идиотите могат да слушат, макар че Големия Джим така и не беше хванал цаката на това занимание. Големия Джим беше по-добър в говоренето. И в планирането. Не беше ли цяло щастие, че във времена като тези разполагат с такава личност.

Докато Джини разказваше, Анди се сети нещо. Нещо важно може би.

— Дали някой...

Търстън се приближи, следван от новодошлите.

— Съветник Сандърс... Анди, това е моята партньорка Каролин Стърджис. А това са децата, за които се грижим. Алис и Ейдън.

— Искам си биберона — каза навъсено Ейдън.

— Вече си голям за биберон — възрази сестра му.

Момченцето едва не се заплака.

— Алис — каза Каролин Стърджис, — държиш се зле. А какви са лошите хора?

Лицето на Алис просветна.

— Лошите хора са гадни! — изкрещя и започна да се кикоти. Братчето ѝ се присъедини към нея след кратко колебание.

— Съжалявам — каза Каролин на Анди. — Нямахте кой да ги наглежда, а и Търс ми се стори много смутен, докато разговаряхме по телефона.

Беше трудно за вярване, но като че ли възрастният мъж практикуваше нощни спортове с младата дама. Анди не се заинтересува от това чак толкова, въпреки че при други обстоятелства щеше да си представи вероятните пози и да се запита как точно го целува тя със сочните си устни. Сега обаче главата му беше заета с други мисли.

— Дали някой е казал на Фил, че жена му е мъртва? — попита той.

— Фил Буши? — възкликна Дъги Туичъл, който влезе при тях. Раменете му бяха отпуснати, а лицето му имаше пепеляв цвят. — Кучият му син я напусна и се чупи от града. Още преди няколко месеца. — Погледът му се спря върху Алис и Ейдън Епълтън. — Извинявайте, дечица.

— Няма проблеми — отвърна Каролин. — В нашата къща е позволен всякакъв език. Така всичко изглежда много по-реалистично.

— Точно така — изчурулика Алис. — Ние можем колкото си искаме да казваме „лайно“ и „пикня“, поне докато мама не се върне.

— Но не и „кучка“ — поясни Адам. — Вече не.

Каролин не обърна внимание на новата тема на разговор.

— Търс? Какво се е случило?

— Не пред децата — каза той. — Независимо че сме либерални по отношение на езика.

— Родителите на Франк са извън града — поясни Туич, — но успех да се свържа с Хелън Ру. Тя го прие доста спокойно.

— Пияна ли беше? — попита Анди.

— Като мотика.

Анди се поразходи по коридора. Няколко пациенти, облечени с болнични халати и обути в чехли, стояха с гръб към него. Той предположи, че гледат към стаята където се беше разиграла трагедията. Нямаше желание да се присъедини към тях, а и беше изключително доволен, че Дъги Туичъл е направил каквото трябва. Като аптекар и политик неговата работа беше да се грижи за живите, а не за мъртвите.

Освен това той знаеше нещо, което тези хора не знаеха. Да, не можеше да им каже, че Фил Буши е все още в града и че живее като отшелник в студиото на радиостанцията, но можеше да каже на Фил, че жена му е мъртва. Можеше да му съобщи и трябваше да го направи. Разбира се, не знаеше каква ще е реакцията на Фил, защото той напоследък не беше на себе си. Ами ако започнеш да буйства? Ами ако убиеш носителя на лошите новини? А дали това наистина щеше да е чак толкова ужасно? Самоубийците вероятно отиваха в ада и цяла вечност се тъпчеха с нагорещени въглени, но убитите (Анди беше почти сигурен в това) отиваха в рая, където сядаха на масата на Господ и се хранеха с печено говеждо и подсладено вино.

Заедно с любимите си хора.

15.

Въпреки че беше поспала през деня, Джулия се чувстваше поизморена от всякога. Ако не приемеше предложението на Роузи, оставаше на улицата. Колата също беше вариант, разбира се.

Тя се върна при тойотата, откачи каишката на Хорас, за да може той да скочи на предната седалка, а после седна зад кормилото и се опита да мисли. Харесваше Роуз Туичъл, но ако отидеше при нея, тя щеше да започне да предъвква събитията от изминалия тежък ден. Щеше да поиска да разбере дали може да се направи нещо по отношение на Дейл Барбара. Щеше да попита Джулия, а тя нямаше никакви идеи.

Междувременно Хорас се взираше в нея, наострените му уши подсказваха, че очаква следващия ѝ ход. Като го гледаше, се сети за жената, която беше загубила кучето си — Пайпър Либи. Преподобната щеше да ѝ предложи подслон, а и нямаше да ѝ досажда. След като се наспеше хубаво, Джулия сигурно щеше да може да мисли отново. Дори да прави някакви планове.

Запали двигателя и потегли към къщата на Пайпър. Когато стигна там, видя, че прозорците са тъмни и че на вратата е закачена бележка. Извади кабарчето, занесе бележката в колата и я прочете на светлината на вътрешната лампичка.

„Отивам в болницата. Някой е открил стрелба там.“

Джулия отново зави пронизително, но когато Хорас започна да ѝ приглася, спря. Включи на задна, след това изключи от скорост и слезе, за да остави бележката там, където я беше намерила. Имаше вероятност някой друг нещастен енориаш да потърси помощ от единственото духовно лице, останало в Мил.

А сега накъде? Може би при Роузи? Но дали тя вече не си беше легнала? Болницата? Въпреки че беше стресирана и уморена, Джулия щеше да се насили да отиде там, ако виждаше смисъл. Само че вестникът вече не съществуваше и тя нямаше къде да публикува фактите, така че каква беше ползата да се подлага на новите ужасии?

Излезе от алеята и подкара по Таун Комън Хил Нямаше никакви идеи, докато не стигна до Престил Стрийт. След около три минути паркира пред къщата на Андрея Гринъл, която също тънеше в мрак. Почука леко на вратата, но никой не се появи. Тъй като нямаше как да знае, че Андрея си е легнала в спалнята на горния етаж и че е заспала дълбоко за първи път, откакто престана да взима хапчета, Джулия предположи, че е отишла при брат си Дъги или при някоя приятелка.

Хорас седеше на изтривалката, гледаше стопанката си и я чакаше да предприеме нещо. Само че Джулия беше твърде объркана, за да предприеме нещо, и твърде изморена, за да тръгне нанякъде. Беше почти сигурна, че ако подкара колата отново, ще катастрофира и ще убие и себе си, и кучето.

Мислите, които се въртяха непрекъснато в главата ѝ, не бяха свързани с изгорялата сграда, а с изражението на полковник Кокс, след като тя го беше попитала дали са ги изоставили.

Той беше отрекъл. Но докато отричаше, сведе глава, за да не срещне погледа ѝ.

На верандата имаше дървена скамейка. Ако се наложеше, щеше да се свие там. Но може би...

Натисна дръжката на вратата и откри, че не е заключено. Поколеба се, за разлика от Хорас. Очевидно вярвайки, че е добре дошъл навсякъде, той веднага се шумугна вътре. Кайшката се изпъна и тя го последва, като си каза, че сега кучето ѝ взима решенията.

— Андрея — провикна се неуверено. — Андрея, тук ли си? Джулия е...

Андрея лежеше по гръб и хъркаше като шофьор на камион след четириднешно пътуване. Само лявото ѝ стъпало помръдна — все още не беше изчезнал нервният тик, причинен от спирането на лекарствата.

В дневната не светеше лампа, но въпреки това там не беше съвсем тъмно; Андрея беше оставила включена лампата в кухнята. Усецаше се неприятна миризма. Прозорците бяха отворени, но тъй като нямаше никакъв вятър, миризмата на повръщано не беше изчезнала напълно. Дали някой не ѝ беше споменал, че Андрея е болна? От грип?

Може и да беше грип, но може и да беше заради спирането на лекарствата.

Както и да е, болестта си е болест, а болните хора обикновено мразят да остават сами. Което означаваше, че в къщата няма никого. А тя беше страшно изморена. В другия край на стаята имаше хубава дълга кушетка, която сякаш я викаше. Андрея нямаше да се разсърди, ако сутринта я завареше да спи там.

— Може би дори ще ми направи чаша чай — изрече Джулия. — Двете ще се посмеем на това. — В момента обаче идеята, че е възможно някога да се разсмее, ѝ изглеждаше абсурдна. — Хайде, Хорас.

Тя откачи каишката му и се затътри до кушетката. Хорас я изчака да легне и да подпре глава на малката възглавничка, след това се отпусна на пода и положи муцуната си върху лапите.

— Бъди добро момче — каза тя и затвори очи. Тогава си припомни как Кокс сведе поглед. Защото полковникът смяташе, че Купола няма да се вдигне скоро.

Тялото обаче често проявява такова милосърдие, на каквото мозъкът е неспособен. Джулия заспа. Кафявият плик, който Бренда се беше опитала да ѝ достави сутринта, лежеше на един метър от главата ѝ. По едно време Хорас скочи на кушетката и се сгуши между коленете на Джулия. Когато слезе долу на сутринта, Андрея, която за първи път от години насам се чувстваше добре, ги намери в тази поза.

16.

В дневната на семейство Евърет се бяха събрали четирима — Линда, Джаки, Стейси Могин и Ръсти. Той им сервира чай с лед, а след това им разказа накратко какво е открил в погребалната агенция. Първият въпрос зададе Стейси, един чисто практичен въпрос:

— Сети ли се да заключиш?

— Да — отговори Линда.

— Дай ми ключа. Трябва да го оставя на мястото му.

„Ние и те — помисли си отново Ръсти. — Разговорът ще е на тази тема. Вече е на тази тема. Нашите тайни. Тяхната сила. Нашите планове. Техните планове.“

Линда подаде ключовете на Стейси, след това попита Джаки дали момичетата не са й създали някакви проблеми.

— Нямаше пристъпи, ако за това се тревожиш. През цялото време, докато ви нямаше, спаха като агънца.

— Какво ще направим по въпроса? — попита Стейси. Беше крехка на външен вид, но непоколебима. — Ако искаме Рени да бъде арестуван, ще трябва да убедим Рандолф. Ние, трите жени — в ролята на полицейски служители, а Ръсти — в ролята на патолог.

— Не! — извикаха едновременно Линда и Джаки. Джаки — решително, а Линда — уплашено.

— Имаме хипотеза, но не и доказателства — каза Джаки. — А и не съм сигурна, че Пит Рандолф ще ни повярва дори ако му покажем снимки, на които се вижда как Големия Джим чупи врата на Бренда. С Рени сега са дупе и гащи, каквото и да се случи. Освен това повечето полицаи ще застанат на страната на Пит.

— Особено новите — добави Стейси и подръпна един от стърчащите си руси кичури. — Голяма част от тях не са много умни, но пък са верни като кучета. И обичат да носят пистолети. Има и друго. — Тя се приведе напред. Тази вечер се появиха още седем-осем нови. Просто деца от гимназията. Големи, тъпи и ентузиазирани. Направо се плаша, като ги гледам. И още нещо. Тибодо, Сиърлс и Рени Младши са помолили новобранците да им препоръчат още хора. Само

след няколко дена полицията няма да е вече полиция, а армия от тийнейджъри.

— Никой ли няма да ни послуша? — попита Ръсти. Не че не вярваше на Стейси, просто искаше да е съвсем сигурен. — Абсолютно никой?

— Хенри Морисън може би — каза Джаки. — Той вижда какво става и изобщо не е очарован. Но другите? Те са верни на началниците си. Отчасти, защото се страхуват и отчасти, защото харесват властта. Тези като Тоби Уилън и Джордж Фредерик никога не са имали власт, а тези като Фреди Дентън са си просто гадняри.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Линда.

— Опитвам се да кажа, че засега трябва да си траем. Ако Рени е убил четирима, това би означавало, че той е много, много опасен човек.

— Изчакването ще го направи още по-опасен — възрази Ръсти.

— Трябва да мислим за Джуди и Джанел, Ръсти — каза Линда. Тя гризеше ноктите си, нещо, което Ръсти не я беше виждал да прави от години. — Не можем да рискуваме живота им. Аз няма да го рискувам, няма да позволя и ти да го рискуваш.

— Аз също имам дете — обади се Стейси. — Калвин. Той е само на пет. Едва събрах кураж да стоя на пост в погребалната агенция. Само при мисълта да информирам онзи идиот Рандолф... — Нямахше нужда да се доизказва, пребледнялото ѝ лице беше красноречив знак.

— Никой не иска от теб да правиш това — каза Джаки.

— В момента не бих могъл да докажа нищо друго, освен че Когинс е бил убит с бейзболната топка — поясни Ръсти. — Всеки може да е нанесъл ударите. По дяволите, дори синът на Рени може да е убил Когинс.

— Това не би ме изненадало чак толкова — заяви Стейси. — Младши се държи странно напоследък. Изритали са го от Боудуин за побой. Не знам дали баща му знае, но полицията е посетила салона, в който се е случил инцидентът. Видях рапорта. А двете момичета... ако са били изнасилени...

— Изнасилени са били — отговори Ръсти. — И то много брутално. Не ти трябва повече подробности.

— Но Бренда не е била малтретирана сексуално — отбеляза Джаки. — За мен това означава, че при Бренда и Когинс е по-различно.

— Може би Младши е убил момичетата, а баща му — Бренда и Когинс — каза Ръсти и си помисли, че някой ще му се изсмее. Никой не се изсмя. — Ако е така, тогава какво?

Те поклатиха глави.

— Трябва да има някакъв мотив — продължи той, — но се съмнявам, че мотивът е секс.

— Ти смяташ, че той се опитва да скрие нещо — каза Джаки.

— Да, така смятам. Има един човек, който вероятно знае нещо по въпроса. Той е заключен в сутерена на полицейското управление.

— Барбара? — попита Джаки. — Защо мислиш, че Барбара знае?

— Защото той си имаше приказка с Бренда. На следващия ден след появяването на Купола те доста задушевно са разговаряли в задния ѝ двор.

— Откъде, за бога, знаеш това? — попита Стейси.

— Семейство Буфалино са съседни на семейство Пъркинс и спалнята на Джина Буфалино гледа към задния двор на Пъркинс. Тя ми спомена, че ги е видяла. — Ръсти забеляза, че Линда го гледа, и сви рамене. — Какво бих могъл да кажа? Градът е малък. Всички ние подкрепяме отбора.

— Надявам се, че си ѝ казал да си държи езика зад зъбите — предупреди го жена му.

— Не съм, защото нямах никакви причини да подозирам, че Големия Джим е убил Бренда. Или че е размазал главата на Лестър Когинс със сувенирна бейзболна топка. Дори не знаех, че те са мъртви.

— Все още не сме сигурни дали Барби знае нещо — каза Стейси. — Освен, разбира се, как се прави страхотен омлет със сирене и гъби.

— Някой трябва да го попита — поправи я Джаки. — Аз бих могла да свърша тази работа.

— Дори и да знае нещо, каква полза? — попита Линда. — Сега живеем в нещо като диктатура. Вече започвам да осъзнавам това. Предполагам, че това ме прави бавна.

— По-скоро доверчива, отколкото бавна — каза Джаки — А обикновено не е лошо човек да е доверчив. Що се отнася до полковник Барбара; докато не го попитаме, няма как да разберем дали може да ни помогне. — Тя замълча за момент. — Но въпросът е в друго. Той е невинен. В това е въпросът.

— Ами ако го убият? — попита Ръсти. — Могат да се оправдаят, че се е опитал да избяга.

— Почти съм сигурна, че няма такава опасност — каза Джаци. — Големия Джим иска показан процес. Така се говори в управлението. — Стейси кимна. — Те искат да втълпят на хората, че Барбара е създал широка конспиративна мрежа. Тогава вече ще могат да го екзекутират. Но дори и да се разбързат, пак ще им трябват поне няколко дена. Седмици, ако имаме късмет.

— Няма да извадим такъв късмет — предположи Линда — Не и ако Рени иска всичко да приключи бързо.

— Може би си права, но Рени първо трябва да избута специалната градска среща в четвъртък. А и ще иска да разпита Барбара. Щом Ръсти знае, че той е разговарял с Бренда, и Рени също знае.

— Разбира се, че знае — вметна нетърпеливо Стейси. — Те бяха заедно, когато Барбара показа на Джим писмото от президента.

Те обмисляха казаното в продължение на минута.

— Ако Рени крие нещо, ще му трябва време да го разкара — предположи Линда.

Джаци се засмя. Смехът ѝ стресна другите присъстващи в стаята.

— Пожелавам му късмет. Каквото и да е това нещо, той няма как да го натовари на камион и да го извози извън града.

— Дали не е свързано с пропана? — попита Линда.

— Може би — каза Ръсти. — Джаци, ти си била в армията, нали?

— Две мисии. Военната полиция. Не съм участвала в битка, но съм виждала много ранени, особено при втора мисия. Вюрцбург, Германия, Първа пехотна дивизия. Нали се сещаш, голямата червена единица? Предимно прекратявах сбиванията в баровете или пък охранявах местната болница. Познавах хора като Барби и бих направила всичко, каквото мога, само и само да го измъкна от килията. Добре е да имаме такъв човек на наша страна. Президентът неслучайно му възложи ръководни функции. Всъщност, опита се. — Тя замълча. — Вероятно ще успеем да го измъкнем. Струва си да помислим по въпроса.

Другите две жени, които освен полицайки бяха и майки, замълчаха, но Линда отново гризеше ноктите си, а Стейси приглаждаше косата си.

— Разбирам — каза Джаки.

Линда поклати глава.

— Ако нямаш деца, които спят на горния етаж и на които сутринта трябва да направиш закуска, значи не разбираш.

— Вероятно си права, но я си задай този въпрос — ако сме отрязани от външния свят, а ние сме, и ако шефът е смахнат убиец, а това е много вероятно, ще се подобрят ли нещата, при условие че просто си траем и не правим нищо?

— Ако го освободиш, какво ще направиш после? — попита Ръсти. — Няма как да го включиш в Програмата за защита на свидетели.

— Не знам — отвърна Джаки и въздъхна. — Знам само, че президентът заповяда Барбара да поеме командването, а Големия Джим Рени го накисна, за да осуети заповедта.

— Засега няма да правиш нищо — настоя Ръсти. — Дори няма да се опитваш да влизаш в контакт с него. Има едно нещо, което би могло да измени ситуацията.

Той им разказа за Гайгеровия брояч — как се беше сдобил с него, на кого го беше дал и какво Джо Макклаци смяташе, че е открил.

— Ами не знам — каза неуверено Стейси. — Звучи твърде добре, за да е истина. На колко е Макклаци? Четринайсет?

— Май на тринайсет. Но е умно момче и щом казва, че има повишаване на радиацията на Блек Ридж Роуд, аз му вярвам. Ако те действително са намерили устройството, което генерира Купола, и ако ние успеем да го изключим...

— Тогава край! — изкрещя Линда. Очите ѝ светеха. — И Джим Рени ще се сгромоляса като... спукания балон на Мейси!

— Това наистина звучи чудесно — каза Джаки Уетингтън — Ако го бяха казали по телевизията, сигурно щях да повярвам.

17.

Фил? — провикна се Анди. — Фил?

Налагаше се да крещи, защото иначе Буши със сигурност нямаше да го чуе. Бони Нандела и „Спасението“ изпълняваха „Душата ми е очевиден“. Уредбата бе усилена до дупка. Всички онези охкания и ахкания го объркваха. И ярката светлина в сградата на радиото го объркваше — чак когато застана под тези флуоресцентни лампи, Анди разбра колко тъмна е останалата част от Мил и колко силно е привикнал към тъмнината.

— Готвачо?

Никакъв отговор. Той хвърли един поглед на телевизора (Си Ен Ен с изключен звук), след това се взря и дългия прозорец, зад който се намираще студиото. Лампите вътре също светеха и апаратурата работеше (той потръпна, въпреки че Лестър Когинс се беше похвалил, че всичко се управлява с компютър), но от Фил нямаше и следа.

Изведнъж му замириса на пот, на застояла пот. Обърна се. Фил беше точно зад него, сякаш беше изникнал от пода. В едната му ръка имаше нещо подобно на дистанционно за гараж, а в другата — пистолет. Пистолетът беше насочен към гърдите на Анди. Ставите на пръста, който се беше увил около спусъка, бледнееха, а дулото потрепваше лекичко.

— Здравей, Фил — поздрави го Анди. — Искан да кажи Готвачо.

— Какво правиш тук? — попита Готвача Буши. Миризмата на пот обгръщаше всичко наоколо. Дънките и фланелката му, на която пишеше „Радиото на Исус“, бяха мръсни. Беше бос (по стъпалата му имаше черни петна), вероятно затова беше успял да се промъкне безшумно зад Анди. Косата му изглеждаше така, сякаш не я беше мил поне една година. Кървясалите му очи блуждаеха.

— Ей, пич, казвай бързо, иначе ще замлъкнеш завинаги.

Анди, който неотдавна едва не беше изпил смъртоносната розова вода, прие заплахата хладнокръвно, даже изглеждаше доволен.

— Прави каквото искаш, Фил... Готвачо.

Готвача вдигна изненадано вежди.

— Така ли?

— Точно така.

— Защо си дошъл?

— Нося ти лоши новини. Много съжалявам.

Готвача се замисли над думите му, след това се ухили, показвайки няколко си оцелели зъба:

— Няма лоши новини. Исус идва и това е добрата новина, която поглъща всички лоши новини. Голям бонус, нали?

— Съгласен съм с теб, хвала на Бог. За нещастие или може би за щастие жена ти е вече при него.

— Какво, какво?

Анди протегна ръка и бутна дулото на пистолета надолу към пода. Готвача не се опита да го спре.

— Саманта е мъртва, Готвачо. За съжаление тя се самоуби тази вечер.

— Сами? Мъртва? — Готвача остави пистолета върху едно бюро. Задържа обаче дистанционното. През последните два дни не се разделяше с него дори през редките периоди, през които се унасяше в сън.

— Съжалявам, Фил. Готвачо.

Анди му разказа при какви обстоятелства е умряла Сами, като накрая го успокои с новината, че детето е добре (въпреки че в момента беше отчаян, Анди си оставаше непоправим оптимист).

Готвача махна небрежно с ръка, явно не му пукаше дали Литъл Уолтър е добре или не.

— Тя е гръмнала две прасета?

Сандърс се вцепени.

— Те бяха полицейски служители, Фил. Добри хора. Сигурен съм, че тя е била обърквана, но това, което е направила, е много лошо. Трябва да си върнеш думите назад.

— Какво, какво?

— Няма да позволя да наричаш нашите полицаи прасета.

Фил се замисли.

— Да, да, полицаите, връщам си думите назад.

— Благодаря ти.

Готвача приведе високата си фигура (приличаше на кланящ се скелет) и се взря в лицето на Анди.

— Храбър мръсник си ти, а?

— Не — отговори му искрено той. — Просто не ми пука.

Готвача като че ли видя нещо, което го разтревожи. Сграбчи Анди за рамото.

— Добре ли си, братко?

Анди избухна в сълзи и се отпусна в един стол, зад който висеше табела, предупреждаваща: „Исус гледа всички телевизионни канали, Исус слуша всички радио честоти.“ Облегна глава на стената, точно под този странен зловец лозунг, плачейки като дете, което е било наказано, защото е откраднало бурканче със сладко. Не бях аз, братът беше, онзи появил се изневиделица брат.

Готвача дръпна стола, който беше зад шефското бюро, след това седна и се загледа в Анди с изражение на биолог, попаднал на рядко диво животно. После каза:

— Сандърс! Да не би да си дошъл тук, за да те убия?

— Не — изхлипа той. — Може би. Да. Не съм сигурен. Но всичко в живота ми тръгна на зле. Жена ми и дъщеря ми са мъртви. Мисля, че Господ ме наказва, защото продавам тези лайна...

Готвача кимна:

— Възможно е.

— А и търся отговори. Или решение. Каквото и да е. Разбира се, исках и да ти кажа за Сами, важно е човек да постъпва правилно...

Готвача го потупа по рамото.

— Ти постъпи правилно. Благодарен съм ти. Тя не готвеше много добре, а и чистеше така, че къщата беше заприличала на кочина, но се чукаше божествено, когато беше надрусана. Защо е имала зъб на онези две ченгета?

Въпреки че беше потънал в скръб, Анди нямаше никакво намерение да му споменава, че има вероятност Сами да е била изнасилена.

— Предполагам, че Купола я е стресирал. Чу ли за Купола, Фил? Готвачо?

Другият махна небрежно с ръка, явно беше чул. Прав си за амфетамините. Грехота е да се продават. Обидно е. Производството им обаче, това е божията воля.

Анди отпусна ръце и вторачи зачервените си очи в Готвача.

— Така ли мислиш? Защото на мен не ми се вярва.

— Взимал ли си някога?

— Не! — изписка, сякаш го бяха попитали дали някога имал сексуални връзки с кокер шпаньол.

— Ако докторът ти ти предпише някакво лекарство, ще го вземеш ли?

— Е, да... разбира се... но...

— Метамфетамините са лекарство. — Готвача го изгледа важно, след това го посочи с пръст, за да наблегне на казаното. Беше си изгризал нокътя до живеца. — Метамфетамините са лекарство. Повтори!

— Метамфетамините са лекарство — повтори Анди. Като че ли беше готов да се съгласи.

— Точно така. — Готвача стана. — Те са лекарство против меланхолия. Това го е казал Рей Бредбъри. Чел ли си нещо от Рей Бредбъри?

— Не.

— Голям мозък е той. Знаел е. И е написал шибаната книга. Ела с мен. Ще ти променя живота.

18.

Председателят на градския съвет налетя на метамфетамините като жаба на мухи.

Зад редицата от печки имаше старо изтърбушено канапе. Анди и Готвача Буши седяха на него и си подаваха един на друг лулата. На стената до тях имаше плакат, на който беше изобразен Христос, яхнал мотоциклет (на плаката пишеше: „Твоят невидим приятел на пътя“). Когато горят, метамфетамините миришат на застояла пикня, събрана в непохлупено гърне, но след първото предпазливо дръпване Анди се убеди, че Готвача е прав. Продаването може би беше сатанинска работа, но ползването определено беше божия. Светът придоби изящен оттенък, какъвто той не беше виждал преди. Сърцето му заби учестено, вените на врата му се издуха и запулсираха, венците му изтръпнаха, както и тестисите му, само че по много приятен, характерен за юношеството начин. Най-хубавото от всичко беше, че умората, която налягаше тялото му и размътваше мозъка му, изчезна. Той имаше чувството, че може да премести планини само с ръчна количка.

— В Райската градина има дърво — каза Готвача и му подаде лулата. От двата ѝ края се проточиха нишки зеленикав дим. — Дървото на доброто и злото. Схващаш ли?

— Да. Пише го в Библията.

— Точно така. И на това дърво има ябълка.

— Да, да. — Анди си дръпна съвсем лекичко. Искаше още, всъщност искаше да се нагълта, но се страхуваше, че ако напълни дробовете си с дим, главата му ще се отдели от врата и ще полети из лабораторията като ракета, изхвърляйки огнени езици.

— Сърцевината на тази ябълка е истината, а кората ѝ — метамфетамините — каза Готвача.

Сандърс погледна към него.

— Това е невероятно.

Буши кимна:

— Да, Сандърс. Така е. — Взе отново лулата. — Как ти се вижда производството ми?

— Невероятно е.

— Исус ще дойде на Хелюин — информира го Готвача. — Или няколко дена по-рано, не мога да кажа със сигурност. Вече е сезонът на Хелюин, нали ме разбираш? Сезонът на шибаната вещица. — Той подаде лулата ми Анди, след това посочи с ръката, в която държеше дистанционното за гаража. — Виждаш ли онова нещо? В дъното на коридора. Над вратата към склада.

Анди погледна.

— Какво? Онази бялата буца? Прилича ми на глина.

— Не е глина — обяви Готвача. — Това е тялото на Исус, Сандърс.

— А какви са тези жици, които излизат от него?

— Вени, през които тече кръвта на Исус.

Анди се замисли върху това сравнение и стигна до извода, че е брилянтно.

— Добре. — Позамисли се още мъничко. — Обичам те, Фил. Готвачо, исках да кажа. Не сбърках, че дойдох тук.

— И аз те обичам — увери го Готвача. — Искаш ли да се поразходим? Някъде тук има кола, така поне си мисля. Проблемът е, че ми треперят ръцете.

— Разбира се — отговори Анди и стана. Светът се залюля за момент, след това застина неподвижно. — Къде искаш да отидеш?

Той му каза.

19.

Джини Томлинсън спеше на бюрото на рецепцията, подпряла глава на един от броевете на списание „Пийпъл“ — Брат Пит и Анджелина Джоли се веселяха на брега на един от онези шикозни малки острови, на които коктейлите се сервират с хартиено чадърче. Нещо я събуди в два без петнайсет през нощта. Когато отвори очи, видя, че пред нея стои привидение — висок, кльощав мъж с празни очи и щръкнала на всички страни коса. Носеше фланелка с надпис „Радиото на Исус“ и дънки които доста се бяха смъкнали. Отначало си помисли, че сънува ходещи трупове, но после долови миризмата. Кошмарите не миришеха толкова лошо.

— Аз съм Фил Буши — изрече привидението. — Дошъл съм да прибера тялото на жена си. Смятам да я погребя. Покажи ми къде е.

Джини не му възрази. С удоволствие би му дала всички трупове само и само да се махне. Тя го поведе. Минаха покрай Джина Буфалино, която стоеше до една носилка и гледаше уплашено Готвача. Когато той се обърна, за да я огледа, тя отстъпи крачка назад.

— Имаш ли костюм за Хелюин, момиче? — попита Готвача.

— Да...

— Коя ще си?

— Глинда — отговори плахо момичето. — Само че май няма да ходя на партито. То е в Мотън.

— Аз ще съм Исус — каза Готвача и тръгна след Джини. Разръфаните му кецове заскърцаха по коридора. След това отново се обърна. Усмивваше се. Очите му бяха празни. — И ще съм ядосан.

20.

След десетина минути Буши излезе от болницата, носейки увитото в чаршаф тяло на Сами. От чаршафа се поклащаше босо стъпало, розовият лак по ноктите беше започнал да се лющи. Джини отвори вратата и я задържа, за да може той да мине. Тя не си направи труда да погледне кой е зад волана на колата, която беше спряла пред входа, и Анди беше сравнително доволен от този факт. Сандърс изчака Джини да се прибере, след това излезе да отвори багажника. Готвача не срещаше особени затруднения при пренасянето на Сами, което изглеждаше странно, като се имаше предвид, че беше само кожа и кости. Сандърс си помисли, че метамфетамините вероятно дават сили. Независимо дали беше така или не, неговите сили се стопяваха. Депресията изпълзяваше отново. Умората също.

— Чудесно — каза Готвача. — Карай. Но първо ми подай онова нещо.

Той беше оставил дистанционното на Анди, заръчвайки му да го пази. Анди му го подаде.

— Към погребалната агенция?

Готвача го изгледа странно, сякаш му се чудеше на ума.

— Обратно в радиото. Исус ще дойде първо там.

— На Хелюин.

— Точно така — каза Готвача. — Вероятно дори по-рано. Ще ми помогнеш ли да погребва това Божие чедо.

— Разбира се — отвърна Анди, след това предложи плахо: — Хайде преди това да попушим малко?

Готвача се засмя и го удари по рамото.

— Хареса ти, нали? Знаех, че ще ти хареса.

— Лекарство против меланхолия — промърмори Анди.

— Само така, братко. Само така.

21.

Барби лежеше на леглото и чакаше да дойде утрото. Какво ли щеше да му донесе то? По време на престоя си Ирак той се беше научил да не се тревожи за бъдещето, макар че от това нямаше кой знае каква полза. В края на краищата съществуваша само две правила по отношение на страха (Барби беше стигнал до извода, че е невъзможно страхът да бъде преодолян) и сега, докато лежеше и чакаше, той си ги повтори.

Трябва да приема фактите, които не мога да контролирам.

Трябва да превърна недостатъците в предимства.

Второто правило означаваше, че ресурсите трябва да се използват внимателно и че плановете трябва да се съобразяват с тях.

Един от ресурсите му беше скътан в матрака — швейцарското ножче. То беше малко и имаше само две остриета, но дори по-късото с лекота можеше да пререже гърлото на човек. Барби знаеше, че е извадил късмет с него.

Хауард Пъркинс беше мъртъв и правилата при арестуване, които той беше наложил, вече не се съблюдаваха. След случилото се в града през последните четири дена беше нормално полицейското управление да изпитва проблеми, но имаше и нещо друго. Рандолф беше тъп и немарлив, а във всяка една бюрократична система подчинените следват примера на началниците си.

Да, бяха му взели отпечатьци и го бяха снимали, по Хенри Морисън (той изглеждаше изморен и отвратен) дойде долу след цели пет часа. Застана на два метра от килията, явно се страхуваше Барби да не го докопа.

— Забравил си нещо, а? — попита Барби.

— Обърни си джобовете и изсипи съдържанието им в коридора — настоя Хенри. — След това трябва да си свалиш панталоните и да ми ги подадеш през решетките.

— Ако се подчиня, ще получа ли нещо за пиене или пак ще се наложи да сърбам от тоалетната чиния?

— Какви ги дрънкаш? Младши ти донесе вода. Видях го.

— Беше сипал сол в нея.

— Да бе, да, сол — възрази полицаят, но като че ли не беше съвсем сигурен. Май все пак тук имаше и мислещи същества. — Прави каквото ти казвам, Барби. Искях да кажа Барбара.

Барби изпразни джобовете си, изваждайки портфейла, ключовете, монетите, банкнотите и медальона на Свети Кристофър, който носеше за късмет. Швейцарското ножче щеше да си остане скътано в матрака.

— Нямам нищо против да ме наричаш Барби дори когато ми слагаш въже на шията. Такава ли е идеята на Рени? Бесило? Или разстрел?

— Млъкни и ми подай панталоните! Ризата също.

Хенри се правеше на провинциален педант, но на Барби му се стори, че е доста разколебан. Това беше добре като за начало.

Двама от новите голобради полицаи бяха слезли долу. Единият държеше флакон със сълзотворен газ, а другият — електрошокова палка.

— Имаш ли нужда от помощ, полицай Морисън? — попита по-високият от двамата.

— Не, но няма да е зле да стоите до стълбите и да хвърляте по едно око, докато приключва тук — беше им казал той.

— Не съм убил никого. — Барби говореше спокойно, като се стараеше думите му да звучат искрено и честно. — Мисля, че ти знаеш това.

— Знам само, че ако не млъкнеш, ще бъдеш ударен с палка.

Хенри провери дрехите, но не накара Барби да си свали гащите и да разтвори бузите на задника си. Претърсването беше позакъсняло и доста повърхностно, но поне някой се беше сетил да го извърши.

Когато приключи, Хенри ритна дънките към решетките (преди това конфискува всички вещи, както и колана).

— Може ли да си получа медальона?

— Не.

— Хенри, само помисли. Защо бих...

— Млъквай.

Хенри мина покрай двете голобради полицайчета носейки личните вещи на Барби в ръка. Беше свел глава. Момчетата го

последваха, едното обаче поспря за момент, ухили се на Барби и прекара недвусмислено пръст по гърлото си.

След това той остана сам; нямаше какво друго да прави, освен да гледа прозореца (тясно матово стъкло, подсилено с тел), да чака изгрева и да се чуди дали наистина ще го измъчват с вода. Може би Сиърлс само така си дрънкаше, правейки се на интересен? Ако и в мъченията бяха толкова добри, колкото в приемането ми затворници, имаше голяма вероятност да го удавят.

Той се чудеше също така дали някой няма да слезе долу при него преди изгрев-слънце. Някой, притежаваш ключ. Някой, който да дойде твърде близо до вратата. При наличието на ножа бягството не беше чак толкова невъзможно, но на сутринта шансовете вече щяха да са много малки. Може би трябваше да опита, когато Младши му подаде през решетките чашата със солена вода... само че Младши гореше от желание да използва пистолета си. Рискът щеше да е голям, а Барби не беше толкова отчаян. Все още не беше.

Освен това... Къде щеше да отиде?

Ако избягаше и се скриеше някъде, щеше да изложи на опасност приятелите си. А след тежки „разпити“, проведени от ченгета като Мелвин и Младши, те може би щяха да стигнат до извода, че Купола е най-малкият им проблем. Големия Джим вече се беше метнал на седлото, а такива като него яздеха здраво. Често изтощаваха коня до смърт.

Той се унесе в неспокоен сън. Сънува русото момиче, което караше стария пикап. Сънува, че то го качва и че успяват да се измъкнат от Честърс Мил точно навреме. Тъкмо когато момичето разкопчаваше блузката си, за да му покаже бледолилавия си дантелен сутиен, един глас каза:

— Как я караш, гадино? Хайде ставай!

22.

Джаки Уетингтън прекара нощта в къщата на семейство Евърет. Въпреки че децата кротуваха и че леглото в стаята за гости беше удобно, тя не мигна. Към четири часа сутринта вече беше решила какво трябва да се направи. Осъзнаваше рисковете, осъзнаваше също така, че няма да се успокои, докато Барби е затворен в килията. Ако ѝ беше по силите да организира някаква съпротива (или просто да предизвика задълбочено проучване на убийствата), отдавна щеше да го е направила. Познаваше се обаче много добре и затова такива мисли дори не ѝ минаваха през главата. В Гуам и Германия се беше справяла добре със задачите си, които основно се състояха в будене на заспали в баровете войници, преследване на избягали и разчистване след катастрофи, но случващото се в Честърс Мил не беше работа за един главен сержант. Нито пък за единствената в градчето полицайка ма редовна служба, чиито колеги мъже я наричат зад гърба ѝ „цицана“. Те си мислеха, че тя не знае, но тя знаеше. Сега обаче пубертетският сексизъм на училищно ниво беше най-малкият ѝ проблем. На това трябваше да бъде сложен край и президентът на Съединените щати беше възложил тази задача на Дейл Барбара. Но волята на главнокомандващия не беше най-важното в случая. Най-важното беше да не изоставяш другарите си в беда. Свещеното правило. Като за начало Барби трябваше да разбере, че не е сам. Така той щеше да може да планира по-добре действията си.

Когато в пет сутринта Линда слезе на долния етаж, първите слънчеви лъчи се опитваха да се промъкнат през прозорците. Дърветата и храстите отвън не помръдваха, нямаше абсолютно никакъв вятър.

— Трябва ми пластмасова купа — каза Джаки. — Трябва да бъде малка и непрозрачна. Имаш ли?

— Разбира се, но защо ти е?

— Защото ще занесем закуска на Дейл Барбара. Овесени ядки. На дъното ще оставим бележка.

— Какви ги говориш? Джаки, не мога да направя такова нещо. Имам деца.

— Знам. Но ти ми трябваш, защото няма да ме пуснат долу сама. Ако бях мъж, може би щяха да ме пуснат, но тези тук са пречка. — Тя посочи гърдите си. — Имам нужда от теб.

— Каква бележка?

— Ще го освободя утре вечерта. — По гласа ѝ не си личеше, че се вълнува. — По време на градската среща. В това няма да те намесвам.

— Няма да ме намесваш! — Линда стискаше нощницата си.

— По-тихо! Може би Ромео Бърпи... ако успее да го убедя, че Барби не е убил Бренда. Ще си нахлузим чорапи на главите, за да не ни познаят. Никой няма да се изненада, местните хора вече си мислят, че той има много поддръжници.

— Те си полудяла!

— Не. По време на градската среща в участъка ще има съвсем малко полицаи. Трима-четирима, ако имаме късмет — двама. Сигурна съм.

— Аз не съм!

— Има време до утре вечерта. Преди това той трябва да ги залъже. А сега ми дай купата.

— Джаки, не мога да го направя.

— Да, можеш — обади се Ръсти, който неочаквано се беше появил на прага. Носеше шорти и фланелка на „Ню Ингленд Пейтриътс“. — Трябва да поемем някакъв риск, въпреки децата. Нещата няма да се оправят от само себе си.

Линда го изглежда, хапейки долната си устна. След това се наведе и започна да тършува из един от шкафовете.

— Купата е тук някъде.

23.

Когато влязоха в сградата на полицейското управление, те видяха, че на рецепцията няма никого — Фреди Дентън се беше прибрал вкъщи да поспи. Наоколо обаче се мотаеха неколцина от новите полицаи, пиеха кафе и разговаряха на висок глас — за тях беше вълнуващо да са на крак в такъв ранен час. Джаки забеляза двама от многобройните братя Килиан, рокерката Лорън Конри, която беше редовен посетител на „Дипърс“, и Картър Тибодо. Не знаеше имената на другите, но двама от тях познаваше по физиономия, момчета, които редовно припкаха от училище, вземаха наркотици и нарушаваха Правилника за движение по пътищата. Новите полицаи (най-новите от новите) не носеха униформи. Те бяха завързали сини ленти на ръцете си.

Почти всички имаха пистолети.

— Какво правите тук толкова рано? — попита Тибодо и се приближи. — Аз поне имам извинение — свършиха ми обезболяващите.

Другите започнаха да се кикотят като тролове.

— Донесохме закуска на Барбара — отговори Джаки. Не искаше да поглежда Линда, защото се страхуваше, че изражението на приятелката ѝ е издайническо.

Тибодо надникна в купата.

— Без мляко?

— Не му трябва мляко — изсъска тя и се изплю в купата — Аз ще намокря овесените ядки.

Част от полицаите нададоха възторжени викове. Чуха се и ръкопляскания.

Двете полицайки бяха стигнали до стълбите, когато Тибодо каза:

— Дайте ми това.

Джаки застина на място. За момент си представи как хвърля купата в лицето му, а после си плюе на петите. Спря я един прост факт — нямаше къде да избягат. Дори и да успеяха да се измъкнат от

участъка, онези щяха да ги спипат още преди да са стигнали до военния мемориал.

Линда взе купата от ръцете на Джаки и я показа ни Тибодо. Той надникна вътре. Вместо да започне да рови и купата, търсейки скрити предмети, също се изплю в нея.

— Моят принос — поясни.

— Чакайте, чакайте — каза Конри — високо, червенокосо момиче, с тяло на модел и съсипани от акнето бузи. Леко фъфлеше, защото си беше завряла показалеца в носа. — Имам тук една мръсотийка. — Госпожица Конри извади един голям сопол и го постави в купата.

Гръмнаха аплодисменти, а някой се изкряска:

— Лори изкопа зелено злато!

— Във всяка кутия с овесени ядки трябва да има играчка — каза тя и се усмихна глуповато. После постави ръката си върху дръжката на четирийсет и петкалибровия пистолет, който носеше. Джаки си помисли, че колкото е кльоцава, ако изобщо някога се наложи да натисне спусъка, откатът ще я събори на земята.

— Всичко е готово — каза Тибодо. — Ще дойда да ви правя компания.

— Добре — отвърна Джаки. Изтръпна, когато си помисли, че за малко не беше сложила бележката в джоба си, за да се опита по-късно да я подаде на Барби. Изведнъж рискът, който поемаха, ѝ се стори безумен... но вече беше твърде късно. — Но стой близо до стълбите. А ти, Линда, върви зад мен. Няма да поемаме никакви рискове.

Тя си помисли, че Тибодо ще възрази, но той си затрая.

24.

Барби се надигна и седна на леглото. Джаки Уетингтън стоеше пред килията, в едната си ръка държеше бяла пластмасова купа. Стоящата зад нея Линда Евърет беше извадила пистолета си, стискаше го с две ръце, като го държеше насочен към пода. Картър Тибодо беше най-отзад, до стълбите. Косата му беше разрошена, а под закопчаната му синя риза се виждаше превръзка — кучето очевидно здраво го беше захапало за рамото.

— Здравейте, полицай Уетингтън — каза Барби. През тесния прозорец се процеждаше слаба светлина. От тези първи слънчеви лъчи, които правят живота да изглежда смешен. — Невинен съм по всички обвинения. Това дори не са обвинения, защото аз не съм бил...

— Млъквай — изсъска отзад Линда. — Твърденията ти не ни интересуват.

— Давай, русокоске — каза Картър. — Ти си на ход. — Той се прозя и почеса превързаното си рамо.

— Стой там — нареди Джаки на Барби. — И никакво мърдане. — Барби се подчини. Тя пхна пластмасовата купа през решетките и я остави на пода.

Той вдигна купата. Вътре имаше сухи овесени ядки. Най-отгоре блестеше плюнка. Имаше и още нещо — голям зелен, влажен сопол, по който се виждаха кървави жилки. И въпреки това стомахът му изкъркори. Беше много гладен.

Чувстваше се и обиден. Защото беше смятал, че Джаки Уетингтън, за която от пръв поглед беше разбрал, че е служила в армията (отчасти по прическата ѝ и основно по поведението ѝ), не може да направи подобно нещо. Не се беше трогнал много от презрението на Хенри Морисън. Но сега беше по-тежко. А и другата полицайка — жената на Ръсти Евърет — го гледаше така, сякаш е някакъв рядък вид жилещо насекомо. Той се беше надявал, че поне малка част от редовните полицаи...

— Яж — провикна се Тибодо откъм стълбището. Пригответе ти хубава храна. Нали така, момичета?

— Така е — съгласи се Линда. Устните ѝ потрепнаха. Нищо и никакъв тик, но заради него сърцето на Барби се поотпусна. Той стигна до извода, че тя се преструва. Може би беше твърде голям оптимист, но...

Тя се премести лекичко, закривайки Джаки от погледа на Тибодо... не че имаше нужда да го прави. Точно в този момент Тибодо се опитваше да надникне под превръзката си.

Джаки погледна назад, за да се увери, че е чисто, след това посочи купата, обърна дланите си нагоре и вдигна вежди — „Съжалявам“. Посочи Барби с пръст — „Внимавай“.

Той кимна.

— Приятна закуска, мръсно — каза Джаки. — Ще ти приготвим нещо още по-хубаво за обяд. Може би лайнен хамбургер.

Тибодо, който човъркаше превръзката, се изсмя гадно.

— Не знам обаче дали тогава все още ще имаш зъби, с които да дъвчеш — смотолеви Линда.

На Барби изобщо не му хареса, че тя проговори. В гласа ѝ не се долавяше нито злоба, нито гняв, а само страх. Бедната жена явно мечтаеше колкото се може по-скоро да се махне оттук. Тибодо като че ли не се усети. Той все още проверяваше какво е състоянието на рамото му.

— Хайде — каза Джаки. — Не искам да го гледам как се храни.

— Достатъчно ли са мокри? — попита Тибодо. Той стана, когато двете жени стигнаха до стълбището. Линда прибра пистолета си в кобура. — Защото ако не са... — Той се изкашля, за да изкара хрчка.

— Ще се справя и така — отговори Барби.

— Разбира се, че ще се справиш — каза Тибодо. — Засега. После вече ще ти е трудно.

Те се заизкачваха по стълбите. Тибодо вървеше най-отзад и възползвайки се от това, шляпна Джаки по задника. Тя се засмя и го перна игриво. Справяше се добре, много по-добре от Линда. Но и двете бяха проявили голям кураж. Невероятен кураж.

Барби извади сопола от овесените ядки и го метна в ъгъла, където се беше изпикал. Избърса ръцете си в ризата, след това започна да рови из купата. Пръстите му напипаха хартия.

Гледай да издържиш до утре вечерта. Ще се опитаме те измъкнем, но помисли къде можеш да се скриеш после. Знаеш какво трябва да направиш с бележката.

Барби наистина знаеше.

25.

Един час след като изяде бележката, а после и овесените ядки, по стълбите заехтяха тежки стъпки. Идваше големия Джим Рени, докаран с костюм и вратовръзка и готов и днес да направлява живота под Купола. Следваше го Картър Тибодо и едно момче — Килиан, съдейки по фирмата на главата му. Момчето, което някои биха нарекли „бавнозагрыващ“, мъкнеше стол. То подаде стола на Тибодо, който от своя страна го постави пред килията в края на коридора.

Рени седна, като преди това внимателно дръпна нагоре крачолите на панталоните си, за да не се измачкат.

— Добро утро, господин Барбара. — Като че ли с удоволствие натърти на „господин“.

— Съветник, Рени — отвърна Барби. — Какво мога да направя за вас, освен да ви кажа името, званието и номера си, който... вече не съм сигурен дали помня?

— Признай си. Така ще ни спестиш известни неприятности и ще се погрижиш за душата си.

— Миналата вечер господин Сиърлс спомена нещо за мъчения с вода — каза Барби. — Попита ме дали съм виждал такива в Ирак.

Устата на Рени се изви в усмивчица, която сякаш казваше: „Говори ми, говори ми, говорещите животни са изключително интересни.“

— Да си призная честно, виждал съм. Нямам представа колко често се използва тази техника, в докладите не се споменава много точно, но съм присъствал два пъти. Един от мъжете си призна, но признанията му не струваха пукната пара. Човекът, който според него правел бомби за „Ал Кайда“, се оказа учител, напуснал Ирак преди четиринайсет месеца. Другият мъж получи конвулсии и мозъкът му „изгърмя“, така че нищо не призна. Ако можеше обаче, щеше да го направи. Всички, които биват измъчвани по този начин, признават, обикновено за минути. Аз едва ли ще съм изключение.

— Тогава защо не си спестиш неприятностите?

— Изглеждате ми изморен, сър. Добре ли сте?

Усмивчицата се превърна в леко смръщване, което произлизаше от дълбоката бръчка между веждите на Рени.

— Не се занимавай със здравословното ми състояние. Това е просто съвет, господин Барбара. Не се шегувай с мен и аз няма да се шегувам с теб. Мисли за собственото си здраве. Сега може би си добре, но всичко на този свят е изменчиво. Промените стават за минути. Нали разбираш, аз наистина се чудя дали да не те поизмъчвам. Всъщност сериозно обмислям тази идея. Така че признай, че си извършил тези убийства. Спести си болката и неприятностите.

— Не съм съгласен. Ако ме подложите на мъчения, ще започна да дрънкам какво ли не. Имайте това предвид, когато решавате кой да присъства на излиянията ми.

Рени се позамисли. Имаше доста спретнат вид, особено пък за такъв ранен час, но жълтеникавият цвят на лицето му и синкавите петна около очичките му не говореха за добро здраве. Ако Големия Джим просто се строполеше мъртъв, последиците вероятно щяха да са две. Първо, гадните политически ежби в Мил щяха да престанат. Второ, в последвалата кървава баня щеше да пострада не само Барби (сигурно щяха да го линчуват, а не да го разстрелят), но и предполагаемите му съмишленици. Джулия сигурно щеше да е първа в списъка. А номер две — Роуз. Уплашените хора са склонни да правят странни асоциации и да търсят вина къде ли не.

Рени се обърна към Тибодо:

— Дръпни се назад, Картър. Иди до стълбите, ако обичаш.

— Но ако той се опита да те нападне...

— Тогава ще го убиеш. Той знае това. Нали така, господин Барбара?

Барби кимна.

— Освен това аз нямам намерение да се приближавам повече. Затова искам да се дръпнеш назад. Ще си поговорим с него насаме.

Тибодо се дръпна назад.

— Така, господин Барбара, за какви неща има вероятност да се раздрънкаш?

— Знам всичко за лабораторията за производство на метамфетамини. — Барби говореше съвсем тихо. — Началник Пъркинс знаеше и се канеше да те арестува. Бренда намери файла в компютъра му. Затова си я убил.

Рени се усмихна.

— Невероятна измислица.

— Щатският прокурор ще е на друго мнение, като се имат предвид мотивите ти. Тук не говорим за някаква си лабораторийка, а за завод за наркотици.

— До края на деня компютърът на Дюк Пъркинс ще бъде унищожен. Нейният също. Предполагам, че има копия на разни документи в домашния сейф на Дюк. От тях няма никаква полза, разбира се. Гадни политически боклуци, изсмукани от мозъка на човек, който винаги ме е мразил. Но дори и да има копия, сейфът ще бъде отворен, а документите — изгорени. За благо на града, не за моето. Ситуацията е кризисна. Всички ние трябва да сме единни.

— Преди да умре, Бренда предаде копие от файла на един човек. Големия Джим се ухили, показвайки два реда дребни зъби.

— Както сме се разприказвали дружески, да ти кажи и аз нещо, а?

Барби разтвори длани, за да покаже, че няма нищо против.

— Представете си, че Бренда идва да ме види и ми казва същото нещо. Тя ми обяснява, че е дала копието за което говориш, на Джулия Шамуей. Но аз знам, че това не е вярно. Може и да е искала да го даде, но не го е направила. Дори и да беше... — Той сви рамене. Миналата вечер твоите приятели изгориха редакцията на вестника. Каква грешка от тяхна страна само. Или пък идеята беше твоя?

Барби повтори:

— Има още едно копие. Знам къде е то. Ако ме измъчвате, ще посоча местонахождението му. На висок глас.

Рени се засмя:

— Наистина изглеждаш доста искрен, господин Барбара, но аз цял живот съм се занимавал с пазарене и веднага подушвам блъфовете. Може би просто трябва да заповядам незабавно да те екзекутират. Градът ще се радва.

— Колко ще се радва, ако го направиш, преди да са открил моите съмишленици? Възможно е дори Питър Рандолф да се възпротиви, а той е само един глупав, уплашен подлизурко.

Големия Джим се изправи. Увисналите му бузи бяха придобили цвета на добре изпечена тухла.

— Ти май не разбираш с кого се будалкаш.

— Много добре разбирам. Виждал съм много такива като теб в Ирак. Носят тюрбани вместо вратовръзки, но иначе са същите. По същия начин дрънкат и за Господ.

— Добре де, разубеди ме, няма да те измъчваме — каза Големия Джим. — Много жалко, защото винаги съм искал да присъствам на такова нещо.

— Не се съмнявам.

— Засега ще те държим в тази уютна килия, става ли? Съмнявам се, че ядеш много, защото храната пречи на мисленето. Знае ли човек. Ако си сговорчив, може и да реша да те оставя жив. Интересувам се например от имената на тези, които са против мен. Пълен списък. Давам ти четирийсет и осем часа. След това, ако не ме убедиш, че заслужаваш друго, ще заповядам да те екзекутират на площада пред военния мемориал. Целият град ще присъства. Ще се получи истински нагледен урок.

— Наистина нямаш добър вид, съветник.

Рени го изгледа мрачно.

— Такива като теб създават повечето проблеми в света. Ако не смятах, че екзекуцията ти ще обедини града и ще доведе до така желаното пречистване, бих накарал Тибодо да те застреля веднага.

— Направи го, и всичко ще излезе наяве тогава — каза Барби. — Всички в града ще разберат какви ги вършиш. Да видим после как ще постигнеш консенсус на шибаната среща, тиранин такъв.

Вените по врата на Големия Джим се издуха, а друга вена запулсира в центъра на челото му. За момент той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще експлодира. След това се усмихна:

— Имаш отличен за усилията, господин Барбара. Не лъжеш.

Той си тръгна. Всички си тръгнаха. Облян в пот, Барби седна на леглото. Знаеше колко близо до ръба беше отишъл. Рени имаше причини да го държи жив, но на тях едва ли можеше да се разчита много. А бележката, която Джаки Уетингтън и Линда Евърет донесоха? Очевидно Линда знаеше доста неща и затова се страхуваше и то не само за себе си. За него щеше да е по-малко рисковано да се опита да избяга, използвайки ножа. Като се имаше предвид сегашното ниво на професионализъм в полицейския участък на Честърс Мил, едва ли щеше да му е кой знае колко трудно. Да, щеше да му трябва и късмет, но можеше да се справи.

Той обаче нямаше как да им каже, че иска да опита да се измъкне сам.

Барби легна и сплете пръсти под главата си. Един друг въпрос обаче го измъчваше най-много — какво се беше случило с копието от файла „Вейдър“, предназначено за Джулия? Защото то не беше стигнало до нея. Барби беше сигурен, че по този въпрос Рени не греши.

Нямаше как да разбере. Нищо друго не му оставаше, освен да чака.

И Барби зачака, легнал по гръб, загледан в тавана.

**ИЗПЕЙТЕ ПЕСЕНТА НА ОНАЗИ МЪРТВА
ГРУПА**

1.

Когато се върнаха, Линда и Джаки видяха, че Ръсти и момичетата седят на стъпалото пред входа и ги чакат. Децата все още бяха по нощници — леки памучни нощници, а не фланели, каквито обикновено носеха по това време на годината. Въпреки че още нямаше седем сутринта, термометърът, поставен от външната страна на кухненския прозорец, показваше деветнайсет градуса.

При нормални обстоятелства, двете момичета щяха да се хвърлят в прегръдките на майка си доста преди Ръсти, но тази сутрин той ги изпревари. Той хвана Линда през кръста, а тя обвини ръцете си около врата му, притискайки се силно в тялото му. Това не беше прегръдка от типа „здравей, хубавецо“, а по-скоро хватка на удавник.

— Добре ли си? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя кимна, косата ѝ погъделичка бузата му. После отстъпи назад. Очите ѝ светеха.

— Бях сигурна, че Тибодо ще погледне в овесените ядки. Добре че Джаки предложи да се изплюем вътре. Гениално, но бях сигурна...

— Мама защо плаче? — попита Джуди. Гласът ѝ трепереше, и тя беше на път да се разплаче.

— Не плача — отвърна Линда и избърса очите си. — Е може би съвсем мъничко. Защото много се радвам да видя баща ви.

— Всички се радваме да го видим! — заяви Джанел на Джаки. — Защото моят татко... той е шефът.

— Я, какви новини — каза Ръсти, след това целуна Линда по устата. Страстно.

— По устата! — възкликна Джанел. Джуди покри очите си с длан и се изкикоти.

— Хайде, момичета, люлките — каза Джаки. — След това ще се пригответе за училище.

— Искам лупинги! — изкрещя Джанел и поведе колоната.

— Училище? — попита Ръсти. — Наистина?

— Наистина — отговори Линда. — Единствено малките, в основното училище на Ийст Стрийт. Само сутринта. Уенди Голдстоун

и Елън Вейндестин проявиха желание да поемат класовете. Най-малките ще са в една стая, а по-големите — в друга. Не вярвам да научат нещо, но поне ще имат занимание. А и така ще се върнат към нормалния живот. Може би. — Тя погледна към небето, което въпреки че беше безоблачно, леко жълтееше. Заприлича ѝ на синьо око, замъглено от перде. — И аз бих искала малко нормален живот. Погледни небето.

Ръсти хвърли поглед нагоре, след това прегърна жена си, за да ѝ даде увереност.

— Не се усетиха? Сигурна ли си?

— Да, но всичко беше на косъм. Тези неща изглеждат забавни в шпионските филми, но в реалния живот е съвсем друго. Аз няма да участвам при освобождаването му, скъпи. Заради момичетата.

— Диктаторите винаги държат децата за заложници — възрази Ръсти. — Човек все някога трябва да се възпротиви на тази мръсна хватка.

— Но не тук и не сега. Идеята беше на Джаки, нека тя да се оправя. Аз няма да участвам, и ти няма да участваш. Няма да го позволя. — Изражението ѝ обаче я издаваше, личеше си, че би се включила по негово настояване. Ако това го правеше шеф, той не искаше да е шеф.

— Ще ходиш ли на работа? — попита той.

— Разбира се. Децата отиват при Марта, тя завежда децата на училище, Линда и Джаки се явяват на работа — още един ден под Купола. Всичко друго би изглеждало странно. Не ми харесва, че мисля по този начин. — Въздъхна тежко. — Освен това съм изморена. — След като се увери, че децата са далече и няма как да я чуят, добави: — Ужасно изморена. Почти не съм спала. Ти ще ходиш ли в болницата?

Ръсти поклати глава.

— Джини и Туич ще трябва да се оправят сами, поне до обяд... мисля обаче, че с помощта на новия няма да имат проблеми. Търстън си пада леко хипар, но е печен. Ще отида при Клеър Макклаци. Трябва да поговоря с онези деца и да отида до мястото, на което са отчели висока радиация.

— Какво да казвам, когато ме попитат къде си?

— Той се замисли.

— Ами... истината. Поне част от нея. Казвай, че търся генератора на Купола. Това вероятно ще накара Рени да обмисли внимателно следващите си стъпки.

— Със сигурност ще ме попитат къде си точно. Тогава?

— Казвай, че не знаеш, но че си чула да споменавам нещо за западната част на града.

— Блек Ридж е на север.

— Да. Трябва да се покрива, в случай че Рени поръча на Рандолф да изпрати хайка по петите ми. Ако ти се обадят по-късно, кажи им, че си била изморена и вероятно си се объркала. И скъпа, преди да отидеш в участъка, направи списък на хората, които според теб не вярват, че Барби е извършил убийствата. — Замисли се, защото пак започваше да разделя хората на свои и чужди. — Трябва да поговорим с тях преди утрешната среща. Много дискретно.

— Ръсти, сигурен ли си? След пожара миналата нощ всички в града искат да разберат кои са приятелите на Дейл Барбара.

— Дали съм сигурен? Да. А дали ми харесва? Разбира се, не.

Тя отново погледна жълтеникавото небе, после насочи вниманието си към двата дъба в предния двор. Отпуснатите им неподвижни листа бяха придобили особен цвят. Тя въздъхна.

— Ако Рени е накиснал Барбара, то тогава вероятно е заповядал да изгорят редакцията на вестника. Знаеш това, нали?

— Знам.

— А Джаки къде ще скрие Барбара, ако успее да го освободи от затвора? Къде ще е на сигурно място?

— Трябва да помисля по този въпрос.

— Ако намериш генератора и го изключиш, цялата тази шпионска работа става безсмислена.

— Моли се да успея.

— Ще се моля. Ами радиацията? Не искам да се разболееш от левкемия или от някоя друга лоша болест.

— Помислил съм за това.

— Да питам ли?

Той се усмихна.

— Не питай. Идеята е доста шантава.

Тя вплете пръстите си в неговите.

— Внимавай.

Той я целуна нежно.

— И ти внимавай.

Те се загледаха в Джаки, която люлееше момичетата. Имаха сериозни причини да бъдат много внимателни. В същото време Ръсти стигна до извода, че рискът се превръща в основен фактор в живота му. Но трябваше да действа по такъв начин, че когато се бръсне сутрин, да може да се гледа в огледалото.

2.

Коргито Хорас обичаше човешката храна.

Всъщност коргито обожаваше човешката храна. Тъй като беше малко едричък (а и през последните години космите около муцуната му бяха започнали да посивяват), той не трябваше да я яде. Джулия беше проявила благоразумие и беше престанала да му подхвърля лакомства, когато ветеринарят безцеремонно заяви, че преяждането скъсява живота на домашния ѝ любимец. Този разговор се беше провел преди шестнайсет месеца и оттогава Хорас се хранеше с гранулирана кучешка храна, като от време на време намазваше по някоя диетична кучешка бисквитка. Бисквитките приличаха на опаковъчен стиропор и съдейки по укорителния поглед, който той ѝ хвърляше, преди да ги погълне, Джулия предположи, че вкусът им едва ли е много различен. Но тя отстояваше позициите си — никакви препържени пилешки кожички, никакъв чипс, никакви зальци от сутрешната ѝ поничка.

По този начин приемът на забранени храни от страна на Хорас беше ограничен, но не ѝ преустановен. Диетата го принуди сам да си търси храна, което всъщност му доставяше удоволствие, защото така си припомняше ловните инстинкти на предците си. Сутрешните и вечерните разходки за него бяха източник на кулинарни наслади. Хората хвърляха невероятни неща в канавките покрай главната и Уест Стрийт — улици, по които Джулия често го разхождаше. Там той намираще пържени картопки, бисквити с фъстъчено масло и опаковки от сладолед с полепнали по тях парченца шоколад. Веднъж дори попадна на голямо парче пай, което се озова в стомаха му, преди някой да успее да изрече думата „холестерол“.

Той не успяваше да налапа всички лакомства, които надушваше. Понякога Джулия забелязваше, че той е намерил нещо, и дръпваше каишката. Все пак си похапваше добре, защото докато го разхождаше, стопанката му често четеше я книга, я „Ню Йорк Таймс“. Това, че биваше пренебрегван за сметка на „Таймс“, невинаги му харесваше — например, когато искаше хубаво да бъде почесан по корема, — но по

време на разходките пренебрегването беше блаженство. За малките жълти коргита пренебрегването означава закуска.

Тази сутрин също го пренебрегваха. Джулия и другата жена — собственичката на къщата (със сигурност беше собственичката, защото миризмата ѝ се усещаше навсякъде, особено около стаичката, в която хората се изхождат и маркират територията си), разговаряха. Другата жена се разплака и Джулия я прегърна.

— По-добре съм, но не съм съвсем добре — каза Андрея. Те бяха в кухнята. Хорас подушваше кафето което пиеха. Студено кафе, не топло. Подушваше и сладки. Сладки с глазура. — Искам ги. — Ако тя говореше за сладките с глазура, Хорас също ги искаше.

— Вероятно още дълго време ще изпитваш нужда от тях — рече Джулия, — но това не е най-важното. Поздравявам те за куража, Анди, но Ръсти беше прав — глупаво и опасно е да ги спиращ внезапно. Цяло чудо е, че не си получила гърч.

— Май получих. — Андрея отпи от кафето си. Хорас чу сърбането. — Сънувах няколко страшно реалистични сънища. Веднъж сънувах пожар. Голям пожар. На Хелоуин.

— Но си по-добре.

— Мъничко. Започвам да мисля, че мога да се справя. Ако искаш останя при мен, Джулия, смятам обаче, че би могла да си намериш по-добро място. Миризмата...

— Има начини да се преборим с нея. Ще купим вентилатор с батерии от магазина на Бърпи. Ако наистина предлагаш подслон и храна за мен и за Хорас, ще приема. Имаш проблеми, не трябва да си сама.

— Май няма други варианти, мила.

— Знаеш какво имам предвид. Защо го направи?

— Защото за пръв път, откакто ме избраха, този град има нужда от мен. И защото Големия Джим каза, че няма да си получа лекарствата, ако се противопоставя на плановете му.

Хорас престана да се заслушва. Нещо друго го беше заинтересувало. Чувствителният му нос долови някаква миризма, която идваше откъм пространството между стената и единия край на кушетката. Точно на тази кушетка Андрея обичаше да седи в отминалите добри дни, когато беше прекалила с лекарствата. Тогава тя гледеше „Преследвани“ (добро продължение на „Изгубени“), „Да

танцуваш със звездите“ или някой филм по НВО. Докато гледаше телевизия, тя често хапваше пуканки, като поставяше купата на малката масичка. И тъй като надрусаните хора рядко са чисти и подредени, сега под масичката се търкаляха пуканки. Хорас беше усетил тяхната миризма.

Той остави жените да си бъррят и се промъкна под масичката. Отдолу беше доста тясно, но пък и той беше станал дребен, откакто Джулия го включи в специалната програма за отслабване на коргита. Първите пуканки бяха точно зад кафявия плик, в който се намираще файла „Вейдър“. Хорас стоеше върху името на стопанката си, написано с красивия почерк на Бренда Пъркинс, и обираше с език изненадващо богатата находка, когато Андрея и Джулия се върнаха в дневната.

Една жена каза: „Дай й това.“

Хорас вдигна глава и наостри уши. Не говореше Джулия, нито другата жена; говореше мъртъв глас. Хорас, както и всички други кучета, често чуваше гласове на мъртви хора, а понякога дори виждаше самите тях. Мъртвите бяха наоколо, но живите хора не можеха да ги видят, както не можеха и да надушат десетките хиляди миризми в природата.

„Дай това на Джулия. Тя има нужда от него, за нея е.“

Абсурдно. Джулия никога не би изяла нещо, което той е държал в устата си; Хорас знаеше това от дългия си опит. Дори ако го избуташе с муцуната си, тя пак нямаше да го изяде. Беше човешка храна, да, но същи така беше и храна от пода.

„Не пуканката. Говоря за...“

— Хорас? — Гласът на Джулия беше рязък, което означаваше, че е ядосана. Май искаше да му каже, че е лошо куче, дрън-дрън. — Какво правиш там? Излизай веднага!

Хорас включи на задна. Дари Джулия с най-чаровната си усмивка — леле, да знаеш колко те обичам, — като се надяваше, че за носа му не е залепнала пуканка. Той беше успял да налапа няколко, но усещаше, че има още големи залежи.

— Храна ли търсиш?

Хорас седна и я погледна с характерното за него възхитено изражение. Беше искрен, наистина обожаваше Джулия.

— Май трябваше да те попитам какво успя да докопаш? — Тя се наведе, за да огледа пространството между кушетката и стената.

Точно в този момент другата жена започна да издава странни звуци. Обви ръце около гърдите си, опитвайки да спре треперенето, но не успя. Миризмата ѝ се промени и Хорас разбра, че тя ще повърне. Той я следеше внимателно с поглед. Човешкото повръщано понякога съдържаше хубави неща.

— Андрея? — каза Джулия. — Добре ли си?

Глупав въпрос. Не можеш ли да я помиришеш? Но този въпрос също беше глупав. Та Джулия едва ли можеше да подушва собствената си пот.

— Да. Не. Не трябваше да ям онази кифла със стафиди. Май ще... — Тя излезе на бегот от стаята. Хорас стигна до извода, че тя смята да добави още миризми, към тези, идващи от мястото за пишкане и акане. Джулия тръгна след нея. За момент Хорас се поколеба дали да не се мушне отново под масата, но надуши тревога у Джулия и затова се втурна по петите ѝ.

Съвсем беше забравил за мъртвия глас.

3.

Ръсти се обади на Клеър Макклачи от колата. Беше рано, но тя отговори на първото позвъняване. Той не се изненада. Никой в Честърс Мил не спеше добре напоследък, не и без помощта на хапчета.

Тя обеща, че най-късно до осем и половина Джо и приятелите му ще са в къщата; лично щяла да ги докара, ако се наложило. После тихичко добави:

— Мисля, че Джо си пада по Нори Калвърт.

— Възможно ли е да не си пада — каза Ръсти.

— Налага ли се да ги водите там?

— Да, но не и в зоната с висока радиация. Обещавам ви госпожо Макклачи.

— Клеър. За да позволя да заведеш сина ми на място, което животните очевидно се самоубиват, трябва да си говорим на първо име.

— Доведи Бени и Нори у вас, а аз обещавам да се грижа за тях и за Джо по време на екскурзията. Става ли?

Клеър се съгласи. Пет минути след като затвори телефона, Ръсти напусна зловещо пустата Мотън Роуд и подкара по Дръмънд Лейн — къса уличка, на която се намираха най-хубавите къщи в Ийстчестър. На пощенската кутия пред най-хубавата от най-хубавите пишеше „Бърпи“. Не след дълго се озова в кухнята на Бърни, където жената на Ромео — Микела, му наля кафе (топло кафе — генераторът в тяхната къща все още работеше). Лицата и на двамата бяха бледи и мрачни. Роми беше с костюм, а Микела все още беше по пеньоар.

— Как мислиш, дали онзи мъж Барби наистина е убил Бренда? — попита Роми. — Защото ако я е убил драги приятелю, аз лично ще го пречукам.

Микела докосна ръката му.

— Ти не би постъпил толкова глупаво, скъпи.

— Според мен не е виновен — отговори Ръсти. — Мисля, че са го натопили. Но това да си остане между нас, защото иначе може да имаме сериозни проблеми.

— Роми обичаше тази жена. — Микела се усмихваше, но гласът ѝ беше хладен. — Повече от мен вероятно.

Роми не отрече, нито пък потвърди, всъщност като че ли изобщо не чу жена си. Той се приведе към Ръсти и вторачи кафявите си очи в него.

— Какво имаш предвид, докторе? Как така са го натопили?

— Хайде да не говорим за това сега. Дошъл съм тук по друга работа, която, опасявам се, също е секретна.

— Щом е така, аз не искам да присъствам. — Микела напусна стаята, взимайки чашата си с кафе.

— Тази жена няма да ми пусне нос — измърмори Роми.

— Съжалявам.

Роми сви рамене.

— Имам друга, в другия край на града. Мики знае, по се преструва, че не знае. Кажете ми каква е тази работи докторе!

— Едни деца смятат, че са намерили устройството което генерира Купола. Малки са, но са умни. Вярвам им. Имат Гайгеров брояч, с помощта на който са отчели висока радиация на Блек Ридж Роуд. Радиацията не е била опасна, но пък и те не са се приближавали много.

— Близо до кое? Какво са видели?

— Мигаща пурпурна лампичка. Знаеш ли къде е старата овощна градина?

— Да. Имота на Маккой. Водил съм момичета там. Целият град се вижда като на длан. Имах един стар уилис... — Той се замечта за момент. — Е, няма значение. Просто някаква мигаща лампичка?

— Попаднали също така на много мъртви животни — елени, мечка. Децата стигнали до извода, че животните са се самоубили.

Роми го изгледа мрачно.

— Идвам с теб.

— Съгласен съм... донякъде. Един от нас ще трябва да се приближи съвсем, и този някой ще съм аз. Само че ми трябва предпазен костюм.

— Какво си наумил, докторе?

Ръсти започна да му обяснява. Когато приключи, Роми извади един пакет „Уинстън“ и му предложи цигара.

— Любимите ми. — Медикът си взе една. — Е, какво мислиш?

— О, мога да ти помогна — отвърна Роми и запали цигарите. — В моя магазин има всичко, това е добре известно. — Той посочи към Ръсти с цигарата си. — Но няма да ти е приятно твои снимки да излязат във вестника, защото ще изглеждаш ужасно смешно.

— Не ми пука за това — каза Ръсти. — Вестникът изгоря снощи.

— Чух. Пак онзи Барбара. Приятелите му.

— Наистина ли вярваш, че той е замесен?

— О, аз съм вярващ човек. Когато Буш каза, че Ирак има ядрено оръжие, аз му повярвах. Дори започнах да убеждавам хората, че президентът не греши. Вярвам и че Осуалд е действал сам.

Микела се провикна от другата стая:

— Я зарежи този фалшив френски акцент.

Бърпи се ухили на Ръсти така, сякаш искаше да каже: „Виждаш ли на какъв тормоз съм подложен“, после отговори на жена си:

— Да, скъпа. — Вече нямаше и следа от френския му акцент. Той отново погледна събеседника си. — Остави колата си тук. Ще отидем с моя микробус. По-широк е. Ще ме оставиш в магазина, а после ще отидеш да вземеш онези деца. Аз ще приготвя предпазния ти костюм, но що се отнася до ръкавици... не знам.

— В рентгенологията на болницата има ръкавици с оловно покритие. Стигат чак до лактите. Мога да взема една от престилките...

— Добра идея, би било ужасно да ти пострадат сперматозоидите.

— Вероятно ще намеря и предпазни очила, от онези, които техниците и рентгенолозите са ползвали през седемдесетте. Макар че може и да са ги изхвърлили. Надявам се, че радиацията няма да е много по-висока от последния отчет, направен от децата, който всъщност е бил в зелената зона.

— Да, ама нали каза, че те не са се приближили.

Парамедикът въздъхна.

— Ако стрелката на Гайгеровия брояч покаже между осемстотин и хиляда, запазването на плодовитостта ми ще бъде най-малката ми грижа.

Преди да тръгнат, Микела (вече носеше къса пола и семпъл пуловер) нахлу в кухнята и започна да мъмри съпруга си. Щял да ги въвлече в неприятности. Случвало се било преди, сега пак щяло да се случи същото. Само че сега щяло да бъде много по-зле.

Роми я взе в прегръдките си и започна да ѝ говори на френски. Тя също премина на френски, като засъска злобно. Той не ѝ се даваше. Тя го удари два пъти с юмрук в рамото, след това изкрещя и го целуна.

Когато излязоха отвън, Роми сви сконфузено рамене:

— Тя си е такава. Има душа на поет и нрав на куче.

4.

Когато Ръсти и Ромео Бърпи стигнаха в универсалния магазин, Тоби Манинг вече чакаше отпред, готов да отвори и да започне да обслужва клиенти, ако Роми пожелае. Петра Сиърлс, която работеше в аптеката отсреща, му правеше компания. Бяха седнали на пластмасови столове, на чиито подлакътници висяха етикетчета с надпис: „Край на голямата лятна разпродажба“.

— Сигурно няма да искаш да ми кажеш нищо за предпазния костюм, който ще направиш преди... — Ръсти погледна часовника си — ... десет часа?

— Така ще е по-добре — увери го Роми. — Ще ме помислиш за луд. Действай, докторе. Отиди да вземеш ръкавиците, очилата и престилката. Поговори с децата. Ще ми трябва малко време.

— Ще отваряме ли, шефе? — попита Тоби, когато Роми излезе от микробуса.

— Не знам. Може би следобед. Тази сутрин имам малко работа.

Ръсти потегли към болницата. Едва когато стигна до Таун Комън Хил, осъзна, че Тоби и Петра са вързали сини кърпи на ръцете си.

5.

Няколко секунди преди да се откаже от търсенето, в един от шкафовете в рентгенологията Ръсти намери ръкавици, престилки и предпазни очила. Каишката на очилата беше скъсана, но той не се съмняваше, че Роми ще разреши някак си проблема. Зарадва се, че не му се наложи да обяснява защо тършува из шкафовете. Всички в болницата като че ли спяха.

Той излезе навън, подуши въздуха — застоял, миришещ леко на дим — и погледна на запад, към черното петно, което се беше появило след ракетните удари. Заприлича му на кожен тумор. Осъзна, че се е концентрирал изцяло върху Барби, Големия Джим и убийствата защото те бяха човешкият фактор — нещо, от което той разбираше. Но пренебрегването на Купола би било грешка, грешка, която можеше да доведе до катастрофални последици. Купола трябваше да бъде премахнат колкото се може по-скоро, иначе родителите му (те страдаха от белодробни болести) щяха да имат проблеми. А те бяха просто канарчетата във въглищната мина.

Онова пожълтяло сякаш от никотин небе.

— Не е добре — промърмори той и хвърли насъбраните вещи в багажника на микробуса. — Изобщо не е добре.

6.

Трите деца бяха в къщата на Макклаци, когато Ръсти пристигна. Изглеждаха неестествено притихнали, като се имаше предвид, че до края на тази октомврийска сряда можеха да станат национални герои. Ако съдбата им се усмихнеше, разбира се.

— Готови ли сте? — попита сърдечно той, въпреки че не беше в кой знае колко добро настроение. — Преди да тръгнем за натам, трябва да се отбием в магазина на Бърпи, но това няма да отнеме много...

— Първо трябва да ти кажат нещо — подхвана Клеър — Налага се за съжаление. Нещата вървят на зло. Искаш ли чаша портокалов сок? Опитваме се да го изпием преди да се е вкиснал.

Ръсти доближи палеца и показалеца си един към друг, за да покаже, че иска съвсем малко. Не харесваше особено портокалов сок, само търсеше повод да отпрати Клеър, а и му се струваше, че тя гори от желание да излезе. Беше бледа и като че ли се страхуваше. Той предположи, че страховете ѝ не са породени от това, което са намерили децата. Тук имаше някаква друга причина.

„Точно това ми трябва“ — помисли си той.

Когато тя излезе, Ръсти каза:

— Разказвайте!

Бени и Нори погледнаха Джо. Той въздъхна, отметна назад падналия на челото му кичур и пак въздъхна. Приликата между този сериозен младеж и детето, което преди три дена лудуваше в полето на Олдън Динсмор, беше съвсем малка. Лицето му беше бледо като това на Клеър; на челото му се бяха появили няколко пъпчици (вероятно първите). Ръсти и преди беше виждал такива обриви. Обриви, причинени от стрес.

— Какво има, Джо?

— Хората разправят, че съм умен — каза той. Ръсти се разтревожи, защото забеляза, че момчето е готово да се разплаче. — Предполагам, че е така, но понякога ми се иска да не съм умен.

— Не се тревожи — обади се Бени. — В някои много важни аспекти си тъп.

— Млъкни, Бени — рече меко Нори.

Джо не обърна внимание на казаното от Бени.

— На шестгодишна възраст биех баща си на шах, а две години по-късно започнах да побеждавам и майка си. Получавам шестици в училище. Винаги печеля викторините на научна тематика. От две години сам пиша компютърни програми. Не се хваля. Ясно ми е, че съм малко странен.

Нори се усмихна и го докосна по ръката. Той пое дланта ѝ.

— А аз просто правя връзки. Нищо друго. След А следва Б. Ако няма А, няма и Б. Вероятно няма да я има и цялата азбука.

— Какво искаш да кажеш, Джо?

— Аз смятам, че готвачът не е убил онези хора. Ние тримата смятаме така.

Той очевидно почувства облекчение, когато Нори и Бени кимнаха. Но това беше нищо в сравнение със задоволството (примесено с учудване), изписано на лицето му, когато Ръсти каза:

— Аз съм на същото мнение.

— Казах ви, че е голяма работа! — възкликна Бени. — Освен това прави страхотни шевове.

Клеър се върна с малка чаша портокалов сок. Ръсти отпи. Сокът беше топъл, но ставаше за пиене. Утре нямаше да става, те нямаха генератор.

— Защо смяташ, че не е той? — попита Нори.

— Кажете ми първо вие — настоя Ръсти. Блек Ридж за момент остана на заден план.

— Вчера сутринта видяхме госпожа Пъркинс — каза Джо. — Бяхме на общинския парцел, тъкмо започвахме да отчитаме радиацията с Гайгеровия брояч. Тя вървеше по Таун Комън Хил.

Ръсти остави чашата на масата, приведе се напред и притисна дланите си между коленете.

— В колко часа я видяхте?

— Часовникът ми спря в неделя, когато бях близо до Купола, така че не знам, но тогава хората още се биеха в супермаркета. Трябва да е било някъде към девет и петнайсет. Не по-късно от девет и петнайсет.

— Едва ли е било много по-рано. Защото онези вече са се биели. Чуваше ли се?

— Да — отговори Нори. — Голям шум вдигаха.

— И сте сигурни, че това е била Бренда Пъркинс? Да не сте видели някоя друга жена? — Сърцето на Ръсти препускаше. Ако тя е била жива по време на размириците, Барби със сигурност нямаше вина.

— Ние я познавахме — поясни Нори. — Тя ми беше шеф в скаутската организация, преди да се махна. — Фактът, че я бяха изгонили заради тютюнопушене, като че ли не беше свързан с темата на разговор, така че тя го премълча.

— От мама знам какво се говори за убийствата — каза Джо. — Тя ми разказа всичко, което е подочула. Нали разбираш, за идентификационните плочки.

— Мама не искаше да ти разказва всичко — намеси се в разговора Клеър, — но синът ѝ понякога е много настоятелен, а и ми се стори важно.

— Така е — потвърди Ръсти. — Къде отиде госпожа Пъркинс?

Бени отговори на този въпрос:

— Първо при госпожа Гринъл, но май ѝ каза някакво кофти нещо, защото госпожа Гринъл ѝ затръшна вратата в лицето.

Ръсти се намръщи.

— Вярно е — каза Нори. — Май ѝ носеше пощата. Даде на госпожа Гринъл някакъв плик. Госпожа Гринъл взе плика, после затръшна вратата.

— Хм — измънка Ръсти. Каква пък поща в Честърс Мил след петък? Най-важното беше, че Бренда е била жива и е разнасяла пратки по време, за което Барби има алиби. — Къде отиде тя след това?

— Пресече главната и тръгна по Мил Стрийт — каза Джо.

— Тази улица?

— Да.

Парамедикът се обърна към Клеър.

— Тя дали...

— Не е идвала тук — отвърна Клеър. — Може да не съм я видяла, защото слизах в килера, за да проверя какви консерви са ни останали. Бях там половин час. Даже четирийсет минути. Аз... не исках да чувам врявата в супермаркета.

Бени повтори това, което беше казал предния ден:

— Мил Стрийт има четири пресечки. Това са много къщи.

— Според мен важно е друго — каза Джо. — Обадох се на Ансън Уилър. Той преди беше скейтър, и сега от време на време ходи в Оксфорд, за да покара борда си в Ямата. Попитах го дали господин Барбара е бил на работа вчера сутринта и той ми каза, че е бил. Каза и че господин Барбара е отишъл във „Фуд Сити“, когато онези са започнали да се млатят. Бил е там с Ансън и госпожица Туичъл. Следователно господин Барбара не е убил госпожа Пъркинс, а нали помниш какво ти казах за А и Б? Ако няма А, няма и Б. Няма да я има цялата азбука.

Макар че тази метафора му се стори прекалено математическа, Ръсти разбра какво има предвид Джо. Барби вероятно нямаше алиби за другите убийства, но пък фактът, че трупове бяха намерени на едно място, навеждаше на мисълта, че убиецът е един и същ. А ако Големия Джим беше извършил едно от убийствата, както можеше да се предположи от следите по лицето на Когинс, то тогава той вероятно беше извършил и другите.

А може и да е бил Младши. Младши, който сега носеше пистолет и полицейска значка.

— Трябва да отидем в полицията, нали? — попита Нори.

— Това ме плаши — каза Клеър. — Това много, ами много ме плаши. Ами ако Рени е убил Бренда Пъркинс? И той живее на тази улица.

— Нали това ти казах вчера — вметна Нори.

— А не изглежда ли логично, след като е отишла при един от градските съветници и са ѝ затръснали вратата под носа, да отиде при друг, който на всичкото отгоре живее наблизо?

Джо доста снизходително рече:

— Не ми се вярва да има някаква връзка, мамо.

— Да, ама може да е отишла да се види с Джим Рени. А Питър Рандолф... — Тя поклати глава. — Когато Големия Джим му каже да скача, той пита колко високо.

— Много добре казано, госпожо Макклаци! — изкрещя Бени. — Ти си голяма работа о, майко на...

— Благодаря ти, Бени, но в този град голямата работа е Джим Рени.

— Какво ще правим? — Джо гледаше уплашено Ръсти.

Той пак се замисли за петното. И за жълтото небе. И за миризмата на дим във въздуха. И за решението на Джаки Уетингтън да освободи Барби. Да, рискът беше голям, но щеше ли да има някаква полза трите деца да дават показания пред полицейски началник, който не можеше да си избърше сам задника.

— Засега нищо. Барбара е на сигурно място. — Ръсти се надяваше да е прав. Трябва да се заемем с онова нещо. Ако наистина сте намерили генератора на Купола и ако успеем да го изключим...

— Останалите проблеми ще се решат от само себе си — каза Нори Калвърт. Изглеждаше изключително доволна.

— Възможно е — отвърна Ръсти.

7.

След като Петра Сиърлс се върна в аптеката (щяла да прави инвентаризация), Тоби Манинг попита Роми дали има нужда от помощ. Той поклати глава и отговори:

— Прибирай се вкъщи. Майка ти и баща ти имат нужда от теб.

— Само татко е тук — отвърна Тоби. — В събота сутринта майка отиде в супермаркета в Касъл Рок. Тя казва, че цените във „Фуд Сити“ са твърде високи. Какво ще правиш?

— Нищо особено — небрежно рече Роми. — Да те питам нещо, Тоби. Защо двамата с Петра сте си вързали сини парцали на ръцете?

Тоби погледна кърпата така, сякаш беше забравил за нея.

— Искаме да изразим нашата солидарност. След това което се случи миналата вечер в болницата... след всичко, което се случва...

Бърпи кимна.

— Да не са те назначили на някаква длъжност?

— Не, не. Просто... нали помниш какво стана след единайсети септември? Почти всички носеха шапки и ризи с емблемите на пожарната или на полицията в Ню Йорк. Нещо такова е и сега. — Той се позамисли. — Ако имат нужда от помощ, с радост бих откликнал, но ми се струва, че засега се справят. Сигурен ли си, че не ти трябва?

— Ъ-хъ. А сега се изпарявай. Ще ти се обадя, ако реша да отворя следобед.

— Д-оо-бре. Очите на Тоби блестяха. — Може би трябва да направим специална разпродажба във връзка с Купола. Нали знаеш какво казват хората — когато съдбата те дари с лимони, прави лимонада.

— Ще помисля, ще помисля — промърмори Роми, въпреки че засега не смяташе да прави подобна разпродажба. Тази сутрин изобщо не му се занимаваше с разкарване на скапаните стоки с помощта на символично занижени цени. Имаше чувството, че се е променил доста за последните три дни — вече гледаше по друг начин на живота. Отчасти заради пожара. Според него в този труден момент хората се бяха сплотили, доброто в града беше излязло на преден план. Но най-

много му беше повлияло убийството на някогашната му любовница Бренда Пъркинс. Ако откриеше кой е убиецът на тази изключителна личност (вече започваше да вярва, че Дейл Барбара не е виновен), щеше да го накаже. Лично.

Секцията „Домашни ремонти“ се намираше в задната част на обширния магазин, точно до „Направи си сам“. Роми взе едни големи ножици от „Направи си сам“, влезе в „Домашни ремонти“ и се отправи към най-далечния, най-тъмния и най-прашния ъгъл на царството си. Там намери две дузини от двайсеткилограмовите ролки „Санта Роза“ — материал с оловно покритие, който най-често се използва за изолация на покриви и комини. Натовари ножиците и две от ролките на една пазарска количка, после избута количката до секцията „Спортни стоки“. Започна да тършува. От време на време избухваше в смях. Да, щеше да се получи, но Ръсти Евърет щеше да заприлича на клоун.

Когато приключи, стана и поразкърши схванатия си кръст. Тогава забеляза, че в далечния край на спортната секция има плакат на елен (заснет сякаш през мерника на снайпер). Над елена пишеше: „Ловният сезон започва, време е да се въоръжите!“

Бърпи си помисли, че както вървят нещата, тази идея съвсем не изглежда лоша. Още повече, че Рени и Рандолф можеха да решат да конфискуват оръжието на обикновените граждани.

Той взе друга пазарска количка и я избута до заключения шкаф, в който бяха пушките (в неговия магазин се продаваха само продукти на „Уинчестър“). Започна да опипва връзката ключове, която висеше на колана му. Тъй като до откриването на ловния сезон оставаше само седмица, реши, че би могъл да прикрие някоя и друга липса. Той избра една „Уайлдкет 22“, една „Блек Шедоу“ и две „Блек Дифендър“. Към тях добави „Модел 70“ — подходяща за тежки метеорологични условия (с оптически мерник) и свръхлеката седемдесетица (без оптически мерник). Снабди се с подходящите амуниции, след това откара количката в офиса си и набута оръжието и амунициите в стария си зелен сейф.

Докато го отваряше, си помисли: „Държиш се като параноик, Роми.“

После реши, че изобщо не е параноик. Когато излезе отвън, за да изчака Ръсти и децата, си каза, че непременно трябва да си върже син

парцал на ръката. И да накара Евърет да направи същото.
Камуфлажът е хубаво нещо. Всеки ловец на елени знае това.

8.

В осем часа сутринта Големия Джим вече беше в кабинета си. Личният му бодигард Картър Тибодо се беше вторачил в новия брой на списанието „Коли и шофьори“ и четеше статия, в която се правеше сравнение между 2012 БМВ Н-car и 2011 „Форд Веспер“ R/T. И двете коли имаха страхотни показатели, но за него тези, които не знаеха, че БМВ е най-жестоката марка, нищо не разбираха. Той си помисли, че същото се отнася и за тези които не осъзнават, че сега господин Рени е нещо като 2012 БМВ Н-car на Честърс Мил.

Големия Джим се чувстваше сравнително добре отчасти защото поспа още един час, след като се прибра вкъщи. В следващите дни щеше да се нуждае от много такива кратки почивки. Мозъкът му трябваше да е остър като бръснач. Имаше и нещо друго. Въпреки че не искаше да си го признае, той се тревожеше да не би аритмиите да започнат отново.

Тибодо му беше под ръка, а като се има предвид колко странно се държеше Младши напоследък (можеха да се измислят и други думи, характеризиращи постъпките му), това го освобождаваше от редица грижи. Картър приличаше на разбойник, но можеше много добре да изпълнява ролята на адютант. Големия Джим все още не беше съвсем сигурен, но му се струваше, че Тибодо е по-умен от Рандолф.

Той реши да провери дали е така:

— Колко хора пазят супермаркета, синко? Знаеш ли?

Картър остави списанието настрана и извади един малък смачкан бележник от задния си джоб. Рени му писа червена точка.

След като попрелисти бележника, Картър каза:

— Миналата нощ петима — трима редовни полицаи и двама от новите. Не е имало проблеми. Днес ще са само трима. Все от новите. Обри Тоул — братът на собственика на книжарницата, Тод Уендълстат и Лорън Конри.

— И ти стигна до умозаключението, че ще са достатъчно?

— А?

— Извинявай, изразих се малко неясно. Така ли си преценил, Картър?

— Да, ще свършат работа. Сега е светло.

Младежът отговори веднага, без да се опитва да прецени какво би желал да чуе шефът му. На Рени това доста му хареса.

— Добре. Слушай сега. Искам да отидеш при Стейси Могин. Кажй й да се обади на всички полицаи. Тази вечер в седем искам да са във „Фуд Сити“. Трябва да им кажа някои неща.

Всъщност той смяташе да им дръпне още една реч, този път без никакви задръжки. Смяташе да ги навие като ръчния часовник на дядо си.

— Добре. — Картър написа нещо в малкото си адютантско тефтерче.

— И нека всеки да се опита да доведе по един нов.

Полицаят бавно прокара върха на изгизания си молив по списъка.

— Вече имаме... само момент... двайсет и шестима.

— Може и да не са достатъчно. Нали помниш какво стана в супермаркета, а и онзи пожар в редакцията на вестника... Ако не вземем мерки, ще настане анархия, Картър. Знаеш ли какво означава тази дума?

— Ами... да. — Картър Тибодо беше почти сигурен, че „анархия“ означава нещо като стрелбище. — Дали не трябва да приберем всички оръжия?

Големия Джим се ухили, като си помисли, че Картър определено има качества.

— И това ще стане, вероятно другата седмица.

— Ако Купола не изчезне. Ти мислиш, че няма да изчезне, така ли?

— Да, така мисля. — Рени имаше нужда от Купола. Още много работа го чакаше. Трябваше да се погрижи запасите от пропан да бъдат разпръснати из града. От лабораторията за метамфетамини не трябваше да остане и следа. И най-важното — той все още не беше станал велик. Макар че напредваше доста бързо в тази насока.

— Между другото, изпрати двама-трима от редовните полицаи в магазина на Бърпи. Искам да конфискуват оръжията, които се продават там. Ако Ромео започне да протестира, да му кажат, че прибъгваме до

тази мярка за да не се въоръжат приятелите на Дейл Барбара. Схващаш ли?

— Да. — Картър пак си записа нещо в тефтера. — Дентън и Уетингтън? Да отидат ли те?

Големия Джим се намръщи. Уетингтън — момичето с големите цици. Той ѝ нямаше никакво доверие. Та как би могъл да харесва полицаи с цици; момичетата не ставаха за тази работа, но имаше и нещо друго. Тя го гледаше по особен начин.

— Фреди Дентън — да, Уетингтън — не. Хенри Морисън също не. Изпрати Дентън и Джордж Фредерик. Кажи им да приберат оръжията в трезора на участъка.

— Разбрано.

Рени се намръщи още повече, когато телефонът му иззвъня. Той вдигна и каза:

— Джим Рени.

— Здравейте, съветник Рени. Обажда се полковник Джеймс Кокс. Аз съм назначен за началник на проект „Купол“. Струва ми се, че е дошло време да поговорим.

Големия Джим се отпусна в стола си. На лицето му се появи усмивка.

— Бог да ви благослови, полковник. Слушам ви.

— Имам информация, че сте арестували човека, който трябваше по заповед на президента на Съединените щати да поеме управлението на Честърс Мил.

Точно така, господине. Господин Барбара е обвинен в убийство. Всъщност в четири убийства. Съмнявам се, че президентът иска градът ни да бъде управляван от сериен убиец. Това не би се отразило добре на резултата му на изборите.

— От което следва, че вие поемате кормилото.

— О, не — отвърна Рени и се усмихна още по-широко. — Аз съм просто един обикновен градски съветник. Анди Сандърс е шефът, а Барбара беше арестуван по заповед на Питър Рандолф — нашия нов полицейски началник.

— С други думи, ръцете ви са чисти. Такава ще бъде позицията ви, когато Купола изчезне и започне разследването.

Големия Джим усети, че от гласа на проклетника лъха разочарование, и много се зарадва. Кучите синове от Пентагона бяха

свикнали да яхат, а не да бъдат яхани.

— Няма как да си изцапам ръцете, полковник Кокс. Намерили са идентификационните плочки на Барбара в ръката на една от жертвите. Всичко е ясно.

— Много удобно.

— Имате право на мнение.

— Ако включите новините — започна Кокс, — ще видите, че този арест е предмет на сериозни обсъждания, още повече, че характеристиката на Барбара е безупречна. Обсъжда се и вашата характеристика, която съвсем не е безупречна.

— Да не мислите, че съм изненадан? Вие знаете как се манипулират новини. Манипулирате ги още от войната във Виетнам.

— По Си Ен Ен казаха, че през деветдесетте години сте били разследван за прилагане на некоректни търговски практики. В репортажа на Ен Би Си споменаха, че през 2008 година сте отпусkali заеми по некоректен начин. Май сте начислявали незаконни лихви, а? От порядъка на четирийсет процента? След това и по сделки с коли и камиони, които вече са били платени на двойна, че дори и на тройна цена? Вашите избиратели вероятно гледат новини.

Всички тези обвинения бяха снети. Той беше платил добри пари, за да бъдат снети.

— Хората в моя град знаят, че телевизиите са готови ми разпространяват какви ли не глупости, само и само да могат да продават мехлеми за хемороиди и приспивателни.

— Има и още. Според главния прокурор на Мейн предишният началник на полицията — този, който почина миналата неделя — ви е разследвал за данъчни измами, присвояване на общинско имущество и разпространяване на наркотици. Не сме предоставяли тази информация на пресата, няма и да я предоставяме... ако ни съдействате. Откажете се от поста си на съветник. Господин Сандърс също трябва да се откаже. Назначете третия съветник — Андрея Гринъл, за председател и Джаклин Уетингтън — за президентски представител в Честърс Мил.

Доброто настроение на Големия Джим вече се беше изпарило напълно.

— Човече, ти да не си се смахнал! Андрея Гринъл е наркоманка, пристрастена към оксиконтин, а Уетингтън няма и капчица мозък в

шибаната си глава!

— Убеден съм, че грешиш, Рени. — Вече не си говореха на „ви“, ерата на добрите чувства като че ли беше отминала. — Уетингтън е била наградена за участието си в разбиването на престъпна група, занимаваща се с търговия на наркотици в „Шейсет и седма поддържаща военна болница“ във Вюрцбург, Германия. Лично ми я препоръча Джек Рийчър — по моето скромно мнение най-печеното военно ченге, по дяволите.

— В теб няма нищо скромно, а и съвсем не одобрявам сквернословията ти. Аз съм християнин.

— Християнин, който според моята информация продава наркотици.

— Не се засягам от подобни обиди.

„Особено пък, когато съм под Купола“ — помисли си Големия Джим и се усмихна:

— Имаш ли изобщо някакви доказателства?

— Я стига, Рени. Сериозни хора сме. И двамата знаем, че това няма никакво значение. За пресата Купола е по-голямо събитие от случилото се на единайсети септември. Наясно си колко са състрадателни журналистите. Ако не започнеш да ми сътрудничиш, така ще те подреда, че никога няма да можеш да се свързеш. Когато Купола изчезне, първо ще отговаряш пред сенатската подкомисия и съда, а после ще отидеш право в затвора. Обещавам ти. Откажи се и нищо лошо няма да ти се случи! И това ти обещавам.

— Когато Купола изчезне — замислено изрече Рени. — А кога ще стане това?

— Може би по-скоро, отколкото си мислиш. Щом вляза в града, веднага ще ти сложа белезници и ще те кача на самолет, който ще те откара във форт Лийвънуорт, Канзас, където ще погостуваш малко, преди да бъдеш изправен пред съда.

Големия Джим онемя за момент, втрещен от наглостта на полковника. След това се изсмя.

— Ако наистина милееш за града, Рени, трябва да подадеш оставка. Виж какви неща започнаха да стават — шест убийства, две от които в болницата, самоубийство, бунтове за храна. Ти не си за тази работа.

Големия Джим стисна здраво златната бейзболна топка. Картър Тибодо го гледаше разтревожено.

— Ако беше тук, полковник, щеше да разбереш как постъпих с Когинс. Бог ми е свидетел.

— Рени?

— Тук съм. — Той замълча. — А ти си там. — Пак замълча за момент. — А Купола няма да изчезне. И двамата знаем това. Дори и да пуснете върху него най-голямата атомна бомба, с която разполагате, обезлюдявайки за стотици години околните градове и избивайки с радиация всички в Честърс Мил, ако изобщо радиацията успее да проникне вътре, той пак няма да изчезне. — Рени се задъха, но сърцето му биеше силно и ритмично. — Защото Купола се е появил по волята на Господ.

Той вярваше дълбоко в това. Вярваше също, че Господ е повелил да ръководи града през следващите седмици, месеци и години.

— Какво?

— Чу ме какво казах. — Знаеше, че залага цялото си бъдеще върху непоклатимостта на Купола. Знаеше, че някои хора щяха да го помислят за луд. Знаеше също така, че тези хора са безбожници. Като скапания полковник Джеймс О. Кокс.

— Рени, бъди разумен. Моля те.

Големия Джим хареса думичката „моля“. Тя моментално върна доброто му настроение.

— Хайде, да направим една рекапитулация, полковник Кокс. Анди Сандърс е шефът, не аз. Естествено аз много високо ценя вниманието, което такава високопоставена особа като теб ми оказва. И макар да съм сигурен, че Анди ще оцени офертата ти, която всъщност означава контролиране на нещата от дистанция, мисля, че от негово име мога да ти кажа да си я завреш на онова място което не го огрява слънцето. Ние сме сами тук и затова ще се справяме сами.

— Ти си луд! — възкликна учудено Кокс.

— Безбожниците наричат религиозните хора луди. Така се опитват да се предпазят от вярата. Ние сме свикнали, затова не ти се сърдя. — Това беше лъжа. — Може ли да те попитам нещо?

— Питай.

— Ще прекъснете ли телефонните връзки и интернет?

— Това би ти харесало, нали?

— Разбира се, че не. — Още една лъжа.

— Телефоните и интернет остават. Остава и петъчната пресконференция. На която ще ти бъдат задавани неудобни въпроси, уверявам те.

— В близко бъдеще няма да участвам в никакви пресконференции, полковник. Нито пък Анди. А горката госпожа Гринъл не е с всичкия си, така че можеш да отложиш...

— О, не. В никакъв случай. — Усмиваше ли се Кокс в момента? Май да. — Пресконференцията ще бъде в петък на обяд. Ще продължи дълго, така че по време на вечерните новини ще бъдат продадени много мехлеми за хемороиди.

— И кой ще присъства от нашия град, ако смея да попитам?

— Всички, Рени. Абсолютно всички. Защото ще позволим на роднините им да се приближат до Купола; точно на границата с Мотън, там, където стана самолетната катастрофа, в която загина съпругата на господин Сандърс. Ще присъстват представители на пресата, всичко ще се записва. Представи си деня за свиждане в щатския затвор, нещо такова ще се получи. Само дето няма да има престъпници. С изключение може би на теб.

Рени отново побесня:

— Не би направил такова нещо!

— О, мога, мога. — Онази усмивка май пак се беше появила. — Ти ще ми се присмиваш от твоята страна на Купола, а аз ще ти се присмивам от моята. Повечето от хората, които ще се скупчат до преградата, ще носят фланелки с надписи: „Дейл Барбара е невинен“, „Освободете Дейл Барбара“ и „Осъдете Джеймс Рени“. Ще се леят сълзи. Разделените от Купола ще се опитват да докоснат дланите си и дори да се целунат, въпреки невидимата преграда. Журналистите ще направят страхотни репортажи, пропагандата ще действа перфектно. И най-важното, хората в твоя град ще започнат да се чудят защо са се оставили да ги управлява такъв некомпетентен човек като теб.

— Няма да го позволя — произнесе с надебелял глас Големия Джим.

— И какво ще направиш? Та това са повече от хиляда човека. Не можеш да ги застреляш всичките. — Кокс замълча за момент, а когато заговори отново, гласът му беше съвсем спокоен: — Хайде да се

споразумеем, съветник Рени. Все още можеш да се измъкнеш чист. Просто трябва да се откажеш от поста си.

Големия Джим видя, че Младши се носи по коридора като призрак (облечен в долнище на пижама и обут с чехли), но не му обърна никакво внимание. Дори ако синът му се строполеше мъртъв, той нямаше да помръдне от бюрото си, щеше да продължи да умува, стискайки здраво златната топка и телефона. Най-много го тормозеше мисълта, че трябва да сдаде властта на Андрея Гринъл и на онази Уетингтън.

Това беше шега.

Лоша шега.

— Полковник Кокс, върви по дяволите!

Той затвори, извъртя се настрани и хвърли златната топка. Успя да уцели снимката с автограф на Тайгър Уудс. Стъклото се пръсна, рамката падна на пода, а Картър Тибодо, който беше свикнал да всява страх, но не и да се страхува, скочи уплашено на крака.

— Господин Рени? Добре ли сте?

Той изобщо не изглеждаше добре. По бузите му бяха разцъфнали пурпурни петна. Малките му очи бяха облепени, аха, да изскочат от орбитите си. Вената на челото му пулсираше.

— Никога няма да успеят да ми отнемат този град — прошепна Големия Джим.

— Ама, разбира се — рече Картър. — Без теб загиваме.

Тези думи поуспокоиха Големия Джим. Той посегна към телефон, но тогава си спомни, че Рандолф се е прибрал вкъщи да поспи. Новият началник на полицията, който почти не беше почивал от началото на кризата, беше заявил на Картър, че ще спи поне до обяд. Това нямаше значение. Така и така нямаше никаква полза от него.

— Картър, ще напишеш една бележка. Покажи я на Морисън, ако той е в участъка тази сутрин, а след това я остави на бюрото на Рандолф. След това се връщай веднага тук. — Той сбърчи чело и се позамисли. — И виж дали Младши е там. Той излезе, докато аз говорех по телефона с онзи нагъл полковник. Не го търси, ако не е там, но ако е, виж дали е добре.

— Добре. Какво да пиша?

— Скъпи Рандолф, Джаклин Уетингтън трябва незабавно да бъде отстранена от полицията.

— Това „уволнена“ ли означава?

— Да.

Картър започна да драска в тефтера си. Големия Джим търпеливо го изчака. Вече беше добре.

— И добави: Драги Морисън, когато Уетингтън се яви на работа, моля те, информирай я, че е освободена и че трябва да прибере личните си вещи от шкафчето, което е ползвала до момента. Ако поиска да узнае причините, кажи ѝ, че правим реорганизация и че повече нямаме нужда от услугите ѝ.

— Узнае с „о“ или с „у“ се пише, господин Рени?

— Правописът не е важен, бележката е важна.

— Да. Добре.

— Ако има някакви въпроси, да ме потърси.

— Разбрано. Това ли е всичко?

— Не. Онзи, който я види пръв, да ѝ вземе значката и пистолета. Ако започне да протестира, че пистолетът е нейна лична собственост, да ѝ дадат разписка и да ѝ кажат, че ще си го получи обратно след края на кризата.

Картър драска още известно време, след това вдигна поглед.

— Какво му е на Младши, господин Рени?

— Не знам. Май има мигрена. Каквото и да е, сега нямам време да се занимавам с него. Зает съм с по-неотложна работа. — Той посочи бележника. — Дай да видя.

Картър му го даде. Пишеше като третокласник, но пък не беше пропуснал нищо. Рени се подписа.

9.

Картър занесе плодовете на секретарския си труд в полицейския участък. Когато видя какво пише на бележката, Хенри Морисън се учуди много, даже беше готов да възрази. Картър се огледа наоколо, търсейки Младши, но Младши го нямаше; оказа се, че никой не го е виждал. Каза на Хенри да хвърля по едно око, след това реши да слезе долу при Барби. Задържаният лежеше на леглото, сложил длани под главата си.

— Твоят шеф се обади — рече му Картър. — Онзи полковник, Кокс. Господин Рени каза, че е нагъл.

— Не се учудвам.

— Господин Рени му каза да си го начука. И знаеш ли какво? Армейската ти дружка си налягаше парцалите. Как ти се струва това?

— Нищо изненадващо. — Барби продължаваше да гледа тавана. Изглеждаше изнервящо спокоен. — Картър, замислял ли си се накъде вървят нещата? Опитвал ли си се да погледнеш в перспектива?

— Няма никаква перспектива, Барби. Вече не.

Задържаният продължи да гледа тавана. Устните му се бяха извили в иронична усмивка. Сякаш знаеше нещо, което Картър не знаеше. Полицаят гореше от желание да отключи вратата на килията, да влезе вътре и да му счупи главата. Изведнъж си спомни какво се беше случило на паркинга пред „Дипърс“. Каза си: „Няма да има полза от мръсните ти хватки, когато насочат пушките към гърдите ти.“

— Пак ще се видим, Бааарби.

— Не се и съмнявам — отвърна той, без да отделя поглед от тавана. — Градът е малък и всички ние подкрепяме отбора.

10.

Когато се чу звънецът на входната врата, Пайпър Либи все още носеше фланелката и шортите, с които беше спала. Тя отиде да отвори вратата, мислейки, че Хелън Ру е подранила с един час. Двете се бяха уговорили да се видят в десет часа, за да обсъдят погребението на Джорджия. Само че отвън стоеше Джаки Уетингтън. Беше с униформа, но на колана ѝ не висеше пистолет, значката ѝ също липсваше. Изглеждаше потресена.

— Джаки? Какво се е случило?

— Уволниха ме. Онова копеле ми има зъб още от коледното парти. Тогава се опита да ме опипа, но аз го плеснах. Предполагам обаче, че има и нещо друго.

— Влизай — каза Пайпър. — Намерих малък газов котлон в един от шкафовете в килера. Сигурно е останал от предишния свещеник. За щастие все още работи. Искаш ли чаша чай?

— Да — отвърна гостенката. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Тя ги избърса ядосано с ръкав.

Преподобната я заведе в кухнята, след това включи газовия котлон.

— А сега ми разкажи всичко.

Джаки ѝ разказа, като не пропусна да спомене колко смутен е изглеждал Хенри Морисън, докато е изразявал съчувствието си.

— Той шепнеше. — Тя пое чашата, която ѝ подаде Пайпър. — Сега там е като в Гестапо, дявол да го вземе. Извини ме за грубия език. Пайпър махна с ръка.

— Хенри каза, че ако не си мълча утре на градската среща, ще стане още по-зле — Рени щял да ми скалъпи обвинение в некомпетентност. Вероятно е прав. Но най-некомпетентен от всички е шефът. А що се отнася до Рени... той назначава на служба лоялни нему хора, за да може да се справи с евентуалните бъдещи протести.

— Точно това прави, разбира се.

— Повечето от новите са твърде млади, за да си купуват легално бира, но вече носят пистолети. Мислех да предупредя Хенри, че той

ще е следващият — няма начин подлизурковците да не са го натопили, че мърмори по повод на простотиите на Рандолф, — но по изражението му разбрах, че е наясно.

— Искаш ли да поговоря с Рени?

— Няма да има никаква полза. Всъщност аз не съжалявам за работата, просто ме е яд, че ме уволниха. Големият проблем е, че ще съм на мушката след това, което ще се случи утре вечерта. Може да се наложи да се скрия заедно с Барби. При положение, че изобщо намерим къде да се скрием.

— Не разбирам.

— Ще ти обясня. Но вече става опасно. Ако не си мълчиш, ще ме натикат в кафеза. Може дори да ме изправят до Барбара, когато Рени започне да подрежда наказателния взвод.

Пайпър я погледна мрачно.

— След четирийсет и пет минути ще дойде майката на Джорджия Ру. Ще успееш ли да ми разкажеш всичко дотогава?

— Да.

Джаки първо ѝ разказа за огледа на труповете. Обясни ѝ за следите по лицето на Когинс и за златната топка, която Ръсти беше видял. След това си пое дълбоко въздух и ѝ сподели, че утре вечер смята да освободи Барби.

— Обаче не знам къде бихме могли да го скрием. — Тя отпи от чая. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че искам още една чаша чай. А ти?

— Не, благодаря.

Когато отиде до котлона, Пайпър каза:

— Това, което си намислила, е много опасно. Едва ли е нужно да ти казвам, че вероятно има и други начини да бъде спасен животът на невинен човек. Дори и през ум не ми е минавало, че е възможно Барби да е убиецът, а и след сблъсъка ми с тукашните полицаи съм склонна да повярвам, че те ще го екзекутират, за да не поеме властта. — След това стигна до същия извод, до който беше стигнал и Барби: — Рени не гледа в перспектива, нито пък ченгетата. Интересуват се само у кого е ключът от бараката. Този начин на мислене е бомба със закъснител.

Тя се върна на масата.

— Още когато дойдох тук, за да поема пасторската служба — от малко момиче мечтаех за такова нещо, — разбрах, че Джим Рени е

ембрион на чудовище. Може да ти прозвучи прекалено мелодраматично, но чудовището вече се е родило.

— Благодаря ти, Господи! — каза Джаци.

— Благодарих на Господ, че се е родило чудовище? — Пайпър се усмихна и вдигна вежди.

— Не, благодаря на Господ, че си разбрала.

— Има и още, нали?

— Да, но наистина ли искаш да се забъркаш в тази работа?

— Скъпа, аз вече съм се забъркала. Тебе може да те тикнат в затвора, защото заговорничиш, но и мен може да ме тикнат, защото съм чула, но не съм съобщила на властите. Сега ние двете с теб си падаме нещо като терористки домашно производство.

Джаци притихна и се замисли върху думите на Пайпър.

— Не става въпрос само за Дейл Барбара, нали? Ти искаш да организираш съпротивително движение.

— Предполагам, че да. — Джаци пресилено се изсмя. — След шест години служба в американската армия... струва ми се странно — каквото и да е ставало, винаги съм била лоялна към държавата, — но... минавало ли ти е през главата, че е възможно Купола да не изчезне? Нито до есента, нито до зимата, нито догодина? Може цял живот...

— Да — спокойно изрече Пайпър, ала лицето ѝ леко пребледня. — Минавало ми е. Повечето хора в града също имат подобни опасения, макар и смътни.

— Замисли се тогава. Искаш ли години наред да бъдеш управлявана от диктаторски режим, начело на който е смахнат убиец?

— Разбира се, че не.

— Може би сега е шансът ни да го спрем. Да, той вече не е ембрион, но репресивната машина тепърва ще набира сила. Време е да действваме. — Джаци спря за момент. — Ако той заповяда да бъдат конфискувани оръжията на обикновените граждани, няма да можем да направим нищо.

— Какво да направя?

— Хайде да проведем една среща тук. Тази вечер. С тези хора, ако дойдат. — Тя извади от джоба си списъка, който двете с Линда Евърет бяха съставили.

Пайпър разгъна листа и започна да чете. Имената бяха само осем. Тя вдигна поглед:

— Лиза Джеймисън, библиотекарката с кристалите? Ърни Калвърт? Сигурна ли си за тези двамата?

— Не е ли добре да разполагаме с библиотекарка, при условие, че си имаме новоизлюпена диктатура? Що се отнася до Ърни... според мен след това, което се случи вчера в супермаркета, ако Джим Рени гори като факла, той не би се изпикал върху него, за да го изгаси.

— Доста цветисто.

— Смятах да накарам Джулия Шамуей да проучи Ърни и Лиза, но ще мога и аз да свърша тази работа. Вече имам достатъчно време.

На външната врата се позвъни.

— Сигурно е опечалената майка. — Пайпър се изправи. — Предполагам, че е пийнала. Едва ли е успяла да потуши мъката си с бренди обаче.

— Не ми каза какво ти е мнението за срещата.

Преподобната се усмихна.

— Кажете на нашите приятели терористите да дойдат някъде между девет и девет и половина вечерта. Един по един и пеша — стандартна процедура още от времето на Френската съпротива. Не трябва да се набиваме на очи.

— Благодаря ти — изрече Джаки. — Много ти благодаря.

— Няма защо. Този град е и мой. Би ли излязла през задната врата?

11.

В багажника на микробуса на Роми Бърпи имаше купчина чисти парцали. Ръсти завърза два от тях един за друг и си направи импровизирана маска. Въпреки това смрадта, идваща откъм мъртвата мечка, дразнеше носа, гърлото и дробовете му. Първите личинки вече пъплека по очите, устата и разбитата глава на животното.

Той стана, отстъпи назад и леко се олюля. Роми го сграбчи за лакътя.

— Хвани го, ако припадне — каза нервно Джо. — Може би възрастните са по-чувствителни.

— Добре съм — увери ги медикът. — Просто тази миризма...

Светът миришеше зле и без мечката. На дим и на застояло, сякаш Честърс Мил се беше превърнал в голяма затворена стая. Освен тези „ухания“ той усети и мириса на гниеща растителност, както и специфичната смрад на благо, която идваше от коритото на пресъхващата Престил. На Ръсти му се прииска да има вятър, но нямаше. Все пак понякога въздухът се поразмърдваше, колкото да донесе още лоши миризми. На запад имаше облаци — вероятно над Ню Хемпшир се изливаше порой, — но когато стигнеха Купола, те се разделяха като река, срещнала огромна канара. Ръсти се съмняваше, че под Купола някога ще завали дъжд. Каза си, че трябва да хвърли едно око на метеорологичните сайтове... ако изобщо намери време. Имаше толкова ангажименти.

— Тази мецана дали не е умряла от бяс, докторе? — попита Роми.

— Съмнявам се. Мисля, че децата са абсолютно прави — самоубила се е.

Роми седна зад кормилото, изчака другите да се качат и подкара бавно по Блек Ридж Роуд. Ръсти държеше Гайгеровия брояч в скута си. Уредът цъкаше равномерно. Той забеляза, че стрелката доближава +200.

— Спрете тук, господин Бърпи! — извика Нори. — Преди да излезем от гората! Ако ще припадате, по-добре да не е зад кормилото,

макар и да карате само с двайсетина километра в час.

Роми я послуша и спря.

— Скачайте деца. Аз ще съм ви бавачка известно време. Докторът ще отиде сам. — Той се обърна към Ръсти: — Вземи микробуса, но карай бавно и спри веднага щом радиацията стане опасно висока. Или ако се почувстваш замаян. Ние ще вървим зад теб.

— Пазете се, господин Евърет — каза Джо.

Бени добави:

— Да не ви пука, ако припаднете и кривнете встрани. Ще ви избутаме на пътя, щом се свестите.

— Благодаря — каза Ръсти. — Имаш златно сърце.

— А?

— Няма значение.

Медикът седна зад волана и затвори вратата. Гайгеровият брояч цъкаше на съседната седалка. Подкара микробуса и излезе бавно от гората. Блек Ридж Роуд криволичеше нагоре към овоцната градина. Не видя нищо необичайно и за момент изпита дълбоко разочарование. След това ярката пурпурна светлина блесна право в очите му и той рязко натисна спирачката. Там, сред обраслите с бурени ябълкови дървета, имаше нещо. Погледна в страничното огледало и установи, че другите са спрели.

— Ръсти? — провикна се Роми. — Добре ли си?

— Виждам го.

Той преброи до петнайсет и пурпурната светлинка проблесна отново. Посягаше да вземе Гайгеровия брояч, когато зад страничното стъкло изникна главата на Джо. Пъпките по челото му изпъкваха като стигма.

— Усещаш ли нещо? Замаян ли си? Вие ли ти се свят?

— Не — отговори Ръсти.

Момчето посочи напред.

— Ей-там припаднахме. Точно там.

Ръсти видя, че от лявата страна на пътя има утъпкана пръст.

— Иди там — каза Евърет. — И четиримата отидете. Да видим дали пак ще припаднете.

— Божке! — възкликна Бени, който се беше присъединил към Джо. — Да не съм морско свинче.

— Всъщност май Роми е морското свинче. Би ли отишъл, Роми?

— Ох. — Той се обърна към децата. — Ако аз припадна, а вие не, издърпайте ме тук. Тук като че ли е безопасно.

Четиримата се отправиха към мястото. Ръсти ги наблюдаваше напрегнато. Почти бяха стигнали, когато Роми забави крачка и се олюля. Нори и Бени го подхванаха от едната страна, а Джо — от другата. Роми обаче не падна. Секунда по-късно той отново стъпи здраво на краката си.

— Не съм сигурен дали наистина усетих нещо, или беше просто... как се казваше това... силата на внушението, но сега съм добре. Главата ми се замая за секунда. Деца, вие усетихте ли нещо?

Те поклатиха глави. Ръсти не се изненада. Това беше нещо като варицела — щом веднъж я изкарат, децата повече не се разболяват от нея.

— Карай, докторе — каза Роми. — Не искаш да мъкнеш онези оловни листове там горе, ако не се налага, но трябва да внимаваш.

Ръсти натисна лекичко газта. Чуваше учестеното цъкане на Гайгеровия брояч, но не усещаше нищо необичайно. Горе на хребета светлинката продължаваше да проблясва на всеки петнайсет секунди. Подмина Бърпи и децата.

— Не усещам ни... — подхвана той и тъкмо тогава усети. Не се замая, просто нещо му просветна. Имаше чувството, че главата му е телескоп, с който можеше да види абсолютно всичко, което поиска. Можеше дори да види как брат му отива на работа в Сан Диего.

Чу как Бени се провиква от съседната вселена:

— О, и доктор Ръсти го хвана!

Само че не го беше хванало, той виждаше пътя съвсем ясно. Кристално ясно. Всяко камъче, всяка люспичка слюда. Може би беше кривнал встрани, но нали трябваше да избегне мъжа, който внезапно изникна отпред. Мъжът беше висок и кльоцав. Смешният, килнат на една страна червено-бяло-син цилиндър, който носеше на главата си, го правеше да изглежда още по-висок. Беше с дънки и фланелка с надпис: „Суийт Хоум Алабама“, изпейте песента на онази мъртва група."

Това не беше човек, а чучело от карнавал за Хелоуин.

Да, сигурно. Какво друго можеше да е, при условие че имаше глава от зебло, пришити бели кръстове вместо очи и зелени градински лопатки вместо ръце?

— Докторе! Докторе! — Това беше Роми.

Чучелото избухна в пламъци.

Малко по-късно изчезна. Останаха само пътят, хребетът и пурпурната светлинка, която блясваше на всеки петнайсет секунди и която сякаш се опитваше да каже: „Хайде, хайде, хайде!“

12.

Роми отвори вратата.

— Докторе... Ръсти... добре ли си?

— Добре съм. Вече ми мина. Предполагам, че и при теб е било същото. Роми, видя ли нещо?

— Не, но за момент ми замириса силно на дим. Но нали въздухът си мирише така напоследък.

— Аз видях купчина горящи тикви — поясни Джо. — Казах ти, нали?

— Да. — Ръсти не беше обърнал голямо внимание на думите му, въпреки това, което беше казала собствената му дъщеря. Сега вече наостри уши.

— Аз чух викове — каза Бени, — но не си спомням нищо друго.

— И аз ги чух — намеси се Нори. — Беше тъмно, макар че слънцето не беше залязло. Ехтяха викове. По лицето ми падаха сажди.

— Докторе, дали няма да е по-добре да се върнем, а? — попита Роми.

— В никакъв случай — възрази Ръсти. — Бих опитал всичко, за да измъкна оттук моите деца и децата на другите.

— Обзалагам се, че и някои от възрастните искат да се чупят — отбеляза Бени. — Джо го смушка с лакът.

Ръсти погледна Гайгеровия брояч. Стрелката се беше заковала на +200.

— Стойте тук! — каза той.

— Докторе — рече Джо, — ами ако радиацията се повиши и ти загубиш съзнание? Какво да направим?

Ръсти се замисли.

— Ако съм близо, издърпайте ме. Без Нори. Само вие тримата.

— Защо пък без мен? — попита тя.

— Защото някой ден може да ти се прииска да имаш деца. Деца с две очи и с нормални крайници.

— Добре. Съгласна съм — отвърна тя.

— А що се отнася до вас тримата, краткотрайното излагане на радиация не представлява опасност. Повтарям, краткотрайното. Ако падна на половината път, или чак в овощната градина, оставете ме.

— Това е доста кофти, докторе — измънка Роми.

— Нямам предвид съвсем да ме изоставите — обясни Ръсти. — В магазина има още ролки с оловно покритие, нали?

— Да. Трябваше да ги донесем и тях.

— Трябваше, но човек не може всичко да предвиди. Ако нещата тръгнат на зле, вземете останалите ролки, облепете стъклата на колата, с която ще дойдете, и ме приберете. Мамка му, дотогава може и да съм се свестил и да съм тръгнал към града.

— Да, но може и все още да лежиш там, получавайки смъртоносна доза облъчване.

— Виж какво, Роми, вероятно се тревожим за глупости. Смятам, че припадъците на децата и замайването, което усетихме с теб, са един от феномените на Купола. Усещаш кратко неразположение, после нищо ти няма.

— Рискуваш си живота.

— Без риск нищо няма да постигнем.

— Късмет! — Джо показва юмрука си през прозореца. Ръсти го чукна леко, а после поздрави Нори и Бени по същия начин. Роми също вдигна юмрук.

— Няма да оставам по-назад от децата я.

13.

На двайсет метра отвъд мястото, на което Ръсти беше видял чучелото с цилиндъра, цъкането на Гайгеровия брояч се учести, превръщайки се в бучене. Той видя, че стрелката показва +400 — началото на червената зона. Спря микробуса и извади костюма, който се налагаше да облече. Погледна назад към другите.

— Само да ви предупредя — каза той. — Отнася се най-вече за теб, господин Бени Дрейк. А си се засмял, а съм те изстрелял право вкъщи.

— Няма да се смея — увери го Бени, но в крайна сметка всички се засмяха, включително и Ръсти. Той събу дънките си и върху долните си гащи навлече долнище от екип за американски футбол. На местата, където се слагаха подпльнките, набута част от предварително нарязаните парчета от материала с оловно покритие. След това сложи на краката си кори, каквито използват кетчърите в бейзбола, и ги уви с листове от ролката. Направи си предпазна яка, за да защити щитовидната си жлеза, а слабините си покри с оловната престилка. Тя беше от най-големия размер, стигаше чак до оранжевите кори. Смяташе да метне престилка и на гърба си (по-добре да изглеждаш смешно, отколкото да умреш от рак на белия дроб), но се отказа. Така се беше навлякъл, че вече сигурно тежеше някъде към сто и петдесет килограма. А и радиацията не прави завои. Помисли си, че ако стои с лице към източника, няма да има проблеми.

Е, може би.

Засега Роми и децата успяваха да се контролират, само прихваха и се подсмиваха дискретно. Очевидно започна да им идва в повече, когато Ръсти подплати с олово голямата плувна шапка и я нахлузи на главата си, но не се съдържаха едва когато той сложи дългите ръкавици и предпазните очила.

— Той оживя! — изкрещи Бени, протегна ръце като чудовището на Франкенщайн и започна да крачи наред-назад. — Господарю, той оживя!

Клатушкайки се, Роми отиде до един крайпътен камък, седна, после започна да се смее. Джо и Нори се строполиха на пътя и се затъркаляха като пилета, които си правят баня.

— Я да се прибирате веднага вкъщи — скара им се Ръсти, но докато се качваше с мъка в микробуса, на лицето му се появи усмивка.

А отпред пурпурната лампичка примигваше като маяк.

14.

Хенри Морисън напусна полицейския участък, защото не можеше повече да издържа врявата, която вдигаха новите му колеги. Нещата отиваха на зло. Той беше разбрал това още преди Тибодо (разбойникът, който в момента беше бодигард на градския съветник Рени) да му покаже заповедта за уволнение на Джаки Уетингтън, която според него беше прекрасна — и като полицаи, и като жена.

Хенри стигна до извода, че след тази мярка ще последват още — Рени явно се опитваше да отстрани старите полицаи, защото ги смяташе за поддръжници на Дюк Пъркинс. Той вероятно щеше да е следващият. Фреди Дентън и Рупърт Либи вероятно щяха да останат — Руп беше обикновен задник, а Фреди — голям задник. Линда Евърет нямаше шанс, Стейси Могин — също. След това полицията в Честърс Мил отново щеше да стане мъжко царство, единствената жена щеше да е бавнозагриващата Лорън Конри.

Хенри караше бавно по главната, която беше съвсем пуста и приличаше на призрачна улица от уестърн. Мърлячът Сам Вердро седеше под тентата на „Глоуб“, стиснал между краката си бутилка, която вероятно не съдържаше пепси. Хенри остави дъртия пианица да си кърка.

Джони и Кери Калвърт обковаваха с дъски витрината на „Газ енд Гросъри“. На ръцете си бяха вързали сини кърпи — новата мода набираше сила. Побиха го тръпки.

Защо ли не беше приел мястото в полицията в Ороно, което му бяха предложили миналата година. Да, това нямаше да е стъпка напред в кариерата, а и колежанчетата създават много проблеми, когато са пияни и надрусани, но заплатата му щеше да е по-добра, да не говорим, че Фрида харесваше тамошните училища.

Дюк обаче го беше навил да остане, обещавайки, че на следващата градска среща ще издейства увеличение на заплатите (с пет хиляди долара годишно) и че ще уволни Питър Рандолф (това си остана само между тях), ако той не се пенсионира доброволно. Дюк беше казал:

— Ще получиш повишение, а това са още десет хиляди на година. Когато се пенсионирам, ще имаш шанс да се пребориш за моята длъжност. Алтернативата е да разкарваш повръщащи колежанчета по общежитията им. Хубаво си помисли.

Предложението му се беше сторило добро, на Фрида — също (е, почти), а и децата изобщо не искаха да се местят. Само че Дюк умря, Купола покри Честърс Мил, а полицейският участък заприлича на кочина.

Той зави по Престил Стрийт и видя, че Младши стои зад жълтата полицейска лента, ограждаща къщата на Маккейн. Беше само по долнище на пижама и чехли. Полюшваше се и Хенри първо си помисли, че Младши и Мърляча Сам днес са като две капки вода.

Следващата му мисъл беше за полицията. Да, може би скоро щяха да го уволнят, но все още беше на служба, а едно от най-твърдите правила на Дюк Пъркинс беше, че името на полицаи от Честърс Мил не трябва да попада в колонката за съдебни сензации на вестник „Демократ“. А Младши, независимо дали това се харесваше на Хенри или не, беше полицаи.

Хенри паркира до тротоара и отиде до олюляващия се Младши.

— Хей, Младши, хайде да отидем в участъка. Ще ти наля кафе и за нула време... — Той се канеше да каже „ще изтрезнееш“, когато забеляза, че долницето на пижамата на младежа е мокро. Младежът се беше напикал.

Едновременно отвратен и стреснат (никой не трябваше да вижда това, защото Дюк щеше да се обърне в гроба си), Хенри протегна ръка и го сграбчи за рамото.

— Хайде, синко. Да тръгваме, иначе ще ти се смеят.

— Те ми бяха приияелки — каза Младши, без да се обръща. Продължаваше да се поклаща. Имаше сънено изражение — Хенри стигна до този извод, въпреки че виждаше само част от лицето му. — Уувих ги, за да ги усеея. Серионо говоря. Френски. — Засмя се, след това се изплю. По-скоро опита да се изплюе. От брадичката му се проточи дебела бяла нишка, която започна да се поклаща като махало.

— Край. Ще те заведеа вкъщи.

Думите му накараха Младши да се обърне. Не беше пиан. Лявото му око беше зачервено, с разширена зеница. Лявата част на устата му беше изкривена, зъбите му се виждаха. Хенри веднага си спомни

„Господин Сардоникус“ — страшен филм, който беше гледал като дете.

Младши не се нуждаеше нито от кафе, нито от сън. Нуждаеше се от лекар.

— Хайде, момко — каза Хенри. — Тръгвай.

Младежът се подчини и тръгна. Преди обаче да стигнат до колата, спря.

— Те миришеха еднакво, харесваше ми — каза той. — Ужас, ужас, кани се да вали сняг.

— Точно така, прав си. — Първоначално Хенри смяташе да настани Младши на предната седалка, но после реши, че тази идея не е добра. Щеше да го набута отзад, въпреки че там „ухаеше“ доста. Младши погледна към къщата на Маккейн и изражението му се промени — той сякаш копнееше за нещо.

— Прияелки! — изкрещя. — Разтягат се! Сериозно говоря, френски! Само френски! — Той изплези език и бързо облиза устните си. Чу се звук като този, който издава анимационният герой Роудрънър, преди да отпраши нанякъде с бясна скорост. Засмя се и тръгна към къщата.

— Не, Младши. — Хенри го сграбчи през кръста. — Трябва да...

Младши се извърна светкавично. Усмивката се беше стопила, сега лицето му потрепваше от гняв. Размаха юмруци и се нахвърли върху Хенри. Беше прехапал изплезения си език и затова съскаше неразбираемо.

Хенри взе единственото правилно решение — отстъпи назад. Младши профуча покрай него и налетя на патрулката, разбивайки с юмруци един от бурканите на покрива. От околните къщи започнаха да излизат любопитни.

— Гхх, бнн, мнн! — пухтеше Младши. — Мнн! Мнн! Гхх! Гхх!

Подхлъзна се и стъпи в канавката, но успя някак си да запази равновесие. От брадичката му се точеха кървави лиги, а от разранените му ръце капеше кръв.

— Тя напрао ме подлуди! — изкрещя. — Теглих й едно коляно, за да... зъбите... всичко осра! Аз... аз... — Той замлъкна и сякаш се замисли. — Имам нужда от помощ. — После изпухтя силно и се свлече между патрулката и тротоара.

Хенри го качи отзад и подкара към болницата с включена сирена. Не се замисли върху последните думи на Младши, думи, които сякаш не бяха съвсем безсмислени. Не му беше до това. Вече имаше достатъчно проблеми.

15.

Ръсти караше бавно нагоре по Блек Ридж, като често поглеждаше Гайгеровия брояч, който вече пращеше като ненастроен на станция радиоапарат. Стрелката се премести от +400 на +1000. Евърет беше готов да се обзаложи, че докато стигне до върха на хребета, радиацията ще се повиши до +4000. А това нямаше да е добре — предпазният му костюм не беше надежден. Натисна газта и си каза, че радиацията се натрупва постепенно, а това означаваше, че ако кара бързо, няма да получи смъртоносна доза. Е, може да му поокапе косата, но ще остане жив. Трябва да си представя, че е пилот на бомбардировач — стига до целта, хвърля бомбите и веднага се връща.

Той включи радиото, но когато чу „Майти Клаудс ъф Джой“, веднага го изключи.

Започна да мига, защото в очите му бяха влезли капки пот. Въпреки че климатикът работеше, в купето беше адски горещо. Погледна огледалото и видя, че съмишлениците му са се скупчили един до друг. Сториха му се съвсем мънички.

Гайгеровият брояч спря да бучи. Ръсти погледна скалата. Стрелката сочеше нула.

Канеше се да натисне спирачката, но се сети, че ако спре, Роми и децата ще си помислят, че е в беда. Сигурно батерията се беше скапала. Погледна пак уреда и забеляза, че лампичката свети ярко. Батерията не беше изтощена.

На върха на хълма имаше дълъг червен хамбар и обръщало за коли, на което гниеха един стар камион и един още по-стар трактор. Макар че част от прозорците му бяха счупени, хамбарът изглеждаше в доста добро състояние. Отзад стърчеше изоставена селска къща, чийто покрив беше пропаднал, вероятно под тежестта на снеговете.

Портата на хамбара зееше отворена и Ръсти усети миризма на гниещи ябълки, въпреки че прозорците на микробуса бяха вдигнати и климатикът работеше. Паркира пред стълбите, водещи към къщата. На веригата, която ги ограждаше, имаше табела с надпис: „Нарушителите ще бъдат дадени под съд“. Табелата беше стара, ръждясала и очевидно

неефективна. По верандата, на която семейство Маккой вероятно беше седяло през летните месеци, за да се наслаждава на нежния ветрец и на прекрасната гледка към Честърс Мил и Ню Хемпшир, се търкаляха празни кутийки от бира. На избледнялата почти до розовочервена стена беше написано със спрей: „Дивите котки са най-добрите.“ Върху вратата се мъдреше друг надпис, изписан с друг цвят спрей: „Склад за оргии“. Ръсти предположи, че това е мечтата на някой зажаднял за секс тийнейджър. Или пък името на някоя хевиметъл група.

Той взе брояча и го чука с пръст. Стрелката подскочи леко, уредът цъкна няколко пъти. Като че ли работеше нормално, явно просто не засичаше радиация.

Излезе от микробуса. След кратко колебание свали повечето предпазни средства, остави само престилката, ръкавиците и очилата. Взе Гайгеровия брояч и тръгна покрай хамбара, като си каза, че ако стрелката помръдне, веднага ще се върне да си облече „костюма“.

Но дори когато подмина хамбара и светлинката проблесна на четирийсетина метра по-напред, стрелката си остана закована на нулата. Това му се видя невероятно, защото досега мислеше, че между светлинката и радиацията има връзка. Ръсти нямаше друго обяснение, освен че генераторът е създал радиационен пояс, за да отблъсква нахалници като него. За да се пази. Може би се пазеше и като предизвикваше замайване и припадъци у хората. Защитно средство, подобно на бодлите на таралежа и миризмата на скункса.

Ами ако броячът не беше изправен? Ами ако в точно този момент получаваше смъртоносна доза облъчване? Та това проклето нещо беше реликва от Студената война.

Щом обаче се приближи до края на овощната градина, Ръсти видя катерица, която притича през бурените и се покатери на отрупано с плодове дърво. Тя вдигна рунтавата си опашка и впери лъскавите си очички в стоящия отдолу двукрак нахалник. Като че ли й нямаше нищо, а и наоколо не се търкаляха трупове на самоубили се или покосени от радиация животни.

Той вече беше толкова близо до ярката пурпурна лампичка, че беше принуден да притваря очи всеки път, когато тя присветнеше. Надясно се откриваше прекрасна панорама; имаше чувството, че целият свят е в краката му. Градът, който беше на седем километра оттук, приличаше на красива играчка. Ясно се виждаха улиците,

камбанарията на църквата, ниската тухлена сграда на болницата и няколкото движещи се коли. А далеч на запад се забелязваше и черното петно, което беше останало след ракетните удари. Чаровна бенка на бузата на деня. Небето имаше синкав, почти нормален цвят, но на хоризонта синевата се губеше, превръщайки се в отровна жълта пелена. Ръсти беше сигурен, че този цвят се дължи отчасти на замърсяването — гадорията, превърнала звездите в розови петънца, — но най-вече на безобиден цветен пращец, полепнал по невидимата повърхност на Купола.

Той отново тръгна напред. Не трябваше да се бави, защото приятелите му щяха да се тревожат, още повече че вече го бяха изгубили от поглед. Искаше да се отправи директно към източника на светлина, но реши първо да отиде до върха на склона. Оттам видя Роми и децата, които приличаха на малки черни точки. Остави Гайгеровия брояч на земята и размаха бавно ръце, за да им покаже, че е добре. Те също му помахаха.

— Добре — каза той. Покрити от тежките ръкавици, ръцете му бяха потни. — Я сега да видим какво има тук.

16.

В междучасието Джуди, Джанел и приятелката им Дийна Карвър (тя беше на шест години — по-малка от Джанел, но по-голяма от Джуди) излязоха навън и седнаха в края на игрището. Дийна носеше малка синя кърпа на левия ръкав на фланелката си. Тя искаше да прилича на родителите си, затова беше настояла Кери да ѝ върже такава кърпа.

— Това за какво е? — попита Джанел.

— Означава, че харесвам полицията — отговори Дийна и захапа плодовото си руло.

— И аз искам — каза Джуди. — Само че жълта. Произнесе думата „жълта“ много внимателно. Когато беше бебе, казваше „жълта“ и сестра ѝ се подиграваше.

— Не може жълта — възрази приятелката им. — Трябва да е синя. Това руло е хубаво. Искам да имам милиони.

— Ще станеш дебела — каза Джанел. — Направо ще се пръснеш.

Те се изкикотиха, после замълчаха и се загледаха в по-големите деца. Джитата гризяха домашно направени сладки с фъстъчено масло. Някои от момичета играеха на дама, а момчетата бяха на катерушката. Госпожица Голдстоун люлееше близначките Пруит. Госпожа Вейндестин беше организираща игра с топка.

Джанел си помисли, че нещата само изглеждат нормални, а всъщност не са. Никой не викаше; никой не се оплакваше, че си е ожулил коляно; Минди и Манди Пруит не настояваха госпожица Голдстоун да похвали еднаквите им прически. Всички като че ли се преструваха, дори и възрастните. И всички, включително и тя самата, поглеждаха от време на време към небето, което трябваше да е синьо, но не беше.

Но това не бе най-лошото. Най-лошото — след пристъпите — бе смазващото усещане за някаква трагедия.

Дийна се обади:

— На Хелоуин щях да бъда Малката русалка, но сега вече... Няма да бъда нищо. Не искам да излизам. Хелоуин ме плаши.

— Сънувала ли си страшен сън? — попита Джанел.

— Да. — Другото момиче ѝ подаде плодовото си руло. — Ще го доядеш ли? Бях гладна, но ми се отяде.

— Не — отговори тя. Дори не искаше повече сладки с фъстъчено масло, а това съвсем не беше характерно за нея. Джуди също нямаше апетит — беше изяла само половин сладка. Джанел си спомни как веднъж Одри сгащи една мишка в ъгъла на гаража. Спомни си как Одри изляя и се хвърли към малкото животинче, когато то се опита да се измъкне. Натъжена, Джанел беше извикала майка си и я беше помолила да спаси мишленцето. Линда се беше засмяла, но беше пропъдила кучето.

Сега те бяха мишките. Джани не помнеше повечето от сънищата си по време на пристъпите, но смяташе, че е точно така.

Сега те бяха в ъгъла.

— Просто ще си стоя вкъщи — каза Дийна. В ъгълчето на лявото ѝ око се беше сгушила една съвършена, кристалночиста сълза. — Няма да излизам през целия Хелоуин. Дори няма да ходя на училище. В никакъв случай. Не могат да ме накарат.

Госпожа Вейндестин заряза играта на топка и размаха звънеца. Трите момиченца обаче не помръднаха.

— Вече е Хелоуин — рече Джуди. — Вижте. — Посочи къщата на Уилърс, която се намиреше от другата страна на улицата. На верандата имаше тиква. — И там. — Сега сочеше картонените призраци, поставени от двете страни на вратата на пощенската служба. — И там.

Този път им показваше моравата пред библиотеката. Там стърчеше чучелото, което беше направила Лиза Джеймисън. Библиотекарката се беше опитала да сътвори нещо забавно, но това, което забавлява възрастните, често плаши децата и Джанел се опасяваше, че тази нощ, докато лежи в мрака, опитвайки се да заспи, това чучело ще я навести.

Главата му беше от зебло, а очите му приличаха на кръстове. Шапката му беше като тази на котката от книгата на Доктор Зеус.

Имаше градински лопатки вместо ръце (Джанел се страхуваше от тях), а на ризата му беше написано нещо. Тя не разбираше смисъла

на надписа, но можеше да прочете думите: „Суийт Хоум Алабама“, изпейте песента на онази мъртва група."

— Видяхте ли? — Джуди не плачеше, но гледаше мрачно и тревожно, сякаш беше осъзнала някаква много объркваща и страховита истина. — Вече е Хелоуин.

Джанел хвана сестра си за ръката и я изправи на крака.

— Не, не е — каза, но не си вярваше много-много. Щеше да се случи нещо лошо, нещо, свързано с огън. Щеше да има гадни, зли номера.

— Хайде да влизаме — подкани тя Джуди и Дийна. — Ще пеем песнички. Ще е забавно.

Обикновено беше забавно, но не и днес. Дори преди Голямото бум в небето. Джанел продължи да мисли за чучелото с очи като кръстчета. И за ужасяващия надпис върху ризата му: „Изпейте песента на онази мъртва група.“

17.

Четири години преди Купола да захлупи града, дядото на Линда Евърет почина и остави на внуците си една доста прилична сума. Чекът на Линда беше за 17 232, 04 долара. Повечето от парите влязоха във влоговете за образование на Джитата, но тя реши, че има правото да изхарчи няколко хиляди за Ръсти. Рожденият му ден приближаваше, а той мечтаеше за „Епъл TV“ още откакто се появи на пазара преди години.

По време на брака им тя му беше правила и по-скъпи подаръци, но на този той се зарадва най-много. Фактът, че може да сваля филми от интернет и да ги гледа на телевизора, а не да се взира в малкия екран на компютъра, го изпълваше с огромно задоволство. Устройството представляваше бял пластмасов квадрат с размери двайсет на двайсет сантиметра и дебелина около два сантиметра. Устройството, което Ръсти намери на Блек Ридж, толкова приличаше на „Епъл TV“, че в първия момент го сбърка с такова. Помисли си, разбира се, че е модифицирано така, че да може не само да предава „Малката русалка“ с висока резолюция, но и да държи в плен цял един град.

Скрито в края на овощната градина на Маккой, устройството беше тъмносиво, а не бяло, и на него не беше щамповано познатото лого на „Епъл“, а някакъв странен символ:

Над символа имаше издатина с размерите на ставата на малкия пръст на Ръсти. От капачето на издатината надничаше стъклена леща. Точно от нея идваха пурпурните присвятквания.

Ръсти се наведе и докосна повърхността на генератора (ако това изобщо беше генератор). Нещо разтресе ръката му, а после и цялото му

тяло. Той се опита да се отдръпне, но не можа. Мускулите му се бяха сковали. Гайгеровият брояч изпищя, след това замлъкна. Ръсти нямаше представа дали стрелката сочи опасната зона, защото не можеше да помръдне очите си. Светлината бавно напускаше света, източваше се като вода през сифона на вана. И той внезапно си помисли: „Ще умра. Какъв глупав начин само...“

След това в тъмнината се появиха лица, които обаче не бяха човешки (по-късно нямаше да е сигурен дали изобщо е видял лица). Приличаха на обвити с кожа кубове. Единственото, което изглеждаше човешко в тях, бяха ромбоидните очертания отстрани — бледи подобия на уши. Главите, ако това наистина бяха глави, се обърнаха една към друга, сякаш за да обсъдят някакъв проблем. На Ръсти му се стори, че чува смях. Усети някакво вълнение у тях. Представи си как неговите момичета и приятелката им Дийна Карвър закусват и споделят тайни, докато седят на двора пред началното училище на Ийст Стрийт.

Всичко това се случи за няколко секунди, навярно не повече от четири-пет. Разтрисането внезапно изчезна, също като усещането, което изпитваха хората, когато за пръв път докоснеха Купола; също като замайването му и съпътстващото го видение — чучелото с цилиндъра. Ръсти беше коленичил на върха на хребета, от който се виждаше целият град, и се потеше под оловните си доспехи.

Не можеше обаче да се отърве от онези кожени глави, които продължаваха да се смеят и да заговорничат просташки.

„Другите са там долу и те гледат. Помахай им. Покажи им, че си добре.“

Той вдигна натезалите си ръце над главата и бавно ги размаха, все едно че сърцето му не подскачаше като заек и че по гърдите му не се стичаха миризливи ручейчета пот.

В отговор Роми и децата му помахаха.

Ръсти задиша дълбоко, опитвайки да се успокои. После насочи Гайгеровия брояч към плоското сиво устройство върху един мек чим. Стрелката затрептя под чертичката, зад която пишеше „+5“. Нормален радиационен фон.

Той беше почти сигурен, че този плосък квадратен предмет е причината за неприятностите им. С негова помощ някакви същества

държаха като затворници жителите на Честърс Мил, но това съвсем не беше всичко. С негова помощ те ги наблюдаваха.

И се забавляваха. Копелетата се смееха, той ги беше чул.

Свали престилката, метна я върху устройството и отстъпи назад. Отначало нищо не се случи. После престилката се подпали. Миризмата беше остра и неприятна. По блестящата повърхност се появиха мехури, които затрептяха под танцуващите пламъци. Накрая престилката, която всъщност не беше нищо повече от обвит с найлон оловен лист, се разпадна. Горящите парчета, най-голямото от които лежеше върху кутийката, изчезнаха. Останаха само сажди, миризмата също все още се усещаше, но иначе... бам... и нищо.

Видя ли това? После Ръсти зададе този въпрос и на глас, питайки света. Усещаше миризма на изгорял найлон и на нещо друго, вероятно на олово. Безумно, невероятно, но въпреки това престилката я нямаше.

— Наистина ли видя това?

Пурпурната светлинка примигна, сякаш се опитваше да му отговори. Дали тези пулсации не обновяваха Купола така, както докосването на клавиатурата с пръст обновява картината на монитора? Дали те не даваха възможност на кожените глави да наблюдават града? И двете? Нито едното?

Ръсти си каза, че не трябва повече да припарва до устройството. Каза си, че най-умното нещо, което може да направи, е да изтича обратно при микробуса (тежката престилка вече я нямаше и той можеше да тича), да скочи вътре и да отпраши с бясна скорост.

Вместо това отново се приближи до кутийката и застана на колене пред нея — поза, която изобщо не му харесваше.

Свали едната ръкавица, опипа земята около устройството, след това отдръпна ръката си. Топло. Горящата престилка беше опърлила част от тревата. Посегна към кутийката, като очакваше да бъде разтресен или обгорен... от което всъщност не се страхуваше най-много, най-много се страхуваше, че отново ще види онези кожени обекти, онези подобия на глави, които се хилеха и съзаклятничеха.

Но нямаше нищо. Нито видения, нито топлина. Сивата кутийка беше хладна на допир, въпреки че с очите си беше видял как метнатата върху нея престилка първо започна да изпуска мехурчета, а после се подпали.

Пурпурната светлинка проблесна. Ръсти гледаше ръката му да не застава пред нея. После хвана устройството отстрани и мислено се сбогува с жена си и децата си, като си представи как им казва, че съжالياва за идиотската си постъпка. Очакваше всеки момент да избухне в пламъци. След като това не се случи, се опита да вдигне кутийката. Въпреки че тя имаше размери на обикновена чиния, не можа да я помръдне. Струваше му се, че е заварена за върха на колона, забита дълбоко в скалистата земя на Нова Англия. Само че нямаше никаква колона. Устройството просто си лежеше върху тревата, затова когато той промуши пръстите си отдолу, те се допряха. Той ги сплете и отново опита да вдигне проклетото нещо. То не помръдна дори милиметър.

Ръсти си помисли: „Хванал съм някакъв извънземен предмет. Машина от друг свят. Дали не зърнах операторите й.“

Тези идеи бяха интелектуално предизвикателство. Направо бяха смайващи, но въпреки това не пораждаха емоции у него, може би защото огромното количество информация го объркваше.

А сега какво? Какво, по дяволите?

Той не знаеше. Но като че ли емоциите му не бяха чак толкова притъпени, защото едва не извика от обзелото го отчаяние. Ако го чуеха, четиримата човека там долу на пътя щяха да си помислят, че е в беда. Кое то всъщност си беше така. Макар че не беше само той.

Докато се изправяше, Ръсти си помисли, че има опасност да падне — краката не го държаха. Топлият застоен въздух покриваше кожата му като слой мазнина. Отправи се към микробуса, бавно заобикаляйки натежалите от плод ябълкови дървета. Беше сигурен само в едно — Големия Джим Рени в никакъв случай не трябваше да разбира за генератора. Не защото щеше да се опита да го разруши, а защото щеше да постави пазачи да го охраняват. За да може да прави каквото си иска. Засега Големия Джим искаше нещата да са такива, каквито са.

Ръсти тъкмо отваряше вратата на микробуса, когато на около два километра северно от Блек Ридж проехтя мощна експлозия. Сякаш Господ се беше навел и беше натиснал спусъка на някаква огромна пушка.

Той извика от изненада и погледна нагоре. Веднага вдигна ръка да предпази очите си, защото над границата между ТР-90 и Честърс

Мил беше изгряло ново слънце. Още един самолет се беше разбил в Купола. Само че този път не ставаше въпрос за мъничък „Сенека V“. От мястото на сблъсъка, който според Ръсти беше станал на 6–7 хиляди метра височина, се издигаха облаци черен дим. Ако черното петно, останало след ракетните удари, беше чаровна бенка на бузата на деня, то това си беше направо кожен тумор. Много опасен тумор.

Ръсти забрави генератора. Забрави четиримата, които го чакаха. Забрави и собствените си деца, заради които преди малко беше рискувал живота си. В продължение на две минути съзнанието му беше изцяло погълнато от черния ужас.

От другата страна на Купола падаха отломки. Смачкан нос на реактивен самолет; след него горящ двигател; след него дъжд от сини седалки, в част от които имаше хора; след тях голямо лъскаво крило, което се люшкеше като лист хартия, подет от въздушно течение; след него опашка, вероятно на „Боинг 767“. Опашката беше тъмнозелена. На нея имаше светлозелен символ. „Детелина“ — помисли си Ръсти.

Детелина, ирландска детелина.

След това корпусът, наподобяващ дефектна стрела, падна на земята и подпали гората.

18.

Експлозията разтърсва града и всички хора излизат навън да гледат. Всички в Честърс Мил излизат да гледат. Стоят пред къщите си, на алеите, на тротоарите, в средата на главната улица. И въпреки че небето на север от Купола е облачно, те вдигат ръце, за да предпазят очите си от ослепителното кълбо, което стоящият на върха на Блек Ридж Ръсти беше оприличил на слънце.

Те, разбира се, виждат какво е това; тези с по-остро зрение дори успяват да прочетат какво пише на корпуса на падащия самолет. Не се е случило нищо свръхестествено, тук и преди са ставали самолетни катастрофи, и то съвсем наскоро (макар и в много по-малък мащаб). Но това ужасява жителите на Честърс Мил толкова много, че те никога няма да го забравят.

Всеки, който се е грижил за неизлечимо болен пациент, ще ви каже, че в един момент отхвърлянето бива изместено от приемането. За повечето жители на Честърс Мил този момент дойде на дваайсет и пети октомври, докато гледаха как над триста човека падат в горите на ТР-90.

По-рано сутринта приблизително петнайсет процента от местните хора носеха сини кърпи на ръцете си, но до края на деня този процент се увеличи на трийсет. На следващия ден процентът щеше да нарасне до петдесет.

Отхвърлянето бива изместено от приемането, приемането поражда зависимост. Всеки, който се е грижил за неизлечимо болен, ще потвърди това. Болните хора имат нужда от някого, който да им носи хапчетата, и от студен сладък сок, с който да ги преглъщат. Те искат някой да маже с мехлем подутите им стави. Те искат някой да им прави компания в дългите нощни часове. Те искат някой да им казва: „Поспи си сега, утре ще си по-добре. Тук съм, така че заспивай. Заспивай, аз ще се погрижа за всичко.“

Заспивай.

19.

Хенри Морисън откара Младши в болницата (момчето вече се беше посъвзело, но продължаваше да дрънка глупости). Туич го сложи на носилка и го отведе някъде. Камък падна от сърцето на полицаия.

Хенри се обади на „Справки“ и откри домашния и служебните телефони на Големия Джим. Никой обаче не вдигаше. Докато автоматът му обясняваше, че мобилният телефон на Рени го няма в списъка, пътническият самолет се взриви. Той изтича навън заедно с всички, които можеха да ходят, и се загледа в новото черно петно, което беше разцъфнало върху невидимата повърхност на Купола. Все още падаха отломки.

Големия Джим беше изключил телефона в офиса, за да може да работи на спокойствие върху двете речи — тази, която щеше да изнесе пред полицаите довчера, и другата утре вечер, когато щеше да говори пред целия град. Той чу експлозията и излезе навън. Първата мисъл, която му мина през главата, беше, че Кокс е заповядал да взривят ядрена бомба. Дяволска ядрена бомба! Ако пробиеше Купола, щеше да разруши всичко!

Близо до него стоеше Ал Тимънс — портиерът на сградата. Ал посочи небето на север, където продължаваха да се издигат облаци дим. На Големия Джим те му заприличаха на пушилка от зенитна артилерия, каквато човек може да види в старите филми за Втората световна война.

— Това беше самолет! — изкрещя Ал. — Голям самолет! Господи! Не са ли разбрали?

Големия Джим се поуспокои и сърцето му престана да блъска като парен чук. Ако е самолет... просто самолет, а не ядрена бомба или ракета...

Мобилният му телефон изчурулика. Той бръкна в джоба на самото си и го извади.

— Питър? Ти ли си?

— Не, господин Рени. Полковник Кокс е.

— Какво направи? — изкрещя Рени. — Какво пък направихте сега, за Бога?

— Нищо. — Кокс вече не звучеше бодро и авторитетно, май се беше пообъркал. — Нямаме нищо общо с това. Това е... задръж за момент.

Рени зачака. Зяпнали от изненада, хората, които бяха наизлезли по главната, се взираха в небето. Рени си помисли, че приличат на овце, облечени в човешки дрехи. Утре вечерта щяха да дойдат в общината и щяха да започнат да питат кога ще се оправят нещата. Мрън-мрън, мрън-мрън, моля те грижи се за нас. И той щеше да се грижи. Не защото искаше, а защото такава беше божията воля.

Кокс започна да обяснява. Сега вече в гласа му се долавяше не само объркване, но и умора. Това сякаш не беше човекът, който се опита да принуди Големия Джим да сдаде поста си. „Така те искам, приятелю — помисли си Рени. — В момента си супер.“

— Според първоначалната ми информация полет 179 на ирландските линии се е ударил в Купола и е експлодирал. Излетял е от Шанън и е трябвало да кацне в Бостън. Два независими източника твърдят, че са видели детелина на опашката, а един от снимачните екипи на Ей Би Си, който е работел близо до карантинната зона в Харлоу, може би... само секунда.

Кокс се забави повече от секунда, повече от минута дори. Пулсът на Големия Джим се беше нормализирал (ако се приеме, че сто и двайсет удара в минута е нормален пулс), но изведнъж отново започна да се ускорява. Сърцето му прескочи един удар. Той се изкашля и удари гърдите си с юмрук. Сърцето му като че ли беше на път да си вземе бележка, но се отказа и реши да се отдаде на аритмията. По челото му изби пот. Денят изведнъж стана изключително ярък.

— Джим? — Ал Тимънс стоеше точно до Рени, но гласът му сякаш идваше от друга вселена. — Добре ли си?

— Добре съм — отговори той. — Стой тук. Може да ми потрябваш.

Кокс отново заговори:

— Самолетът наистина е бил ирландски. Преди малко видях какво са заснели онези от Ей Би Си. Една репортерка взимаше интервю, катастрофата стана точно зад нея. Операторът е уловил всичко.

— Рейтингът им ще скочи до небесата.

— Господин Рени, вярно е, че с вас имаме някои различия, но все пак си позволявам да ви помоля да успокоите избирателите си.

— Просто ми кажи как... — Сърцето му отново изпърха. Дъхът му застина в дробовете. Той отново се удари по гърдите — по-силно от преди — и седна на пейката, която се намираще до тухлената алея, водеща към тротоара. Ал гледаше него, а не черния белег върху Купола; челото му се беше сбърчило. „Тревожи се... и се страхува“ — помисли си Големия Джим. Дори сега, при всичките тези проблеми, той изпита задоволство, че го смятат за незаменим. На овците им трябва овчар.

— Рени? Чуваш ли ме?

— Чувам те. — Сърцето му продължаваше да бие, макар и не както трябва. — Как стана това? Как е възможно? Не предупреждавате ли хората?

— Не сме съвсем категорични, все пак още не е открита черната кутия, но имаме предположение. Предупредили сме всички авиолинии за Купола, но това е обичайният маршрут на 179. Смятаме, че някой е проявил небрежност и не е препрограмирал автопилота. По-късно ще ти предоставя повече информация, но сега най-важното е градът да не изпада в паника.

Само че при определени обстоятелства паниката е полезна. При определени обстоятелства от нея — както и от боевете за храна и палежите — може да бъде извлечена полза.

— Да, страхотна тъпотия, но все пак става въпрос само за инцидент — продължаваше да нарежда Кокс. — Обясни това много хубаво на хората си.

„Ще им обясня каквото искам и те ще ми повярват“ — помисли си Рени.

Сърцето му затрептя като масло в тиган, би известно време почти нормално, а след това отново затрептя. Той прекъсна връзката и прибра телефона си в джоба. После погледна Ал.

— Искам да ме закараш в болницата — каза. Опитваше се да говори спокойно. — Изпитвам известен дискомфорт ето тук.

Ал, който беше от хората със сините кърпи на ръката, се притесни още повече.

— Разбира се, Джим. Поседи малко тук, а аз ще отида да докарам колата. Няма да позволим да ти се случи нещо лошо. Градът има нужда от теб.

„Сякаш не знам“ — каза си Големия Джим и се загледа в голямото черно петно на небето.

— Намери Картър Тибодо и му кажи да ме чака там! Искам да ми е под ръка.

Тъкмо се канеше да даде още инструкции, когато сърцето му спря. За момент пред краката му зейна черна пропаст, вечността го чакаше. Рени изпъшка и се удари по гърдите. Сърцето започна да препуска, а той си помисли: „Не ме предавай сега, имам толкова много работа. Да не си посмяло, мръсниче такова. Да не си посмяло.“

20.

— Какво беше това? — изписка стреснато Нори, а след това сама си отговори: — Самолет, нали? Самолет, пълен с хора. — Тя се разплака.

Момчетата се опитаха да сдържат сълзите си, но не успяха. На Роми също му се доплака.

— Ъ-хъ — измънка той. — Май си права.

Джо се обърна и погледна приближаващия микробус, който започна да се движи по-бързо веднага щом стигна до основата на хребета. Ръсти сякаш гореше от нетърпение да се върне. Когато пристигна и отвори вратата, за да излезе, Джо откри още една причина за тревога — оловната престилка я нямаше.

Евърет не успя да каже нищо, защото мобилният му телефон зазвъня. Той го отвори, погледна номера и прие обаждането. Очакваше да чуе Джини, но не беше тя, а новият — Търстън Маршал.

— Да, какво? Ако става въпрос за самолета, аз видях... — Той се заслуша, смръщи се леко, а след това кимна. — Да, добре. Идвам. Джини или Туич да му дадат два милиграма валиум. Не, по-добре три. И му кажи да се успокои. Знам, че не му е в природата да е спокоен, но му кажи да опита. А на сина му бийте пет милиграма.

Той затвори телефона и погледна към тях.

— И бащата, и синът Рени са в болницата. Джим има сърдечна аритмия. Още преди две години трябваше да му сложат пейсмейкър. Търстън казва, че Младши има симптоми, подобни на тези при глиома. Дано да греша.

Нори погледна Ръсти с насълзените си очи. Беше прегърнала с една ръка Бени Дрейк, който усърдно търкаше бузите си. Когато Джо се приближи, заставайки до нея, тя прегърна и него със свободната си ръка.

— Това е мозъчен тумор, нали? — попита тя. — От лошите?

— Когато става въпрос за млад човек, какъвто е Младши, почти винаги са от лошите.

— Какво намери там горе? — попита Роми.

— И какво стана с престилката ти? — добави Бени.

— Намерих това, което Джо предполагаше, че ще намеря.

— Генераторът! — възкликна Роми. — Докторе, сигурен ли си?

— Да. Никога не съм виждал подобно нещо. Вероятно никой не е виждал подобно нещо.

— От друга планета — прошепна съвсем тихичко Джо. — Знаех си.

Ръсти се вторачи в него.

— Не трябва да казваш на никого. Трябва да си мълчим. Ако те питат, казвай, че не сме открили нищо.

— И на мама ли да не казвам? — попита жално Джо.

Ръсти беше готов да омекне, но после реши, че трябва да е непреклонен. Вече пет човека знаеха тайната, а това си беше сериозна цифра. Но децата заслужаваха да знаят, а пък и Джо Макклаци така и така беше стигнал до правилното заключение.

— И на нея, поне засега.

— Не мога да я излъжа — настоя момчето. — Не се получава. Тя винаги ме усеща.

— Тогава ѝ кажи, че съм те заклел да пазиш тайна и че и за нея самата така ще е по-добре. Ако настоява, накарай я да ми се обади. Хайде, трябва да се връщам в болницата. Роми, ти карай. Мен още ме друсат нервите.

— Няма ли да...

— Всичко ще ти разкажа по пътя. Нищо чудно дори да успеем да измислим какво да правим с това проклето нещо.

21.

Един час след като боингът се разби в Купола, Роуз Туичъл влезе в полицейския участък на Честърс Мил, носейки една покрита със салфетка чиния. Стейси Могин, която седеше зад бюрото, изглеждаше също толкова изморена и разстроена, колкото и Роуз.

— Какво е това? — попита Стейси.

— Обяд. За готвача ми. Два сандвича с бекон.

— Роуз, нямам право да пускам никого долу.

Мел Сиърлс разказваше на двама от новите за автошоуто, което беше гледал миналата пролет в Портланд. Той се огледа и каза:

— Аз ще му ги занеса, госпожо Туичъл.

— Не, няма — отвърна тя.

Мел я изгледа изненадано. Изглеждаше леко обиден. Винаги беше харесвал Роуз и си мислеше, че и тя го харесва.

— Страх ме е да не изтървеш чинията — каза му. Истината обаче не беше точно такава; истината беше, че тя изобщо не му вярваше. — Гледала съм те как играеш футбол, Мелвин.

— Е, стига де, не съм чак толкова непохватен.

— А и искам да се уверя, че той е добре.

— Никой не трябва да го посещава — каза Мел. — Така заповяда началник Рандолф, а на него лично му е заповядал съветник Рени.

— Е, аз слизам долу. Можеш да използваш палката си срещу мен, но ако го направиш, никога повече няма да ти приготвям любимите ти гофрети с ягоди — от онези мекичките по средата. — Тя се огледа наоколо и подсмръкна. — Освен това никоя от гореспоменатите особи не е тук в момента. Или бъркам нещо?

Мел се поколеба дали да не се направи на важен за пред „зайците“, но в крайна сметка се отказа. Той наистина харесваше Роуз. Харесваше и гофретите ѝ, особено когато бяха мекички. Подръпна колана си и каза:

— Става. Но ще дойда с теб, като преди това ще погледна какво има под салфетката.

Тя вдигна салфетката. Отдолу имаше два сандвича с бекон и бележка, написана на гърба на бланка с логото на закусвалнята. Посланието гласеше: „Бъди силен. Ние вярваме в теб.“

Мел взе бележката, смачка я и я запрати към кошчето за боклук. Не успя да го уцели, но един от новите полицаи притича и се погрижи за чистотата в помещението.

— Хайде. — Той взе единия от сандвичите и отхапа голяма хапка, пояснявайки: — И без това няма да може да изяде всичко.

Роуз си замълча, но за момент много ѝ се прииска да го удари с чинията по главата.

Когато стигнаха до средата на долния коридор, Мел каза:

— Вие сте дотук, госпожо Туичъл. Аз ще му дам сандвичите.

Тя му подаде чинията и се намръщи. Мел коленичи, пъкна чинията между решетките и тържествено обяви:

— Обядът ви е сервиран, мосю.

Барби не му обърна никакво внимание. Той гледаше Роуз.

— Благодаря ти. Ако обаче ги е приготвил Ансън, нищо чудно да си върна думите назад след първата хапка.

— Аз ги приготвих — увери го тя. — Барби, защо са те били? Да не би да си се опитал да избягаш? Изглеждаш ужасно.

— Не се опитах да избягам, а оказах съпротива при арестуването. Нали така, Мел?

— Ако не престанеш да умничиш, ще вляза вътре и ще ти взема сандвичите.

— Ами опитай — предизвика го Барби. — Бихме могли да се поборим за тях.

След като видя, че Мел не проявява желание да влезе в килията, той отново насочи вниманието си към Роуз. — Самолет ли беше? Реших, че е самолет. И то голям.

— По Ей Би Си казаха, че е катастрофирал боинг на ирландските линии. Пълен с пътници.

— Предполагам, че е летял за Бостън или Ню Йорк и че някой „умник“ е забравил да препрограмира автопилота.

— Не зная. Нищо не са споменавали по този въпрос.

— Хайде. — Мел се приближи и хвана Роуз за ръката. — Стига сте си гукали. Тръгвай, че иначе може да си навлека неприятности.

— Добре ли си? — попита Роуз Барби, пренебрегвайки (поне за момента) командата, която беше получила.

— Да — отговори Барби. — А ти? Сдобри ли се вече с Джаки Уетингтън?

„Какъв ли е правилният отговор?“ — помисли си Роуз. Тя нямаше никакви проблеми с Джаки. Тогава ѝ се стори, че Барби поклати леко глава.

— Не още — каза предпазливо тя.

— А трябва. Кажи ѝ да престане да се държи като кучка.

— Сякаш не е — промърмори Мел и стисна здраво ръката на Роуз. — Хайде, не ме карай да те влача.

— Кажи ѝ, че те смятам за сваятна — провикна се Барби, докато тя се качваше по стълбите, следвана от Мел. — Не може вечно да не си говорите. И благодаря за сандвичите.

„Кажи ѝ, че те смятам за сваятна.“

Роуз беше почти сигурна, че това е посланието. Не смяташе, че Мел го е схванал — той винаги се беше славил с тъпотата си, а и очевидно след появяването на Купола в главата му не се беше налял повече мозък. Вероятно затова Барби пое риск.

Тя си каза, че трябва веднага да намери Джаки и да ѝ предаде посланието: „Барби ме смята за сваятна. Искат двете с теб да си поговорим.“

— Благодаря ти, Мел — рече, когато се качиха горе. — Беше много мил.

Той се огледа, видя, че шефовете му ги няма, и се поотпусна.

— Няма проблеми, но не си мисли, че пак ще те пусна да му носиш храна. — Замисли се за момент и каза философски: — Предполагам, че Барби заслужава добро отношение. Защото другата седмица по това време ще е подгрят като сандвичите, които ти му направи.

„Ще видим“ — помисли си Роуз.

22.

Анди Сандърс и Готвача стояха до склада на Радиото на Исус и пушеха кристали. Точно пред тях, на поляната, на която стърчеше радиоантената, имаше пресен гроб и кръст, направен от летви от щайга. Под купчината пръст лежеше Сами Буши — мъчителка на кукли, жертва на изнасилване и майка на Литъл Уолтър. Готвача каза, че смята да сложи по-хубав кръст (щял да го открадне от гробището край Честър Понд), ако намери свободно време. Само че напоследък времето не му достигаше.

Той вдигна дистанционното, сякаш за да покаже колко е зает.

Анди съжаляваше за Сами, точно както съжаляваше и за Клодет и Дуди, но мъката му беше вече кротка, скътана внимателно в собствения си купол. Той я виждаше, усещаше присъствието ѝ, но не се потапяше в нея. Кое то беше хубаво. Опита се да обясни това на Готвача Буши, само че се оплете, защото материята беше много сложна. Готвача закима и подаде голямата стъклена лула на Анди. На нея беше гравирани надписа: **„ТЪРГОВИЯТА С ТАКИВА ПРЕДМЕТИ Е НЕЗАКОННА.“**

— Хубаво, нали? — попита Буши.

— Да! — отговори Сандърс.

Известно време те обсъждаха двете основни за наркоманите теми — колко е хубаво това нещо и колко е лошо, че го пушат. Както си говореха, някъде на север избухна голяма експлозия. Анди вдигна ръка, за да предпази насълзените си от дима очи. Изтърва лулата, но Готвача успя да я спаси.

— Леле, това беше самолет! — Анди се опита да стане, но краката му, въпреки че бяха заредени с енергия, отказаха да го послушат. Той пак се отпусна на земята.

— Не, Сандърс — възрази Буши и си дръпна лекичко. Като го гледаше как е приседнал със свити колене, Анди си помисли, че прилича на индианец с лула на мира.

На стената на близката барака бяха подпрени четири автомата АК-47 — руско производство, но внесени от Китай (голяма част от

стоките в склада и дваха оттам), а до тях имаше пет кашона амуниции и кутия гранати РГД-5. Готвача беше обяснил, че РГД означава „разкарай го далеч“.

Буши взе един от автоматите и го положи върху коленете си.

— Това не беше самолет — каза на висок глас.

— Не? А какво тогава?

— Божии знак. — Готвача погледна надписа, с който беше „облагородил“ стената на склада — два доста свободно интерпретирани цитата от Откровението на Йоан и набиващото се на очи число 31. След това се вторачи в Анди. Облаците дим на север вече започваха да се разпръскват. Под тях, от мястото, на което беше паднал самолетът, се издигаше дим. — Объркал съм датата — каза мрачно. — Хелюин ще подрани тази година. Ще дойде утре или вдругиден или по-вдругиден.

— Или по-по-вдругиден — вметна услужливо Анди.

— Може би, но смятам, че ще е по-скоро. Сандърс!

— Да, Готвачо!

— Взemi един от автоматите. Ти вече си в Божията армия. Ти си християнски боец. Повече няма да лижеш задника на онзи вероотстъпник.

Анди взе един от автоматите и го сложи върху бедрата си. Тежестта и топлината на оръжието породиха у него приятни усещания. Той провери дали предпазителят не е свален. Не беше.

— За кой вероотстъпник говориш, Готвачо?

Буши го изгледа презрително, но с охота му подаде лулата, когато той посегна към нея. Имаше достатъчно и за двамата, щеше да им стигне до края, а и той вече се виждаше.

— Рени. За този вероотстъпник говоря.

— Той ми е приятел, но да, понякога се държи гадно. Това наистина е много добро.

— Така е — измънка унило Готвача и взе стъкленото приспособление, което Анди вече възприемаше като лула на мира. — Това са най-дългите от най-дългите кристали, съвършено чист продукт, а освен това са какво, Сандърс?

— Лекарство против меланхолия! — отбеляза „находчиво“ той.

— А онова какво е? — Сочеше новото черно петно, появило се върху Купола.

— Знак! Божи знак!

— Да — потвърди доволно Готвача. — Точно така. Ние вървим по стъпките на Бог, Сандърс. Знаеш ли какво е станало, когато Бог счупил седмия печат? Чел ли си Откровението?

Анди си спомни, че преди много години на един детски лагер беше чул някой да разправя, че ангелите излизали от седмия печат като клоуни от малка циркаджийска кола, но не му се искаше да представя нещата по такъв начин. Готвача можеше да го сметне за богохулствен. Така че той просто поклати глава.

— Предполагам, че не си — каза Готвача. — Може и да си слушал проповеди в църквата, но проповедите са едно, а образованието — съвсем друго. Проповедите не захранват добре въображението. Разбираш ли какво ти говоря?

Анди разбираше само, че иска пак да си дръпне, но въпреки това кимна.

— От седмия печат излезли седем ангела със седем тръби. Всеки път, когато някой от тях надуел тръбата си, напаст върхлитала земята. Ето, дръпни си, ще ти помогне да се концентрираш.

От колко време пушеха? Вероятно от няколко часа. Наистина ли бяха видели самолетна катастрофа? Анди вече не беше съвсем сигурен. Всичко му се виждаше нереалистично. Помисли си, че трябва да подремне малко. Но пък, от друга страна, му беше изключително приятно да се друса и образова в компанията на Готвача.

— За малко да се самоубия, но Бог ме спаси — обясни на Готвача. Очите му се бяха насълзили от умиление.

— Да, да, това е очевидно. Но някои други неща не са толкова очевидни. Така че слушай!

— Слушам.

— Първият ангел надул тръбата и земята била заляна от кръв. Вторият ангел надул тръбата и огнена планина се стоварила в морето. Това са вашите вулкани.

— Да! — изкрещя Анди и без да иска натисна спусъка на лежащия в скута му автомат.

— Трябва да внимаваш — предупреди го Буши. — Ако предпазителят не беше вдигнат, щеше да ми направиш оная работа на кайма. Я си дръпни пак. — Подаде стъклената лула на Анди. Той леко се стресна, защото не си спомняше да му я е давал. А колко ли беше

часът? Слънцето вече започваше да се снишава на запад. Вече беше следобед, но как беше възможно? Не беше гладен, а той винаги огладняваше на обяд.

— Сега ме слушай внимателно, Сандърс, защото това е най-важната част. — Готвача можеше да цитира по памет, защото след като се беше преместил да живее в сградата на радиостанцията, беше започнал да проучва задълбочено Откровението. Толкова се беше вманиачил в него, че го четеше по цели нощи. — А когато третият ангел надул тръбата, от небето паднала огромна звезда! Звезда, светеца като лампа!

— Ние видяхме това преди малко!

Готвача кимна. Беше се вторачил в черното петно, което се беше появило след катастрофата на боинга на ирландските въздушни линии.

— Името на звездата е Уормууд. Много хора се озлобили и затова умрели. Ти озлобил ли си се, Сандърс?

— Не! — увери го той.

— Не. Ние сме кротки. Но звездата Уормууд падна от небето, а това означава, че ще дойдат зли хора. Така ми каза Господ, Сандърс, а Господ не се будалка. Ще видиш, че говоря истината. Те ще се опитат да ни отнемат всичко. Рени и подлите му приятелчета.

— Няма да успеят! — изкрещя Анди. Внезапно започна да го тресе страшна параноя. Те може би вече бяха тук! Подлите му приятелчета се промъкваха през гората! Подлите му приятелчета караха камионите си по Битч Роуд! Под влияние на Готвача вече дори започваше да разбира мотивите на Рени. Той се опитваше да скрие доказателствата.

— Готвачо! — Сграбчи новия си приятел за рамото.

— По-кратко, Сандърс. Боли.

Той поотпусна хватката си.

— Големия Джим вече е споменавал, че иска да разкара бутилките с пропан, това е първата стъпка!

Буши кимна.

— Вече идваха веднъж. Взеха две бутилки. Аз им позволих. — Замълча за момент и потупа кутията с гранатите. — Това ще им е за последно. Съгласен ли си?

Анди се замисли за купищата наркотици, складирани в сградата, до които бяха седнали, и даде отговора, който Готвача очакваше.

— Братко мой — каза и го прегърна.

Буши беше потен и миришеше лошо, но въпреки това го прегръщаше ентузиазирано. По бузите му, които за пръв път от повече от двайсет години беше пропуснал да избърсне в делничен ден, се търкалях сълзи. Прекрасно. Това беше направо... Направо...

Братска връзка!

— Братко мой! — проплака Анди в ухото на Готвача. Той го бутна назад и мрачно го изгледа.

— Ние сме агенти на Господ — каза. А Анди Сандърс, който вече си нямаше никого освен този кльощав пророк възкликна:

— Амин!

23.

Джаки завари Ърни Калвърт да плеви градината зад къщата си. Въпреки това, което беше казала на Пайпър, тя се притесняваше малко от срещата с него, но тревогите ѝ бързо се разсеяха. Той я стисна за раменете с изненадващо силните си за такъв нисичък и пълен човек ръце. Очите му сияеха.

— Благодаря на Господ, че някой е разбрал какви ги върши онзи празнодумец! — Той пусна раменете ѝ. — Извинявай. Изцапах ти блузата.

— Няма нищо.

— Той е опасен, полицай Уетингтън. Знаеш това, нали?

— Да.

— И умен. Организира онази битка в супермаркета така, както терорист би организирал бомбен атентат.

— По този въпрос нямам никакви съмнения.

— Но е и тъп. Умен и тъп — опасна комбинация. Така можеш да накараш хората да те следват. Да те следват чак до ада. Знаеш ли кой е Джим Джоунс?

— Да. Той е накарал последователите си да пият отрова. Значи ще дойдеш на срещата?

— Разбира се. И ще си държа езика зад зъбите. Освен ако не искаш да поговоря с Лиза Джеймисън. С удоволствие бих го направил.

Джаки не можа да му отговори, защото мобилният ѝ телефон зазвъня. Беше личният, беше върнала служебния заедно със значката и пистолета.

— Здравейте, Джаки е на телефона.

— *Mihi portatote vulneratos*, сержант Уетингтън — чу непознат глас.

Мотото на поделението във Вюрцбург — „докарайте ни вашите ранени“. Джаки отговори, без да се замисля:

— На носилки, с патерици или в торби, и състоянието им бързо ще се подобри. Кой се обажда?

— Полковник Джеймс Кокс, сержант.

Тя сложи ръка на телефона.

— Ще ме извиниш ли за минутка, Ърни?

Той кимна и отново се захвана с градинската си работа. Джакки отиде до оградата.

— С какво мога да ви бъда полезна, полковник? Впрочем, тази линия сигурна ли е?

— Сержант, ако вашият човек Рени може да подслушва разговорите по мобилни телефони, тогава здраво сме го закъсали.

— Той не е мой човек.

— Това е добре.

— Вече не служа в армията. Дори започвам да забравям военната болница.

— Е, не сте съвсем права. Върната сте на служба по заповед на президента на Съединените щати. Добре дошли.

— Сър, чудя се дали трябва да кажа „благодаря“ или „майната ви“.

Кокс насила се засмя.

— Джак Рийчър ви поздравява.

— От него ли взехте номера ми?

— И номера, и препоръката. Препоръките на Рийчър са ценни. Питайте с какво можете да ми бъдете полезна. С две неща. Първо, измъкнете Дейл Барбара от кашата, в която са го забъркали. Или смятате, че е виновен?

— Не, сър. Сигурна съм, че е невинен. Сигурни сме, че е невинен. Не съм сама.

— Добре. Много добре. — Гласът му изведнъж стана по-бодър. — Второ, трябва да смачкате фасона на онова копеле Рени.

— С това ще се заеме Барби. Ако... линията наистина ли е сигурна?

— Сигурна е.

— Ако успеем да го измъкнем.

— Вече работите по въпроса, така ли?

— Да, сър.

— Чудесно. С колко „кафяви ризи“ разполага Рени.

— Засега около трийсет, но продължава да назначава още. Тук в Мил те носят сини ризи, но все пак разбрах какво имате предвид. Не го подценявайте, полковник. Вече е сложил в джоба си почти целия град.

Ще се опитаме да освободим Барби, а вие се молете да успеем, защото сама няма да мога да се справя с Големия Джим. Свалянето на диктатори без външна помощ не влиза в длъжностната ми характеристика. А и вече не служа в полицията в Мил. Рени ми би шута.

— Осведомявайте ме когато и както можете. След като освободите Барбара, той ще ръководи съпротивителното движение. Да видим кой на кого ще бие шута накрая.

— Сър, иска ви се да сте тук, нали?

— Копнея за това с цялото си сърце. — Никакво колебание. — За половин ден ще му обърна каручката.

Джаки се усъмни в това, защото знаеше, че под Купола е различно. Външните не можеха да разберат. Под Купола дори времето течеше по различен начин. Преди пет дена всичко беше нормално, а сега...

— Още нещо — каза полковник Кокс. — Отдели малко време и погледай телевизия. Вдигаме нивото, за да отровим живота на Рени.

Джаки каза „дочуване“ и прекъсна връзката. След това се върна при Ърни.

— Имаш ли генератор? — попита.

— Скапа се миналата вечер — отвърна кисело той.

— Хайде да отидем някъде, където има ток. Моят приятел казва, че трябва да гледаме новините.

Те се отправиха към „Дивата роза“. По пътя срещнаха Джулия Шамуей, която се съгласи да тръгне с тях.

СМАЗАН

1.

Роуз смяташе да отвори „Дивата роза“ в пет часа следобед и да предложи на клиентите лека вечеря. Докато приготвяше картофената салата, хвърляйки по едно око към телевизора над бара, някой почука на вратата. Отвън стояха Джаки Уетингтън, Ърни Калвърт и Джулия Шамуей. Тя прекоси празния салон, бършейки ръцете си в престилката, и отключи вратата. Коргито Хорас, което пристъпваше от крак на крак зад Джулия, беше наострило уши и се плезеше смешно. Роуз се увери, че табелката „Затворено“ си е на мястото, след това заключи вратата зад посетителите си.

— Благодаря — каза Джаки.

— Няма защо — отговори Роуз. — Аз и без това исках да се видим.

— Дойдохме да погледаме телевизия — обясни Джаки. — Бях у Ърни, а по пътя за насам срещнахме Джулия. Тя седеше на тротоара и съзерцаваше с празен поглед останките от къщата си.

— Нищо не съм съзерцавала — отговори Джулия. — Двамата с Хорас мислехме как да издадем вестник след градската среща. Малък ще е, вероятно само две страници, но ще го има. Твърдо съм решила.

Роуз се загледа в телевизора. Пред камерата стоеше млада жена, която обясняваше нещо. Най-отдолу на екрана пишеше: „По-рано днес“. Изведнъж се чу силен гръм и на небето се появи огнено кълбо. Репортерката подскочи, изпищя и се обърна назад. Операторът веднага даде в близък план падащите отломки.

— Само повтарят тези кадри — каза Роуз. — Ако не сте ги гледали, гледайте ги. Джаки, видях Барби към обяд. Отидох да му занеса храна и те ме пуснаха при него. Мелвин Сиърлс ме следеше зорко.

— Извадила си късмет — каза Джаки.

— Как е той? — попита Джулия. — Добре ли е?

— Понатупали са го, но не е пострадал сериозно. Той каза... май ще трябва да поговорим насаме, Джаки.

— Каквото и да е, можеш да го кажеш пред Ърни и Джулия.

Роуз се поколеба, но само за момент. Ако не вярваше на Ърни Калвърт и Джулия Шамуей, тогава на кого изобщо можеше да се довери.

— Каза, че трябва да си поговорим. Да се сдобрим, сякаш сме се карали. Каза и че те смята за сваятна.

Джаки се обърна към Ърни и Джулия. На Роуз ѝ се стори, че въпросът е получил своя отговор.

— Щом Барби казва така, значи е така — рече Джаки, а Ърни закима усърдно с глава. — Скъпа, тази вечер планираме да проведем една среща. В къщата на Пайпър. Това е нещо като тайна.

— Не е нещо като тайна, а си е *направо* тайна — намеси се Джулия. — А като се има предвид какво става в нашия град, по-добре е тайната да не бъде разкривана.

— Ако става въпрос за това, което си мисля, подкрепям ви изцяло. — След това Роуз тихичко добави: — Но Ансън не. Той носи синя кърпа на ръката си.

Точно тогава на екрана се появи надпис: „Си Ен Ен Извънредни новини“ и зазвуча дразнещата мелодия (взета сякаш от някой нискобюджетен филм на ужасите), която винаги предшества репортажите, свързани с Купола. Роуз предположи, че на екрана ще „цъфне“ Андерсън Купър или нейният любим Улфи (щабквартирата им сега беше в Касъл Рок), но сбърка. Появи се Барбара Стар — кореспондентката от Пентагона. Тя стоеше до армейския палатков лагер в Харлоу.

— Дон, Кира... полковник Джеймс О. Кокс — човекът от Пентагона, който се занимава с мистериозния Купол, появил се миналата събота — ще говори пред медиите за втори път, едва за втори път от началото на кризата. Темата беше обявена преди малко и аз съм сигурна, че тя ще заинтересува десетките хиляди американци, чиито близки и роднини са блокирани в Честърс Мил. Беше ни казано... — Тя се заслуша в слушалките си и обяви: — Полковник Кокс.

Четиримата насядаха край бара и се загледаха в телевизора. Камерата вече показваше вътрешността на някаква голяма палатка. Четирийсетина репортери се бяха настанили на сгъваеми столове, а други техни колеги стояха прави отзад. Чуваше се оживен разговор. В единия край на палатката беше издигната импровизирана сцена. На нея

имаше отрупана с микрофони маса, от двете страни на която бяха опънати американски знамена. Отзад беше поставен бял екран.

— Доста професионално, като се има предвид, че е направено набързо — подметна Ърни.

— О, мисля, че всичко е старателно подготвено — отвърна Джаци. Тя си припомни разговора с Кокс. Полковникът беше казал: „Вдигаме нивото, за да отровим живота на Рени.“

Платницето, което покриваше входа, се повдигна и нисък мускулист човек с посивяла коса изприпка до импровизираната сцена. Никой не си беше направил труда да сложи стълба или поне щайга, която да изпълнява ролята на стълба, но човекът не срещна никакви проблеми, скочи пъргаво горе, без дори да забавя крачка. Беше облечен в бойна униформа с цвят каки, по която не се виждаха медали. Върху ризата му имаше етикетче: „полк. Д. Кокс“. В ръцете му нямаше листове. Репортерите веднага замлъкнаха и Кокс им се усмихна.

— Този човек непрекъснато трябва да дава пресконференции — каза Джулия. — Добре изглежда.

— Тихо, Джулия — смъмри я Роуз.

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте тук — започна Кокс. — Ще бъда кратък, а когато приключа, ще отговоря на няколко въпроса. Ситуацията с Честърс Мил и силовото поле, което всички ние наричаме Купола, е следната: градът все още е отрязан от външния свят, не знаем какво е довело до това положение и засега не успяваме да пробием преградата. Ако успеем, веднага ще бъдете информирани. Най-добрите учени в Америка, всъщност най-добрите в света, се занимават с проблема. Разглеждаме различни възможности. Не ме питайте за тях, защото няма да получите отговор, поне засега.

Репортерите започнаха да мърморят недоволено. Кокс не се трогна. В долната част на екрана се появи нов надпис: „Военните отказват да коментират“. Когато мърморенето утихна, Кокс продължи:

— Както знаете, ние отцепихме района около Купола — първоначално пояс, широк два километра, който в неделя бе разширен до четири, а във вторник — до осем. За това има много причини, най-важната от които е, че Купола е опасен за хора с електронни импланти, като пейсмейкъри например. Втората основна причина е, че полето, генериращо Купола, би могло да оказва вредни ефекти, които се проявяват в по-късен период.

— За радиация ли говорите, полковник? — провикна се някой.

Кокс изгледа смразяващо репортера (за радост на Роуз не беше Улфи, а онова оплешивяващо плямпало от „Фокс Нюз“), а когато прецени, че той си е взел поука, продължи да говори:

— Вярваме, че вредни ефекти няма, поне в краткосрочен план, затова решихме в петък два̀сет и седми октомври, тоест вдругиден, да организираме свиждане до Купола.

Заваляха въпроси. След като аудиторията притихна, полковникът извади от близкия шкаф дистанционно и започна да натиска копчетата му. На белия екран се появи изображение с висока резолюция (Джулия веднага разбра, че това нещо не е свалено от Гугъл). На него се виждаха Мил и намиращите се южно от него Мотън и Касъл Рок. Кокс остави дистанционното настрана и извади лазерна показалка.

В долната част на екрана вече пишеше: „В петък оргънизират свиждане край Купола“. Джулия се усмихна. Тези от Си Ен Ен така се бяха шашнали, че бяха забравили да пуснат проверка за правопис.

— Смятаме, че можем да приемем и настаним хиляда и двеста посетители — каза бодро Кокс. — Ще бъдат допускани само близки роднини, поне този път... всички ние се молим да няма следващ път. Сборните пунктове ще бъдат тук — в панаирния център на Касъл Рок и тук — до магистралата за Оксфорд. — Той посочи местоположението им. — На всеки от двата пункта ще чакат дванайсет автобуса. Те ще бъдат осигурени от ръководствата на училищата в района, които са отменили занятията в този ден, за да ни помогнат. Благодаря им много за помощта. Два̀сет и петият автобус ще превози представителите на медиите, които трябва да чакат пред „Шайнърс Бейт“ и „Такъл“ в Мотън. — Той добави сухо: — Сигурен съм, че повечето от вас знаят къде е „Шайнърс“, там е един от най-големите магазини за алкохол. Предвиден е също така и един, повтарям *един*, камион за видеотехника. Ще се наложи да работите съвместно, дами и господа; медията, която ще отрази събитието, ще бъде избрана на лотариен принцип.

Журналистите започнаха да роптаят, но бързо се укротиха.

— Автобусът за журналисти е с четирийсет и осем места, а тук очевидно има стотици представители на медиите от цял свят...

— Хиляди! — провикна се един сивокос мъж и в палатката избухна бурен смях.

— Да, да, все пак е хубаво да има забавления — каза горчиво Ърни Калвърт.

Кокс се подсмихна.

— Приемам корекцията, господин Грегъри. Местата ще бъдат разпределени съобразно броя на новинарските компании, които ще трябва да излъчат своите представители.

— Си Ен Ен трябва да пратят Улфи, само това мога да кажа — обяви Роуз.

Репортерите разговаряха оживено.

— Мога ли да продължа? — попита Кокс. — Преди това бих искал да ви помоля да престанете да изпращате текстови съобщения.

— Охо — каза Джаки. — Харесвам властните мъже.

— Предполагам разбирате, че светът не се върти около вас. Щяхте ли да се държите така, ако беше станало земетресение и под развалините имаше затрупани хора?

Настана мълчание. Репортерите мълчаха като четвъртокласници, чийто преподавател е избухнал заради непристойното им поведение. „Наистина е властен“ — помисли си Джулия и за момент много ѝ се прииска той да се озове под Купола и да поеме нещата в свои ръце. Искаше, но беше невъзможно. Това да не беше концерт по желание.

— Вашата работа, дами и господа, се състои в две неща: да разпространите информация за свиждането и да направите така, че то да мине гладко.

Онези от Си Ен Ен смениха надписа. На екрана вече пишеше: „Медиите ще помагат в деня за свиждъне“.

— Не бихме желали към Западен Мейн да се отправят тълпи хора. В района вече има поне десет хиляди роднини на онези, които са блокирани под Купола. Хотелите, мотелите и къмпингите са претъпкани до пръсване. Роднините, които се намират в други части на страната, трябва да осъзнаят, че е безсмислено да бият път дотук. Трябва да разберат, че ще бъдат връщани на контролно-пропускателните пунктове тук, тук, тук и тук. — Той посочи Луистън, Обърн, Норт Уиндам и Конуей.

— Роднините, които в момента са в района, трябва да се регистрират в един от двата пункта — панаирния център и магистралата за Оксфорд. Не тръгвайте веднага натам, безсмислено е. Това няма да прилича на масова разпродажба в супермаркет, така че е

без значение дали ще дойдете пръв или последен. Посетителите ще бъдат избрани чрез лотария. Кандидатите трябва да представят две снимки. Ще се опитаме да дадем предимство на онези, които имат двама или повече роднини в Мил, но не гарантираме нищо. И едно предупреждение: ако опитате да се качите на някой от автобусите без разрешително или с фалшиво разрешително, с други думи, ако създавате пречки на операцията, отивате в затвора. Не се шегувам.

— Качването в автобусите ще започне в осем сутринта. Ако то протече нормално, ще можете да прекарате най-малко четири часа с любимите си хора. Възникнат ли проблеми, времето за свиждане намалява. Автобусите ще напуснат границата с Купола в пет следобед.

— Къде точно ще се проведе свиждането? — провикна се една жена.

— Тъкмо се канех да ви кажа, Андрея. — Кокс взе дистанционното и показа от близък план шосе 119. Джаки познаваше добре района, там някъде едва не си беше разбила носа в Купола. Тя виждаше къщата на Динсмор, стопанските постройките и мандрата.

— Откъм страната на Мотън има битпазар. — Той посочи мястото. — Автобусите ще паркират тук. Посетителите ще слязат от тях и ще отидат пеша до Купола. От двете страни има предостатъчно място за хората. Извозили сме разбитата техника.

— Ще позволите ли на посетителите да отидат съвсем близо до Купола? — попита един репортер.

Кокс погледна камерата, сякаш искаше да се обърне директно към потенциалните посетители. Роуз се опита да си представи какви са надеждите и страховете на всички онези хора, които сега гледаха телевизия в хотелските стаи и баровете. Самата тя таеше в сърцето си много надежди и стракове.

— Посетителите ще могат да се приближат на два метра от Купола — обясни полковникът. — Предполагаме, че тази дистанция е безопасна, повтарям, предполагаме. Тук не става въпрос за увеселителен парк, на който са направени стотици тестове за сигурност. Хората с електронни импланти не трябва да се приближават. Отговорността си е тяхна, не можем да проверим гърдите на всички. Освен това посетителите трябва да оставят в автобусите всички електронни устройства, които носят със себе си — айподи, мобилни телефони, компютри и др. Репортерите, използващи

микрофони и камери, ще бъдат държани на разстояние. Пространството до Купола е за посетителите, трябва да ги оставите да поговорят на спокойствие с близките си. Нещата ще се получат, ако ни помогнете. Помогнете ни да го направим, нали така казваха в „Стар Трек“. — Той свали лазерната показалка. — Сега ще отговоря на няколко въпроса. Само на няколко. Господин Блитцър.

Лицето на Роуз засия. Тя вдигна наздравица с чашата с кафе.

— Изглеждаш добре, Улфи! Позволявам ти да ядеш бисквити в леглото ми. Винаги, когато искаш.

— Полковник Кокс, ще организирате ли пресконференция с властите в града? Разбрахме, че Джеймс Рени — вторият градски съветник, е поел управлението. Какво ще кажете по този въпрос?

— Опитваме се да организираме пресконференция с господин Рени и с други представители на местната власт. Тя ще започне по обяд, ако всичко върви по план.

Репортерите приеха това изявление с аплодисменти. От всичко на света те обичаха най-много пресконференциите, само креватните забегки на известните политици можеха да се сравняват с тях.

Кокс каза:

— Пресконференцията ще се проведе на пътя, местните представители ще са от едната страна, а вие, дами и господа — от другата.

Репортерите започнаха да говорят развълнувано. Харесваше им, че ще имат възможност да видят управата на града.

Кокс посочи един мъж.

— Господин Холт.

Лестър Холт от Ен Би Си скочи на крака.

— Сигурен ли сте, че господин Рени ще присъства? Питам, защото излезе информация, че той е извършвал финансови нарушения и че щатският прокурор е разследвал делата му.

— Тази информация ми е известна — отговори Кокс. — В момента не мога да я коментирам, но господин Рени вероятно ще пожелае да каже нещо по въпроса. — Той замълча и се подсмихна. — Надявам се, че ще пожелае.

— Рита Брейвър, полковник Кокс, Си Би Ес. Вярно ли е, че Дейл Барбара — човекът, който искахте да управлява града до

приключването на кризата — е арестуван за убийство? Вярно ли е, че полицията в Честърс Мил го смята за сериен убиец?

Настана гробовно мълчание, журналистите чакаха отговора. Четиримата човека, които седяха на бара в „Дивата роза“, също чакаха отговора.

— Вярно е — отговори Кокс. Репортерите започнаха да шушукат. — Засега не знаем какви точно са обвиненията и дали има някакви доказателства. Разполагаме само със слуховете, с които несъмнено и вие, дами и господа, разполагате. Дейл Барбара е носител на държавни отличия. Досега никога не е бил арестуван. Познавам го много добре и затова си позволих да го препоръчам на президента на Съединените щати. Засега нямам причини да мисля, че съм сгрешил в преценката си.

— Рей Суарес, полковник, Пи Би Ес. Смятате ли, че лейтенант Барбара, сега вече полковник, е арестуван по политически причини? Дали Джеймс Рени не се опитва да му попречи да заеме поста, на който е назначен от президента?

Джулия разбра каква е целта на втората част от шоуто. Кокс искаше медиите да са „Гласът на Америка“, а те са хората зад Берлинската стена. Тя изпадна във възторг.

— Ако градският съветник Рени дойде в петък, господин Суарес, непременно му задайте този въпрос. — Кокс изглеждаше изключително спокоен. — Дами и господа, това е всичко от мен.

Той бързо слезе от сцената и се измъкна, преди репортерите да започнат да му задават още въпроси.

— Майчице — измърмори Ърни.

— Добре, добре — каза Джаки.

Роуз изключи телевизора. Изглеждаше възбудена, пълна с енергия.

— По кое време е тази среща? Хареса ми всичко, което каза полковник Кокс, но пък сега на Барби може съвсем да му се стъжни животът.

2.

Барби научи за пресконференцията на Кокс от Мануел Ортега. Ортега, който преди работеше при Олдън Динсмор, сега беше полицай и носеше синя риза, тенекиена значка, направена сякаш от самия него, и четирийсет и петкалибров пистолет. Беше смъкнал колана си доста надолу, явно искаше да прилича на гангстер. Този кротък (поне такава впечатление си беше изградил Барби) човек с изтъняваща коса и вечно зачервено от слънцето лице обичаше да си поръчва закуска за вечеря (палачинки, бекон и пържени яйца) и да говори за крави (така и не беше успял да убеди Динсмор да купи от любимата му порода „Гелъуей“). Името му лъжеше — той беше янки до мозъка на костите си и притежаваше типичното за янките суховато чувство за хумор. Барби винаги го беше харесвал. Но сега пред килията стоеше друг Мануел, сега пред килията стоеше непознат човек в много лошо настроение. Той закрещя, обяснявайки разпалено какво е станало. От устата му хвърчаха пръски слюнка, лицето му беше придобило цвят на презрял домати.

— Изобщо не споменаха за идентификационните плочки, които намерихме в ръката на бедното момиче! Нито думичка! А след това копелето започна да плюе Джим Рени, на чиито рамене се крепи целият град. Целият!

— По-спокойно, Мануел — посъветва го Барби.

— За теб съм полицай Ортега, мръсничко!

— Добре. Полицай Ортега. — Барби седеше на леглото и си мислеше колко малко му трябва на Ортега да измъкне стария „Скофийлд“ и да започне да стреля. — Аз съм тук вътре, а Рени е отвън. Сигурен съм, че той е доволен от сегашното положение на нещата.

— Млъквай! — изкрещя новоизпеченият полицай. — Всички сме вътре! Всички сме под проклетия Купол! Олдън пие по цял ден, момчето му не ще да яде, а жена му не спира да плаче за Рори. Джак Еванс си пръсна мозъка, нали разбра? А тъпите военни само плискат помия. Хиляди лъжи и скалъпени истории! А ти, ти предизвика боя в

супермаркета и изгори вестника ни! За да не може Джулия да напише какъв си боклук!

Барби си мълчеше. Знаеше, че ако се опита да каже нещо в своя защита, ще получи куршум.

— Така се отнасят към политиците, които не харесват — продължи Мануел. — Искат да ни управлява сериен убиец и изнасилвач на мъртви жени, а не християнин! Каква низост!

Той извади пистолета и го промуши между решетките. Отворът на цевта се видя на Барби широк като вход на тунел.

— Ако Купола изчезне, преди да са те изправили до стената и да са те направили на гевгир — продължи Мануел, — аз сам ще свърша тази работа. Пръв съм на опашката от желаещи да те пречукат, а в момента тя е много дълга, да знаеш.

Затворникът остана безмълвен, чакаше да види какво ще стане — дали ще бъде убит или не. Сандвичите с бекон на Роуз Туичъл се опитваха да се качат в гърлото му и да го задушат.

— Ние се мъчим да оцелеем, а те само петният човека, без когото в града ще настане анархия. — Мануел прибра огромния пистолет в кобура. — Майната ти. Не си струва да си цапам ръцете.

Той се обърна и тръгна към стълбите. Вървеше прегърбен, загледан в пода.

Барби се облегна на стената и въздъхна. По челото му бе избила пот. Той я избърса с треперещата си ръка.

3.

Клеър изскочи от къщата веднага щом видя микробуса на Ромео Бърпи. Тя плачеше.

— Мамо! — изкрещя Джо и слезе още преди Роми да е паркирал. След малко другите го последваха. — Мамо, нещо лошо ли е станало?

— Не — проплака тя, а после го сграбчи в прегръдките си. — Ще организират свиждане! В петък! Може би ще видим баща ти!

Момчето възкликна възторжено и завъртя майка си, сякаш се опитваше да я поведе в танц. Бени прегърна Нори... и я целуна бързо по бузата. Ръсти забеляза това и си помисли: „Палаво дяволче си ти, Бени.“

— Закарай ме в болницата, Роми — каза медикът. Той помахна на Клеър и децата, които вървяха към къщата. Радваше се, че е избегнал разговора с госпожа Макклаци, защото имаше опасения, че тя може да хваща лъжите и на провинциалните парамедици, а не само на сина си. — И моля те, зарежи за момент този смешен френски акцент.

— Някои хора нямат културно наследство, затова завиждат на онези, които имат — отговори Роми.

— Да, и майка ти носи галоши.

— Уи, но само когато вали.

Телефонът на Ръсти изпиука веднъж — текстово съобщение. Той го отвори и прочете: „СРЕЩАТА Е В 21:30 ПРИ ПАЙПЪР. ГЛЕДАЙ ДА ДОЙДЕШ. ДЖ. У.“

— Роми — каза и затвори телефона. — Ако оживея след срещата с бащата и сина Рени, би ли дошъл с мен довечера на една среща?

4.

Джини го чакаше във фоайето на болницата.

— Днес в „Катрин Ръсел“ е денят „Рени“ — обяви тя. Не изглеждаше особено разочарована. — Търстън Маршал ги прегледа и двамата. Ръсти, този човек е истинска находка. Той определено не харесва Младши, защото Младши и Франк са го натупали край езерото, но въпреки това се държа като абсолютен професионалист. Само си губи времето в колежа, мястото му е тук. — Тя се приведе към парамедика и му прошепна: — По-добър е от мен. И много по-добър от Туич.

— Къде е той сега?

— Прибра се в квартирата си, за да види младата си приятелка и двете деца, които гледа заедно с нея. Май се грижи за децата като за свои.

— Олеле майчице, Джини се е влюбила! — възкликна Ръсти, ухилен до уши.

— Не се дръж инфантилно. — Тя го изгледа сърдито.

— В коя стая са двамата Рени?

— Младши е в седма, а Джим — в деветнайсета. Джим дойде с онзи Тибодо, но сигурно го е пратил някъде по задачи, защото беше сам, когато отиде да види сина си. — На лицето ѝ се появи цинична усмивка. — Не му отдели много време. Почти непрекъснато говори по телефона. Младши просто си седи кротко. Съвсем не беше кротък обаче, когато Хенри Морисън го доведе.

— Големия Джим има сърдечна аритмия, така ли? Какво е положението в момента?

— Търстън я овладя.

Ръсти изпита известно задоволство, но си каза наум: „Когато ефектът на валиума отслабне, сърцето му пак ще започне да прави въртели.“

— Отиди да видиш първо момчето — каза Джини. Бяха сами във фоайето, но тя продължаваше да говори тихо. — Не го харесвам и

никога не съм го харесвала, но сега направо ми е жал за него. Май не му остава много.

— Търстън споменавал ли е нещо на Рени за състоянието на сина му?

— Да, казал му е, че проблемът вероятно е сериозен. Но явно не е толкова сериозен, колкото всички онези телефонни разговори, които той провежда. Вероятно някой му е казал за свиждането в петък. Много го е яд.

Ръсти се сети за малкия уред в ябълковата градина, който не беше успял да повдигне. Който дори не беше успял да помръдне. Сети и за смеещите се кожени глави.

— Някои хора просто не обичат да им идват гости — каза той.

5.

— Как се чувстваш, Младши?

— Д-о-бре. По-добре — отговори апатично той. Беше с болничен халат и седеше до прозореца. Светлината осветяваше лицето му, което изглеждаше измъчено и състарено.

— Кажи ми какво стана, преди да припаднеш?

— Бях тръгнал за училище, но отидох в къщата на Анджи. Искан да й кажа да се сдобри с Франк. Той само се шляе.

Ръсти се канеше да го попита дали знае, че Франк и Анджи са мъртви, но се отказа. Имаше ли смисъл?

— Отивал си на училище? Ами Купола?

— О, да. — Същият безчувствен и апатичен глас. — Забравих за него.

— На колко си години?

— Двайсет... една?

— Как се казва майка ти?

Младши се позамисли.

— Джейсън Джиямби^[1] — отвърна накрая, а после се изсмя гръмко. Изражението на лицето му обаче не се промени.

— Кога се появи Купола?

— Събота.

— Преди колко време беше това?

Младши се намръщи.

— Седмица? Две седмици? Мина известно време от тогава. — Той се обърна към Ръсти. Очите му светеха от валиума, който Търстън Маршал му беше инжектирал. — Баарби ли те накара да ми задаваш такива въпроси? Той ги уби, нали знаеш? — Той кимна. — Намерихме неговите пачки. — Замълча за момент. — Плочки.

— Не ме накара Барби — отговори Ръсти. — Той е в затвора.

— Много скоро ще бъде в ада — каза сухо Младши. — Ще го осъдим и ще го екзекутираме. Така каза баща ми. В Мейн няма смъртно наказание, но той каза, че сега важат военните закони. Яйчената салата съдържа твърде много калории.

— Точно така — рече медикът. Беше извадил стетоскоп, апарат за измерване на кръвно налягане и офталмоскоп. Уви маншета на стетоскопа около ръката на Младши. — Можеш ли да ми кажеш кои са последните трима президенти?

— Разбира се. Буш, Муш и Туш. Той се изсмя гръмко, но лицето му си остана безизразно.

Кръвното налягане на Младши беше 147 на 120. Ръсти бе очаквал да е по-високо.

— Спомняш ли си кой дойде да те види преди малко?

— Да. Възрастният мъж, когото двамата с Франки открихме край езерото, малко преди да намерим децата. Надявам се, че децата са добре. Бяха много сладки.

— Помниш ли имената им?

— Ейдън и Алис Епълтън. Отидохме в клуба и онази червенокосата ми направи чекия под масата. Мислех, че ще си тръгне, преди да е станало готино. — Кратка пауза. — Това е.

— Ъ-хъ. — Ръсти вдигна офталмоскопа. Дясното око на Младши беше добре. Оптичният диск на лявото му око обаче беше подут — често срещан симптом при мозъчен тумор.

— Виждаш ли нещо зелено, Джей Лено?

— Не. — Парамедикът остави офталмоскопа, след това вдигна показалеца си и го доближи до лицето на Младши. — Искам да докоснеш пръста ми, а после носа си.

Младши се подчини. Ръсти започна бавно да движи пръста си напред-назад.

— Продължавай.

Младши успя само един път да уцели движещия се пръст и носа си. Вторият път уцели пръста, но след това пипна бузата си. Третият път пропусна пръста, след което докосна дясната си вежда.

— Леле! Искаш ли още? Цял ден мога да го правя, да знаеш.

Ръсти бутна стола си назад и стана.

— Джини Томлинсън ще дойде да ти напише рецепта.

— Като я взема, ще мога ли да ида у мома? У дома, исках да кажа?

— Тази нощ ще останеш тук, Младши.

— Но всичко ми е наред, нали? Преди ме мъчеше главоболие, много кофти главоболие, но вече ми мина. Добре съм, нали?

— Все още не мога да ти дам отговор — каза Ръсти. — Искам да поговоря с Търстън Маршал и да проверя какво пише в медицинската литература.

— Човече, този тип не е доктор, а учител по английски.

— Може и да е така, но ти помогна, въпреки че, доколкото знам, двамата с Франк сте го тормозили.

Младши махна небрежно с ръка.

— Това беше просто игра. Освен това се отнесохме добре с онези капаци, въ... хлапаци, нали така?

— Не мога да споря по този въпрос с теб. Младши, гледай да си починеш. Защо не погледаш малко телевизия, а?

Младши се позамисли, после попита:

— Какво ще има за вечеря?

---

[1] Американски бейзболист. — Б.пр. ↑

6.

Единственото лекарство, за което Ръсти се сецаше, беше манитол. Според него то щеше да намали отока в нещото, с което се предполагаше, че мисли Рени Младши. Той измъкна картоната от вратата и видя, че за него е прикрепена бележка, надраскана с непознат почерк:

Скъпи доктор Евърет, дали да не дадем манитол на този пациент? Аз не се претраших да му дам, защото не знам дозировката.

Търстън

Ръсти написа дозата и си помисли: „Джини е права, Търстън наистина е добър.“

7.

Големия Джим не беше в стаята си. Ръсти обаче чу гласа му, който идваше откъм мястото, на което покойният доктор Хаскел обичаше да си подремва. Той се отправи към фойето. Не се сети да вземе картоната на Големия Джим — недоглеждане, за което по-късно щеше да съжалява.

Облечен в костюм, Големия Джим седеше до прозореца и говореше по мобилния си телефон, въпреки че на стената имаше табела, на която беше изобразен телефон, задраскан с две червени черти. Ръсти си помисли, че с удоволствие би накарал Рени да прекрати разговора. Канеше се да направи точно това, въпреки че вероятно имаше други, много по-дипломатични начини за поставяне начало на преглед. Тръгна напред, но нещо го накара да замръзне на място.

В главата му изникнаха спомени: не може да заспи, става да си отреже парче от сладкиша с червени боровинки и портокали на Линда, чува как Одри похърква в стаята на момичетата. Слиза долу при Джитата. Сяда на леглото на Джани, под плаката на Хана Монтана — нейния ангел-пазител.

Защо тези спомени бяха дошли чак сега? Защо не бяха дошли по време на срещата, проведена в кабинета на Големия Джим?

„Защото тогава не знаех за убийствата и мислех само за пропана. И защото Джанел не получаваше пристъпи, а просто спеше спокойно, говорейки в съня си.“

„Той има златна бейзболна топка, тате. Лоша топка.“

Как така не се бяха появили миналата нощ, докато оглеждаше трупове? А сега, когато вече може би е късно?

„Помисли какво означава това! Може би онова устройство на Блек Ридж не излъчва само слаба радиация, а и нещо друго. Наречи го предчувствие, наречи го както си искаш, но то е тук. А ако Джани е права за златната бейзболна топка, тогава всички деца, които предвещават беда на Хелуин, може би също са прави. Дали ще стане точно тогава? Или по-рано?“

Ръсти реши, че ще стане по-рано. За децата в града, които обичаха да обикалят къщите и да събират лакомства, Хелюин вече бе дошъл.

— Не ме интересува каква работа имаш, Стюарт — каза сприхаво Големия Джим. Трите милиграма валиум като че ли не го бяха направили по-сговорчив. — Двамата с Фърналд отидете там горе, вземете и Роджър... а? Какво? — Той се заслуша. — Нужно ли е изобщо да ти обяснявам? Не гледаш ли телевизия? Ако започне да ти се зъби...

Той вдигна очи и видя, че Ръсти стои на прага. Лицето му придоби смутено изражение, като че ли се опитваше да прецени каква част от разговора е чул парамедикът.

— Стюарт, имам посетител. Пак ще ти се обадя, а когато го направя, гледай да ми кажеш това, което искам да чуя. — Той прекъсна разговора, без да каже „дочуване“, после вдигна телефона и се ухили, оголвайки дребните си зъби. — Знам, знам, много невъзпитано, но градските дела не търпят отлагане. — Той въздъхна. — Не ми е лесно. Всичко ляга на плещите ми, а аз не се чувствам добре.

— Сигурно ти е трудно — предположи Ръсти.

— Господ ми помага. Знаеш ли какъв е девизът ми, друже? Искаш ли да ти кажа?

— Да.

— Когато затвори врата, Господ отваря прозорец.

— Наистина ли смяташ така?

— Знам, че е така. Има едно нещо, което гледам никога да не забравям — когато искаш, Бог не чува молитвите, но когато се нуждаеш, Бог се вслушва в тях.

— Ъ-хъ. — Ръсти влезе във фойето. Телевизорът бе включен на Си Ен Ен. Звукът бе изключен, но ставаше ясно за какво говорят, защото на екрана се мъдреше черно-бяла снимка на Джеймс Рени. Големия Джим беше вдигнал показалеца си, както и горната си устна. Приличаше на озъбен койот. В долната част на екрана пишеше: „В рай за наркотиците ли се е превърнал Честърс Мил?“ После пуснаха реклама на автокъщата на Джим Рени — онази противната, в която един от дилърите (Големия Джим никога не се появяваше в рекламите) накрая изкрещява: „Вие пътувате, защото от Големия Джим купувате!“

Големия Джим махна към телевизора и се усмихна тъжно:

— Виждаш ли какво ми причиняват приятелите на Барбара? Нищо изненадващо, нали? Когато Христос дошъл да спаси човечеството, те го накарали сам-самичък да занесе кръста си на Голгота, където умрял, покрит с кръв и прахоляк.

Ръсти се беше убедил, че валиумът е странно лекарство. Той не беше сигурен дали истината е във виното или във валиума. Пациентите, на които даваше валиум, често разказваха какво мнение имат за себе си.

Ръсти придърпа един стол и приготви стетоскопа.

— Вдигни си ризата! — Големия Джим остави мобилния си телефон, а той го взе и го прибра в джоба на ризата си. — Мога да взема това, нали? Ще го оставя на рецепцията. Там е позволено да се ползват мобилни телефони. Столовете там не са толкова удобни, колкото тези, но вършат работа.

Ръсти очакваше, че Големия Джим ще започне да протестира, но той дори не гъкна, само показа огромния си корем и твърде едрите си за мъж гърди. Ръсти се наведе и се заслуша. Щеше да е доволен от пулс 110 и лека аритмия, но нещата бяха много по-добре, отколкото очакваше. Сърцето на Големия Джим биеше с около 90 удара в минута, и то съвсем ритмично.

— Чувствам се много по-добре — каза Рени. — Всичко е било от стреса. Подложен съм на ужасен стрес. Ще си почина тук още няколко часа, между впрочем, знаеш ли, друже, че оттук се вижда цялата централна част на града? После пак ще отида да видя Младши и си тръгвам.

— Не е само от стреса. Прекалено си пълен, не си в добра форма.

Големия Джим оголи зъбите си, демонстрирайки отново фалшивата си усмивка.

— Управлявам и фирма, и цял град, друже, справям се добре, между другото. Не ми остава време за фитнес.

— Рени, от две години имаш предсърдна тахикардия.

— Знам. В един медицински сайт прочетох, че дори здравите хора често...

— Рон Хаскел много ясно ти каза, че трябва да намалиш теглото си, да пиеш лекарства против аритмия и ако те не помогнат, да се подложиш на хирургична операция.

Джим направи гримаса. Приличаше на нещастно дете, заставено да седи мирно на висок стол.

— Господ ми каза да не го правя! Господ каза „не“ на пейсмейкъра! И Господ е прав! Дюк Пъркинс имаше пейсмейкър и видя ли какво му се случи!

— Вдовицата му също нямаше късмет — каза меко Ръсти. — Сигурно е попаднала на лошо място в лошо време.

Големия Джим го изгледа преценяващо с малките си свински очи. След това вдигна поглед към тавана.

— Лампите работят, нали? Поискахте пропан и аз ви го докарах. Някои хора са неблагодарни. Но аз съм свикнал на такова отношение.

— Ще те изпиша утре вечер.

Рени поклати глава.

— До утре вечер ще получите такова количество пропан, което ще ви стигне чак до Коледа, ако се наложи. Давам ти го, защото се погрижи за мен и защото си свестен човек.

— Първо на първо не изказвам благодарности, когато ми връщат нещо, което си е мое. А и така съм по-забавен.

— О, ти поставяш знак за равенство между теб и болницата? — изсумтя Големия Джим.

— Че защо не? Преди малко ти постави знак за равенство между теб и Христос. Хайде да се върнем към темата за здравословното ти състояние, става ли?

Големия Джим плесна възмутено с големите си месести длани.

— Валиумът няма да те излекува. Ако си тръгнеш, нищо чудно сърцето ти да излезе от ритъм още следобед. Или просто да спре. Хубавото в този случай е, че ще можеш да се срещнеш с твоя спасител още преди да е паднал здрач.

— А ти какво ми предлагаш? — попита спокойно Рени. Беше възвърнал присъствие на духа.

— Мога да ти дам нещо, което вероятно ще реши проблема поне в краткосрочен план. Става въпрос за лекарство.

— Какво лекарство?

— Има цена.

— Знаех си — каза меко Големия Джим. — Разбрах, че си на страната на Барбара още когато дойде в офиса ми и започна да искаш разни работи.

Ръсти не беше искал „разни работи“, а само пропан, но реши да си замълчи.

— Откъде знаеш, че тогава Барбара е имал поддръжници? Още не се знаеше за убийствата, така че откъде знаеш, че е имал поддръжници?

Очите на Големия Джим блестяха — или се забавляваше, или го тресеше параноята. А може би и двете.

— Имам си начини, друже. Е, каква е цената? Какво искаш да ти дам в замяна на лекарството, което ще ме предпази от сърдечен удар? — Преди Ръсти да отговори, той вметна: — Позволи ми да направя предположение. Искаш да освободя Барбара, нали?

— Не. Веднага ще го линчуват, ако излезе навън.

Джим Рени се изсмя.

— Понякога говориш разумно.

— Искам да се откажеш от поста си. Сандърс също. Нека Андрея Гринъл поеме управлението. Джулия Шамуей може да помага на Андрея, докато тя се пребори със зависимостта си към онези лекарства.

Големия Джим се изсмя още по-гръмко, като освен това се плесна по бедрата.

— Мислех, че Кокс не е добре — той искаше онази с големите цици да помага на Андрея, но ти съвсем си изперкал. Шамуей! Този женски представител на семейство кучета не може задника сам да си избърше!

— Знам, че си убил Когинс!

Не искаше да каже това, думите просто се изплъзнаха от устата му. И какво от това? Бяха само двамата, като се изключеше Джон Робъртс от Си Ен Ен, който гледаше от екрана на телевизора. А и си струваше човек да види резултата. За пръв път от появяването на Купола насам Големия Джим се втрещи. Той се опита да запази каменно изражение, но не успя.

— Ти си луд!

— Знаеш, че не съм. Миналата нощ отидох в погребалната агенция и огледах четирите трупа.

— Нямах право! Ти не си патолог! Ти дори не си истински доктор!

— Спокойно, Рени. Брой до десет. Пази си сърцето. — Ръсти замълча за момент. — Всъщност майната му на сърцето ти. След всичко, което направи, майната му на сърцето ти. По главата на Когинс имаше следи. Много странни следи, но аз бързо се досетих от какво са. Сигурен съм, че са от сувенирната бейзболна топка, която видях на бюрото ти.

— Това нищо не означава. — Рени погледна към отворената врата на тоалетната.

— Означава, и то много неща. Особено като се има предвид, че всички тела са били на едно място. За мен това означава, че този, който е убил Когинс, е убил и другите. Смятам, че си ти. Или ти и Младши. Баща и син в един отбор, така ли е?

— Няма да слушам тези глупости! — Той се надигна. Ръсти го бутна, за да го принуди да седне отново. Получи се изненадващо лесно.

— Не ме докосвай! — изкрещя Рени. — Не ме докосвай, по дяволите!

Ръсти попита:

— Защо го уби? Заплаши те, че ще каже за наркотиците, така ли? Той също ли участваше?

— Не ме докосвай! — повтори Рени, въпреки че Ръсти вече се беше отдръпнал назад и беше седнал на стола си. Изобщо не му мина през главата, че е възможно Рени да не говори на него.

— Ще си мълча за това — каза медикът. — И ще ти дам лекарство, което ще свърши по-добра работа от валиума. Но трябва да подадеш оставка. На утрешната среща кажи, че напускаш по здравословни причини и че предаваш властта на Андрея. Всички ще те смятат за герой.

Ръсти си помисли: „Ще се съгласи. Притиснат е в ъгъла.“

Рени се обърна към отворената врата на тоалетната и каза:

— Сега вече можете да излезете.

Картър Тибодо и Фреди Дентън излязоха от тоалетната, където се бяха скрили.

8.

— По дяволите — каза Стюарт Бауи.

Двамата с брат му бяха в работната стая, намираща се в сутерена на погребалната агенция. Стюарт гримираше самоубилата се наскоро Арлета Кумбс, която беше последният клиент на погребална агенция „Бауи“.

— По дяволите, скапан кучи син!

Той остави мобилния телефон на масата и извади пакетче бисквити „Ритц Битс“ от широкия преден джоб на зелената си гумирана престилка. Винаги ядеше, когато беше притеснен, и винаги успяваше да изцапа всичко около себе си („Тук прилича на кочина“ — имаше навик да казва баща им, когато малкият Стю напускаше масата), така че нямаше нищо изненадващо в това, че по лицето на Арлета, което бе застинало в грозна гримаса (бедната жена се беше заблудила, че нагълтването с препарат за отпушване на канали е бърз и безболезнен начин за отървяване от Купола), се посипаха трохи.

— Какво става? — попита Фърн.

— Защо ли се забърках в делата на този гадняр Рени!

— За пари.

— Каква е ползата от тях сега! — възкликна гневно Стюарт. — Какво да ги правя, да ги харча в смотания магазин на Бърпи ли! Най-много да ми стане оная работа от това!

Стюарт отвори устата на възрастната вдовица и набута в нея останалите бисквити.

— На ти, кучко, време е за обяд.

Той сграбчи мобилния си телефон, натисна бутона „контакти“ и избра един номер.

— Ако не е там — каза по-скоро на себе си, отколкото на Фърн, — ще го намеря, ще взема едно от билетата му и ще му го навра в за...

Само че Роджър Килиан беше там. В проклетата си птицеферма. Стюарт чуваше къткането на билетата. Чуваше и цигулките на Мантовани, които звучаха от високоговорителите в птицефермата. Когато децата бяха там, дънеше „Металика“ или „Пантера“.

— Кво?

— Роджър. Стю се обажда. Добре ли си, братко?

— Супер съм — отговори Роджър, което може би означаваше, че се е напушил. Голяма работа.

— Ела в града. Двамата с Фърн ще те чакаме в гаража. Ще вземем два от големите камиони — онези с лебедките — и ще отидем в Радиото на Исус. Всичкият пропан трябва да бъде закаран в града. Няма да успеем да свършим днес, но Джим каза да започваме. Утре ще взема шест-седем от нашите хора — от проклетата лична армия на Джим, ако той ги пусне, разбира се — и ще довършим работата.

— Ау, Стюарт, не! Трябва да храня билетата! Всичките ми момчета станаха полицаи!

Стюарт си помисли: „Значи искаш да седиш в мижавия си офис, да пушиш метамфетамини, да слушаш скапана музика и да гледаш порно с лесбийки на компютъра си.“ Струваше му се невъзможно човек да се възбуди, когато миризмата на курешки е толкова силна, че можеш да я режеш с нож, но Роджър Килиан някак си успяваше.

— Това не е доброволна мисия. Джим заповяда на мен, а аз заповядвам на теб. Половин час. Ако случайно мернеш някое от твоите момчета, взимай го и него.

Той затвори, преди Роджър да е започнал пак да опява. Известно време стоя неподвижен, гледайки гневно пространството пред себе си. Изобщо не му се искаше да прекара остатъка от следобеда в товарене на бутилки с пропан... но нямаше мърдане. Да, нямаше.

Той сграбчи маркуча, мушна го между зъбите на Арлета Кумбс и пусна водата. Трупът подскочи от силната струя.

— Ето, за да преглътнеш бисквитките, бабче — изръмжа. — Иначе може да се задавиш.

— Спри! — изкрещя Фърн, защото се сети, че не само стомахът, но и гърбът на жената, е прояден от препаратата за отпушване на канали. — Ще бликне от дупката на...

Твърде късно.

9.

Големия Джим погледна Ръсти. Усмивката, която бе цъфнала на лицето му, сякаш казваше: „Видя ли сега какво стана.“ След това се обърна към Картър и Фреди Дентън:

— Чухте ли как господин Евърет се опита да ме изнуди?

— Чухме много добре — отговори Фреди.

— Чухте ли го да казва, че няма да ми даде животоспасяващо лекарство, ако не се откажа от поста си?

— Да — отговори Картър и изгледа мрачно Ръсти.

Медикът се чудеше на глупостта си.

Денят беше тежък, сигурно затова сглупи.

— Той може би намекуваше за лекарството верапамил, което мъжът с дългата коса сложи в системата ми. — Големия Джим се ухили гадно, показвайки дребните си зъби.

Верапамил. Ръсти го хвана яд, че не е погледнал картона на Големия Джим. Щеше да съжалява за този пропуск и по-късно.

— За какви престъпления става въпрос тук, можете ли да кажете? — попита Големия Джим. — Сплашване?

— Определено, и изнудване също така — отвърна Фреди.

— Абе, това си е чист опит за убийство — каза Картър.

— Кой според вас е подстрекателят?

— Барби — каза Картър и удари Ръсти в устата. Той не очакваше удара, дори не успя да вдигне ръце в опит да се предпази. Залитна назад и падна странично върху един от столовете. От устата му потече кръв.

— Така е, като оказваш съпротива при арестуване — отбеляза Големия Джим. — Но това не е достатъчно. Сложете го на пода, момчета. Искам го на пода.

Ръсти се опита да побегне, но едва бе станал от стола, когато Картър го сграбчи и извъртя ръката му зад гърба. Фреди мушна стъпалото си зад краката му. Картър го бутна назад. „Като деца по време на междучасие“ — помисли си Ръсти, докато падаше на пода.

Картър приклегна. Ръсти успя да удари лявата му буза. Картър само тръсна глава, сякаш се опитваше да прогони досадна муха. После седна върху гърдите на Ръсти и се ухили. Да, точно като децата, само че тук няма кой да ти помогне.

Медикът извъртя главата си към Рени, който се бе изправил на крака.

— Не ти харесва да правиш това — каза задъхано. Сърцето му блъскаше като парен чук. Той едва успяваше да му осигури достатъчно кислород — Тибодо беше много тежък. Фреди Дентън беше коленичил наблизко, сякаш се опитваше да играе ролята на рефер.

— Но го правя, Евърет — каза Големия Джим. — Всъщност, Бог да те благослови, налага се. Фреди, измъкни мобилния ми телефон. В джоба на ризата му е, страх ме е да не се счупи. Смотанякът ми го открадна. Пиши и това престъпление на сметката му, след като го закараш в участъка.

— И други хора знаят — изпъшка Ръсти. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен. И толкова глупав. Каза си, че не е първият, който подценява Джеймс Рени Старши, но не се почувства по-добре от това. — И други хора знаят какво си направил.

— Възможно е — каза Големия Джим. — Но кои са те? Другите приятели на Дейл Барбара, те ще да са. Онези, които предизвикаха размириците в супермаркета; онези, които подпалиха редакцията на вестника; и не на последно място, онези, на които дължим Купола. Сигурен съм. Това според мен е някакъв експеримент, организиран от правителството. Но ние не сме опитни мишки. Нали така, Картър?

— Не сме.

— Фреди, какво чакаш?

Фреди се беше заслушал в словоизлиянията на Големия Джим, изражението на лицето му говореше: „Е, сега вече разбрах.“ Той бръкна в джоба на ризата на Ръсти, извади телефона и го метна на един от столовете. След това погледна Ръсти в лицето:

— Откога планирате тази работа? Затворили сте ни в града, за да видите как ще реагираме, така ли?

— Фреди, чуй се само — с усилие изрече Ръсти. Господи, много беше тежък този Тибодо. — Това са пълни глупости, не виждаш ли, че...

— Притисни дланта му към пода! — каза Големия Джим. — Лявата. — Фреди се подчини на заповедта. Ръсти се опита да му се противопостави, но не можа, защото Тибодо натискаше ръцете му надолу.

— Съжалявам, друже, но хората в този град трябва да разберат, че сме по-силни от терористите.

Рени можеше колкото си иска да твърди, че съжалява, но малко преди да усети натиска на тока на обувката му и на всичките му сто и десет килограма, Ръсти забеляза, че вторият градски съветник се ръководи и от друг мотив — габардинените му панталони бяха издути отпред. Той изпитваше удоволствие, не само умствено, но и физическо.

Тогавя токът натисна дланта на Ръсти — много силно. Лицето на Големия Джим се беше напрегнало от усилието. По бузите му беше избила пот. Върхът на езика му, притиснат между зъбите, се беше показал навън.

„Не викай. Джини може да те чуе. А ако дойде тук, ще пострада. Освен това той иска да викаш. Не му доставяй това удоволствие“ — помисли си Ръсти.

Но когато нещо изпука изпод тока на Големия Джим, той започна да вика. Не можеше да се сдържа повече.

Чу се второ изпукване. След това и трето.

Доволен от резултата, Големия Джим отстъпи назад.

— Тикнете го в затвора. Да му дадем възможност да се види с приятеля си.

Фреди огледа дланта на Ръсти, която вече бе започнала да се подува. Три от петте пръста бяха извити неестествено.

— Смазан! — възкликна доволно Фреди.

Джини се появи на прага на фойето, очите ѝ щяха да изскочат от орбитите си.

— Какво правите, по дяволите?

— Арестуваме това копеле по обвинение в сплашване, изнудване и опит за убийство — обяви Фреди Дентън, докато Картър изправяше Ръсти Евърет на крака. — Може да има и други обвинения. Той оказа съпротива и затова бяхме принудени да употребим сила. Отдръпнете се, госпожо.

— Вие сте луди! — изкрещя тя. — Ръсти, ръката ти!

— Добре съм. Обади се на Линда. Кажй ѝ, че тези разбойници...

Той не успя да се доизкаже. Картър го сграбчи за врата, наведе главата му и го изблъска в коридора, като междувременно прошепна:

— Ако бях сигурен, че онзи възрастният разбира от медицина колкото тебе, веднага да съм те убил.

„И всичко това за четири дена“ — помисли си Ръсти, докато Картър го извеждаше грубо от болницата. Лявата му длан вече не беше истинска длан, а виеща от болка буца, намираща се някъде под китката му. „Само за четири дена.“

Той се зачуди дали кожените глави харесват шоуто.

10.

Линда успя да открие библиотекарката чак късно следобед. Лиза караше велосипед по шосе 117, очевидно връщайки се в Мил. Тя й сподели, че се е опитала да измъкне от часовете край Купола още информация за свиждането.

— По принцип не им е разрешено да разговарят с „захлупеняци“, но някои се престрашават — каза тя. — Особено, когато разкопча горните три копчета на блузата си. Веднага стават разговорливи. Какво да ги правиш, прости войничета. Виж морските пехотинци... предполагам, че няма да гъкнат дори ако си сваля всичките дрехи и да започна да танцувам макарена. На тези момчета сексапилът изобщо не им влияе. — Тя се усмихна. — Не че човек може да ме сбърка с Кейт Уинслет.

— Подочу ли нещо интересно?

— Не. — Лиза, която продължаваше да седи на седалката на велосипеда си, се беше навела леко и гледаше към Линда през страничното стъкло на патрулката. — Нищо не знаят. Но се тревожат за нас, което много ме трогна. И сред тях са плъзнали много слухове. Един от тях ме попита дали е вярно, че вече повече от сто човека са се самоубили.

— Защо не влезеш в колата за малко?

Усмивката на библиотекарката стана още по-широка.

— Арестувана ли съм?

— Искам да поговорим по един въпрос.

Лиза подпря велосипеда на стойката му и влезе в колата, като преди това премести папката на Линда и неработещия радар. Линда й разказа какво са открили в погребалната агенция, после спомена за срещата при Пайпър. Лиза не се поколеба дори за секунда, изглеждаше доста развълнувана.

— Ще дойда, само опитай да ме спреш.

Радиото изпука и секунда след това прозвуча гласът на Стейси:

— Кола четири, кола четири.

Линда сграбчи микрофона. Мислеше за децата, не за Ръсти.

— Чувам те, Стейси. Казвай.

Това, което ѝ съобщи Стейси Могин, превърна неспокойствието на Линда в ужас.

— Имам лоши новини, Лин. Пригответи се да ги чуеш, всъщност как човек би могъл да се пригответи за такова нещо. Арестували са Ръсти.

— Какво? — изкрещя тя, но тъй като пропусна да натисне бутона на микрофона, само Лиза чу крясъка ѝ.

— Тикнали са го долу в кафеза, при Барби. Мисля, че дланта му е счупена. Държи я притисната към гърдите си, доста се е подула. — Тя добави с по-тих глас: — Казаха, че е оказал съпротива, затова бил пострадал.

Този път Линда натисна бутона на микрофона:

— Идвам веднага. Кажи му, че идвам.

— Не мога — отговори Стейси. — Съставили са някакъв списък. Долу могат да слизат само полицаите, които са в него. Аз не съм от тях. Повдигнали са му куп обвинения, включително опит за убийство и съучастничество в убийство. Карай внимателно. Няма да ти позволят да го видиш, така че гледай да не катастрофираш от бързане.

Линда натисна бутона три пъти, след това каза:

— Ще го видя, да знаеш.

Само че не го видя. Началникът на полицията Питър Рандолф, който изглеждаше свеж и отпочинал след дрямката, я чакаше на стълбите пред входа. Той ѝ нареди да предаде значката и пистолета си и я информира, че е заподозряна в опит за подриване на местната власт, тъй като е съпруга на Ръсти.

Искаше ѝ се да му каже: „Добре, арестувай ме и ме заключи долу при съпруга ми“, но тогава се замисли за децата. Сега те бяха при Марта и я чакаха да отиде да ги вземе, сигурно страшно много искаха да ѝ разкажат какво е станало днес в училище. Тя се замисли и за срещата вечерта, която вече придобиваше изключителна важност. Защото нищо не пречеше да освободят двама затворници, а не само един. Ако я арестуваха обаче, нямаше да може да присъства на нея.

— Предай му, че го обичам — каза Линда, след това разкопча колана си и измъкна кобура. Не ѝ пукаше, че вече няма да носи пистолет. Тя обикновено помагаше на малките деца да пресичат

улиците и контролираше поведението на средношколците. В тези неща беше силата ѝ.

— Ще му предам, госпожо Евърет.

— Погрижи ли се някой за ръката му? Чух, че ръката му е счупена.

Рандолф се намръщи.

— Кой ви каза това?

— Не знам кой се обади. Не се представи. Май беше някой от нашите хора, но по шосе 117 няма добро покритие, така че не разбрах кой е.

След кратък размисъл той реши да не задълбава повече.

— Ръката на Ръсти е добре — каза. — А нашите хора вече не са твои хора. Прибирай се вкъщи. Вероятно ще те разпитаме по-късно.

Тя с мъка сдържа сълзите си.

— Какво да кажа сега на децата? Да им кажа, че баща им е в затвора? Ти знаеш, че Ръсти е добър човек, знаеш това. Боже, та нали точно той откри, че имаш проблеми с жлъчката!

— Не мога да ви помогна много, госпожо Евърет — каза Рандолф. Май беше забравил, че доскоро се обръщаше към нея с „Линда“. — Но по-добре не им казвайте, че баща им е съучастник на Барбара в убийството на Бренда Пъркинс и Лестър Когинс... за другите убийства не знаем със сигурност, при тях мотивите са сексуални, така че Ръсти може да не е замесен.

— Това е безумие!

Рандолф се направи, че не я е чул.

— Освен това той се опита да убие градския съветник Рени, отказвайки да му предостави животоспасяващо лекарство. За щастие Големия Джим е проявил предвидливост, като е скрил двама полицаи в съседното помещение. — Той поклати глава. — Да постъпи така с човек, който се поболя от грижи, докато се опитваше да реши проблемите в града. Толкова е добър твоят Ръсти.

Тя разбираше, че го е закъсала здраво. Реши да си тръгне, преди да е станало още по-лошо. Петте часа, които оставаха до срещата, ѝ се струваха цяла вечност. Не можеше да си измисли никакво занимание.

По-късно обаче успя да си измисли.

11.

Ръката на Ръсти изобщо не беше добре. Дори Барби забеляза това, въпреки че между тях двамата имаше три празни килии.

— Ръсти, мога ли да ти помогна?

Той се усмихна пресилено.

— Не, освен ако нямаш аспириин. Всъщност бих предпочел дарвосет.

— Нито едното, нито другото. Не ти ли дадоха нещо за болката?

— Не, но вече не ме боли чак толкова много. Ще оживея. — Той просто искаше да покаже, че не се страхува. Болката беше ужасяваща, а той дори смяташе да я направи още по-ужасяваща. — Трябва да се погрижа за тези пръсти.

— Късмет!

По чудо нито един от пръстите му не беше счупен, но в дланта му имаше счупена кост. Метакарпалната, петата. Единственото нещо, което можеше да направи по този въпрос, беше да обездвижи дланта си с парчета плат. Но първо...

Ръсти хвана показалеца си, чиято най-горна става бе разместена. По филмите тези неща винаги ставаха бързо. Бързо и лесно. За нещастие прибързването можеше да доведе до усложнения. Той постепенно засили натиска, който упражняваше. Жестоката болка се стрелкаше чак до челюстта му. Пръстът му скърцаше като панта на неотваряна с години врата. Той зърна Барби, който стоеше до вратата на килията си и наблюдаваше.

След това пръстът внезапно се изправи и болката намалю. Ръсти седна на леглото, задъхваше са като маратонец, който току-що е пресякъл финалната линия.

— Успя ли? — попита Барби.

— Имам още работа. Трябва да наместя и средния си пръст. Може да ми потрябва.

Ръсти се зае със средния си пръст. Точно когато болката стана нетърпима, ставата изпука и зае обичайното си положение. Сега му

оставаше да се погрижи и за малкия си пръст, който беше щръкнал нагоре, опитвайки се сякаш да привлече вниманието на околните.

„Да не би да искаш да вдигнеш тост за най-скапания ден в историята на Ерик Евърет?“ — помисли си.

Започна да превързва пръста. Пак го болеше, но се налагаше да търпи — този проблем не можеше да бъде решен бързо.

— Какво направи? — попита Барби и щракна два пъти с пръсти. Посочи тавана, а после покри едното си ухо с длан. Дали беше сигурен, че тук долу са монтирали микрофони, или само предполагаше? Ръсти прецени, че това няма значение. Беше по-добре да приеме, че ги подслушват.

— Опитах се да принудя Големия Джим да подаде оставка — отговори. — Не се съмнявам, че ще ми стоварят десетки други обвинения, но основната причина, поради която съм тук, е, че му казах да забави малко темпото, за да не получи сърдечен удар.

Ръсти реши да не споменава за Когинс, защото иначе здравословното му състояние можеше да се влоши още повече.

— Как е храната тук?

— Не е зле — отговори Барби. — Роуз ми донесе обяд. Трябва обаче да внимаваш с водата. Понякога е възсоленичка.

Той разпери палеца и показалеца си, после посочи очите си, а след това и устата си — гледай ме в устата.

Ръсти кимна.

— Утре вечер — прошепна съвсем тихо Барби.

— Знам — отговори безмълвно той. От устните му отново потече кръв, защото ги бе мръднал бързо.

— Трябва... ни... сигурно... място.

Ръсти си помисли, че този проблем ще намери разрешението си благодарение на Джо Макклачи и неговите приятели.

12.

Анди Сандърс получи припадък. Това беше неизбежно — беше пушил прекалено много, а и не беше свикнал с метамфетамините. Той седеше в студиото на радиото, слушаше „Колко си велик“ и се захласваше. Струваше му се, че лети по струните на цигулките.

Готвача беше отишъл някъде с лулата, но му беше оставил няколко дебели хибридни цигари, казвайки:

— Трябва да внимаваш с тях, Сандърс. Като динамит са. „Онези, които не са свикнали да пият, трябва да внимават.“ Това е цитат от Тимотей. Същото се отнася и за тези цигари.

Анди кимна тържествено, но започна да пуши като парен локомотив веднага щом Готвача си тръгна. Изпафка две от цигарите една след друга, като хвърли фасовете чак когато му запари между пръстите. Характерната за метамфетамините миризма на нагорещена котешка пикня се изкачваше все по-високо в личната му класация за ароматите. Той беше преполовил третата цигара и продължаваше да се вживява в ролята на Ленард Бърнстейн, когато след едно по-яко дръпване му причерня. Падна на пода и започна да трепери в реката от свята музика. Изпод стиснатите му зъби излизаше пяна. Полузатворените му очи се въртяха бясно в орбитите си, виждайки неща, които ги нямаше. Които все още ги нямаше.

След десет минути той вече се беше свестил и дори тичаше по пътеката между студиото и дългия червен склад.

— Готвачо! — изрева. — Готвачо, къде си? Те идват!

Буши излезе от страничния вход на склада. Мазната му коса стърчеше на всички страни. Носеше мръсно долнище на пижама (върху плата бяха щамповани жабчета), по което имаше жълти петна от урина отпред и зелени петна от трева отзад. То се беше смъкнало надолу по кокалестия му ханш и затова цепката на задника му се виждаше. В едната си ръка държеше автомат, на приклада на който беше написано: „Божи воин“. Дистанционното беше в другата му ръка. Той остави Божия воин, но задържа ключа към божиите врати. После сграбчи Анди за раменете и го раздруса здраво.

— Стига истерии, Сандърс!

— Те идват! Злите хора! Както ти каза!

Готвача се замисли.

— Някой се обади и те предупреди, така ли?

— Не, имах видение! Причерня ми, после ги видях!

Готвача се облеци. Подозренията му се бяха разсеяли. Гледаше ту към Анди, ту към Битч Роуд.

— Какво видя? Колко бяха? Всичките ли, или само няколко, като предишния път?

— Аз... аз... аз.

Буши пак го раздруса, но този път по-внимателно.

— Успокой се, Сандърс. Ти вече си в божията армия и...

— Християнски войник!

— Да, да, да. А аз съм ти началник, така че докладвай.

— Идват с два камиона.

— Само два?

— Да.

— Оранжеви?

— Да.

Готвача дръпна нагоре долнището на пижамата, което бавно се смъкна до първоначалното си положение, и кимна.

— Общински камиони. Сигурно пак идват онези трима тъпаци — двамата братя Бауи и господин Пиле.

— Господин...

— Килиан, Сандърс, кой друг може да е? Той пуши кристали, но не разбира смисъла на кристалите. Защото е глупак. Идват за пропана.

— Ще се скрием ли? Ще се скрием и ще ги оставим да го вземат?

— Тъкмо това направих предния път. Но сега, не. Писна ми да се крия и да се оставям да ме обират. Звездата Уормууд изгря. Време е божиите воители да развеят флага си. Ти с мен ли си?

А Анди, който беше загубил най-скъпите си хора, не се поколеба дори за секунда:

— Да!

— До края?

— До края!

— Къде остави оръжието си?

Анди не беше съвсем сигурен, но доколкото си спомняше, то беше в студиото, подпряно на плаката, на който се виждаше как Пат Робъртсън прегръща покойния Лестър Когинс.

— Да отидем да го вземем — каза Готвача, после вдигна Божия воин и провери дали пълнителят му е на мястото си. — И отсега нататък да го носиш със себе си, ясно?

— Ясно.

— Там има ли амуниции?

— Да. — Преди един час той бе замъкнал горе една кутия. Поне си мислеше, че е било преди час — онези цигари имаха свойството да изкривяват представата за време.

— Само минутка — каза Готвача. Той донесе три китайски гранати. Даде две от тях на Анди и му каза да ги пъхне в джобовете си. Закачи третата (предпазителят ѝ пасна чудесно на цевта) за Божия воин. — Сандърс, казаха ми, че след като дръпна предпазителя, разполагам със седем секунди да се отърва от гадинката, но когато метнах една в ямата отзад, ей-така, за проба, тя избухна след около четири секунди. Не може да се вярва на дръпнатите. Запомни това от мен.

Анди каза, че ще запомни.

— Хубаво, хайде да отидем да вземем оръжието ти.

Анди попита неуверено:

— Ще ги гръмнем ли?

Готвача се изненада от този въпрос.

— Само ако се наложи.

— Добре — каза Анди. Въпреки всичко той не искаше да убива никого.

— Но ако упорстват, ще вземем нужните мерки. Това ясно ли ти е?

— Да — отговори Сандърс.

Готвача го потупа по рамото.

13.

Джо попита майка си дали разрешава Бени и Нори да спят у тях тази нощ. Клеър отговори, че няма нищо против, стига родителите им да са съгласни. Всъщност така тя дори щеше да се чувства по-спокойна. След премеждията им на Блек Ридж тя предпочиташе да държи децата под око. Те можеха да си направят пуканки на печката на дърва и да продължат ожесточената игра на монопол, която бяха започнали преди час. Наистина се бяха разгорещили; разговаряха разпалено и се провикваха, сякаш се опитваха да се отърсят от проблемите, с които се бяха сблъскали през деня. Клеър нямаше нищо против.

Майката на Бени се съгласи, тази на Нори също (за изненада на Клеър).

— Чудесно — беше казала Джоани Калвърт. — Мечтая да се напия, откакто ни захлупи Купола. Май тази вечер ще имам възможност. И, Клеър, кажи на момичето ми утре да намери дядо си и да го целуне.

— Кой е дядо й?

— Ърни. Познаваш Ърни, нали? Всички познават Ърни. Той се тревожи за нея. И аз също, понякога. Онзи скейтборд. — Гласът на Джоани потреперваше.

— Ще й кажа.

Клеър тъкмо остави телефона и на вратата се почука. В първия момент не позна преbledнялата жена на средна възраст, която стоеше отвън. После се сети, че това е Линда Евърет — полицайката, която обикновено патрулираше около училището, помагайки на децата да пресичат, и която глобяваше шофьорите, паркирали неправилно по главната. Линда не беше на средна възраст, просто в момента изглеждаше страшно състарена.

— Линда! — възкликна Клеър. — Какво е станало? Ръсти ли? — Тя се притесняваше от радиацията, но през главата й минаваха дори и по-лоши мисли.

— Арестуваха го.

Децата бяха прекратили играта. Бяха се скупчили пред вратата на дневната и гледаха разтревожено Линда.

— Повдигнали са му куп обвинения, включително за съучастие в убийството на Лестър Когинс и Бренда Пъркинс.

— Не! — изкрещя Бени.

На Клеър ѝ се прииска да им каже да напуснат стаята, но разбра, че няма да може да ги отпрати. Тя знаеше защо е дошла Линда, разбираше мотивите ѝ, но въпреки това малко я беше яд на нея. И на Ръсти, задето бе забъркал в тази каша и децата. Но не сме ли всички в един кюп? Когато е под Купола, човек не може да избира дали да участва или не.

— Той застана на пътя на Рени — каза Линда. — Това е основното. Това е основното от гледна точка на Рени — кой застава на пътя му и кой не. Той съвсем е забравил в каква ужасна ситуация се намираме всички ние. Не, по-лошо. Той използва ситуацията.

Джо я погледна мрачно.

— Госпожо Евърет, знае ли господин Рени къде сме ходили тази сутрин? Знае ли за кутията? Би било лошо, ако знае.

— Коя кутия?

— Онази, която намерихме на Блек Ридж — отговори Нори. — Ние видяхме само светлините ѝ, Ръсти отиде там, за да я огледа отблизо.

— Това е генераторът — добави Бени. — Само че той не успял да го изключи. Дори не успял да го повдигне, въпреки че според него бил съвсем малък.

— Не знам нищо по този въпрос — каза Линда.

— Значи и Рени не знае. — Джо въздъхна така, сякаш камък му беше паднал от сърцето.

— Защо мислиш така?

— Защото щеше да заповяда на ченгетата да ни разпитат — отговори Джо. — А ако не отговорехме на въпросите, щяха да ни вкарат в затвора.

В далечината проехтяха два слаби гърмежа. Клеър наклони глава и се намръщи.

— Пиратки ли бяха това или изстрели?

Линда не знаеше, а и тъй като гърмежите не бяха дошли откъм града (твърде слаби бяха), не ѝ пукаше.

— Деца, разкажете ми какво стана на Блек Ридж. Всичко ми разкажете. Какво видяхте вие и какво видя Ръсти? По-късно тази вечер може да се наложи да разкажете и на едни други хора. Време е да съберем информацията, с която разполагаме. Даже сме закъснели.

Клеър отвори уста, за да каже, че не иска да се забърква. Отказа се. Защото не виждаше друга алтернатива.

14.

Студиото на Радиото на Исус не беше точно на Битч Роуд; алеята, която водеше до него (павирана, в много по-добро състояние от самия път), беше дълга почти половин километър. В началото ѝ, там, където свършваше Битч Роуд, растяха два стогодишни дъба. Есенните им листа, които при нормални обстоятелства имаха прекрасна ярка окраска, идеална за снимки за календари и туристически брошури, сега бяха изсъхнали и покафенели. Анди Сандърс се беше скрил зад единия от дъбовете. Готвача се спотайваше зад другия. Чуваше се рев на дизелови двигатели — камионите идваха. Анди избърса потта, която се бе стекла в очите му.

— Сандърс!

— Какво?

— Свалил ли си предпазителя?

Той провери.

— Да.

— Добре, слушай ме сега внимателно, няма да повтарям. Ако ти кажа да стреляш, стреляй и ги направи на сито! Ако си мълча, просто стой там! Разбра ли?

— Да.

— Едва ли ще се наложи да убиваме.

„Дано, слава тебе Господи“ — помисли си Анди.

— Ако дойдат само братята Бауи и господин Пиле. Но не мога да знам със сигурност. Ако се наложи да действам, ще ме прикриеш ли?

— Да — отговори без колебание Сандърс.

— И махни проклетия си пръст от спусъка, че може да си пръснеш кратуната.

Той погледна надолу и като видя, че пръстът му наистина е върху спусъка, бързо го отдръпна.

Зачакаха. Главата на Анди пулсираше. Каза си, че е глупаво да се страхува — та нали ако не му бе звъннал телефонът, вече щеше да е мъртъв, — но и това не помогна. Защото вече живееше в нов свят. Знаеше, че този нов свят може да се окаже фалшив (беше видял какво

направиха лекарствата с Андрея Гринъл), но все пак беше по-добър от кошмара, в който живееше преди.

„Господи, нека ни подминат“ — примоли се той.

Камионите изплуваха от здрача. Движеха се бавно, изхвърляйки черен дим от ауспусите си. Анди надникна зад дънера и видя, че в кабината на първия камион има двама човека. Стори му се, че са братята Бауи.

Готвача не помръдваше. Анди започваше да си мисли, че той е променил решението си и че в крайна сметка ще им позволи да вземат пропана. Готвача обаче излезе за момент от прикритието си и изстреля два куршума.

Надрусан или не, Буши стреляше добре. Предните гуми на първия камион се спускаха. Той започна да криволичи и след няколко секунди спря. Вторият камион едва не се натресе в него. Анди чу тиха музика — някакъв църковен химн — и предположи, че шофьорът му не е чул изстрелите заради радиото. Кабината на водещия камион изглеждаше празна. Двамата мъже се бяха навели, за да се предпазят.

Босият, облечен само в долнище на пижама Буши (дистанционното беше закачено за отпуснатия ластик на долнището) излезе иззад дървото.

— Стюарт Бауи! — провикна се той. — Фърн Бауи! Излезте оттам, за да поговорим! — Подпря Божия воин на ствола на дъба.

Двамата братя продължиха да се спотайват, но вратата на кабината на втория камион се отвори и Роджър Килиан изскочи навън.

— Защо спряхте? — изрева. — Нямам време за губене, трябва да нахраня пилетата. — Тогава видя Готвача. — Здравсти, Фил, как си?

— Лягай долу! — изкрещя му единият от братята Бауи. — Откаченото копеле стреля!

Роджър погледна Готвача, а после и подпряния на дървото автомат.

— Може и да е стрелял, но вече е оставил оръжието настрани. Освен това е сам. Какво става, Фил?

— Вече съм Готвача. Наричай ме така.

— Добре, Готвачо, какво става?

— Излез, Стюарт — провикна се Готвача. — Ти също, Фърн. Никой няма да пострада. Предполагам.

Вратите на първия камион се отвориха. Без да извърща глава, Буши добави:

— Сандърс! Ако някой от онези двама глупаци има пистолет, стреляй! Не само веднъж, направи ги на швейцарско сирене.

Но никой от двамата братя не държеше пистолет, Фърн беше вдигнал ръцете си.

— На кого говориш, приятелю? — попита Стюарт.

— Излез, Сандърс — заповяда Готвача.

Анди излезе. Струваше му се, че вече няма опасност да се пролее кръв, затова му стана забавно. Помисли си, че ако беше взел една от онези цигари на Готвача, щеше да му стане още по-забавно.

— Сандърс! — възкликна изненадано Стюарт. — Какво правиш тук?

— Бях привлечен в Божията армия. А вие сте зли хора. Ние знаем всичко за вас, мястото ви не е тук.

— Ъ? — измънка Фърн и си свали ръцете. Предницата на първия камион бавно се снишаваше към пътя, тъй като от спуканите гуми излизаше въздух.

— Много добре, Сандърс — похвали го Готвача, след това се обърна към Стюарт: — Качвайте се и тримата във втория камион. И право в града, жалки задници такива. Когато стигнете там, кажете на онзи вероотстъпник, че радиостанцията е вече наша. Включително лабораторията и всички запаси.

— Какви ги дрънкаш, Фил?

— Готвачо.

Стюарт махна с ръка.

— Наричай себе си както искаш, просто ми кажи за какво...

— Знам, че брат ти е тъп — каза Готвача — и че господин Пиле не може да си върже сам връзките на обувките...

— Хей! — изкрещя Роджър. — Мери си думите!

Анди вдигна автомата си. Помисли си, че непременно трябва да напише „Клодет“ на приклада му.

— Не, ти си мери думите.

Роджър Килиан пребледня и отстъпи крачка назад. Изказванията на Анди по време на градските срещи никога нямаха такъв ефект, затова сега той изпита огромно удоволствие.

Готвача продължи да говори, прекъсването сякаш не му бе направило никакво впечатление.

— Но ти, Стюарт, имаш мозък в главата си, така че го използвай. Зарежи онзи камион и се прибирай в града с другия. Кажу на Рени, че всичко тук вече принадлежи на Бог. Кажу му, че звездата Уормууд е изгряла и че трябва да ни остави на мира, ако не иска апокалипсисът да подрани. — Той се замисли. — Можеш също така да му кажеш, че няма да спираме музиката. Той едва ли се притеснява за това, но за някои хора в града този въпрос е важен.

— Знаеш ли с колко полицаи разполага той сега?

— Изобщо не ми пука.

— Някъде към трийсет. До утре вероятно ще станат петдесет. Половината град носи сини кърпи в знак на подкрепа към полицията. Само да им каже, и ще те погнат.

— Нищо няма да постигнат — отговори Готвача. — Вярата в Бог удесеторява силата ни.

Роджър реши да покаже знанията си по математика:

— Е, значи двайсет, но вие пак сте по-малко.

— Млъквай, Роджър! — сгълча го Фърн.

Стюарт опита отново:

— Фил, Готвачо, успокой се, няма нищо страшно. Той не иска наркотиците, а пропана. Половината генератори в града не работят. До няколко дни три четвърти от генераторите няма да работят. Пусни ни да вземем пропана.

— Трябва ми за готвене. Съжалявам.

Стюарт го изгледа странно, явно го смяташе за луд. Анди си помисли: „Вероятно е луд. Вероятно и двамата с него сме луди. Но и Джим Рени е луд, така че няма нищо страшно.“

— Тръгвайте — настоя Готвача. — И му кажете, че ако ни нападне, ще съжалява.

Стюарт се позамисли, после сви рамене.

— Нищо не губя от това. Хайде, Фърн. Роджър, аз ще карам.

— Нямам нищо против — отговори Роджър Килиан. — Скоростният му лост заяжда. — Изгледа подозрително Готвача и Анди, след което се отправи към втория камион.

— Бог да ви благослови, момчета — провикна се Анди.

Стюарт погледна през рамо и направи кисела физиономия.

— И теб да те благослови Бог. Той знае, че имаш нужда от благословия.

Новите собственици на най-голямата лаборатория за метамфетамини в Северна Америка стояха един до друг и гледаха оранжевия камион, който направи обратен завой и се отдалечи.

— Сандърс!

— Да, Готвачо?

— Искам да „раздвижа“ музиката. Този град се нуждае от малко Мейвис Стейпълс. И от малко „Кларк Систърс“. Като свърша тази работа, ще попушим.

Очите на Анди се напълниха със сълзи. Той прегърна през раменете човека, когото някога се наричаше Фил Буши.

— Обичам те, Готвачо.

— Благодаря, Сандърс. И аз те обичам. Искам оръжието ти винаги да е заредено. Отсега нататък ще стоим на пост.

15.

Настъпващият залез багреше деня в оранжеви краски. Големия Джим седеше до леглото на сина си. Дъглас Туичъл беше поставил инжекция на Младши и сега младежът спеше дълбоко. До известна степен за Големия Джим щеше да е по-добре синът му да умре — заради тумора, който притискаше мозъка му, не се знаеше какво можеше да направи или да каже. Разбира се, момчето беше негова плът и кръв, но имаше за разрешаване много по-важни проблеми — проблемите на града. Рени си помисли: „Може би една възглавница би свършила работа...“

В този момент телефонът му зазвъня. Той видя името, което се бе появило на екранчето, и се намръщи. Нещо се беше объркало. Стюарт едва ли би се обадил толкова скоро, ако нямаше проблем.

— Казвай!

Той се заслуша, учудването му нарастваше с всяка изминала секунда. Анди беше там? Анди, с автомат?

Стюарт чакаше отговора. Чакаше инструкции. „Нареди се на опашката, друже“ — помисли си Големия Джим и въздъхна.

— Дай ми минутка. Трябва да помисля. Ще ти се обадя по-късно.

Той прекъсна разговора и се замисли върху новия проблем. Можеше да изпрати там група полицаи. Идеята сам да оглави операцията му се стори доста атрактивна. Ако Анди загинеше, още по-добре. Така Джеймс Рени щеше да поеме управлението.

От друга страна, градската среща беше утре вечерта. Щяха да дойдат много хора, които щяха да му задават въпроси. Той беше сигурен, че ще може да натресе лабораторията на Барбара и „приятелите на Барбара“ (за Големия Джим Анди Сандърс вече беше член на „приятелите на Барбара“), но реши все още да не го прави.

Не.

Той искаше стадото му да се страхува, но не и да изпада в паника. Паниката нямаше да е от полза за плана му да установи пълен контрол над града. А и какво толкова щеше да стане, ако за момента оставеше Анди и Буши на мира? Дори можеше да има полза от това.

Щеше да им се вдигне самочувствието. Щяха да започнат да се мислят за недосегаеми, защото наркотиците съдържат съставката оглупин.

От друга страна, тъпото свиждане на Кокс беше предвидено за петък — вдругиден. Всички отново щяха да се втурнат към фермата на Динсмор. Бърпи несъмнено щеше да отвори нова сергия за хотдог. Докато тълпите глупаци дърдореха край Купола и докато Кокс провеждаше конференцията си, Големия Джим щеше да отиде в радиостанцията с петнайсетина полицаи и да заличи от лицето на земята досадните наркоманчета.

Да. Това беше отговорът.

Той се обади на Стюарт и му каза засега да не предприема нищо.

— Мислех, че пропанът ти трябва — каза Стюарт.

— Ще си го вземем — отговори Големия Джим. — А ти искаш ли да ни помогнеш да се погрижим за онези двамата?

— Искам, разбира се. Имам да си връщам на онзи кучи син Буши.

— Той ще си получи заслуженото. Петък следобед. Гледай да не поемаш други ангажименти за тогава.

Големия Джим отново се почувства добре; сърцето му биеше бавно и стабилно, без да прескача. А това беше добре, защото го чакаше много работа, като се започнеше с речта, която трябваше да дръпне тази вечер във „Фуд Сити“. Мястото беше изключително подходящо, там лесно щеше да убеди новите полицаи, че редът е над всичко. Когато гледат разрушения, хората винаги стигат до извода, че им трябва „твърда ръка“.

Той излезе от стаята, после се върна и целуна спящия си син по бузата. Може би щеше да се наложи да се отърве от Младши, но засега и по този въпрос нямаше да предприема нищо.

16.

Над малкото градче Честърс Мил се спуска нощ — поредната „куполна“ нощ. Но ние няма да си почиваме, защото трябва да отидем на две срещи и да проверим какво прави коргито Хорас. Тази вечер Хорас прави компания на Андрея Гринъл. Той не е забравил пуканките, намиращи се между кушетката и стената, просто си трае за момента.

Хайде да тръгваме тогава двамата с теб, докато тъматата се просмуква в небето като упойка в кръвта на пациент. Да тръгваме, докато първите безцветни звезди изгряват над главите ни. Това е единственият град в североизточната част на Съединените щати, над който тази вечер светят звезди. Над Нова Англия ваят дъждове и хората, гледащи новини, скоро ще имат възможност да видят няколко изключителни сателитни снимки, показващи дупка в облаците — точно копие на „чорапчето“ Честърс Мил. Тук звездите светят, но сега те са мръсни, защото Купола е мръсен.

Върху Таркърс Мил и района от Касъл Рок, известен като Дъ Вю, се изливат порои. Метеорологът на Си Ен Ен Рейнолдс Улф (не е роднина на любимеца на Роуз Улфи) казва, че според него западният вятър блъска облаците в Купола и ги изстиска като гъби, преди те да успеят да се придвижат на север и на юг. Той нарича това „очарователен феномен“.

Водещата Сюън Малво го пита каква е дългосрочната прогноза за времето в Честърс Мил, явно предполагайки, че кризата може да продължи.

— Сюън — отговаря Рейнолдс Улф, — този въпрос е чудесен. Знаем със сигурност, че тази вечер в Честърс Мил не вали, но повърхността на Купола е достатъчно пропусклива, така че е възможно вътре да се просмуче известно количество влага. Метеоролозите от Националната служба ми казаха, че скоро не се очакват валежи под Купола. А ние знаем, че най-голямата им река — Престил, е попресъхнала. — Той се усмихва, сякаш за да покаже колко добър зъболекар има. — Благодаря на Господ за артезианските кладенци!

— И аз също, Рейнолдс — казва Сюзън, а после на телевизионните екрани в Америка се появява зеленото животинче от рекламата на застрахователната компания „Гейко“.

Стига толкова новини. Хайде да минем по някои от опустелите улици; покрай църквата и къщата на преподобната (срещата там все още не е започнала, но Пайпър е напълнила голямата кафеварка, а Джулия прави сандвичи под светлината на свистяща газова лампа); покрай къщата на Маккейн, около която е опъната жълта полицейска лента, навяваща мрачни асоциации; по Таун Комън Хил и покрай сградата на общината, където Ал Тимънс и няколко негови приятели чистят и подреждат, за да могат присъстващите на утрешната градска среща да се чувстват уютно; покрай Военния мемориал, където статуята на Лусиен Калвърт (прадядо на Нори; май не е нужно да ти казвам това) стои на пост.

Какво ще кажеш да поспрем за малко, за да видим какво правят Барби и Ръсти? Никой няма да ни попречи да слезем в сутерена; в стаята за подготовка има само трима полицаи, а Стейси Могин, която е зад бюрото, спи, подпряла глава с ръка. Останалите полицаи са във „Фуд Сити“, където слушат пламенната реч на Големия Джим, но дори и да бяха тук, пак нямаше да могат да ни попречат, защото ние сме невидими. Щяха да усетят само лек полъх, когато се шмугнем покрай тях.

В Кафеза няма нищо кой знае какво за гледане, защото надеждата е невидима като нас. Двамата мъже нямат какво друго да правят, освен да чакат и да се надяват. Ръсти вече не го боли чак толкова много ръката, а и отокът е поспаднал. Към пет часа следобед Стейси Могин, Бог да я благослови за добрината, беше успяла да му даде два екседрина.

Засега тези двама мъже — нашите герои — седят на леглата си и играят на Двайсет въпроса. Ред е на Ръсти да отгатва.

— Животно, зеленчук или минерал? — пита той.

— Нито едното — отговаря Барби.

— Как така нито едното? Трябва да е едно от тях.

— Не е — казва Барби. Той си е намислил Татко Смърф.

— Ти ме прецакваш.

— Няма такова нещо.

— Да, да.

- Стига си се оплаквал, чакам въпросите ти.
- Ще ми подскажеш ли малко?
- Не. Това е първото ти „не“. Остават още деветнайсет.
- Чакай малко. Така не е честно.

Нека ги оставим да изпуснат малко пара, става ли? Да минем покрай тлеещите останки от редакцията на „Демократ“; покрай леко поопърлената аптека (Сандърс повече никога няма да прекрачи прага ѝ); покрай книжарницата и „Къщата на цветята“ на Лъоклерк, чиито цветя вече са изсъхнали. Да минем под неработещия светофар на кръстовището на шосе 119 и шосе 117(ние го докосваме, той се разклаща лекичко, а после пак застива неподвижен) и да пресечем паркинга на „Фуд Сити“. Тихи сме като дъха на спящо дете.

Витрините на супермаркета са покрити с шперплат, реквизиран от склада на Таби Морел. Джак Кейл и Ърни Калвърт са изчистили повечето мръсотия, но „Фуд Сити“ все още прилича на кочина — по пода се търкалят кутии и галантерийни стоки. Повечето продукти вече са се преселили в килерите на гражданите или в гаража зад полицейския участък, по рафтовете не е останало почти нищо. Хладилните шкафове за безалкохолни напитки и бира, както и фризерът за сладолед, са разбити. Смърди на вкиснало вино. Големия Джим иска новите полицаи, повечето от които са ужасно млади, да видят този хаос. Той иска те да разберат, че целият град може да заприлича на бойно поле. Хитър е и знае, че дори не е нужно да им го казва. Те ще схванат посланието — стадото изпада в паника, когато овчарят не си гледа работата.

Да чуем ли речта му? Не. Ще го чуем какво ще каже утре вечер, ще ни е достатъчно. Освен това тези работи са ни ясни; двата основни специалитета на Америка са демагозите и рокендролът, а ние често преяждаме с тях.

Все пак трябва да погледнем слушателите, преди да си тръгнем. Виж ги само как са се захласнали и си припомни, че голяма част от тях (в това число Картър Тибодо, Майки Уордлоу и Тод Уендълстат) са хулигани, които почти всяка седмица биват наказвани заради побои и неспазване на училищната дисциплина. Но Рени е успял да ги хипнотизира.

Той не е нищо особено, ако говори насаме с някой човек, но застане ли пред тълпата... става буен звяр, както казваше старият

Клейтън Брейси навремето, когато мозъчните му клетки все още функционираха. Големия Джим използва фрази от рода на: „полицейското братство“, „образцово носене на службата“ и „градът разчита на вас“. И други неща им казва. Добри неща, които никога не губят чара си.

Големия Джим преминава към темата „Барби“. Той им казва, че приятелите на Барби не спят, а сеят смут и раздор, преследвайки злите си цели. Снисавайки глас, той добавя:

— Те ще се опитат да ме дискредитират. Ще изрекат какви ли не лъжи.

Аудиторията изръмжава недоволено.

— Ще повярват ли на лъжите? Ще позволите ли да бъде дискредитиран? Ще оставите ли града без силен лидер точно когато той има нужда от такъв?

Всички, разбира се, изкрещават: „Не!“ Големия Джим продължава да говори (като повечето политици той вярва, че речите трябва да са дълги и цветисти), но ние си тръгваме.

Хайде да отидем в къщата на преподобната. Поемаме по пустите улици. Я, гледай! Намерихме си компания — едно тринайсетгодишно момиче с избелели дънки и старомодна скейтбордистка фланелка. Тази вечер Нори Калвърт не се е нацупила, за да прилича на лоша пънкарка (маниер, който докарва майка ѝ до бяс). На лицето ѝ е изписано учудване, присъщо на осемгодишна. Ние проследяваме погледа ѝ и виждаме, че зад облаците на изток изплува огромна пълна луна. По форма и цвят тя прилича на току-що разрязан розов грейпфрут.

— Олеле... Боже! — прошепва Нори. Вдига свитата си в юмрук длан, слага я между едва наболите си гърди и се вторачва в странния розов кръг. След това продължава по пътя си, като се оглежда от време на време, за да се увери, че никой не я е забелязал. Линда Евърет им е казала да дойдат един след друг, да не бият на очи и да внимават някой да не ги проследи.

— Това не е игра — беше предупредила Линда. Нори се впечатли повече от бледото ѝ напрегнато лице, отколкото от думите ѝ. — Ако ни спипат, няма просто да загубим точки или да пропуснем реда си. Разбирате ли, деца?

— Аз мога ли да отида с Джо? — попита госпожа Макклаци. Тя беше почти толкова бледа, колкото госпожа Евърет.

Линда поклати глава.

— Идеята не е добра. — Тези думи бяха впечатлили Нори най-много. Не, това не е игра, това е въпрос на живот и смърт.

А, ето я църквата. И сгушената до нея къща на Пайпър. Нори вижда ярката бяла светлина на газовите лампи отзад, там, където вероятно се намира кухнята. Скоро ще влезе вътре и ще се скрие от втренчения поглед на ужасната розова луна. Скоро ще бъде на сигурно място.

Тогава една сянка изниква от мрака и я хваща за ръката.

17.

Нори толкова се стресна, че дори не успя да извика, което беше добре. Когато розовата луна освети лицето на внезапно появилия се човек, тя видя, че това е Ромео Бърпи.

— Направо ми изкара ума — прошепна момичето.

— Извинявай. Просто хвърлям по едно око навън. — Той пусна ръката ѝ и се огледа.

— Къде са приятелите ти?

Нори се усмихна.

— Не знам. Нали трябва да дойдем един след друг, минавайки по различни пътища. Така каза госпожа Евърет. — Тя погледна към улицата, която се спускаше надолу по хълма. — Майката на Джоуи май идва. Да влизаме вътре.

Те се отправиха към мястото, където светеха газови лампи. Вътрешната врата на къщата беше отворена. Роми почука леко по касата и каза:

— Роми Бърпи и една приятелка. И да има парола, ние не я знаем.

Пайпър Либи отвори вратата и ги пусна да влязат, като гледаше любопитно Нори.

— Коя си ти?

— Гръм да ме удари, ако това не е внучката ми — каза Ърни, влизайки в стаята. В ръката си държеше чаша лимонада. Беше се ухилил до уши.

— Ела тук, момичето ми. Беше ми домъчняло за теб.

Нори се хвърли в прегръдките му и го целуна, както беше заръчала майка ѝ. Не беше предполагала, че ще изпълни заръката толкова скоро, но се радваше, че е станало точно така. С него тя можеше да сподели истината, която никога не би споделила с приятелите си.

— Дядо, много ме е страх.

— Всички ние също се страхуваме, миличка. — Той я притисна още по-силно към себе си, после се загледа в лицето ѝ. — Не знам

каква работа имаш тук, но тъй и тъй си дошла, така че какво ще кажеш да те почерпя една лимонада?

Нори забеляза кафеварката и отговори:

— Бих предпочела кафе.

— И аз също — каза Пайпър. — Заредих я с най-силното кафе, след това сложих вода и чак тогава се усетих, че няма електричество. — Тя поклати глава, сякаш за да пропъди някаква мисъл. — Това нещо ми напомня за себе си по различни начини.

Някой почука на задната врата и след малко се появи Лиза Джеймисън. Бузите ѝ бяха силно зачервени.

— Скрих велосипеда си в гаража ти, преподобна Либи. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не. Сега ние правим заговор, така поне биха казали Рандолф и Рени, затова по-добре ме наричай „Пайпър“.

18.

Никой от „членовете на революционния комитет“ не закъсня, така че малко след девет часа Пайпър даде началото на срещата. Първоначално ѝ направи впечатление, че присъстват осем жени и само четирима мъже. Отгоре на всичко от четиримата мъже един беше пенсионер, а двама бяха на такава възраст, че все още нямаха право да гледат филми, в които показват насилие и сексуални сцени. Спомни си, че в партизанските групи, действащи в различни части на света, има много жени и деца. Това ѝ се струваше неправилно, но тя разбираше, че понякога правилното и необходимото влизат в конфликт.

— Предлагам да сведем глави за минута — каза Пайпър. — Няма да се моля, защото вече не съм сигурна към кого да се обръщам в молитвите си. Но би било добре да кажете нещо на вашия си Бог, защото тази вечер ще имаме нужда от силна подкрепа.

Те се съобразиха с предложението ѝ. Някои от присъстващите все още комуникираха с Всевишния, когато Пайпър вдигна глава и се огледа. Видя две наскоро уволнени полицайки, пенсиониран управител на супермаркет, останала без вестник журналистка, библиотекарка, собственичка на ресторант, „куполна вдовица“, която не можеше да спре да върти годежния си пръстен, местна „акула“ — собственик на универсален магазин, и три неестествено сериозни за възрастта си деца, сгущени едно до друго на кушетката.

— Амин — каза Пайпър. — Ще дам думата на Джакки Уетингтън, която много добре знае какво прави.

— Това звучи прекалено оптимистично — отговори Джакки. — Да не говорим, че е и прибързано, защото аз ще дам думата на Джо Макклачи.

Момчето изглеждаше стреснато:

— Аз?

— Но преди да го чуем — продължи тя, — искам да помоля приятелите му да застанат на пост. Нори — отпред, а Бени — отзад. — Джакки забеляза, че те се канят да протестират, затова вдигна ръка и поясни: — Не търся повод да ви отпратя, задачата ви е важна. Сигурно

разбирате какво може да стане, ако ни хванат да заговорничим. Вие двамата сте най-малки. Намерете две тъмни ниши и се скрийте в тях. Ако видите някой, който се държи подозрително, или мернете полицейска кола, плеснете с ръце ето така. — Тя плесна веднъж, после два пъти и накрая още един път. — По-късно ще ви разкажем за какво сме говорили, обещавам. Сега ще съберем цялата информация накуп, няма да има никакви тайни.

Когато те излязоха, Джаки се обърна към Джо:

— Кутията, за която сте споменали на Линда. Разкажи всичко от начало до край.

Джо се изправи на крака, сякаш щеше да рецитира стихотворение, и разказа на другите всичко, което знаеше.

— След това се върнахме в града и разбрахме, че онова копеле Рени е заповядало да арестуват Ръсти — завърши. Избърса потта от челото си и отново седна на кушетката.

Клеър обгърна с ръка раменете му.

— Според Джо не е хубаво Рени да разбира за кутията — вметна тя. — Той смята, че Рени вероятно би предпочел тя да продължи да функционира и не би направил опит да я изключи или разруши.

— Той е прав — обади се Джаки. — Кутията е най-важната ни тайна.

— Ами... — промърмори Джо.

— Какво? — попита Джулия. — Смяташ, че той трябва да знае?

— Може би, но трябва да помисля.

Джаки реши да не му задава повече въпроси и продължи нататък:

— Да преминем към следващия въпрос. Ще се опитам да измъкна Барби и Ръсти от затвора. Утре вечер, по време на градската среща. Президентът е заповядал Барби да поеме управлението.

— Който ще да е, само да не е Рени — изръмжа Ърни. — Това некадърно копеле мисли, че градът е негов.

— Той е добър само в едно — намеси се Линда. — В това да забърква каши, когато му е изгодно. Боят в супермаркета и изгарянето на редакцията на вестника... според мен той ги е организирал.

— Разбира се, че е той — потвърди Джаки. — Човек, който може да убие собствения си пастор...

Роуз я погледна изненадано.

— Да не би да искаш да кажеш, че Рени е убил Когинс?

Джаки разказа на присъстващите какво бе открил Ръсти при огледа на тялото на Когинс. Те изглеждаха смаяни, но очевидно й повярваха.

— А момичетата, и тях ли? — попита тихичко ужасената Лиза Джеймисън.

— Синът му може би — отговори рязко Джаки. — Предполагам, че тези две убийства не са свързани с политическите машинации на Големия Джим. Младши припадна тази сутрин до къщата, в която откри телата.

— Какво съвпадение само! — възкликна Ърни.

— Сега той е в болницата. Джини Томлинсън твърди, че е много вероятно да има мозъчен тумор. А хората с такива тумори често имат агресивно поведение.

— Баща и син — отбор убийци? — Клеър бе взела Джо в прегръдките си.

— Не бих казала отбор — отговори Джаки. — По-скоро имат ген, който ги кара да правят лоши неща, когато са напрегнати.

Линда каза:

— Но телата са били на едно място, така че ако приемем, че има двама убийци, то те са действали заедно. Работата е там, че този убиец Рени държи съпруга ми и Дейл Барбара в плен и ги използва за изграждане на конспиративната си теория. Не ги е убил само защото иска да послужат за назидание. Исква да бъдат публично екзекутирани. — Лицето й се изкриви за момент, докато се опитваше да сдържи сълзите, напираси в очите й.

— Не мога да повярвам, че е стигнал дотам — каза Лиза, въртейки нервно анкха си^[1]. — Та той е просто търговец на коли втора употреба, за Бога.

Думите й бяха посрещнати с мълчание.

— Чуйте ме сега, моля ви — промълви Джаки, когато мълчанието започна да става тягостно. — Казах ви какво смятаме да направим двете с Линда и работата вече става дебела. Ще ви помоля да гласувате. Ако желаете да участвате в заговора, вдигнете ръка. Онези, които не вдигнат ръка, могат да си тръгват, поемайки ангажимента да не разгласяват какви неща сме дискутирали тук. Не е във ваш интерес да разказвате какво сме си говорили, защото ще ви се наложи да

обяснявате откъде знаете. Опасно е. Може да попаднем в затвора, и лоши неща дори може да ни се случат. Така че да гласуваме. Кой остава тук?

Джо моментално вдигна ръка; Пайпър, Джулия, Роуз и Ърни Калвърт не изостанаха много от него. Линда и Роми вдигнаха заедно ръцете си. Лиза погледна Клеър Макклаци. Тя въздъхна и кимна. Двете жени вдигнаха ръцете си.

— Точно така, мамо — окуражи я Джо.

— Ако кажеш на баща ти, че съм ти позволила да се забъркаш в това, не Джеймс Рени, а аз лично ще те екзекутирам.

---

[1] Древен египетски символ. — Б.пр. ↑

19.

— Линда не може да отиде в полицията — каза Роми на Джаки.

— Кой ще дойде с мен тогава?

— Аз, скъпа. Линда трябва да отиде на градската среща. Така между шестстотин и осемстотин човека ще могат да потвърдят, че е била там.

— Защо да не мога да отида? — попита Линда. — Моят съпруг е там.

— Ти сама си отговори — каза Джулия.

— Как смяташ да го направим? — обърна се Роми към Джаки.

— Ами предлагам да си сложим маски...

— Пфу — изсумтя Роуз и направи физиономия. Всички се засмяха.

— Имаме късмет — каза Роми. — В магазина ми има голям избор от маски за Хелюин.

— Аз ще бъда Малката русалка — изрече тъжно Джаки. Изчерви се, когато усети, че всички са вперили погледите си в нея. — Както и да е. Ще ни трябват пистолети. Вкъщи имам една берета. Ти притежаваш ли оръжие, Роми?

— Скътах няколко пушки в сейфа в магазина. Има и една с оптически мерник. Не че съм знаел, че ще ни потрябват, просто усетих, че нещо става.

Джо се намеси в разговора:

— Ще ви трябва и кола, с която да се измъкнете. Микробусът ти няма да свърши работа, Роми, всички го знаят.

— Имам идея — каза Ърни. — Хайде да вземем една от колите, които Джим Рени продава. Миналата пролет той взе от някаква телефонна компания пет-шест високоскоростни микробуса. Паркирани са отзад. Ще си получи заслуженото по този начин.

— А как ще вземеш ключа? — попита Роми. — Ще влезеш с взлом в офиса на Рени в изложбената зала?

— Ако не са с електронно запалване, няма да ми трябва ключ — каза Ърни, после изгледа намръщено Джо и добави:

— Бих предпочел да не казваш това на внучката ми, млади момко.

Джо прокара пръсти по устните си, сякаш дърпаше цип, и в стаята отново избухна смях.

— Градската среща трябва да започне утре в седем вечерта — каза Джаки. — Ако отидем в участъка към осем...

— Има по-добър вариант — прекъсна я Линда. — Щом ще ходя на проклетата среща, защо да не свърша и някаква полезна работа. Ще облека рокля с големи джобове, за да мога да скрия полицейското си радио — онова допълнителното, което е в личната ми кола. Вие двамата ще стоите в микробуса и ще чакате.

Напрежението в стаята се засилваше. Нещата вече придобиваха реални измерения.

— На рампата зад магазина ми — каза Роми. — Там е скришно.

— Когато Рени започне речта си — каза Линда, — ще ви дам сигнал да тръгвате. Три изпуквания.

— Колко полицаи ще има в участъка? — попита Лиза.

— Ще се опитам да разбера от Стейси Могин — отговори Джаки.

— Няма да има много. Какъв е смисълът да висят там? Големия Джим смята, че „приятелите на Барбара“ са измислица, създадена от самия него.

— Освен това ще иска крехкият му задник да е добре защитен — вметна Джулия.

Някои от присъстващите се засмяха, но майката на Джо, която изглеждаше доста притеснена, не бе сред тях.

— Независимо от всичко в участъка ще има полицаи. Какво ще направите, ако те окажат съпротива.

— Няма страшно — каза Джаки. — Ще ги заключим в килиите, преди да са се усетили какво става.

— И все пак?

— Ще гледаме да не убием някого. — Гласът на Линда бе спокоен, но очите ѝ гледаха трескаво. Това бяха очи на животно, което събира кураж, преди да направи последен опит за спасение. — Мисля, че ще има убийства, ако Купола не изчезне скоро. Екзекуцията на Барби и съпруга ми ще бъде само началото.

— Да предположим, че ги освободите — каза Джулия. — Къде ще ги закарате? Тук?

— В никакъв случай — възрази Пайпър и докосна все още подутите си устни. — Вече съм в черния списък на Рени. А и онзи тип, който сега му е личен бодигард. Тибодо. Кучето ми го ухапа.

— Не е хубаво да са близо до центъра на града — намеси се Роуз. — Може да започнат да претърсват къщите. Полицаяте вече са доста на брой.

— Сигурно ще се включат и хората, които носят сини кърпи — добави Роми.

— Какво ще кажете да ги скрием в някое от бунгалата край Честър Понд? — попита Джулия.

— Бихме могли — каза Ърни, — но се опасявам, че те ще проверят и там.

— Не се сещам за по-добро място — каза Лиза.

— Господин Бърпи? — подхвана Джо. — Имате ли още от онези оловни ролки?

— Да, тонове. Казвай ми „Роми“.

— Ако господин Калвърт успее утре да открадне микробус, ще можеш ли да го скриеш зад магазина и да натовариш на него нарязани оловни листове? Достатъчно големи, за да могат да се покрият с тях прозорците?

— Нищо не ми пречи.

Джо погледна Джаци.

— А ти ще можеш ли да се свържеш с полковник Кокс, ако се наложи?

— Да — Джаци и Джулия отговориха едновременно, после се спогледаха изненадано.

На Роми започна да му просветва.

— Старата ферма на Маккой, така ли? На Блек Ридж, при кутията.

— Да. Не знам дали идеята е много добра, но ако се наложи да бягаме... ако всички ние сме там... ще можем да защитим кутията. Предполагам, че ви звучи налудничаво, тъй като тя е причината за всичките ни проблеми, но не можем да позволим на Рени да я докопа.

— Дано ябълковата градина не се превърне в едно ново Аламо^[1] — каза Роми. — Разбирам какво имаш предвид.

— Има и още една работа, която бихме могли да свършим — продължи Джо. — Малко е рискована, а и може нищо да не се получи, но...

— Казвай, казвай — настоя Джулия. Тя гледаше слисано Джо Макклачи.

— Ами... Гайгеровият брояч все още ли е в микробуса ти, Роми?

— Мисля, че да, да.

— Може би някой ще успее да го върне в противорадиационното укритие. — Джо се обърна към Джаки и Линда: — Някоя от вас може ли да влезе там? Зная, че сте уволнени, но...

— Ал Тимънс ще ни пусне, така поне предполагам — отговори Линда. — Но ще пусне Стейси Могин със сигурност. Тя е с нас. Не дойде тук, защото е дежурна. Защо да поемаме този риск, Джо?

— Защото... — Той говореше бавно, като премерваше думите си, което не беше характерно за него. — Ами... там има радиация, нали? Лоша радиация. Тя представлява пояс. Обзалагам се, че ако човек мине бързо с кола през него, ще остане невредим дори и да не носи защитно облекло, но те не знаят това. Проблемът е, че те изобщо не знаят за радиацията. Няма и да узнаят без Гайгеровия брояч.

Джаки се мръщеше.

— Добра идея, младежо, но не смятам, че трябва да насочваме Рени към мястото, на което ще отидем. Моята представа за скривалище е съвсем друга.

— Не е нужно ние да го насочваме — каза момчето. Продължаваше да говори бавно, анализирайки внимателно слабите места на теорията си. — Поне не съвсем. Някой от вас ще се свърже с Кокс. Ще го накара да се обади на Рени и да му каже, че са регистрирали радиация. Полковникът трябва да му каже нещо от рода на: „Не можем да посочим точното място, защото радиацията ту се появява, ту изчезва, но е доста висока, вероятно дори смъртоносна, така че внимавайте. Случайно да имате Гайгеров брояч?“

Присъстващите на срещата се умълчаха, обмисляйки предложението на Джо. След това Роми каза:

— Закарваме Барбара и Ръсти във фермата на Маккой. Ние също отиваме там, ако се наложи... а вероятно ще се наложи. А ако те се отправят натам...

— Ще отчетат висока радиация с Гайгеровия брояч, което ще ги накара да се върнат бегом в града, покрили с ръце безполезните си пишки — изръмжа Ърни. — Клеър Макклаци, ти си родила гений.

Клеър прегърна силно Джо.

— Само дете не мога да го науча да си оправя стаята.

---

[1] Мястото, на което е станало едно от най-решаващите сражения по време на Тексаската революция. — Б.пр. ↑

20.

Хорас се беше проснал на килима в дневната на Андрея Гринъл. Подпрял муцуна върху лявата си лапа, той гледаше с едно око жената, при която го беше оставила стопанката му. Джулия обикновено го взимаше със себе си, където и да ходеше — той беше кротък и никога не създаваше проблеми, дори и наблизко да имаше котки (Хорас странеше от тях, защото намираще миризмата им за отвратителна). Тази вечер Джулия си беше помислила, че всеки път, когато погледне Хорас, Пайпър Либи ще изпитва болка, защото ще си спомня мъртвото си куче. Освен това беше забелязала, че Андрея харесва кучето ѝ, и беше преценила, че то ще я разсее и ще я накара да забрави за болезните си.

Отначало нещата се получаваха. Андрея намери гумена топка в кашона с играчки, който все още пазеше, въпреки че единственото ѝ внуче вече беше пораснало и си играеше с други неща. Хорас послушно гонеше топката и я донасяше, щом жената поискаше. Само че не му беше много интересно, той предпочиташе да хваща топките във въздуха. Но работата си е работа и той продължи да я върши, докато жената не започна да трепери, сякаш ѝ беше студено.

— О! О, по дяволите! Пак се почна.

Тя легна на кушетката. Цялата се тресеше. Притисна една от възглавничките към гърдите си и се вторачи в тавана. Не след дълго зъбите ѝ затракаха (този звук се стори много неприятен на Хорас).

Той ѝ донесе топката, опитвайки се да я разсее, но тя го бутна настрана.

— Не, миличък, не сега. Първо трябва да се справя с това.

Кучето занесе топката до изгасения телевизор и легна на пода. Не след дълго жената престана да трепери чак толкова много, неприятният мирис също понамаля. Тя поотпусна хватката си върху възглавницата и се унесе, после захърка.

Беше дошло време за хапване.

Хорас се мушна отново под масата, прекрачвайки плика с файла „Вейдър“. Зад него се намираще раят на пуканките. Щастливо куче!

Хорас все още обираше пуканките (бяха мазнички, соленички и най-хубавото — чудесно отлежали), като поклащаше късата си опашка от удоволствие, граничещо с нирвана, когато мъртвият глас проговори отново:

„Занеси й го.“

Но той не можеше. Стопанката му не беше тук.

„Занеси го на другата жена!“

Мъртвият глас беше много настоятелен, а и пуканките вече бяха на привършване. Хорас остави засега белите пухчета на мира, после закрачи заднишком, докато пликът не се озова пред муцуната му. За момент се зачуди какво да прави. Тогава си спомни какво бе казал гласът и вдигна плика с уста.

„Добро куче!“

21.

Нещо студено се лепна за бузата на Андрея. Тя го отблъсна и се извъртя настрани. Канеше се да се върне в прегръдките на оздравителния сън, когато чу излайване.

— Млъквай, Хорас. — Сложи възглавницата върху главата си. Коргито излая още веднъж, а след това стовари двайсеткилограмовото си тяло върху краката ѝ.

— Ах! — изкрещя Андрея и се надигна. Видя блестящи лешникови очи и ухилена кучешка физиономия. Само че част от тази физиономия беше скрита зад нещо. Беше скрита зад кафяв хартиен плик. Хорас пусна плика върху корема ѝ и скочи обратно на пода. Не му беше позволено да се качва върху мебели и хора, но настоящата нотка в мъртвия глас го беше накарала да наруши правилото.

Андрея вдигна плика, по който имаше следи от зъбите и лапите на Хорас. Имаше и залепнало парченце от пуканка, което тя перна настрани. Пликът беше доста издут. Отпред с печатни букви беше написано: „Вейдър“ и „Джулия Шамуей“.

— Хорас? Къде намери това?

Кучето естествено не можеше да ѝ отговори, а и не беше необходимо, защото тя разбра сама. По парченцето от пуканка. Тогава в главата ѝ изплува спомен, който беше толкова мъгляв и нереален, че по-скоро приличаше на сън. Сън ли беше това или Бренда Пъркинс наистина се беше появила на вратата ѝ след онази ужасна първа нощ, когато спря лекарствата? Когато в другия край на града хората се биеха за храна?

„Мога ли да оставя това при теб, мила? Само за малко. Трябва да свърша една работа, а не искам да го нося със себе си.“

— Тя идва тук — каза Андрея на Хорас. — И носеше този плик. Аз го взех... поне така си мисля... но после ми се доповръща. Доповръща ми се за пореден път. Сигурно съм го хвърлила на масата и съм се затичала към тоалетната. Паднал ли е? На пода ли го намери?

Хорас излая остро. Или искаше да каже „да“, или се опитваше да намекне, че му се играе с топката.

— Благодаря ти — каза Андрея. — Добро кученце. Ще ѝ дам плика веднага щом се върне.

Вече не ѝ се спеше, не ѝ се и трепереше също така. Единственото нещо, което искаше, беше да отвори плика. Защото Бренда беше мъртва. Убита. Вероятно малко след като беше донесла този плик. Което означаваше, че вътре сигурно има нещо важно.

— Само ще надникна, става ли? — каза тя.

Хорас отново излая. На Андрея Гринъл ѝ се стори, че се опитва да ѝ каже „защо пък не“.

Тя отвори плика и повечето от тайните на Големия Джим Рени се изсипаха в скута ѝ.

22.

Клеър се прибра първа вкъщи. След това в интервал от няколко минути дойдоха Бени и Нори. Тримата седяха на верандата, когато Джо изникна от сенките. Бени и Нори пиеха топла сода. Клеър се поклащаше лекичко на дървената пейка, притиснала в скута си една от бирите на съпруга си. Джо седна на пейката и Клеър обгърна с ръка кокалестите му рамене. „Много е крехък — помисли си. — Той не го знае, но това е самата истина. Като пиленце е.“

— За теб, пич — каза Бени и му подаде една кутийка сода. — Вече започвахме да се тревожим.

— Госпожица Шамуей ми зададе още няколко въпроса за кутията — обясни му Джо. — Не знаех отговорите обаче. Боже, много е топло, нали? Сякаш е лято. — Вдигна поглед към небето. — Вижте тази луна само.

— Не искам да я гледам — каза Нори. — Плаши ме.

— Добре ли си, миличък? — попита Клеър.

— Да, мамо. А ти?

Тя се усмихна.

— Не знам. Ще се получи ли? Как мислите? Отговорете ми, но искрено.

Те мълчаха известно време, поради което тя се изплаши още повече. След това Джо я целуна по бузата и рече:

— Ще се получи.

— Сигурен ли си?

— Да.

Майка му винаги го хващаше, когато лъже (тя знаеше, че ще загуби този си талант, щом Джо поотрасне), но този път не му каза какво е уловил „детекторът“ ѝ. Просто отвърна на целувката му. В топлия ѝ бирен дъх имаше нещо бащинско.

— Дано да не бъде пролята кръв.

— Няма да има кръв — увери я Джо.

Тя се усмихна.

— Добре, на мен това ми стига.

Те поседяха известно време в мрака, без да говорят много-много.
След това влязоха вътре, зарязвайки розовата луна, която
продължаваше да се цъкли в спящия град.

Вече минаваше полунощ.

КЪРВИЩА НАВСЯКЪДЕ

1.

В дванайсет и половина през нощта на двајсет и шести октомври Джулия влезе в къщата на Андрея. Беше отворила много внимателно вратата, за да не вдига шум. Предпазливостта ѝ обаче се оказа излишна — от портативното радио на Андрея звучаха „Стейпълс Систърс“.

Хорас изтича да я посрещне; поклащаше късата си опашка и се хилеше леко шантаво, както само коргитата умеят. Наведе се, разпервайки предните си лапи, а Джулия го почеса зад ушите — там, където той най-много обичаше.

Андрея седеше на кушетката и пиеше чай.

— Съжалявам за музиката — каза и намали звука. — Не можах да заспя.

— Къщата е твоя, мила — отговори Джулия. — А и като за Радиото на Исус това е доста добро.

Андрея се усмихна.

— От следобед пускат „по-свеж“ госпъл. Направо се родих. Как мина срещата ви?

— Добре. — Шамуей седна.

— Искаш ли да поговорим за нея?

— Не е хубаво да се тревожиш. Сега трябва да мислиш за здравето си. Знаеш ли какво? Изглеждаш малко по-добре.

Това бе истина. Другата жена все още беше бледа и слаба, но кръговете под очите ѝ бяха избледнели, а и в самите ѝ очи вече имаше блясък.

— Благодаря ти.

— Хорас държа ли се добре?

— Много беше послушен. Играхме си с топка, а после поспахме малко и двамата. Сигурно затова изглеждам по-добре. Сънят винаги се отразява положително на момичетата.

— А гърбът ти?

Андрея се усмихна. Усмивката ѝ беше малко тъжна, сякаш не вярваше, че болката някога ще изчезне.

— Не е зле гърбът ми. Почти нищо не усещам дори когато се наведа. Знаеш ли какво си мисля?

Джулия поклати глава.

— Мисля, че тялото и разумът си сътрудничат по отношение на наркотиците. Ако мозъкът иска наркотици, тялото помага. То казва: „Не се тревожи, не се чувствай виновен, всичко е наред, наистина ме боли.“ Не говоря за хипохондрия, нещата не са толкова прости. Просто... — Тя млъкна, погледът ѝ се зарея в пространството. Сякаш се беше пренесла на друго място.

Джулия се зачуди къде точно.

Тя се върна след малко.

— Човешката природа може да бъде разрушителна. Кажете ми, не прилича ли градът на тяло?

— Прилича — отговори незабавно Джулия.

— А не може ли той да каже, че го боли само и само мозъкът да получи наркотика, за който копнее.

Джулия се позамисли, след това кимна.

— Може.

— В настоящия момент Големия Джим Рени е мозъкът на града, нали така?

— Да, мила. Така е.

Андрея седна на кушетката и сведе леко глава. След това изключи малкото радио и отново се изправи на крака.

— Смятам да си лягам. Този път ще успея да заспя, да знаеш.

— Чудесно — каза Джулия, а след това по някаква неясна за нея причина попита: — Андрея, случило ли се е нещо, докато ме нямаше?

Другата жена изглеждаше изненадана.

— Ами да. С Хорас си играхме с топката. — Без дори да трепне от болка, тя се наведе — движение, което само допреди седмица твърдеше, че не може да направи — и протегна ръка. Хорас се приближи и се остави да бъде погалан по главата. — Много е добър в донасянето на предмети.

2.

Когато се качи в стаята си, Андрея седна на леглото и започна отново да чете файла „Вейдър“. Този път четеше по-бавно. Малко преди два часа тя сложи листовите в кафявия плик, после прибра плика в чекмеджето на масичката. На същото място се намираше и трийсет и осемкалибровият пистолет, който брат й Дъглас й беше подарил преди две години по случай рождения й ден. Тогава се беше встретила, но Дъги й беше заявил категорично, че жена, която живее сама, трябва да има с какво да се защитава.

Тя извади оръжието и дръпна барабана. Камерата, която щеше да се озове пред ударника, когато спусъкът бъде натиснат за първи път, беше празна (така и трябваше да бъде, според инструкциите на Туич). Другите пет бяха пълни. На горния рафт в шкафа имаше още патрони, но те не й трябваха, защото онези нямаше да й дадат възможност да презареди. Ченгетата му щяха да я застрелят веднага.

А и ако не можеше да убие Рени с пет патрона, не заслужаваше да живее.

— В края на краищата — промърмори тя, докато връщаше пистолета в чекмеджето — защо ми е да се оправям? — Сега, когато оксиконтинът беше прочистил мозъка й, отговорът изглеждаше съвсем ясен — оправяше се, за да стреля точно.

— Амин — каза и изгаси лампата.

След пет минути вече беше заспала.

3.

Младши беше съвсем буден. Той седеше до прозореца на болничната си стая и гледаше как странната розова луна се скрива зад новото черно петно върху Купола. То беше по-голямо и се намираще по-високо от петното, оставено от неуспешните ракетни атаки. Бяха направили още един опит да разрушат Купола, докато е бил в безсъзнание. Не че му пукаше особено. За него беше важно, че Купола е издържал. Със сигурност беше издържал, защото иначе градът щеше да прилича на претъпкан с войници Лас Вегас. Е, и сега се виждаха светлинки (те посочваха къде живеят страдащите от безсъние хора), но като цяло Честърс Мил спеше. А това беше добре, защото той трябваше да помисли за някои неща.

А именно за Барби и за приятелите на Барби.

Сега не го болеше главата и спомените му се бяха върнали, но той не се заблуждаваше — знаеше, че е много болен. Цялата лява част на тялото му беше неестествено отпусната, а от левия край на устата му понякога се проточваше слюнка. Когато я избърсваше с лявата си длан, той невинаги усещаше допира. Отгоре на всичко пред лявото му око се мерзелееше една доста голяма черна точка. Сякаш нещо в окото му се беше скъсало. Той предполагаше, че е станало точно това.

Младши си спомни чудовищния гняв, който го беше обзел в Деня на Купола; спомни си как беше подгонил Анджи по коридора, как я беше блъснал в хладилника и как беше забил коляното си в лицето ѝ. Спомни си и странния пукот, сякаш зад очите ѝ имаше чиния, която се беше счупила от удара. Гневът вече се беше стопил. Неговото място бе заето от недоволство, което извираше от някакъв кристалночист извор, намиращ се дълбоко в мозъка му, и се разливаше по цялото му тяло.

Дъртият шибаняк, на когото бяха изкарали акъла край Честърс Понд, го беше прегледал тази вечер. Дъртият шибаняк се държа професионално — измери температурата и кръвното му налягане, попита дали го боли главата, дори провери рефлексите му с помощта на малко гумено чукче. След като си тръгна, Младши чу шушукане и

смях. Някой спомена името на Барби. Младши се промъкна до вратата и надникна навън.

Видя дъртия шибаняк и една от доброволките — онази сладка жабарка на име Буфало, или нещо като Буфало. Дъртият шибаняк беше разкопчал престилката ѝ и опипваше циците ѝ. Тя беше свалила ципа на панталоните му и сръчно стимулираше пениса му с ръце. Лампата в коридора обливаше и двамата с отровназелена светлина.

— Младши и приятелят му ме биха — каза дъртакът, — но онзи другият е вече мъртъв, а и Младши скоро ще умре. Заповед на Барби.

— Харесва ми да смуча патката на Барби. Сладка е като близалка — каза момичето Буфало, а дъртият шибаняк отговори, че и на него също му харесва. Когато примигна, Младши видя, че двамата просто се отдалечават по коридора. Никаква зелена аура, никакви мръсотии. Това халюцинация ли беше? Май не? Едно обаче беше сигурно — всички те бяха замесени. Всички те подкрепяха Барби. Да, той беше в затвора, но само временно. За да печели симпатии вероятно. Такъв е бил планът му. Освен това той мислеше, че в затвора е на сигурно място.

— Но греша — прошепна Младши, когато седна до прозореца и се загледа в нощта. — Греша.

Младши знаеше каква е причината за страданията му. Беше я прозрял внезапно. Всичко му изглеждаше съвсем логично. „Отровен съм с талий, също като онзи руснак в Англия. Идентификационните плочки на Барби са били покрити с талиев прах. Аз ги пипах, затова сега умирам. Баща ми ме изпрати в апартамента на Барби, значи и той също е замесен. Той е един от... как се казваха онези?“

— Слуги — прошепна Младши. — Слугите на Барби.

„Когато човек се замисли — с пречистен мозък, разбира се, — всичко му става ясно. Баща ми се е страхувал, че ще кажа за Когинс и Пъркинс. И какво следва? Отравяне с талий. Всичко се връзва.“

На паркинга отвъд моравата притича вълк. А на самата морава две голи жени лежаха една до друга в поза 69. Шейсет и девета изберете и ще се наядете! Така викаха Младши и Франки като малки, когато видяха две момичета да вървят заедно. Те не разбираха значението на думите, само знаеха, че казват нещо цинично. Едната от лесбийките приличаше на Сами Буши. Сестрата — Джини, му бе

казала, че Сами е мъртва, което очевидно не беше вярно. Значи и Джини беше в къпа, значи и тя подкрепяше Барби.

Целият ли град беше на тяхна страна? Можеше ли да вярва изобщо на някого?

Той осъзна, че може да вярва на двама. На децата, които с Франк бяха намерили край езерото. Алис и Ейдън Епълтън. Спомни уплашените им очи, спомни си как момиченцето се сгуши в него, когато го вдигна от земята. Той го беше уверил, че никой няма да му стори зло, а то беше попитало:

— Обещавах ли?

Младши беше отговорил утвърдително. Беше се почувствал добре от това, че е дал обещание. Освен това му беше приятно да държи доверчивото същество в ръцете си.

Внезапно взе решение. Щеше да убие Дейл Барбара. Щеше да убие и всички, които му се изпречеха на пътя. След това щеше да убие и баща си (от дълго време мечтаеше да направи това, въпреки че досега никога не го беше признавал пред себе си).

След като свършеше тази работа, щеше да открие Ейдън и Алис. Ако някой се опиташе да му попречи, щеше да го убие. Щеше да закара децата на Честър Понд и щеше да се грижи там за тях. Щеше да спази обещанието, което беше дал на Алис. Така нямаше да умре. Господ нямаше да позволи той да умре от отравяне с талий, защото децата се нуждаеха от грижи.

Сега Анджи Маккейн и Дуди Сандърс крачеха важно по паркинга; носеха къси полички и фланелки с емблемата на „Дивите котки“. Те го видяха и започнаха да въртят задниците си и да вдигат полите си. Лицата им бяха сивкави, погрознели от разложението. Момичетата пееха:

— Вратата на килера отвори! Влез и ни изчукай ти! Хайде нашите!

Младши затвори очи. После ги отвори. Приятелките му ги нямаше. Още една халюцинация, като вълка. Момичетата в поза 69 май бяха истински обаче.

„Може и да не закарам децата на езерото. Много е далече от града. Може да ги закарам в килера на Маккейн. Той е близо и в него има много храна. А освен това там е тъмно.“

— Ще се погрижа за вас, деца — каза Младши. — Ще ви пазя.
Щом Барби умре, цялата конспиративна мрежа ще се разпадне.
Малко по-късно той опря челото си в стъклото и също заспа.

4.

Макар че задникът ѝ беше само натъртен, Хенриета Клавард изпитваше силна болка (тя беше разбрала, че когато си на осемдесет и четири години, всичко, което не е наред с теб, боли ужасно) и затова в първия момент си помисли, че причината да се събуди толкова рано е точно в задника ѝ. Само че тиле nolът, който бе изпила в три сутринта, като че ли още действаше. А и „пръстенът“ против хемороиди на покойния ѝ съпруг също бе помогнал доста. „Не, нещо друго ме е събудило“ — каза си, а малко след това разбра какво е то.

Бъди — ирландският сетер на семейство Фрийман — виеше. Бъди никога не виеше. Той беше най-кроткото куче на Бетъл Стрийт — къса уличка, намираща се точно зад „Катрин Ръсел“. Освен това генераторът на Фрийманови беше спрял. Хенриета си помисли, че е възможно да се е събудила заради него, а не заради кучето. Тъкмо той ѝ беше помогнал да заспи миналата нощ. Генераторът на Фрийманови не беше от шумните, които бълват синкав дим във въздуха; неговото тихо равномерно пърпорене действаше успокоително. Хенриета предполагаше, че той е скъп, но Фрийманови можеха да си позволят скъпи вещи. Уил беше местният представител на „Тойота“ — нещо, за което Големия Джим Рени му завиждаше, — и въпреки че напоследък търговията с коли не вървеше, той нямаше проблеми. Миналата година той и Луис бяха направили сериозен ремонт на къщата.

Но този вой. Кучето като че ли изпитваше болка. А добри хора като Фрийманови незабавно биха взели мерки... така че защо...

Хенриета стана от леглото (изпъшка леко, когато задникът ѝ излезе от дупката на подложката от стироформ) и отиде до прозореца. Видя съвсем ясно къщата на Фрийманови, въпреки че утринната светлина беше сивкава и мътна, а не остра и чиста, както е нормално за това време на годината. Бъди виеше, но никой не му обръщаше внимание — Хенриета не забелязваше никакво движение. Къщата тънеше в мрак, не бяха запалили дори газова лампа. Тя си помисли, че са заминали нанякъде, но после мерна двете им коли, които бяха паркирани отпред на алеята. А и къде можеха да отидат?

Бъди продължаваше да вие.

Старицата облече пенъора си, нахлузи чехли и излезе отвън. Докато вървеше по тротоара, до нея спря кола. Беше Дъглас Туичъл, който очевидно отиваше в болницата. Очите му бяха подпухнали; държеше пластмасова чаша с кафе, на която беше щамповано логото на „Дивата роза“.

— Добре ли сте, госпожо Клард? — попита той и излезе от колата.

— Да, но нещо не е наред у Фрийманови. Чуваш ли това?

— Да.

— И те би трябвало да чуват. Колите им са тук, тогава защо не са го накарали да спре?

— Ще отида да погледна. — Туич отпи от кафето си, после го остави върху капака на колата. — Вие стойте тук.

— Глупости — отговори тя.

Тръгнаха по тротоара, а след двайсетина метра свиха по алеята на Фрийманови. Кучето виеше ли, виеше. Хенриета настръхна.

— Въздухът е много лош — каза тя. — Така миришеше едно време в Ръмфорд; бях се омъжила наскоро, а фабриките за хартия все още работеха. Това не е добре за хората.

Туич изсумтя и натисна звънеца. След като никой не се появи, той започна да чука по вратата, а малко по-късно и да блъска по нея.

— Виж дали не е отключено — каза Хенриета.

— Не мисля, че е уместно, госпожо...

— О, я стига глупости! — Тя мина покрай него и сграбчи топката на вратата. Завъртя я и вратата се отвори. В притихналия коридор се бяха настанили дълбоки утринни сенки. — Уил? — провикна се тя. — Луис. Вътре ли сте?

Отговори й само Бъди, който продължаваше да вие настоятелно.

— Кучето е отзад — каза Туич.

Щяха да стигнат по-бързо, ако бяха минали през къщата, но тъй като не желяеха да влизат вътре, тръгнаха по алеята, след което прекосиха пространството между външните стени и гаража, в който Уил държеше играчките си — два снегомобила, айтиви, кросов мотор „Ямаха“ и туристически мотор „Хонда“.

Задният двор на Фрийманови беше ограден с висока ограда. Веднага след като отвори портата, Туич усети удар — обезумелият

ирландски сетер се бе блъснал в него. Мъжът извика от изненада и вдигна ръце, за да се предпази. Кучето не искаше да го ухапе, то просто търсеше спасение. Бъди изцапа с предните си лапи последната чиста престилка на Туич, а после започна да лигави лицето му.

— Не! Стига! — изкрещя Туич и бутна кучето назад, което обаче не се отказа и продължи да цапа дрехите му и да лиже бузите му с дългия си розов език.

— Бъди, долу! — извика заповеднически Хенриета. Бъди веднага приклепна, след това изскимтя и започна да върти очи. Под тялото му се появи локва урина, която бързо се разпростря настрани.

— Госпожо Клавард, това не е добре.

— Не е — съгласи се Хенриета.

— Стойте при ку...

— Глупости! — отсече отново тя и влезе в задния двор на Фрийманови. Туич я последва. Бъди се помъкна след тях с наведена глава и подвита опашка, като скимтеше печално.

Върху павираната част от двора имаше барбекю. То беше старателно завито със зелен брезент, на който пишеше: „Кухнята е затворена“. Зад него, в края на ливадата, се виждаше платформа от червено дърво. Там се намираще джакузито на Фрийманови. Туич предположи, че са вдигнали високата ограда, за да могат на спокойствие да се ухажват в него, ако им се прииска.

Уил и Луис седяха в джакузито, но беше очевидно, че никога повече няма да се отдават на ласки. Върху главите им бяха нахлузени прозрачни найлонови пликове. Пликовете като че ли бяха пристегнати към вратовете им с помощта на кафяви ластици. Найлоните се бяха замъглили отвътре, но това не попречи на Туич да види посинелите лица. На поставката от червено дърво, разположена между Уил и Луис Фрийман, имаше бутилка уиски и малко шишенце за лекарства.

— Спри — каза Туич. Той не знаеше дали говори на себе си, на госпожа Клавард или на Бъди, който отново изскимтя печално. Едно беше сигурно — не говореше на Фрийманови.

Хенриета не спря. Отиде до джакузито, изкачи двете стъпала (вървеше изправена като на войник), погледна посинелите лица на прекрасните си (и съвсем нормални, както би казала преди на всеки) съседи, после хвърли едно око на бутилката „Гленливет“ (ако не друго,

бяха си отишли със стил) и вдигна шишенцето, на което се мъдреше етикетът на аптеката на Сандърс.

— Амбиен или лунеста? — попита тъжно Туич.

— Амбиен — отговори тя, като изпита задоволство, че гласът ѝ звучи нормално. — Нейните. Предполагам обаче, че миналата нощ е дала и на него.

— Има ли предсмъртно писмо?

— Тук не — каза тя. — Може вътре да има.

Само че нямаше, поне на местата, на които се сетиха да проверят, а и самоубийците обикновено не крият предсмъртните си писма. Бъди ги следваше по петите, докато претърсваха стаите; вече не виеше, само скимтеше гърлено.

— Смятам да го прибера вкъщи — каза Хенриета.

— Налага се. Не мога да го взема с мен в болницата. Ще кажа на Стюарт Бауи да дойде и да откара... трупове. — Той посочи зад гърба си. Стомахът му се бунтуваше, но това не беше най-лошото; най-лошото беше, че го обземаше депресия, нещо твърде необичайно за слънчев човек като него.

— Не разбирам защо са го направили — каза Хенриета. — Да сме били цяла година под Купола... или пък цял месец... може би. Но по-малко от седмица? Уравновесените хора не постъпват така, когато се сблъскат с трудности.

Туич разбираше, но не искаше да ѝ отговори. Не искаше да ѝ каже, че това ще продължи месец, година, дори повече. Нямаше да падат дъждове, ресурсите щяха да се стопяват, а въздухът щеше да става все по-отровен. Щом най-развитата в технологично отношение държава в света досега не беше разкрила причините за появяването на полето, едва ли щеше да ги разкрие скоро. Уил Фрийман вероятно бе стигнал до този извод. А може би идеята е била на Луис. Генераторът е спрял и тя е казала:

— Скъпи, хайде да го направим, преди водата в джакузито да е изстинала. Хайде да се измъкнем от Купола, докато сме все още с пълни stomasi. Какво ще кажеш? Да се топнем и да пийнем за последно.

— Може би самолетната катастрофа е преляла чашата — каза Туич. — Онзи боинг на ирландските линии, който вчера се блъсна в Купола.

Хенриета не отговори. Тя се изкашля и изплю една хрчка в кухненската мивка. Това беше начинът, по който изрази несъгласието си. После двамата излязоха отвън.

— И други хора ще постъпят така, нали? — попита тя, когато стигнаха до края на алеята. — Защото самоубийството понякога е заразно. Като грип.

— Вече има такива случаи. — Туич не знаеше дали самоубийството е безболезнено, както се пееше в онази песен, но беше сигурен, че при определени условия е заразно. Особено когато ситуацията е необичайна и когато въздухът мирише гадно, както в тази безветрена, неестествено топла утрин.

— Самоубийците са страхливци — заяви възрастната жена. — Това правило няма изключения, Дъглас.

Туич, чийто баща беше починал след дълго и мъчително боледуване от рак на стомаха, се позамисли, но не ѝ отговори.

Хенриета се приведе над Бъди, като подпря ръце на кокалестите си колене. Бъди проточи врат, за да я подуши.

— Ела при мен, космати приятелю. Имам три яйца. Предполагам ще ги хапнеш, преди да са се развалили.

Тя се отправи към къщата си. Малко преди да стигне до входната врата, спря и се обърна към Туич:

— Страхливци са — натърти многозначително.

5.

Джим Рени напусна „Катрин Ръсел“, наспа се хубаво в собственото си легло и се събуди отпочинал. Основната причина за това (той никога не би го признал) беше отсъствието на Младши.

Сега, в осем часа, неговият черен хамър беше паркиран близо до ресторанта на Роуз (пред един пожарен кран, но на кого му пукаше, в момента нямаше пожарна служба). Закусваше заедно с Питър Рандолф, Мел Сиърлс, Фреди Дентън и Картър Тибодо. Картър беше седнал от дясната страна на Рени — това започваше да му става навик. Тази сутрин той носеше два пистолета: собствения — на кръста, и беретата на Линда Евърет — под мишницата.

Петимата се бяха настанили около голямата маса в задната част на ресторанта, като бяха прогонили седящите там редовни клиенти. Роуз не искаше да припарва до тях, затова накара Ансън да ги обслужи.

Големия Джим си поръча три пържени яйца, две наденички и пържени филийки в мазнина от бекон (както ги приготвяше едно време майка му). Той знаеше, че не трябва да яде богати на холестерол храни, но днес щеше да му е нужна много енергия, затова пренебрегна съветите на лекарите. Всъщност тежки щяха да бъдат следващите няколко дена, след това всичко щеше да е под контрол. Каза си (така си повтаряше от десет години): „После непременно ще се погрижа за холестерола.“

— Къде са братята Бауи? — попита той Картър. — Искам да им се накарам, така че къде са?

— Извикаха ги на Бетъл Стрийт — отговори Картър. — Господин и госпожа Фрийман са се самоубили.

— Онзи нещастник е посегнал на живота си? — възкликна Големия Джим. Неколцина от клиентите, които седяха на бара и гледаха Си Ен Ен, погледнаха към него, след това извърнаха глави. — Бре, бре! Изобщо не съм изненадан! — После се сети, че вече няма пречки да стане представител на „Тойота“. За какво пък му бе притрябвало? В скута му бе паднал много по-сочен плод — градът. Той

вече подготвяше списък с наредби, които щяха да започнат да влизат в действие веднага щом получиеше цялата власт. А това щеше да се случи тази вечер. Освен това открай време мразеше онзи мазен тип Фрийман и цицорестата му съпруга.

— Момчета, той и Луис закусват в рая. — Замълча за момент, после прихна да се смее. Не постъпи много дипломатично, но просто не можа да се въздържи. — На слугинската маса, несъмнено.

— Докато си вършили работата там, братята Бауи получили още едно обаждане — продължи Картър. — Фермата на Динсмор. Още едно самоубийство.

— Кой? — попита Рандолф. — Олдън?

— Не. Жена му. Шели.

Това ги натъжи.

— Да сведем глави за минута — предложи Големия Джим и разпери ръце. Картър пое едната, а Мел Сиърлс — другата; Рандолф и Дентън затвориха кръга.

— О, Господи, смили се над грешните им души — помоли се Рени и вдигна глава. — Да свършим малко работа, Питър.

Полицейският началник извади бележника си. Картър вече бе извадил своя и го бе сложил до чинията си. Големия Джим започваше все повече и повече да харесва момчето.

— Намерих липсващия пропан — обяви Големия Джим. — В радиостанцията е.

— Боже! — възкликна Рандолф. — Ще трябва да пратим там няколко камиона!

— Да, но не днес — каза Големия Джим. — Утре, когато хората отидат да се видят с роднините си. Вече работя по въпроса. Братята Бауи и Роджър пак ще отидат там, но ще имаме нужда и от неколцина полицаи. Фред, ти и Мел. И още четири-пет човека. Ти не, Картър, искам да си ми под ръка.

— Защо ти трябва полицаи, нали просто ще трябва да се товарят бутилки с пропан? — попита Рандолф.

— Ами... — подхвана Джим, като в същото време започна да обира със залък разтеклия се жълтък — пак опираме до нашия приятел Дейл Барбара и до плановете му да дестабилизира града. Там има двама въоръжени мъже, които като че ли охраняват някаква нарколаборатория. Мисля, че Барби е организиран създаването й още

преди да дойде тук. Всичко е много добре планирано. Единият пазач е Филип Буши.

— Онзи нещастник — изръмжа Рандолф.

— Другият за съжаление е Анди Сандърс.

Питър изтърва вилицата си, с която се опитваше да набоде няколко пържени картофчета. Тя изтрака в чинията му.

— Анди!

— Тъжно, но истина. Барбара го е вкарал в бизнеса. Знам това от достоверен източник, но не ме питайте кой е той, защото няма да ви кажа. Пожела да остане анонимен. — Големия Джим въздъхна, след това натъпка в устата си покрит с жълтък залък. Чувстваше се прекрасно тази сутрин. — Предполагам, че Анди се е нуждаел от пари. Доколкото знам, от банката се канеха да наложат възбрана върху аптеката му. Той няма ум за бизнес.

— И за градските дела също — добави Фреди Дентън.

Рени по принцип мразеше да бъде прекъсван от по-нискостоящи, но тази сутрин всичко му доставяше удоволствие.

— Така е за съжаление — каза, след това се приведе над масата, доколкото позволяваше огромният му корем. — Той и Буши са стреляли по единия от камионите, които изпратих там вчера. Спукали са предните му гуми. Тези хора са опасни.

— Въръжени наркомани — отбеляза Рандолф. — Кошмар за всеки служител на реда. Нашите трябва носят бронезилетки.

— Добра идея.

— И не давам гаранции за сигурността на Анди.

— Бог те обича, сигурен съм в това. Прави каквото трябва. Пропанът ни трябва. Градът ламти за него, а аз смятам да кажа на тазвечерната среща, че сме открили нови запаси.

— Няма да мога да отида, така ли, господин Рени? — попита Картър.

— Зная, че си разочарован, но искам утре да си с мен. И няма да ходим на онова парти край Купола. Рандолф също, мисля. Някой ще трябва да координира нещата, а това никак няма да е лесно. Трябва да внимаваме хората да не се изпотъпчат. Едва ли ще се мине без инциденти, защото някои не са научени да спазват правила. По-добре кажете на Туичъл да отиде там с линейката.

Картър си записа нещо в бележника.

Големия Джим се обърна към Рандолф. Лицето му имаше тъжно изражение.

— Много ми е тежко, Пит, но трябва да ти кажа. Моят информатор намекна, че е възможно Младши също да се е забъркал в бизнеса с наркотици.

— Младши? — попита Мел. — Не, не и Младши.

Рени кимна и избърса сухите си очи с длан.

— На мен също ми е трудно да повярвам. Не искам да вярвам, но нали знаете, че той е в болницата?

Те кимнаха.

— Свръхдоза — прошепна и се наведе още по-напред. — Това е най-вероятната причина за сегашното му състояние. — Той се надигна и погледна отново Рандолф. — Те ще очакват да минете по главния път. На около два километра източно от радиостанцията има друг път...

— Знам го — каза Фреди. — Мърляча Сам Вердро притежаваше горски парцел там, но банката му го взе. Мисля, че цялата земя в района вече принадлежи на църквата „Светия изкупител“.

Големия Джим се усмихна и кимна, въпреки че земята всъщност принадлежеше на една корпорация от щата Невада, на която той беше президент.

— Минете по този път и подходете откъм задната страна на радиостанцията. Гората е стара, без храсталаци, така че няма да имате проблеми.

Той чу, че телефонът му звъни. Погледна екранчето и реши да не вдига. После си каза: „Какво пък чак толкова, по дяволите. Може дори да се почувствам още по-добре, когато чуя как Кокс се пени.“

— Рени на телефона. Какво желаете, полковник Кокс?

Той се заслуша и усмивката му угасна.

— Откъде да знам, че казвате истината?

Той слуша още известно време, после рязко прекъсна разговора. Смръщи вежди, докато обмисляше чутото. След това вдигна глава и попита Рандолф:

— Имаме ли Гайгеров брояч? В противорадиационното укрытие може би?

— Ами не знам. Ал Тимънс може би знае обаче.

— Намери го и му кажи да провери!

— Важно ли е? — попита Рандолф, а в същото време Картър възкликна:

— Радиация ли, шефе?

— Няма причини за тревога — отговори Големия Джим. — Младши би казал, че той се опитва да ме шашне. Сигурно е така. Я провери все пак дали имаме Гайгеров брояч. Ако имаме и той все още работи, донеси ми го.

— Добре — отвърна Питър, който изглеждаше доста уплашен.

Големия Джим вече съжаляваше, че е отговорил на повикването. И че им е казал. Сиърлс сигурно щеше да се раздрънка, щяха да тръгнат слухове. По дяволите, Рандолф също беше от приказливите. Вероятно нямаше никакъв проблем, онова нещастно офицерче просто се опитваше да развали хубавия ден. Най-важния ден в живота му може би.

За разлика от тях Фреди Дентън продължаваше да мъчи гладкото си мозъче с темата за пропана.

— Кога искате да нападнем радиостанцията, господин Рени?

Големия Джим си припомни програмата на свиждането, след това се усмихна. Искрено този път. Мазните му устни потрепнаха и се отдръпнаха назад, разкривайки два реда дребни зъби.

— Дванайсет часа. Всички ще са се събрали край шосе 119, така че градът ще е пуст. Атакувайте онези нещастници по пладне и спасете нашия пропан. Искам да сте като каубоите в старите уестърни.

6.

В единайсет и петнайсет в четвъртък сутринта микробусът на „Дивата роза“ се движеше на юг по шосе 119. На другия ден магистралата щеше да се задръсти с коли и да засмърди на изгорели газове, но днес изглеждаше зловещо пуста. Зад волана беше самата Роуз. Ърни Калвърт седеше на дясната седалка, а Нори се беше наместила помежду им върху кожуха на двигателя. Тя стискаше скейтборда си, който беше облепен с лепенки на отдавна несъществуващи пънк групи като „Сталаг 17“ и „Дъ Дед Милкмън“.

— Ама много гадно мирише въздухът — каза момичето.

— Това е Престил, мила — отвърна Роуз. — На мястото, където се влива в Мотън, се е превърнала в смрадливо тресавище. — Знаеше, че проблемът не е само в умиращата река, но си затрая. Налагаше се да дишат, така че нямаше смисъл да се тревожат какво влиза в белите им дробове. — Поговори ли с майка си?

— Да — отговори мрачно Нори. — Ще дойде, но идеята изобщо не ѝ допада.

— Ще донесе ли зеленчуците, които са ѝ останали?

— Да, ще ги сложи в багажника на колата. — Тя пропусна да спомене, че Джоани Калвърт смята да натовари първо пиячката си (за нея храната не беше от първостепенно значение). — Роуз, ами радиацията? Не можем да покрием с оловни листове всички коли, които ще отидат там горе.

— Смятам, че тези, които минат веднъж или два пъти, няма да имат здравословни проблеми. — Тя беше стигнала до този извод, преравяйки интернет. Беше открила също така, че безопасността зависи от силата на лъчите, но не виждаше смисъл да тревожи съмишлениците си за неща, които нямаше как да бъдат контролирани. — Важното е хората да не се излагат на облъчване продължително време... а и Джо каза, че поясьт е сравнително тесен.

— Майката на Джоуи не иска да идва — каза Нори.

Роуз въздъхна. Знаеше това. Разбираше, че свиждането има и своите отрицателни страни. Да, чрез него можеха да прикрият

оттеглянето си, но, от друга страна, онези, които имаха роднини оттатък Купола, копнееха да се видят с тях. „Може пък Макклаци да не спечели от лотарията“ — помисли си тя.

Отпред се появи паркингът, на който Джим Рени държеше колите за продан. Табелата над входа гласеше: **„ЩЕ ИЗПИТАТЕ ПРИЯТНО ЧУВСТВО ОТ ТЪРГОВСКОТО ИЗКУСТВО НА ДЖИМ. ПРЕДОСТАВЯМЕ И КРЕДИТИ.“**

— Нали помниш... — започна Ърни.

— Да — отговори Роуз. — Ако има някой, обръщам и се връщам в града.

Всички паркоместа за служители бяха празни, а в шоурума не се виждаше жива душа. На бялото пластмасово табло на входа пишеше: „Затворено до второ нареждане“. Роуз даде газ и отпраши към задната част на паркинга. Там имаше няколко редици коли и камиони, на чиито стъкла бяха написани не само цените, но и лозунги от рода на: „Прекрасна цена“, „Чиста като сълза“, „Хей, погледни ме само“ (о-тата бяха преправени на секси очи с дълги мигли). Това бяха старите работни кранти в конюшната на Големия Джим (различаваха се доста от чистокръвни жребци от Детройт и Германия, които бяха паркирани отпред). В дъното на парцела, точно до телената мрежа, зад която се виждаха отрупани с боклуци храсталаци, бяха наредени микробусите на телефонната компания. Повечето все още се кипреха с логото AT&T.

— Онези — каза Ърни и пъхна ръката си зад седалката. Извади дълга и тънка метална шина.

— С това нещо се крадат коли — весело изрече Роуз, въпреки че беше много нервна. — За какво си го използвал досега?

— Остана ми от времето, когато работех във „Фуд Сити“. Нямах представа колко хора си заключват ключовете в колите.

— Как ще я запалиш, дядо?

Ърни се подсмихна нервно.

— Ще измисля нещо. Спри тук, Роуз.

Той излезе и притича до първия микробус. Не беше загубил много от пъргавината си, въпреки че приближаваше седемдесетте. Надникна през прозореца, поклати глава и отиде до следващия микробус. И този не ставаше. Третият — също, защото едната от

гумите му беше спукана. След като погледна четвъртия, той се обърна към Роуз и вдигна палеца си.

— Хайде, Роуз, тръгвай — каза.

Тя разбра, че Ърни не иска да краде кола пред очите на внучката си. Това я трогна. Тя подкара микробуса, без да губи време в повече приказки. Когато стигна до изхода, спря отново.

— Притесняваш ли се, сладурано?

— Не — отвърна момичето и излезе. — Ако не успее да го запали, просто ще се приберем пеша в града.

— Това са почти шест километра. Той ще се справи ли?

Нори се усмихна плахо.

— Дядо е добър по тази част. Всеки ден си прави разходки, изминава по осем километра. Казва, че така ставите му се смазват. Тръгвай, не трябва да те виждат тук.

— Смело момиче си ти — рече Роуз.

— Не смятам така.

— Смелите хора никога не се смятат за смели, сладурано.

Жената подкара към града. Нори се загледа в отдалечаващия се микробус, а когато го изгуби от поглед, скочи върху скейтборда си. Настилката беше леко наклонена, така че се отгласкваше с крак само в едната посока. Толкова беше напрегната, та имаше чувството, че може да стигне със скейтборда си до върха на Таун Комън Хил. Ако точно в този момент паднеше и си хакнеше задника в дъската, вероятно нямаше да усети нищо. Ами ако някой се появеше? „Дойдох тук с дядо си, той искаше да огледа някакъв микробус. Аз просто го чакам, после ще се приберем пеша в града.“ Всички знаеха, че дядо й обича да ходи пеша. Смазване на ставите. Само че Нори подозираше, че има и нещо друго. Той беше започнал да се разхожда, когато мозъкът на баба й се размъти (макар никой да не говореше открито за проблема, всички знаеха, че става въпрос за болестта на Алцхаймер), Нори мислеше, че разходките му помагат да се пребори с тъгата. Възможно ли беше наистина това? Тя смяташе, че е възможно. Когато правеше опасни превъртания на рамките за скейтборд в Оксфорд, тя не усещаше нищо друго освен радост и страх. Радостта обаче взимаше връх, страхът оставаше скрит в дълбините на съзнанието й.

Не след дълго (имаше чувство, че е изминало много време) един от микробусите на телефонната компания се появи иззад сградата.

Караше го дядо й. Нори хвана скейтборда под мишница и пЪргаво скочи вътре. За първи път в живота си щеше да се вози в откраднато превозно средство.

— Голяма работа си, дядо — каза тя и го целуна по бузата.

7.

Джо Макклаци бе тръгнал към кухнята, за да си вземе кутийка ябълков сок от неработещия хладилник, но когато чу майка му да казва прякора Бъм, спря.

Знаеше, че родителите му са се запознали в Мейнския университет и че по онова време Сам Макклаци е бил наричан от приятелите си Бъм. Клеър рядко наричаше съпруга си така, а когато го правеше, се усмихваше нервно и се изчервяваше, сякаш прякорът имаше някакъв мръсен подтекст. Момчето не знаеше дали е така. Знаеше обаче, че майка му не би се изпуснала, ако не е разтревожена.

Той се приближи до кухненската врата, която беше подпряна, за да не се затваря. Видя майка си и Джаки Уетингтън, която днес носеше блуза и избелели джинси, а не униформа. И те щяха да го видят, ако бяха погледнали встрани. Нямаше намерение да се прокрадва; това би било невъзпитано, още повече, ако майка му беше разтревожена, но засега двете жени не го забелязваха. Те седяха на кухненската маса. Джаки държеше ръцете на Клеър. Джо забеляза, че очите на майка му са влажни, от което и на него му се доплака.

— Не можеш — каза Джаки. — Знам, че искаш, но просто няма как. Не и ако всичко мине по план тази вечер.

— Може ли поне да му се обадя, за да му кажа защо няма да бъде там? Или да му пратя имейл? Може, нали?

Джаки поклати глава. Имаше твърдо изражение на лицето, но очите ѝ гледаха меко.

— Възможно е да се разприказва, а тогава информацията може да стигне до Рени. Ако той подуши нещо, преди да сме измъкнали Барби и Ръсти, ще ни сполетят много беди.

— Ако го накарам да си мълчи...

— Клеър, не разбираш ли? Залогът е твърде голям. Животът на двама мъже. И нашият също. — Тя замълча за момент. — И този на сина ти.

Раменете на Клеър се отпуснаха, после пак се изправиха.

— Тогава вземи Джо с теб. Аз ще дойда след свиждането. Рени няма да ме заподозре; не познавам Дейл Барбара, Ръсти също не го познавам, с него само си казваме „здрости“, когато се срещнем на улицата. Ходя при доктор Хартуел, който практикува в Касъл Рок.

— Но Джо познава Барби — обясни й търпеливо Джаки. — Джо нагласи камерите, с помощта на които видяхме ракетните удари. А Големия Джим знае това. Не разбираш ли, че ще те тикне в затвора? После ще те обработва, докато не му кажеш къде сме отишли.

— Няма да кажа — възрази майка му. — В никакъв случай.

Джо влезе в кухнята. Клеър избърса бузите си и опита да се усмихне.

— О, здрасти, миличко. Тъкмо разговаряхме за свиждането и...

— Мамо, възможно е да те подложат на мъчения — каза той.

Тя изглеждаше шокирана.

— О, той не би посмял. Знам, че не е добър човек, но все пак е градски съветник и...

— Беше градски съветник — каза Джаки. — А сега е на път да стане император. Рано или късно всеки проговаря. Как мислиш ще се чувства Джо, докато си представя, че изтръгват ноктите на майка му?

— Спри! — извика Клеър. — Това е ужасно!

Тя се опита да отдръпне ръцете си, но Джаки ги стисна още по-силно и не ѝ позволи.

— Всичко или нищо, освен това вече не можем да се откажем. Планът е в ход и ние трябва да го следваме. Ако ставаше въпрос само за Барби, Големия Джим да го е пуснал отдавна. Защото всички диктатори се нуждаят от враг. Но не е само той, нали? А това означава, че ще се опита да ни хване и да ни унищожи.

— Защо ми трябваше да се забърквам в това. Защо ми трябваше да ходя на срещата. Защо пуснах Джо.

— Ние трябва да го спрем! — възрази момчето. — Господин Рени се опитва да превърне Мил в нещо като полицейска държава!

— Аз никого не мога да спра — проплака Клеър. — Аз съм обикновена домакиня.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре — каза бившата полицайка, — ти получи билет за тази екскурзия, след като децата откриха кутията.

— Изобщо не ме успокояваш. Изобщо.

— В известен смисъл ние дори сме щастливци — продължи Джаки. — Не въвлякохме в конспирацията твърде много невинни хора, поне не още.

— Рени и ченгетата му така или иначе ще ни намерят — възрази Клеър. — Не ти ли е ясно това? Не можем да избягаме от този град.

Джаки се усмихна безрадостно.

— Но дотогава много хора ще се присъединят към нас. Въоръжени хора. Сигурна съм, че Рени знае това.

— Трябва да превземем радиостанцията възможно най-скоро — каза Джо. — Трябва да кажем на хората каква е истината.

Очите на Джаки засияха.

— Тази идея е страхотна, Джо.

— Мили Боже! — възкликна Клеър и покри лицето си с длани.

8.

Ърни паркира микробуса на телефонната компания до товарната рампа на „Бърпис“. Помисли си: „Аз съм престъпник, а дванайсетгодишната ми внучка е моя съучастничка. Всъщност не стана ли вече на тринайсет?“ После реши, че това няма никакво значение — Питър Рандолф едва ли щеше да я третира като малолетна, ако я хванеше.

Роми отвори задната порта, видя ги и излезе на товарната рампа. В ръцете си държеше две пушки.

— Имаше ли проблеми?

— Всичко мина по мед и масло — отговори Ърни и се качи по стълбите. — Пътищата са пусти. Има ли още пушки?

— Да. Няколко. Вътре, зад вратата. Ще ми помогнеш ли, госпожице Нори?

Тя вдигна две от пушките и ги занесе на дядо си, който ги остави в багажника на микробуса. Роми избута върху товарната рампа количка, върху която бяха натоварени десетина оловни ролки.

— Не е нужно да я разтоварваме сега — каза. — Само ще отрежа няколко парчета за прозорците. Ще покрием предното стъкло, когато стигнем там. Ще оставим само един процеп, за да можем да виждаме, точно както при танковете „Шърман“. Нори, докато двамата с Ърни покриваме прозорците, защо не опиташ да избуташ дотук другата количка. Ако не можеш, остави я, ще се погрижим за нея по-късно.

Върху другата количка бяха натоварени кашони с храна — най-вече консерви. В единия от кашоните имаше пакетчета с евтини разтворими безалкохолни напитки. Количката беше тежка, но Нори успя да я помести; после стана по-лесно — колелцата явно бяха добре смазани. Тогава обаче се появи проблем със спирането. Ако Роми, който стоеше зад микробуса, не беше хванал количката, тя вероятно щеше да падне от рампата.

След като покри задните прозорци на откраднатия микробус с оловни листове (беше ги прикрепил с помощта на тиксо), Ърни избърса челото си и каза:

— Много е рисковано, Бърпи. Според плана трябва да заведем хората до овоцната градина на Маккой.

Бърпи сви рамене и започна да товари кашоните с провизии. Нарездаше ги до стените на микробуса, за да има място за пътниците. Петното пот, което се беше появило на гърба на ризата му, бавно се разрастваше.

— Да се надяваме, че онази среща ще ни прикрие и че всичко ще мине гладко. Нямаме избор.

— Джулия и госпожа Макклаци ще покрият ли с олово прозорците на колите си? — попита Нори.

— Да. Този следобед. Аз ще им помогна. Ще се наложи да оставят колите зад магазина. Не може да ги карат из града в такъв вид — хората ще започнат да задават въпроси.

— Ами ескалейда ти? — попита Ърни. — Останалите провизии ще се съберат в него без проблеми. Жена ти би могла да...

— Миша няма да дойде — отговори Роми. — Не иска да се забърква в тази работа. Молих я, само дето не паднах на колене пред нея, но думите ми влизаха в едното ѝ ухо и излизаха от другото. Сигурно подсъзнателно съм очаквал да стане така, защото не ѝ разказвах за плановете ни. Все пак знае някои неща и ще загази, ако Рени я спипа. Тя обаче не разбира това.

— Защо не разбира? — попита Нори и отвори широко очи. Усети, че въпросът ѝ е неуместен чак когато видя намръщената физиономия на дядо си.

— Защото е твърдоглава, милата ми тя. Казах ѝ, че може да ѝ сторят нещо лошо, а тя ми отговори: „Нека пробват.“ Такава си е моята Миша. По дяволите! Ако ми се удаде случай по-късно, ще отида при нея. Дотогава може да си е променила мнението. Жените са непостоянни. Хайде, да сложим вътре още няколко кашона. И не затрупвай пушките, Ърни. Може да ни потрябват.

— Не мога да повярвам, че замесих и теб, момичето ми — каза Ърни.

— Всичко е наред, дядо. Предпочитам да съм в кюпа. Този път тя казваше истината.

9.

Бам. Тишина.

Бам. Тишина.

Бам. Тишина.

Оли Динсмор седеше по турски на метър и половина от Купола. В старата му бойскаутска раница, която лежеше до него, имаше камъни; беше ги събрал в предния двор. Толкова беше натъпкал раницата, че едва я беше довякъл дотук — през цялото време си мислеше, че брезентовото дъно ще се разпори и амунициите ще се разпилеят. Нищо такова обаче не се случи. Той си избра друг камък — хубав и объл, изгаден от някой древен ледник — и го хвърли през рамо към Купола. Камъкът се удари в невидимата преграда и отскочи. Той го вдигна от земята и отново го хвърли.

Бам. Тишина.

Оли си помисли: „Купола си знае неговото. Сигурно затова брат ми и майка ми са мъртви, но пък амунициите ще ми стигнат за цял ден.“

„Каменни бумеранги“ — помисли си и се усмихна. Усмивката, въпреки че беше искрена, му придаваше ужасяващ вид, защото лицето му беше твърде изпито. Той не се хранеше добре напоследък, а и не смяташе, че апетитът му скоро ще се върне. Това да чуеш изстрел и да видиш майка си легнала до кухненската маса с отметната нагоре пола, под която се виждат долните ѝ гащи, и с огромна дупка в главата не се отразява добре на апетита.

Бам. Тишина.

От другата страна на Купола кипяха приготовления; вече бе изникнал цял палатков лагер. Джипове и камиони щъкаха насам-натам; стотици войници се щураха наоколо, подгонени от заповедите и ругатните на началниците си.

В момента вдигаха три дълги палатки, пред които имаше табели: „Пункт за гости 1“, „Пункт за гости 2“, „Пункт за първа помощ“. Пред друга още по-дълга палатка имаше табела, на която пишеше: „Леки закуски“. Малко след като Оли седна на земята и започна да измеря с

камъни Купола, пристигнаха два камиона, натоварени с химически тоалетни. Сега боядисаните в жизнерадостен син цвят кенефни кабинки бяха наредени на земята — на благоприлично разстояние от мястото, на което разделените от Купола роднини щяха да разговарят помежду си.

Нещото, което беше изтекло от главата на майка му, приличаше на плесенясало сладко от ягоди. Оли не можеше да разбере защо се бе самоубила по този начин и защо бе избрала това място. Защо в стаята, където обикновено се хранеха? Не е била на себе си и не си е давала сметка, че има и друг син, който някога пак ще яде (ако не умре от глад преди това), но който никога няма да забрави ужасната пихтия, пръсната на пода?

„Да. Не си е давала сметка. Защото Рори беше нейният любимец, нейното слънчице. Тя се сещаше, че съществувам, когато забравех да нахраня кравите или да почистя отделенията им, докато са на паша. Или когато в бележника ми «цъфнешеш» двойка. Защото той получаваше само шестици.“

Метна един камък.

Бам. Тишина.

Няколко войници слагаха табели близо до Купола. На табелите, които гледаха към Мил, пишеше:

ВНИМАНИЕ!

ЗА ВАША СИГУРНОСТ!

СТОЙТЕ НА НЕ ПО-МАЛКО

ОТ ДВА МЕТРА ОТ КУПОЛА!

Оли предположи, че и на табелите, които са обърнати в другата посока, пише същото. Помисли си, че тези отгатък ще се съобразяват с предупреждението, защото отгатък имаше кой да се грижи за реда. Тук обаче щяха да се съберат около осемстотин местни хора и около

двайсетина полицаи, повечето от които новоназначени. Полицайте нямаше да могат да спрат тълпата — по-скоро биха успели да предпазят пясъчен замък от надигащ се прилив.

Долните ѝ гащи бяха мокри, а между разкрачените ѝ крака имаше локва. Майка му се бе подмокрила малко преди да натисне спусъка или малко след това. „Трябва да е било след това“ — помисли си Оли.

Той хвърли камък.

Бам. Тишина.

Наблизо се мотаеше човек, облечен в униформа. Беше много млад. На ръкавите му нямаше нашивки, очевидно беше редник. Изглеждаше на около шестнайсет години, но Оли предположи, че е по-възрастен. Беше чувал, че някои момчета крият възрастта си само и само да влязат в армията, но стигна до извода, че такива неща вече не се случват. Та нали вече има компютри.

Войникът се огледа, видя, че никой не му обръща внимание, и заговори с тих глас. Имаше южняшки акцент.

— Момче! Би ли престанал? Направо ще ме побъркаш.

— Отиди на друго място тогава — каза Оли.

Бам. Тишина.

— Не мога. Заповед.

Оли не му отговори. Взе друг камък и го хвърли към Купола.

Бам. Тишина.

— Защо го правиш? — попита войникът. Мотаеше се с двете табели, които трябваше да постави, за да може да поговори с Оли.

— Защото рано или късно някой от тях няма да отскочи. А когато това се случи, ще стана и ще тръгна нанякъде. Не искам повече да виждам тази ферма. Не искам повече да доя крави. Какъв е въздухът при теб?

— Чист. Студеничко е обаче. Аз съм от Южна Каролина. Мога да ти кажа, че през октомври времето в Южна Каролина е друго.

При Оли, който седеше на три метра от войника, беше топло. И смрадливо.

Войникът посочи зад Оли:

— Я зарежи камъните и се погрижи за онези крави. Вземи да ги прибереш в обора, да ги издоиш или намажи виметата им с мехлем.

— Не е нужно да ги прибираме. Те знаят къде трябва да ходят. А в момента не се нуждаят нито от доене, нито от мехлем. Нямам мляко.

— Наистина?

— Да. Баща ми казва, че тревата се е скапала заради лошия въздух. Тук мирише гадно, да знаеш. Смърди на лайна.

— Наистина? — Войникът изглеждаше силно заинтересован. Започна да почуква табелите с чука си, въпреки че вече бяха добре наместени.

— Да. Майка ми се самоуби тази сутрин.

Войникът беше вдигнал чука, но когато чу това, го свали.

— Будалкаш ли се с мен, момче?

— Не. Застреля се на кухненската маса. Аз я намерих.

— Мамка му, лоша работа. — Войникът се приближи до Купола.

— Брат ми получи смъртоносна рана миналата неделя. Ние го закарахме в града, защото тогава все още дишаше, но майка ми беше съвсем мъртва, така че я погребяхме на хълмчето. Дватамата с баща ми. Тя харесваше това място. Там беше хубаво, преди всичко да се скапе.

— Господи, момче! Минал си през ада!

— Все още съм там — отговори Оли. Тези думи сякаш отвориха някаква клапа, намираща се дълбоко в съзнанието му, и той се разплака. Стана и отиде до Купола. Беше само на една крачка от голобрадия войник. Войникът вдигна ръка, после потрепна за момент, усещайки нещо подобно на лек електрически удар. Той разпери пръсти и опря дланта си в Купола. Оли също опря дланта си в Купола. Като че ли всеки момент щяха да се докоснат. Това беше безсмислен жест, който утре хората щяха да повтарят стотици, че дори хиляди пъти.

— Момче...

— Редник Еймс! — изрева някой. — Разкарай жалкия си задник оттам!

Редник Еймс подскочи като дете, което е било хванато да краде сладко.

— Идвай веднага! Бегом!

— Не се отчайвай, момче! — каза редник Еймс и отиде да си получи наказанието. Оли си помисли: „Сигурно ще го смърят, няма как да го разжалват, та нали е прост редник. Едва ли ще го тикнат в затвора за това, че е говорил с едно от животните в зоологическата градина. А аз дори не получих фъстъци.“

Той се загледа в кравите, които вече не даваха мляко и почти не пасяха трева, после седна до раницата си. Бръкна в нея и извади хубав объл камък. Представи си олющения лак на ноктите на мъртвата си майка и димящия до ръката ѝ пистолет. Хвърли камъка. Той се удари в Купола и отскочи назад.

Бам. Тишина.

10.

В четири часа в четвъртък следобед, докато над северната част на Нова Англия валеше дъжд, а над Честърс Мил грееше слънце, което приличаше на замъглен прожектор и чиито лъчи проникваха през дупка в облаците с формата на чорап, Джини Томлинсън отиде да провери как е Младши. Попита го дали иска хапче против главоболие. Той каза „не“, после реши, че иска тилонол или адвил. Когато тя се върна, той прекоси стаята, за да си вземе лекарството. После Джини написа в картоната му: „Все още куца, но не много.“

След четирийсет и пет минути Търстън Маршал надникна в стаята и видя, че Младши го няма. Помисли си, че е отишъл във фойето, но там беше само Емили Уайтхаус — жената, която беше получила инфаркт. Емили вече се чувстваше много по-добре. Търстън я попита дали е виждала млад мъж с тъмноруса коса, който накуцва леко. Тя отговори, че не го е виждала. Търстън се върна в стаята на Младши и надникна в шкафа. Беше празен. Младият мъж, който вероятно имаше тумор в мозъка, се беше изписал сам от болницата.

11.

Младши се прибра у дома. Мускулите му се бяха позатоплили и той вече не накуцваше. Освен това тъмното петно, което плуваше пред лявото му око, се беше свило до размерите на топче за игра. „Може би не съм приел голяма доза талий. Трудно ми е да преценя. Въпреки това трябва да изпълня обещанието, което дадох на Господ. Ако се погрижа за децата, Господ ще се погрижи за мен.“

Когато напусна болницата (през задната врата), той мислеше единствено за това, че трябва да убие баща си. Но щом влезе в къщата — в къщата, в която бяха умрели майка му, Лестър Когинс и Бренда Пъркинс, — той размисли. Ако убиеше баща си сега, щяха да отменят градската среща. Младши не искаше това да става, защото градската среща щеше да му осигури добро прикритие. Повечето ченгета щяха да бъдат там, а това означаваше по-лесен достъп до Кафеза. Много искаше отровните идентификационни плочки да са у него. Гореше от желание да ги натъпче в гърлото на умиращия Барби.

Големия Джим го нямаше. Единственото живо същество в къщата беше вълкът, който рано сутринта притича през паркинга пред болницата. Той седеше в средата на стълбището, гледаше към Младши и ръмжеше гърлено. Козината му беше рунтава, а очите — жълти. На врата му висяха идентификационните плочки на Дейл Барбара.

Младши затвори очи и преброи до десет. Когато ги отвори, вълкът го нямаше.

— Аз съм вълкът сега — прошепна на празната гореща къща. — Аз съм вълколакът и видях как Лон Чейни^[1] танцува с кралицата.

Качи се на горния етаж. Отново бе започнал да куца, но не забелязваше това. Униформата му беше в шкафа, там беше и пистолетът му „Берета 92 Таурус“. Местната полиция притежаваше десетина такива пистолети, повечето от които бяха платени с пари от фонда за сигурност. Извади пълнителя, събиращ петнайсет патрона, и видя, че е пълен. Прибра пистолета в кобура, пристегна колана около изтънялата си талия и напусна стаята.

Спря, когато стигна до стълбищната площадка; чудеше се какво да прави до започването на срещата, по време на която щеше да осъществи плана си. Не искаше да разговаря с никого, не искаше дори да се мярка пред очите на хората. Тогава се сети за едно добро скривалище, което беше близо до мястото, където щяха да се случат събитията. Слезе внимателно по стълбите — отново куцаше силно, освен това лявата част на лицето му се беше сковала жестоко — и залитайки, тръгна по коридора. Спря за момент пред кабинета на баща си, чудейки се дали да не отвори сейфа и да не изгори всички пари вътре. Каза си, че няма смисъл да прехосва усилия за такива глупости. Опита се да си припомни вица за попадналите на пустинен остров банкери, които забогатели, продавайки един на друг дрехите си, после се изсмя истерично, въпреки че нито успя да се сети какъв е краят на вица, нито имаше достатъчно „багаж“, за да разбере кое точно е смешното в него.

Слънцето се бе скрило зад облаците западно от Купола и навън бе притъмняло. Младши излезе от къщата и изчезна в сумрака.

---

[1] Американски актьор от ерата на немите филми, известен с прозвището Мъжът с хиляда лица. — Б.пр. ↑

12.

В пет и петнайсет Алис и Ейдън Епълтън прекосиха задния двор и влязоха в наетата къща. Алис каза:

— Каро? Ще заведеш ли Ейдън и аз... Ейдън и мен... на голямата среща?

Каролин Стърджис, която правеше сандвичи с фъстъчено масло върху кухненския плот на Корали Дъмиджън с хляба на Корали Дъмиджън (вече доста изсъхнал, но все още годен за ядене), изгледа изненадано децата. Никога досега не бе чувала деца да проявяват желание да присъстват на среща на възрастни. Струваше ѝ се поестествено да побегнат където им видят очите, още щом чуят, че ще има такова скучно събитие. Изкуши се. Защото ако децата отидеха, и тя можеше да отиде.

— Сигурни ли сте — попита и се наведе. — И двамата?

Преди няколко дена Каролин би казала, че не иска да има деца и че я интересува само кариерата на учителка и писателка. Може би дори на романистка, въпреки че писането на романи ѝ се струваше рискована работа — осъзнаваше, че може да загуби много време в писане на роман от хиляда страници, а накрая да се окаже, че той не става за нищо. Поезията обаче... да обикаляш страната (може би с мотоциклет)... да представяш творбите си и да участваш в семинари... свободна като птица... това би било чудесно. Да се срещаш с интересни мъже и да дискутираш Силвия Плат в леглото, дори още похубаво.

Алис и Ейдън бяха променили мирогледа ѝ. Тя ги беше заобичала. Да, искаше Купола да се разпадне (разбира се, че искаше), но само при мисълта, че ще трябва да върне децата на майка им, я заболяваше сърцето. Дълбоко в себе си се надяваше, че и децата ще изпитат лека болка от раздялата. Може би това беше непочтено от нейна страна, но нищо не можеше да направи — чувства.

— Ейдън? Наистина ли искаш това? Срещите на възрастните хора понякога са ужасно дълги и отегчителни, да знаеш.

— Искам да отида — обяви момченцето. — Искам да видя всички хора.

Тогава Каролин разбра. Децата не се интересуваха от дискусиите за начините за съхраняване на ресурсите на града. Защо да ги интересуват такива неща? Алис беше на девет, а Ейдън — на пет. Но да видят всички събрани на едно място, като голямо семейство? Това вече изглеждаше логично.

— Ще се държите ли добре? И няма да се боричкате и да шушукате твърде много?

— Разбира се — обяви тържествено Алис.

— А ще се изпишкате ли, преди да тръгнем?

— Да! — Този път момичето забели очи, за да покаже каква досадница е Каро... а на младата жена този жест даже ѝ хареса.

— Тогава просто ще увия тези сандвичи в салфетки — каза Каролин. — Имаме и две кутийки сода, специално за деца, които могат да използват сламки. Само че децата, за които намерявам, трябва да са се изпишкали, преди да започнат да се наливат с течности.

— Пия със сламки като луд — каза Ейдън. — А унс ще има ли?

— Той иска да каже „Упси Пайс“ — поясни сестра му.

— Знам какво иска да каже, но няма повече. Мисля обаче, че има бисквити. От онези, дето са с канелена захар.

— Канелените бисквити са жестоки — каза Ейдън. — Обичам те, Каро.

Каролин се усмихна. Помисли си, че не е чела поема, която да звучи толкова хубаво, колкото думите на момченцето. Дори онази на Уилямс за студените сливи отстъпваше.

13.

Джулия се взираше учудено в Андрея Гринъл, която слизаше бавно и тържествено по стълбите. Възрастната жена изглеждаше много променена. Промяната не се дължеше само на факта, че си беше сложила грим и беше сресала изтощената си от множество къдрения коса; имаше и нещо друго. Джулия осъзна, че отдавна не я е виждала такава — приличаща на себе си. Тази вечер Андрея носеше ефектна червена рокля (вероятно от „Ан Тейлър“), пристегната в кръста с колан, и голяма платнена чанта.

Даже Хорас я гледаше учудено.

— Как изглеждам? — попита Андрея, когато слезе на етаж. — Дали бих могла да отлетя към срещата, ако имах метла?

— Изглеждаш прекрасно. С двайсет години по-млада.

— Благодаря ти мила, но горе има огледало.

— Ако на него не се вижда колко добре изглеждаш, по-добре пробвай това тук, тук е по-светло.

Андрея премести чантата в другата си ръка, сякаш ѝ беше дотежало.

— Мисля да те послушам.

— Ще се справиш ли с това изпитание?

— Мисля, че да, но ако започна пак да треперя, ще се измъкна през страничния вход. — Тя нямаше намерение да се измъкна, независимо дали щеше да се разтрепери или не.

— Какво носиш в чантата?

Андрея си помисли: „Обядът на Джим Рени. Смятам да го нахраня пред целия град.“

— Когато ходя на градски срещи, винаги си взимам плетиво. Понякога ми става ужасно скучно.

— Този път едва ли ще е скучно — отбеляза Джулия.

— Ти ще отидеш нали?

— Ами... може и да отида — отговори небрежно Джулия. Всъщност възнамеряваше да отиде на друго място, място, намиращо се

доста далеч от центъра на Честърс Мил. — Преди това трябва да свърша някои неща. Ще се оправиш ли без мен?

Андрея направи комична физиономия.

— Тръгвам по улицата, спускам се надолу по хълма и съм там. Изминавала съм това разстояние стотици пъти.

Джулия погледна часовника си. Беше шест без петнайсет.

— Не е ли твърде рано?

— Предполагам, че Ал ще отвори вратите в шест часа. Искам да седна на хубаво място.

— Ти си градски съветник, трябва да си на сцената — каза Джулия.

— Не, не смятам така. — Андрея отново премести чантата в другата си ръка. Плетивото наистина беше вътре, както и файлът „Вейдър“, и пистолетът, който брат й Туич й беше дал, за да има с какво да се защитава. Тя си помисли, че оръжието ще послужи за друго — за защита на града. Градът прилича на човешко тяло, но има едно предимство пред него — при нужда мозъкът му може да бъде подменен с друг. „Възможно е дори да не се наложи да убивам. Дано да не се наложи.“

Джулия я гледаше озадачено. Андрея осъзна, че се е отнесла.

— Тази вечер ще седна при обикновените хора. Когато му дойде времето, ще кажа каквото имам да казвам. Така ще направя, вярвай ми.

14.

Андрея се оказа права, че Ал Тимънс ще отвори вратите в шест. По това време главната улица, която беше почти пуста през деня, се изпълваше с граждани, отиващи в общината. Повечето слизаха по Таун Комън Хил на малки групички. Откъм Ийстчестър и Нортчестър започваха да прииждат претъпкани коли. Тази вечер като че ли никой не искаше да остава сам.

Тя беше дошла рано, в залата все още имаше доста свободни места. Седна на третия ред, до пътеката. Точно пред нея, на втория ред, бяха Каролин Стърджис и Ейдън и Алис Епълтън. Децата бяха ококорили очи от любопитство. Малкото момченце стискаше бисквитка.

Линда Евърет също беше дошла рано. Андрея беше научила от Джулия, че съпругът и Ръсти е арестуван по някакво измислено обвинение, и предполагаше, че сега тя се чувства ужасно. Бившата полицайка обаче криеше мъката си доста успешно — беше си сложила тежък грим и носеше красива рокля с големи джобове. Имайки предвид собственото си неразположение (устата ѝ беше пресъхнала, болеше я главата, а стомахът я свиваше), Андрея изпита уважение към куража ѝ.

— Ела седни при мен, Линда — каза и потупа с длан съседната седалка. — Как е Ръсти?

— Не зная — отговори Линда, после мина покрай Андрея и седна. Чу се изтракване, явно в единия от странните ѝ джобове имаше нещо. — Не ми разрешават да го видя.

— Всичко ще се оправи — каза Андрея.

— Да — отвърна мрачно Линда. — Ще се оправи. — Тя се наведе. — Здравейте деца, как се казвате?

— Това е Ейдън, а това е... — започна Каро.

— Аз съм Алис. — Момиченцето вдигна ръката си като малка принцеса. Ейдън и мен... аз и Ейдън... сме купсирчета. Това означава куполни сирачета. Търстън го измисли. Той може да прави фокуси. Като например да вади монети от ухото си.

— Е, май сте имали късмет. — Линда се усмихна, въпреки че изобщо не ѝ беше до усмивки. Никога преди не се бе чувствала толкова нервна. Всъщност „нервна“ беше твърде слаба дума. Тя беше изплашена до смърт.

15.

В шест и трийсет паркингът зад общината се напълни. След това хората започнаха да паркират колите си по главната, по Уест Стрийт и по Ийст Стрийт. В седем без петнайсет дори паркингите пред пощата и пожарната служба се препълниха. Почти всички места в залата вече бяха заети.

Големия Джим беше успял да предвиди, че ще се стекат много хора и Ал Тимънс и няколко от новите полицаи бяха донесли пейки от залата на Американския легион, разполагайки ги отпред на моравата.

На някои от тях пишеше: „Подкрепяйте нашите войници“, а на други: „Играйте още бинго!“ От двете страни на входната врата бяха поставени големи високоговорители.

Със задачата по опазването на реда бяха ангажирани повечето от градските полицаи, както и всички ветерани от полицията, с изключение на един. Когато закъснелите започнаха да се оплакват, че се налага да седят отвън (или да стоят — и пейките вече бяха заети), началник Рандолф им заяви, че е трябвало да дойдат по-рано: който дреме, губи. После добави, че вечерта е топла и приятна и че по-късно ще изгрее голяма розова луна.

— Приятна, стига да я нямаше тази миризма — каза Джо Боксър. Зъболекарят беше кисел след спречкването в болницата. — Надявам се, че ще се чува добре през тези неща. — Посочи говорителите.

— Ще се чува добре — увери го Рандолф. — Взехме ги от „Дипърс“. Томи Андерсън казва, че са страхотни. Самият той ги монтира. Ще осигурят хубав звук, все едно си на кино, само дето няма да има картина.

— Ще осигурят те, грънци — измърмори Джо Боксър, после кръстоса крака и подръпна нервно ръбовете на панталоните си.

Младши се беше скрил в Моста на мира и наблюдаваше случващото се през една цепнатина в стената. Беше изумен от гледката — за пръв път виждаше почти всички местни хора на едно и също място по едно и също време. Беше доволен, че са изкарали говорители

отвън. Щеше да чува всичко от скривалището си. А когато баща му се разгорещеше, той щеше да задейства плана си.

Бог да им е на помощ на онези, които се изпречеха на пътя му.

При все че здрачът се сгъстяваше, нямаше как да сбърка едрата фигура на баща си. Освен това тази вечер залата беше много добре осветена и лъчите, които минаваха през един от прозорците, очертаваха правоъгълник в края на претъпкания паркинг, точно там, където стоеше Големия Джим. Картър Тибодо беше до него.

Рени не усещаше, че го наблюдава някой, по-скоро усещаше, че всички го наблюдават, което на практика е едно и също. Погледна часовника си и видя, че минава седем. Политическият му нюх, развиван в течение на дълги години, му подсказваше, че всяка една важна среща трябва винаги да започва с десет минути закъснение. Което означаваше, че вече трябваше да тръгва по алеята. Носеше написаната реч в папка, но едва ли щеше да има нужда от подсещания, щом се развихреше. Знаеше какво трябва да каже. Имаше чувството, че миналата нощ е държал тази реч в съня си, и то неведнъж, а няколко пъти, като всеки следващ път се получаваше по-добре. Смушка Картър с лакът.

— Дойде време за шоуто.

— Добре. — Картър притича да доведе Рандолф, който стоеше на стълбите пред залата. (Големия Джим си помисли: „Вероятно смята, че прилича на Юлий Цезар“).

— Влизаме през страничния вход — каза Рени и погледна пак часовника си. — След пет, не, четири минути. Ти ще водиш, Питър, аз ще те следвам. Картър, ти ще вървиш зад мен. Отиваме право на сцената, ясно? Вървете уверено, да не вземете да се сгърбите. Ще ни посрещнат с аплодисменти. Стойте мирно, докато не утихнат. След това седате. Питър, ти ще бъдеш от лявата ми страна, Картър — отдясно. Аз ще пристъпя към подиума. Първо ще се помолим, после всички ще станат да изпеят националния химн. Аз ще нахвърлям набързо дневния ред. Те ще го гласуват без възражения. Ясно?

— Нервен съм като бълхясал чакал — сподели Рандолф.

— Спокойно. Всичко ще мине добре.

Тук вече той определено грешеше.

16.

Докато Големия Джим вървеше с антуража си към страничния вход на залата, Роуз паркираше ресторантския микробус пред къщата на Макклаци. Следваше я шевролет седан, управляван от Джоани Калвърт.

Клеър излезе от къщата. В едната си ръка държеше куфар, а в другата — брезентова торба, пълна със зеленчуци. Джо и Вени Дрейк също носеха куфари (Вени беше напълнил своя най-вече с дрехи, взети от скрина на Джо). Вени носеше и брезентова торба, натъпкана с провизии. Откъм основата на хълма долетя шум от бурни ръкопляскания.

— Бързо — каза Роуз. — Те започват. Време е да се измъкваме. — Лиза Джеймисън беше при нея. Тя плъзна назад вратата на микробуса и започна да подрежда багажа.

— Има ли оловни листове, с които да покроем прозорците? — попита Джо Роуз.

— Да, има и допълнителни парчета за колата на Джоани. Когато стигнем до опасното място, ще покроем прозорците. Подай ми този куфар!

— Това си е чисто безумие, да знаете — каза Джоани Калвърт, после излезе от колата си и отиде до микробуса, вървейки по сравнително права линия. Това наведе Роуз на мисълта, че тя се е подсилила с едно, най-много с две питиета. Чудесно.

— Вероятно си права — отговори Роуз. — Готова ли си?

Джоани въздъхна и обгърна с ръка кльощавите рамене на дъщеря си.

— За какво? За бедите, които ще ни връхлетят? Защо пък не? Колко време ще стоим там горе?

— Не знам — отвърна Роуз.

Джоани отново въздъхна.

— Е, поне е топло.

Джо попита Нори:

— Къде е дядо ти?

— При Джаки и господин Бърпи, в микробуса, който откраднахме от автокъщата на Рени. Ще чака отвън, докато те освобождават Ръсти и господин Барбара. — Опита да му се усмихне, но лицето ѝ просто се изкриви в ужасена гримаса. — Той ще кара.

— Дъртите глупаци са най-страшни — подметна Джоани Калвърт. На Роуз ѝ се прииска да ѝ удари плесница, а когато хвърли поглед към Лиза, разбра, че и на нея ѝ се е приискало същото. Само че сега не му беше времето за спорове, още пък по-малко за шамари.

„Или сме едно цяло, или не сме“ — помисли си Роуз.

— Ами Джулия? — попита Клеър.

— Тя ще дойде с Пайпър. И с кучето.

Откъм центъра на града долиташе усиленото от високоговорителите пеене (хората, които седяха отвън на пейките, също припяваха) на „Обединения хор на Честърс Мил“, който изпълняваше химна.

— Да тръгваме — каза Роуз. — Аз ще водя.

С весел глас, в който обаче имаше някаква тъжна нотка, Джоани Калвърт повтори:

— Е, поне е топло. Хайде, Нори, ти ще бъдеш помощник-пилот на старата си майка.

17.

От южната част на „Къщата на цветята“ на Лъоклерк тръгваше тесен спомагателен път. Откраднатият микробус на телефонната компания беше паркиран на него с предницата към главната улица. Ърни, Джаки и Роми Бърпи седяха в него и слушаха националния химн. Джаки усети как очите ѝ се насълзяват; огледа се и видя, че не само тя се е развълнувала. Ърни, който седеше зад волана, беше извадил носна кърпичка от задния си джоб и бършеше сълзите си с нея.

— Май няма да се наложи Линда да ни дава знак — каза Роми. — Не очаквах, че ще има говорители. Не са ги взели от мен.

— Все пак ще е хубаво хората да видят, че тя е там — отбеляза Джаки. — Взе ли маската си, Роми?

Той вдигна пластмасовата маска с лика на Дик Чейни. Въпреки че в магазина имаше големи запаси, Роми не беше успял да намери на Джаки маска на Ариел; в крайна сметка Джаки бе решила да бъде приятелката на Хари Потър Хърмаяни. Маската на Ърни (с лика на Дарт Вейдър) беше зад седалката, но Джаки си помисли, че вероятно ще имат неприятности, ако се наложи той да я слага. Тя не изказа опасенията си на глас.

„А има ли изобщо някакво значение? Ако внезапно изчезнем от града, всички ще имат предположение по въпроса.“

Но това да предполагаш не е като да знаеш и дори Рени и Рандолф само да предполагаха нещо, приятелите и роднините, които те зарязваха, може би щяха да бъдат подложени и на друго освен на разпит.

Може би. Джаки осъзна, че при настоящите обстоятелства този израз има огромно значение.

Химнът заглъхна. Чуха се още ръкопляскания, след това вторият градски съветник започна речта си. Джаки провери пистолета, който носеше (резервния), и си помисли, че следващите няколко минути вероятно ще бъдат най-дългите в живота ѝ.

18.

Барби и Ръсти стояха до килиите си и слушаха речта на Големия Джим. Благодарение на високоговорителите, монтирани до входа на залата, те чуваха много добре.

— Благодаря! Благодаря на всички! Благодаря, че дойдохте! Благодаря на най-храбрите и най-издръжливите хора в Съединените щати!

Бурни ръкопляскания.

— Дами и господа... мили деца, виждам, че присъстват и много деца...

Добродушен смях.

— Изпаднали сме в ужасна ситуация. Това вече го знаете. Тази вечер възнамерявам да ви разкажа как се стигна дотук. Не знам всичко, но ще ви споделя каквото знам, защото вие го заслужавате. Когато ви запозная със състоянието на нещата, ще трябва да преминем към точките от дневния ред, които не са много, но са важни. Но преди това искам да ви кажа, че се гордея с вас! Вие и Господ ме избрахте за лидер в този тежък момент, за което покорно благодаря! Искам да ви уверя, че заедно ще преодолеем трудностите; заедно, с божията помощ, ще излезем от тях по-силни и по-добри! Сега ние сме като израелците в пустинята...

Барби забели очи, а Ръсти направи неприличен жест с юмрука си.

— ... но ние скоро ще стигнем Ханаан, където Господ и нашите съграждани ще ни нагостят с мляко и мед.

Бурни аплодисменти. Като че ли присъстващите бяха станали на крака. Барби вече не се опасяваше, че ги подслушват, защото беше сигурен, че неколцината полицаи, останали в участъка, са се струпали пред входа, за да слушат Големия Джим. Той каза:

— Пригответи се, приятелю.

— Готов съм — отговори Ръсти. — Наистина съм готов.

После си помисли: „Стига Линда да не е сред хората, които ще влязат тук.“ Не му се искаше тя да убие някого, но най-вече не му се

искаше тя да си рискува живота. И то заради него. По-добре да стои настрана. „Може и да съм луд, но предпочитам тя да е при онези другите. Там ще е на сигурно място.“

Избухналата престрелка прекъсна мислите му.

19.

Големия Джим ликуваше. Той ги беше пратил точно там, където искаше — в дланта си. Стотици хора, а сред тях имаше и много такива, които не бяха гласували за него. Никога не бе виждал залата толкова претъпкана; дори по време на училищните молитви и по време на обсъждането на училищния бюджет. Хората седяха и не просто го слушаха, а попиваха думите му. И тъй като Сандърс отсъстваше, а Гринъл седеше сред публиката (тази червена рокля на третия ред нямаше как да бъде сбъркана), той владееше тълпата. Очите им го молеха да спаси града. Изпитваше удовлетворение от това, че бодигардът му е до него и че полицаите — неговите полицаи — са се подредили покрай стените на залата. Все още не бяха осигурени униформи за всички, но затова пък пистолети имаше достатъчно. Над сто човека от присъстващите бяха вързали сини кърпи на ръцете си. „Това е моята лична армия“ — каза си Рени.

— Скъпи съграждани, повечето от вас вече знаят, че арестувахме човек на име Дейл Барбара...

Разнесоха се неодобрителни възгласи. Големия Джим изчака залата да утихне; гледаше мрачно, но душата му сияеше.

— ... за убийството на Бренда Пъркинс, Лестър Когинс и две прекрасни момичета, които всички ние познавахме и обичахме — Анджи Маккейн и Дуди Сандърс.

Чуха се още дюдюкания и викове: „Обесете го!“ и „Терорист!“ Идеята за тероризма като че ли беше подхваната от Велма Уинтър — една от управителките на магазина „Браунис“.

— Това, което не знаете — продължи Големия Джим, — е, че Купола е резултат от заговор, осъществен от елитна група злонамерени учени, тайно субсидирани от правителствена фракция. Ние сме морските свинчета в този експеримент, скъпи съграждани, а Дейл Барбара е човекът, който е трябвало да следи и направлява процесите отвътре.

За момент настана гробно мълчание, след това тълпата възмутено заропта.

Когато хората се поуспокоиха, Големия Джим продължи. Беше се подпрял с длани на катедрата, а широкото му лице грееше от искреност (а може би и от високо кръвно налягане). Все още не бе разгръщал листовите пред него. Не се нуждаеше от подсещания. Господ го ръководеше.

— Може би се чудите какво имам предвид под „тайно субсидиране“. Отговорът е прост, но в същото време е ужасяващ. Дейл Барбара, подпомогнат от неизвестен брой местни жители, е организиран създаването на нарколаборатория, която е доставяла огромни количества метамфетамини на наркобарони — някои от които с връзки в ЦРУ — от източното крайбрежие. И въпреки че той все още не ни е казал имената на помагачите си, един от тях — къса ми се сърцето, като ви казвам това — изглежда е Анди Сандърс.

Врява и викове на изненада. Андрея Гринъл се надигна от стола си, после отново седна. Големия Джим си каза: „Точно така, стой си там. Ако проявиш неблагоразумие да ми задаваш въпроси, ще те изям жива. Или ще те посоча с пръст и ще те обвиня. Тогава те ще те изядат жива.“

Струваше му се, че може да го направи.

— Всички ние сме виждали шефа на Барбара по новините. Той твърди, че е полковник от армията на Съединените щати, но всъщност е важна клечка в съвета на учените и правителствените чиновници, отговорен за този сатанински експеримент. Самопризнанията на Барбара по този въпрос са тук. — Той потупа спортното си сако, във вътрешния джоб на което се намираше портфейлът му и едно джобно издание на Новия завет (в него думите на Христос бяха отпечатани в червено).

Още няколко човека започнаха да викат: „Обесете го!“ Големия Джим вдигна ръка, сведе глава и се намръщи. Виковете постепенно заглъхнаха.

— Какво да бъде наказанието на Барбара ще каже градът — едно обединено тяло, чиято кауза е свободата. Той е във вашите ръце, дами и господа. Ако гласувате да бъде екзекутиран, ще бъде екзекутиран. Никакъв линч, докато аз съм ваш водач. Той ще бъде разстрелян от наказателен взвод, съставен от полицаи.

Гръмнаха бурни аплодисменти, повечето от присъстващите станаха на крака. Големия Джим се приведе към микрофона:

— Но първо трябва да се сдобием с цялата информация, която нещастното му предателско сърце все още крие.

Почти всички вече бяха на крака. Не и Андрея. Тя седеше на мястото си — на третия ред до централната пътека — и гледаше към него с очи, които трябваше да бъдат замъглени и объркани, но не бяха. Той си помисли: „Пули се в мен, колкото си искаш. Нямам нищо против, стига да седиш мирно като добро момиченце.“

Междувременно той се наслаждаваше на аплодисментите.

20.

— Сега ли? — попита Роми. — Как мислиш, Джаки?

— Чакай малко — отговори тя.

Това беше чисто и просто инстинкт, а нейните инстинкти обикновено не я подвеждаха.

По-късно тя щеше да се чуди колко живота можеха да бъдат спасени, ако беше казала на Роми: „Хайде да тръгваме!“

21.

Когато надникна през една цепнатина в стената на Моста на мира, Младши видя, че дори хората отвън са се изправили на крака, и същият този инстинкт, който накара Джаки да изчака още малко, го накара да действа. Той се измъкна изпод моста, излезе от страната на общинския парцел и тръгна към тротоара. Когато съществото, благодарение на което майка му беше забременяла с него, започна отново да говори, той се отпрати към полицейския участък. Тъмното петно, мержелеещо се пред лявото му око, отново се беше уголемило, но мислите му бяха ясни.

„Идвам, Барби. Ей-сега ще те спипам.“

22.

— Тези хора са ненадминати лъжци — продължи Големия Джим — и когато отидете до Купола, за да се видите с любимите си хора, кампанията срещу мен ще достигне кулминацията си. Кокс и помагачите му ще направят всичко възможно да ме очернят. Ще ме нарекат лъжец и крадец, възможно е дори да кажат, че аз съм ръководел тяхната нарколаборатория...

— Ти ами — изрече спокойно някой.

Беше Андрея Гринъл. Тя стана и всички погледи се насочиха към нея; яркочервената ѝ рокля сякаш изпълняваше функцията на удивителен знак. Изглежда презрително Големия Джим, след това се обърна към хората, които я бяха избрали за трети градски съветник (трябваше да се намери заместник на стария Били Кейл — бащата на Джак Кейл, — който беше починал от сърдечен удар преди четири години).

— Хора, трябва да се отърсите за момент от страховете си — каза тя. — Когато го направите, ще разберете колко абсурдна е скалъпената от него история. Джим Рени смята, че ще изпаднете в паника като стадо говеда по време на гръмотевична буря. Тук съм родена и отрасла, тъй че ви познавам много добре. Той греши.

Големия Джим изчака да заехтят гневни викове. Нищо такова обаче не се случи. Не че местните хора ѝ вярваха, те просто бяха шокирани от внезапния обрат. Алис и Ейдън Епълтън се бяха обърнали назад; коленичили върху скамейката, те сезираха с широко отворени очи в дамата в червено. Каро също изглеждаше шокирана.

— Таен експеримент? Каква глупост само! Нашето правителство е вършило доста гадни неща през последните петдесетина години, напълно съм съгласна с това, но да захлупят цял град с някакъв вид силово поле? Само за да видят какво ще направим? Пълна идиотщина. Единствено хора, изпаднали в паника, биха повярвали на такова нещо. Рени го знае, затова предизвиква паника.

Големия Джим беше загубил самообладание за момент, но постепенно започваше да се окопитва. Освен това микрофонът беше

пред него.

— Дами и господа, Андрея Гринъл е добра жена, но тази вечер не е на себе си. Тя също е ужасена, разбира се, но има и нещо друго. Съжалявам, че го казвам, но след като падна преди време, тя започна да пие лекарство, към което лесно се привиква, става въпрос за...

— От няколко дена не съм пила нищо по-силно от аспирин — отговори спокойно Андрея. — Сдобих се с документи, от които става ясно, че...

— Мелвин Сиърлс! — изкрещя Големия Джим. — Изведи съветник Гринъл от залата и я съпроводи до дома ѝ, действай внимателно, но твърдо. Може би ще се наложи да бъде прегледана в болницата. Тя не е на себе си.

Чуха се одобрителни подвиквания, но Рени не получи мощна подкрепа, каквато очакваше. Мел Сиърлс едва бе пристъпил напред, когато Хенри Морисън го побутна с длан в гърдите, отправяйки го към стената.

— Нека я оставим да се доизкаже — каза Хенри. — Тя също е градски съветник, нека се доизкаже.

Мел погледна Големия Джим, но той се беше загледал като хипнотизиран в Андрея, която извади кафяв плик от голямата си чанта. Веднага щом го видя, той разбра какво има вътре. Бренда Пъркинс! Каква кучка само! Продължаваше да го тормози дори и след смъртта си!

Андрея вдигна плика, който започна да се поклаща.

Тялото ѝ пак се тресеше. Гадното треперене се бе появило в най-неподходящия момент. Но тя не беше изненадана, даже очакваше да стане точно така. Заради стреса.

— Бренда Пъркинс ми даде тези документи — каза. Гласът ѝ не ѝ беше изневерил. — Събрани са от съпруга ѝ и от щатския прокурор. Дюк Пъркинс подозираше Джеймс Рени в извършването на редица престъпления и беше започнал разследване.

Мел погледна приятеля си Картър, очаквайки някакъв съвет. Погледите им се срещнаха. Очите на Картър блестяха от възмущение и любопитство. Той посочи Андрея, след това опря длан в гърлото си — накарай я да млъкне. Този път Хенри Морисън не спря Мел — както и почти всички в залата, той се бе заяпал в Андрея Гринъл.

Марти Арсено и Фреди Дентън се присъединиха към Мел, който притича приведен през сцената, сякаш за да не пречи на гледката. Тод Уендълстат и Лорън Конри, които бяха в другия край на залата, също не стояха безучастни. Уендълстат бе извадил импровизираната си палка, направена от парче бастун; Конри бе стиснала дръжката на пистолета си.

Андрея ги видя, че идват, но не спря да говори.

— Доказателствата са в този плик и смятам, че заради тях... — Тя се канеше да добави: „заради тях умря Бренда Пъркинс“, когато треперещата ѝ и запотена лява ръка изпусна вървите на чантата. Чантата падна на пътеката, а дулото на пистолета се показва навън като перископ.

Залата беше притихнала и затова всички много ясно чува Ейдън Епълтън, който каза:

— О! Тази госпожа носи пистолет!

Втрещени, присъстващите продължаваха да мълчат. Тогава Картър Тибодо скочи от мястото си и застана пред Рени, крещейки:

— Пистолет! Пистолет! Пистолет!

Ейдън слезе на пътеката, за да огледа по-подробно.

— Не, Ейдън! — извика Каро и се наведе да вдигне момченцето тъкмо когато Мел изстреля първия куршум.

Куршумът проби дупка в полирания дъсчен под, точно пред лицето на Каролин Стърджис. Разхвърчаха се трески. Една от тях се заби под дясното ѝ око и по лицето ѝ потече кръв. Тя не чуваше виковете. Коленичи на пътеката, сграбчи Ейдън за раменете и го притисна към бедрата си като футболна топка. Момченцето скочи на пейката, където седеше допреди малко. Беше се стреснало, но иначе му нямаше нищо.

— Пистолет! Тя има пистолет! — изкрещя Фреди Дентън и с рязко движение отстрани Мел от пътя си. По-късно щеше да се закълне, че младата жена е посегнала към оръжието и че се е опитал само да я рани.

23.

Благодарение на високоговорителите тримата човека, седящи в откраднатия микробус, разбраха, че в залата става нещо неочаквано. Речта на Големия Джим и съпътстващите я ръкопляскания бяха прекъснати от някаква жена, която говореше на висок глас (те обаче не можеха да разберат думите, тъй като микрофонът беше твърде далече от устата ѝ). Гласът заглъхна в настъпилата врява. Чуха се викове, а след това и изстрел.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Роми.

Още изстрели. Два или три. И викове.

— Няма значение — каза Джаки. — Тръгвай, Ърни, бързо. Ако ще вършим тази работа, сега му е времето.

24.

— Не! — изпищя Линда и скочи на крака. — Не стреляйте! Тук има деца! Има деца!

Хората в залата бяха изпаднали в паника. Допреди малко те не се държаха като стадо изплашени говеда, но нещата вече се бяха променили. Повечето се втурнаха към входната врата. Първите успяха да излязат навън, после тълпата запречи входа. Малцината, които бяха запазили частица здрав разум, минаха по пътеките и излязоха през страничните изходи, намиращи се от двете страни на сцената.

Линда посегна към Каролин Стърджис, възнамерявайки да я издърпа към пейките, където не беше толкова опасно, когато тичащият по централната пътека Тоби Манинг връхлетя върху нея. Коляното му попадна в тила на Линда и тя се строполи на пода, замаяна от удара.

— Каро! — Писькът на Алис Епълтън идваше отнякъде много далеч. — Каро, стани! Каро, стани! Каро, стани!

Каролин се надигна и точно в този момент Фреди Дентън ѝ пусна един куршум между очите, убивайки я на място. Децата започнаха да крещат. По лицата им имаше капчици кръв.

Линда почти не усещаше, че я ритат и тъпчат. Тя застана на ръце и крака (в момента не можеше да се изправи) и запълзя към отсрещната пътека. Едната ѝ ръка попадна в изтеклата от Каролин кръв.

Ейдън и Алис се опитваха да стигнат до Каро. Знаейки, че те могат да пострадат сериозно, ако застанат на пътеката, Андрей се присегна над пейката, за да ги задържи (освен това искаше да им попречи да видят какво е станало с жената, която мислеше за тяхна майка). Беше изпуснала файла „Вейдър“.

Картър Тибодо точно това и чакаше. Той все още стоеше пред Рени, прикривайки го с тялото си, но вече беше извадил пистолета си и го беше подпрял на лявата си предмишница. Натисна спусъка и досадната жена с червената рокля — жената, която беше предизвикала всичко — отхвърча назад.

Наоколо цареше хаос, но Картър беше запазил самообладание. Той слезе по стълбите и бавно се отправи към мястото, където лежеше жената с червената рокля. Изблъскваше настрани тичащите хора, които му се изпречваха на пътя. Разплаканото момиченце се опита да се хване за крака му, но той го срита, без дори да го погледне.

След няколко секунди забеляза плика. Беше паднал до протегнатата ръка на Гринъл. Върху думата „Вейдър“ имаше кървав отпечатък от стъпка. Запазвайки спокойствие, Картър се огледа наоколо и видя, че Рени се е вторачил смаяно в блъскащите се хора. Добре.

Картър измъкна ризата си от панталоните, като междувременно запрати настрани пищящата Карла Венциано, която се бе блъснала в него. Пъхна плика под колана си отзад на кръста.

Човек е добре да си има застраховка.

Отстъпи заднишком към сцената, за да не бъде отнесен. Щом стигна до стълбите, се обърна и се качи горе. Рандолф — безстрашният началник на градската полиция — все още седеше на мястото си, подпрял длани върху дебелиите си бедра. Ако в средата на челото му не пулсираше вена, щеше да прилича на статуя.

Картър хвана Големия Джим за ръката.

— Хайде, шефе.

Той го погледна объркано, сякаш не знаеше кой е и какво прави на това място. След това очите му леко се проясниха.

— Гринъл?

Картър посочи тялото на жената, проснато по средата на пътеката; разрастващата се локва кръв под главата ѝ подхождаше по цвят на роклята.

— Ами добре — каза Големия Джим. — Да се махаме оттук. Да слезем долу. Ти също, Питър. Ставай. — Рандолф продължаваше да седи и да се взира тъпо в обезумялата тълпа, затова Рени го ритна. — Мърдай!

В шумотевицата никой не чу изстрелите, които отекнаха наблизко.

25.

Барби и Ръсти се спогледаха.

— Какво, по дяволите, става там? — попита Ръсти.

— Не знам — отговори Барби, — но тази работа не ми харесва.

Откъм залата долетяха още изстрели, след това на горния етаж проехтя силен гърмеж. Барби си помисли, че това са техните хора... но после чу как някой извика:

— Не, Младши! Да не си полудял! Уордлоу, прикрий ме! — Проехтяха още няколко изстрела. Четири или пет.

— О, Боже! — възкликна Ръсти. — Яко загазахме.

— Прав си — отговори му Барби.

26.

Младши поспря на стълбите пред входа на полицейския участък и погледна през рамо към залата, от която се разнасяше врява. Хората отвън бяха станали от пейките и бяха проточили вратове, опитвайки се да видят какво става. Само че нито той, нито те виждаха нещо. Помисли си, че някой го е улеснил, като е убил баща му, после се концентрира в текущата задача. Чакаше го работа в Кафеза.

Младши мина през вратата, на която имаше табела с надпис: „Ние, полицаите работим рамо до рамо с вас, гражданите.“ Стейси Могин се спусна към него. Руп Либи я следваше по петите. Майки Уордлоу беше в стаята за подготовка, стоеше точно пред строгия надпис, който предупреждаваше: „Кафето и поничките не са безплатни.“ Изглеждаше доста уплашен.

— Не можеш да влизаш тук, Младши — каза Стейси Могин.

— Разбира се, че мога — фъфлеше леко, защото лявата част на устата му беше изтръпнала. — Отравяне с талий! Барби! Аз съм полицейски служител.

— Пиян си, така е, нали? Какво става там? — След това кучката явно реши, че няма да може да получи свързан отговор, и го блъсна в гърдите. Той се олюля на болния си крак, като за малко не се строполи на земята. — Махай се, Младши! — Тя погледна назад и каза последните си думи на този свят: — Стой там, Уордлоу. Никой няма да слиза долу.

Когато отново се обърна към Младши, канейки се да го изрита навън, тя се озова пред дулото на една полицейска берета. Остана й време само за една мисъл: „О, не, той няма да...“, а после някаква мека боксова ръкавица я удари в гърдите, отхвърляйки я назад. Видя смаяното лице на Руп Либи (беше наопаки, защото главата й се беше отметнала назад), след това се пресели в отвъдното.

— Не, Младши! Да не си полудял! — изрева Руп и посегна към пистолета си. — Уордлоу, прикрий ме!

Но Майки Уордлоу само гледаше втрещено, докато Младши изстрелваше пет куршума към братовчеда на Пайпър Либи. Лявата му

ръка беше вдървена, но дясната все още функционираше нормално, а и неподвижната мишена, отстояща на разстояние два метра, не беше предизвикателство за уменията му да стреля. Първите два куршума се забиха в корема на Руп, който отскочи назад, блъсна се в бюрото на Стейси Могин и го преобърна. Руп се преви, притискайки корема си с длани. Третият куршум пропусна целта, но следващите два пронизаха главата му. Той се свлече, правейки гротескна балетна стойка. Главата му — това, което беше останало от нея — застана между изпружените му на пода крака, сякаш бяха прозвучали финалните акорди и той се беше поклонил на публиката.

Младши влезе куцукайки в стаята за подготовка; държеше димящата берета пред себе си. Не можеше да си спомни колко точно куршума е изстрелял. Седем, а може би осем? Или двайсет, кой би могъл да знае със сигурност? Пак започваше да го мъчи главоболие.

Майки Уордлоу вдигна ръка. На широкото му лице бе цъфнала уплашена помирителна усмивка.

— Няма да ти създавам никакви проблеми, братле — каза той. — Прави каквото искаш. — После направи знака на мира.

— Така да бъде — отговори Младши. — Братле.

Той застреля Майки. Голямото момче падна, а знакът на мира покри дупката в главата му, в която само допреди малко имаше око. Оцелялото око се извъртя нагоре и погледна Младши с овче смирение. Младши пусна още един куршум на Майки, просто за да е сигурен. После се огледа. Вече нямаше никакви пречки, така поне изглеждаше.

— Добре — измънка. — До-бре.

Тръгна към стълбището, но спря и се върна при тялото на Стейси Могин. Увери се, че нейният пистолет също е „Берета Таурус“, после извади празния пълнител. Сложи пълния, който взе от колана на мъртвата жена.

Докато се обръщаше, залитна и падна на едното си коляно. Изправи се. Черното петно, което се мержелееше отляво, имаше размерите на капак на шахта и той стигна до извода, че лявото му око вече не става за нищо. И какво от това. „Пълен нещастник съм, ако едно око не ми стига, за да гръмна човек, заключен в килия.“ Подхлъзна се в кръвта на Майки Уордлоу и за малко не падна отново. Главата му пулсираше от болка, но той нямаше нищо против това. Помисли си, че болката държи сетивата му изострени.

— Здравей, Бааарби — провикна се. — Разбрах какво ми направи и сега идвам да ти го върна тъпкано. Ако ще си казваш молитвата, казвай я бързо.

Ръсти гледаше неуверените крака, които слизаха по металните стълби. Усещаше мириса на барутен дим и кръв и разбираше, че е ударил сетният му час. Куцащият мъж бе дошъл за Барби, но едва ли щеше да пожали беззащитния доктор.

Повече никога нямаше да види Линда и момичетата.

Появиха се гърдите на Младши, след това и вратът му, а накрая и главата му. Ръсти погледна първо устата му, чиято лява страна беше извита надолу в грозна гримаса, а после и лявото му око, от което течаха кървави сълзи, и си помисли: „Състоянието му се е влошило. Истинско чудо е, че все още е на крака. Жалко, че не се забави мъничко. Ако се беше забавил, нямаше да може да пресече улицата.“

Отнякъде много далеч, сякаш от друг свят, долетя глас, усилен от мегафон: „НЕ БЯГАЙТЕ! НЕ ИЗПАДАЙТЕ В ПАНИКА! ОПАСНОСТТА ОТМИНА! ГОВОРИ ПОЛИЦАЙ ХЕНРИ МОРИСЪН! ПОВТАРЯМ, ОПАСНОСТТА ОТМИНА!“

Когато стъпи на последното стъпало, Младши се подхлъзна. Вместо да падне и да си счупи врата, той се отпусна тежко на дясното си коляно. Отпочина си няколко секунди; приличаше на професионален боксьор, който се кани да стане и да продължи схватката, след като съдията брой до осем. На Ръсти всичко му се виждаше ясно, близко и прекрасно. Скъпият свят, който внезапно беше станал тънък и нереален, сега приличаше на марля, опъната между него и бъдещето. Ако изобщо имаше бъдеще.

„Падни на пода, Младши. По лице. Припадни, мръсно.“

Младши обаче успя да се изправи на крака. Вторачи се в пистолета си така, сякаш никога преди не бе виждал подобен предмет, след това погледна килията в края на коридора, където Барби стоеше, стиснал с две ръце решетките.

— Бааарби — прошепна напевно Младши и тръгна напред.

Ръсти отстъпи назад, защото си помисли, че е възможно Младши да не го забележи. Възможно беше и да се самоубие, след като приключи с Барби. Знаеше, че това са мисли на страхливец, но

разбираше и че разсъждава практично. Не можеше да направи нищо за Барби, но можеше да се опита да се спаси.

Щеше да се получи, ако го бяха заключили в някоя от килиите вляво, защото Младши не виждаше с лявото си око. Но той беше вдясно и Младши го забеляза. Болният спря и се загледа в Ръсти; върху полупарализираното му лице се четеше леко объркване, но и лукавство.

— Фъсти — каза той. — Така ли ти беше името? Или Берик? Не мога да си спомня.

Ръсти искаше да го помоли да не стреля, но езикът му бе залепнал за небцето. А и каква полза имаше да му се моли? Младият мъж вече вдигаше пистолета. Канеше се да стреля. Нищо не можеше да го спре.

Мозъкът на Ръсти потърси спасение там, където много други мозъци бяха намирали спасение в последните съзнателни мигове (преди копчето да бъде натиснато, преди капанът да зейне, преди притиснатият до слепоочието пистолет да изгърми). Той си помисли: „Това е сън. Всичко е сън. Купола; безумията, станали в нивата на Динсмор; боят за храна; този млад човек. Когато дръпне спусъка, сънят ще свърши и аз ще се събудя в леглото си, а отвън ще е хладна и свежа есенна утрин. Ще се обърна към Линда и ще кажа: «Направо няма да повярваш какъв сън сънувах».“

— Затвори очи, Фъсти — каза Младши. — Така ще е по-добре.

28.

Когато влезе във фоайето на участъка, Джаки Уетингтън си помисли: „О, Боже, навсякъде има кървища.“

Стейси Могин лежеше до стената, точно под таблото с бюлетините. Буйната ѝ руса коса беше разпиляна, а изцъклените ѝ очи гледаха към тавана. Едно друго ченге — тя не можа да разбере кое е то — се беше проснало по лице пред преобърнатото бюро. Краката му бяха разкрасени под ъгъл, който ѝ се стори невъзможен. Зад него в стаята за подготовка лежеше мъртъв трети полицаи. Уордлоу — от новите попълнения. Нямахме как да го сбърка, никой друг не беше толкова дебел. Надписът над кафемашината беше зацапан с кръв и мозък. Сега пишеше: „фето и оничките са платни“.

Нещо изтропа зад нея. Тя се извъртя и инстинктивно вдигна пистолета си, после го свали, защото пред мерника се появи Роми Бърпи. Роми не я забелязваше, цялото му внимание бе насочено към труповете на тримата полицаи. Беше изтропала маската му, тази с лика на Дик Чейни. Той я беше свалил и хвърлил на пода.

— Боже, какво е станало тук? — попита. — Дали...

Преди да се доизкаже, някой долу в Кафеза извика:

— Хей, грознико! Спипах те най-накрая, а? Падна ми в ръчичките!

След това проехтя истеричен, нечовешки смях. Джаки и Роми се спогледаха и замръзнаха на място за момент.

След това Роми каза:

— Мисля, че това е Барбара.

29.

Ърни Калвърт седеше зад волана на микробуса на телефонната компания, работещ на празни обороти до бордюра, на който пишеше: „Полицейски дейности, само десет минути“. Беше заключил всички врати, защото се страхуваше да не бъде нападнат от паникьосаните хора, тичащи по главната улица. Държеше пушката, която Роми бе пъхнал зад шофьорската седалка, но едва ли щеше да я използва, дори ако някой се опиташе да влезе в микробуса — години наред беше продавал зеленчуци на тези хора. Разпознаваше ги, въпреки че лицата им бяха зачервени и разкривени от ужас.

Видя Хенри Морисън, който се щуреше из моравата пред залата като хрътка, изгубила следата. Той крещеше в мегафона, опитвайки да внесе малко ред в хаоса. Падна на земята, блъснат от някакъв човек, но успя веднага да се изправи.

Там бяха и другите — Джордж Фредерик, Марти Арсено и онова момче Сиърлс (той изпъкваше заради бинтованата си глава), братята Бауи, Роджър Килиан и още неколцина новобранци. Фреди Дентън слезе по широките стълби пред входа, стиснал пистолет в ръка. Хората, които не бяха наясно с нещата, може би очакваха началникът на полицията да оглави групата хаотично действащи ченгета, опитващи се да въведат ред, но Рандолф го нямаше.

Ърни не очакваше подобно чудо. Той знаеше, че Питър Рандолф е въздух под налягане и не се изненадваше от отсъствието му. Нито пък се безпокоеше от него. Безпокоеше се обаче от това, че от полицейския участък не излизаше никой и че вътре отекнаха още изстрели. Тези бяха глухи, сякаш идваха от сутерена — там, където бяха килиите за задържаните.

Ърни нямаше навик да се моли, но сега се молеше. Молеше се да не го забележи някой от хората, бягащи от залата. Молеше се Джаки и Роми да се измъкнат невредими, със или без Барбара и Евърет. Мина му през ума, че може просто да подкара микробуса и да избяга, после се стресна от това колко изкусителна му се беше сторила тази мисъл.

Мобилният му телефон зазвъня.

За момент се зачуди какъв е този шум, след това измъкна телефона от колана си. Когато го отвори, видя, че на дисплея пише „Джоани“. Но не беше снаха му, а Нори.

— Дядо! Добре ли си?

— Добре съм — отговори той, наблюдавайки възцарения се хаос.

— Измъкна ли ги?

— Ей-сега ще излязат, миличка — каза той, надявайки се, че точно това ще се случи. — Не мога да говоря в момента. Ти в безопасност ли си? Пристигна ли... на онова място?

— Да! Дядо, той блести в тъмното! Радиационният пояс! Колите също блестяха, но вече не блестят! Джулия смята, че не е опасен! Смята, че е фалшив, създаден само да отблъсква хората.

„По-добре не разчитай на това“ — помисли си Ърни.

Още два приглушени изстрела проехтяха в участъка. Дали някой не умираше в Кафеза?

— Нори, не мога да говоря в момента.

— Дали всичко ще мине добре, дядо?

— Да, да. Обичам те, Нори.

Той прекъсна връзката.

„Блестял, ще видя ли този блясък?“

Блек Ридж беше близо (в малките градчета всичко е близо), но в момента му се виждаше страшно далеч. Погледна вратата на участъка и с мисълта си опита да изведе приятелите си навън. Не се получи нищо, затова излезе от микробуса. Не можеше повече да стои и да чака. Трябваше да отиде там, за да види какво става.

30.

Барби видя как Младши вдига пистолета. Чу го да казва на Ръсти да си затвори очите. Разкреця се, без да се замисля какво иска да каже, думите просто излетяха от устата му:

— Хей, грознико! Сипах те най-накрая, а? Падна ми в ръчичките! — Започна да се смее истерично като побъркан, който не си пие лекарствата.

Помисли си: „Значи така се смее, когато се приготвям да умра. Трябва да запомня това.“ Тези мисли го накараха да се изсмее още по-гръмко.

Младши се обърна към него. Върху дясната страна на лицето му се изписа изненада, лявата беше застинала в нацупена гримаса. В главата на Барби се появи спомени за един злодей, за който беше чел като малък, не можа обаче да се сети как му беше името. Май беше от противниците на Батман, те бяха най-гадните. Тогава си спомни, че по-малкият му брат Уендъл казваше „пропивници“ вместо „противници“ и смехът му стана още по-истеричен.

„Има и по-лош начин да си отиде човек“ — помисли си той, докато промушваше ръцете си през решетките, за да покаже на Младши два средни пръста. „Помните ли Стъб от «Моби Дик»?“

— Ще посрещна съдбата си с усмивка на уста.

Младши забеляза, че Барби му показва средни пръсти, и моментално забрави за Ръсти. Тръгна по късия коридор, вдигнал пистолета пред себе си. В момента сетивата на Барби бяха много изострени, но той не им се доверяваше. Мислеше, че стъпките и говорът, които се чуваха на горния етаж, са плод на въображението му. Каза си: „Изпей си песента докрай. Така Ръсти ще си поеме дъх и ще спечели малко време.“

— Ето те и теб, грознико — каза. — Помниш ли как ти начуках канчето онази нощ в „Дипърс“. Скимтеше като пребито псе.

— Не е фярно — изфъфли Младши така, сякаш казваше името на екзотичен специалитет, предлаган в китайски ресторант.

Лицето му представляваше жалка гледка. Капките кръв, които избиваха от лявото му око, се стичаха по небръснатата му буза. На Барби му хрумна, че все още има някакъв шанс. Не особено добър шанс, но все пак шанс. Започна да крачи пред леглото и тоалетната чиния, първо бавно, след това по-бързо. Помисли си: „Сега вече зная как се чувстват механичните патици на стрелбището. Това също трябва да го запомня.“

Младши следеше движенията му със здравото си око.

— Изчука ли я? Изчука ли Анджи?

Барби се изсмя. Трудно му беше да повярва, че този непресторен налудничав смях е негов.

— Дали съм я изчукал? Дали съм я изчукал? Младши, изчуках я отпред, отзад, отвсякъде я изчуках, всички пози изпробвахме. Чуках я, докато не започна да пее маршове и евъргрийни. После тя се свлече на пода и започна да ме моли за още. Аз...

Младши наклони глава към пистолета. Барби забеляза това и незабавно отскочи наляво. Младши натисна спусъка. Куршумът се заби в тухлената стена зад килията. Разхвърчаха се яркочервени отломки. Част от тях се удариха в решетките — въпреки че ушите му кънтяха, Барби чу изтракванията, сякаш някой изсипваше грах в тенекиена купа, — но нито една не уцели Младши.

Мамка му. Ръсти изкреця нещо от килията си, вероятно се опитваше да отвлече вниманието на Младши, но този път той не се поддаде — главната мишена беше на мушката му.

„Не още, не още — помисли си Барби. Продължаваше да се смее. Истерично, както преди. — Не още, грозни циклопе.“

— Тя каза, че не можеш да го вдигнеш, Младши. Наричаше те мистър Ключнала патка. Смеехме ти се, докато... — Той отскочи надясно в момента, в който Младши отново натисна спусъка. Този път куршумът профуча със свистене покрай главата му. Пак се разхвърчаха тухлени отломки. Една от тях го перна по врата.

— Хайде бе, Младши, какво ти става? Много сватбарската стреляш. Нещо си мръднал, а? Така поне разправяха Анджи и Франки.

Барби направи лъжливо движение, след това се втурна към лявата част на килията. Младши изстреля три куршума. Остра миризма на барут изпълни тясното помещение. Два от куршумите попаднаха в тухлената стена, а третият проби дъното на металната

тоалетна чиния, която издаде къртящ звук. Започна да блика вода. Барби се блъсна толкова силно в страничната стена, че чак зъбите му изтракаха.

— Сега вече те пипнах — изпръхтя Младши, но някъде дълбоко в прегрелия му мозък се зароди съмнение. Лявото му око беше сляпо, а дясното — просълзено. Виждаше не един, а трима Барби.

Стреля и пак пропусна. В центъра на възглавницата се появи малка черна дупка. „Добре, че падна и спря да се щура насам-натам. И добре, че се сетих да презаредя.“

— Ти ме отрови, Бааарби.

Барби нямаше представа какви ги дрънка болният, но въпреки това се съгласи веднага:

— Точно така, нещастнико жалък, отрових те.

Младши мушна беретата между решетките и затвори сляпото си око, така останаха само двама Барби. Езикът му беше приклещен между зъбите, по лицето му се стичаше кървава пот.

— Ха да видим сега къде ще бягаш!

Барби не можеше да тича, но можеше да пълзи, и го направи. Насочи се право към Младши. Следващият куршум профуча над главата му, разцепи дънките и долните му гащи и откъсна ивица кожа от задника му, предизвиквайки неприятно парене.

Младши залитна и отстъпи назад. Коленете му се подгънаха, но той се хвана за решетките и така успя да предотврати падането.

— Не мърдай, шибаняко!

Барби се извърна към леглото и започна опипом да търси ножа. Съвсем бе забравил за него.

— В гърба ли искаш да те гръмна? — попита Младши. — Добре, все ми е тази.

— Застреляй го! — изкрещя Ръсти. — Застреляй го, застреляй го!

Преди да проехти следващият изстрел, Барби си помисли: „Мили Боже, Евърет, ти на чия страна си?“

31.

Джаки слезе по стълбите, следвана от Роми. Видя димната мъгла, която се стелеше около покритите с решетки лампи, и усети мириса на барут. Тогава Ръсти Евърет започна да вика:

— Застреляй го, застреляй го!

Рени Младши стоеше в дъното на коридора, до решетките на крайната килия, тази, която ченгетата понякога наричаха „Риц“. Бръщолевеше нещо на висок глас.

Тя не се поколеба. Дори не каза на Младши да вдигне ръце и да се обърне. Просто изстреля два куршума. Единият се заби в десния му бял дроб, другият прониза сърцето му. Младши умря веднага, още преди тялото му да се свлече на пода, а бузите му да се притиснат към две от вертикалните пречки на килията. Очите му се бяха забелили и лицето му приличаше на японска мъртвешка маска.

Изад свличащото се тяло се появи Дейл Барбара, който лежеше на леглото и стискаше в ръка старателно пазения нож. Така и не беше успял да го отвори.

32.

Фреди Дентън сграбчи Хенри Морисън за рамото. Хенри си помисли: „Днес е направо нетърпим този Дентън. Не че преди съм можел да го понасям.“

Дентън посочи:

— Защо онзи дърт глупак Калвърт влиза в участъка?

— Откъде да знам, по дяволите! — сопна му се Хенри и сграбчи Дони Барибо, който минаваше бегом покрай него, бръщолевейки някакви глупости за терористи.

— Не бягай! — изрева Хенри в лицето на Дони. — Всичко свърши! Вече няма проблеми!

Дони, който вече от десет години подстригваше Хенри, като по време на всеки „сеанс“ му разказваше едни и същи вицове, го изгледа така, сякаш го виждаше за пръв път. След това се отскубна и се затича към Ийст Стрийт, където се намираще фризьорският му салон. Явно се канеше да се скрие там.

— Тази вечер цивилните нямат работа в участъка — продължи Фреди Дентън. Мел Сиърлс пухтеше до него.

— Ами защо не отидеш да хвърлиш едно око, убиецо? — извика Хенри. — Вземи и този смотаняк с теб. Никаква полза няма от вас тук.

— Тя посегна към пистолета — оправда се Фреди. Щеше да му се наложи да изрича тези думи още много пъти. — А и не исках да я убивам. Исках само да я раня.

На Хенри не му се говореше на тази тема.

— Отидете там и кажете на стареца да се маха. Можете и да проверите дали някой не се опитва да освободи затворниците, докато ние тук се щураме като обезглавени пилета.

Нещо просветна в замаяните очи на Фреди Дентън.

— Затворниците! Мел, да тръгваме!

Бяха изминали само три метра, когато Хенри изрева в мегафона си:

— И приберете пистолетите, идиоти такива!

Фреди се подчини на командата, Мел също. Двамата пресякоха площадчето пред военния мемориал и изкачиха стълбите, водещи към входа на участъка. Пистолетите им бяха прибрани в кобурите, което вероятно беше добре за дядото на Нори.

33.

„Навсякъде има кървища“ — помисли си Ърни, също като Джаки. След като отдели смаяния си поглед от касапницата, той събра сили и тръгна напред. Съдържанието на чекмеджетата на бюрото се бе разпиляло. Сред разпръснатите вещи лежеше един червен пластмасов правоъгълник, който Ърни се надяваше, че ще може да послужи на хората, намиращи се на долния етаж.

Беше се навел да го вземе (казваше си, че не трябва да повръща и че тук е много по-добре отколкото в долината Шау във Виетнам), когато някой зад него каза:

— Леле майчице! Изправи се, Калвърт, бавно! Ръцете зад тила!

Но Фреди и Мел тепърва посягаха към пистолетите си, когато Роми се появи на стълбищната площадка — беше дошъл да търси това, което Ърни вече беше намерил. В ръцете си държеше бързозарядната пушка „Блек Шедоу“, която беше скрил в сейфа си. Веднага взе на мушка двете ченгета.

— А вие, момчета, защо не влезете по-навътре? — каза. — Стойте един до друг. Рамо до рамо. Ако видя светлина помежду ви, ще стрелям. Изобщо не се шегувам.

— Свали това нещо — извика Фреди. — Ние сме полицаи.

— Задници сте, това сте вие. Застанете ей-там до онова табло. И стойте плътно един до друг. Ърни, какво правиш тук по дяволите!

— Чух стрелба. Разтревожих се. — Той вдигна червената електронна карта, с която се отваряха килиите в Кафеза. — Това май ще ви трябва. Освен... освен ако не са мъртви.

— Живи са, но им се размина на косъм. Занеси го на Джаки. Аз ще наглеждам тези момчета.

— Не бива да ги пускаш, те са затворници — каза Мел. — Барби е убиец. Другият се опита да накисне господин Рени с някакви документи или... или нещо такова.

Роми не си направи труда да им отговори.

— Хайде, Ърни. Побързай!

— А какво ще стане с нас? — попита Фреди. — Няма да ни убиеш, нали?

— Защо ми е да те убивам, Фреди? Все още ползваш култиватора, който взе от мен миналата пролет. Не си плащаш редовно вноските, доколкото си спомням. Не, просто ще ви заключим в Кафеза. Да видим дали ще ви хареса там. Мирише гадно, но кой знае, може и да ви хареса.

— Защо ви трябваше да убивате Майки? — попита Мел. — Той беше просто едно глуповато момче.

— Не сме ги убили ние — отговори Роми. — Вашето приятелче Младши ги уби. — Помисли си: „Не че някой ще ни повярва“.

— Младши! — възкликна Фреди. — Къде е той?

— Предполагам, че е в ада и че мята въглища в някой от огньовете — отвърна Роми. — Такава работа възлагат на новобранците.

34.

Барби, Ръсти, Джаки и Ърни се качиха на горния етаж. Двамата бивши затворници като че ли все още не можеха да повярват, че са живи. Роми и Джаки отведоха Фреди и Мел в Кафеза. Когато видя сгърченото тяло на Младши, Мел каза:

— Ще съжалявате за това!

Роми изсъска:

— Затваряй си плювалника и влизай в новия си дом. Двамата в една килия. Нали сте приятели.

Щом Роми и Джаки се качиха горе, двамата полицаи започнаха да крещят.

— Да се махаме, преди да е станало късно — настоя Ърни.

35.

Щом излезе отвън, Ръсти погледна розовите звезди и си пое дълбоко въздух. Струваше му се, че въздухът хем смърди ужасно, хем ухае приятно. Обърна се към Барби:

— Не очаквах, че ще видя отново небето.

— Нито пък аз. Хайде да се омитаме от града. Какво ще кажеш да отскочим до Маями Бийч?

Ръсти все още се смееше, докато влизаше в микробуса. На моравата през залата имаше няколко ченгета. Едно от тях — Тод Уендълстат — погледна към тях. Ърни му махна с ръка, след секунда Роми и Джаки последваха примера му. Уендълстат отговори на поздрава им, след това се наведе да помогне на една жена, която беше паднала на тревата.

Ърни седна зад волана и сплете жиците, които висяха под таблото. Моторът забръмча, страничната врата се затвори с трясък и микробусът тръгна. Мина бавно по Таун Комън Хил, криволичейки покрай шокираните граждани, които вървяха по улицата. Напусна центъра на града и се отправи към Блек Ридж, постепенно набирайки скорост.

МРАВКИ

1.

Щом стигнаха до стария ръждясал мост, под който вече нямаше нищо друго освен тиня, те видяха блясъка. Барби се надвеси над предните седалки на микробуса.

— Какво е това? Прилича на най-големия в света светец часовник.

— Това е радиация — отговори Ърни.

— Не се тревожи — намеси се Роми. — Имаме много оловни листове.

— Нори ми се обади от телефона на майка си, докато ви чаках — каза Ърни. — Спомена ми за блясъка. Каза, че според Джулия това е нещо като... плашило. Не е опасно.

— Мислех, че Джулия е журналист, а не учен — подметна Джаки. — Тя е мила жена и е умна, но ние все пак ще облицоваме микробуса, нали? Защото не бих искала да получа като подарък за четирийсетия си рожден ден тумор на яйчниците или гърдата.

— Ще караме бързо — каза Роми. — Ти дори би могла да мушнеш под колана на дънките си някой от онези листове, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— Толкова е смешно, че чак забравих да се засмея — каза тя... след това обаче се засмя, когато си представи, че носи оловни бикини.

Стигнаха до мъртвата мечка, която лежеше пред телефонния стълб. Щяха да я видят дори и фаровете да бяха изключени, защото розовата луна и радиационният пояс светеха доста силно — човек вероятно би могъл да чете вестник.

Роми и Джаки се захванаха да покриват с олово прозорците на микробуса, а останалите наобиколиха разлагащата се мечка.

— Не е от радиацията — каза замислено Барби.

— Не е — съгласи се Ръсти. — Самоубийство.

— Има и други.

— Да. Но дребните животни като че ли не са застрашени. Аз и децата видяхме много птици, а в овощната градина имаше катерица. Изглеждаше доста жизнена.

— Струва ми се, че Джулия е права — каза Барби.

— Блестящият пояс е едното плашило, а мъртвите животни — другото. И колан, и тиранти.

— Нещо не мога да ви разбера, приятели — рече Ърни.

Но Ръсти, който като студент по медицина беше учил за подхода „колан и тиранти“, разбра.

— Има две плашила — обясни. — Мъртвите животни — за през деня, и блестящият радиационен пояс — за през нощта.

— Доколкото знам — подхвана Роми, който се беше присъединил към тях, — радиацията свети само в научнофантастичните филми.

Ръсти се канеше да му каже, че в момента живеят в научнофантастичен филм; Роми щеше да разбере това, когато се приближеше до онази странна кутийка, намираща се горе на хребета. Роми обаче беше прав, разбира се.

— Ние трябва да я виждаме — обясни Ръсти. — Трябва да виждаме и мъртвите животни. Предполага се, че трябва да си казваме: „Леле, тук има някакви лъчи, които влияят на едрите бозайници. По-добре да стоя настрана. Та нали и аз самият съм едър бозайник.“

— Но децата не са се върнали — каза Барби.

— Защото са деца — отговори Ърни. След кратко замисляне добави: — Освен това са скейтбордисти, а скейтбордистите са замесени от друго тесто.

— И все пак тази работа не ми харесва — рече Джаки, — но тъй като няма къде другаде да отидем, бих искала да минем този пояс на Ван Алън^[1], преди да са ми се скъсали нервите. Още треперя от случилото се в участъка.

— Чакайте малко — каза Барби. — Нещо не е наред тук. Виждам го, но ще ми трябва малко време да го формулирам.

Те зачакаха. Луната и радиацията осветяваха останките от мечката. Барби се взираше в нея. След известно време той вдигна глава.

— Ето какво ме тревожи. Имаме работа с „онези“. Така е, защото намерената от Ръсти кутия не е естествен феномен.

— Прав си, кутията е изкуствена — съгласи се медикът. — Но не е със земен произход. Готов съм да заложа живота си, че не е. — След

това си спомни, че преди по-малко от един час едва не бе загубил живота си, и потрепери. Джаки го стисна за рамото.

— Нека оставим тази тема настрана за момент — предложи Барби. — Онези можеха да ни изолират, ако искаха. Те изолираха целия Честърс Мил от външния свят. Ако са искали да ни попречат да стигнем до кутията, защо не са я похлупили с миникупол?

— Сигурно са можели да използват звукови вълни, с които да изпържат мозъците ни като пилешки крака в микровълнова печка — предположи Ръсти, опитвайки се да навлезе по-дълбоко в темата. — По дяволите, истинска радиация също.

— Радиацията май е сериозна — намеси се Ърни. — Всъщност Гайгеровият брояч, който донесохте тук, потвърждава това.

— Да — съгласи се Барби, — но дали е опасна за здравето? Ръсти и децата нямат поражения по кожата, не им пада косата и не повръщат.

— Засега — отговори Джаки.

— Много смешно — контрира я Роми.

Барби не обърна внимание на тези дребни заяждания.

— Щом могат да създадат бариера, от която отскачат най-модерните американски ракети, могат да създадат и радиационен пояс, който убива бързо, дори мигновено. А и това би било от полза за тях. Зловещите трупове на хора биха оказали по-силно въздействие върху натрапниците, отколкото мъртвите животни. Не, мисля, че Джулия е права. Ще се окаже, че радиационният пояс чисто и просто е безвредно лъчение, което е подсилено, за да могат уредите ни да отчетат нещо. А ако онези наистина са извънземни, нашата апаратура сигурно им се вижда ужасно примитивна.

— Но защо? — възкликна Ръсти. — Защо изобщо им е притрябвала преграда? Аз не можах да повдигна проклетото нещо, не можах дори да го помръдна! А когато метнах оловната престилка отгоре му, тя се подпали. Въпреки че самата кутия е хладна на допир!

— Щом я защитават, трябва да има някакъв начин да бъде разрушена или изключена — подхвана Джаки. — Само че...

Барби се беше усмихнал. Чувстваше се странно, сякаш се рееше над собствената си глава.

— Хайде, Джаки. Кажи го.

— Само че май не я защитават, нали? Не и от хората, които са решени да се приближат до нея.

— Има и нещо друго — каза Барби. — Можем ли да кажем, че те ни я посочват? Джо Макклаци и приятелите му не са ли следвали следа от трошици?

— Ето я, жалки земляни — рече Ръсти. — Какво ще направите сега вие, които проявихте смелост да се приближите?

— Това ми звучи правдоподобно — заяви Барби. — Хайде. Да тръгваме натам.

---

[1] Радиационен пояс на Ван Алън — област от магнитосферата на Земята с високо съдържание на високоенергетични заредени частици — предимно протони и електрони. — Б.пр. ↑

2.

— По-добре аз да карам — обърна се Ръсти към Ърни. — Ето там припаднаха децата. И Роми за малко не припадна. Аз също усетих нещо. Имах и халюцинация — чучело, което избухна в пламъци.

— Друго предупреждение?

— Не знам.

Ръсти подмина гората и спря пред каменистия склон, на върха на който се намираше овощната градина на Маккой. Въздухът блестеше толкова ярко, че се наложи да присвият очи. Не се виждаше обаче никакъв източник — сиянието се мерзелееше пред тях. Барби имаше чувството, че светят милиони светулки. Поясът беше широк около петдесет метра. Отвъд него цареше мрак, смекчен само от розовия блясък на луната.

— Сигурен ли си, че няма пак да ти прималее? — попита Барби.

— Това е все едно да докоснеш Купола — направиш ли го, ваксиниран си. — Ръсти се намести по-удобно на седалката, включи на скорост и каза: — Дръжте се здраво, дами и господа, излитаме.

Той натисна рязко газта и задните гуми се завъртяха. Микробусът навлезе в сиянието. Бяха твърде добре „опаковани“, затова не забелязаха какво се случи след това, но техните разтревожени другари, които стояха в края на овощната градина, забелязаха. Отначало микробусът се виждаше съвсем ясно, сякаш към него беше насочен прожектор. Когато излезе от пояса, продължи да блести още няколко секунди, сякаш беше покрит с радий. Зад него се влачеше сияйна опашка като на комета.

— Майчице! — възкликна Бени. — Това е един от най-яките специални ефекти, които съм виждал.

После микробусът спря да сияе, а опашката изчезна.

3.

Когато пресякоха блестящия пояс, Барби усети леко замайване, но нищо повече. Ърни за момент се пресели в хотелска стая, която миришеше на борова смола и от която се чуваше ревът на Ниагарския водопад. Облечената в ефирна бледолилава нощница жена, за която се бе оженил преди дванайсет часа, се приближи към него. Тя пое ръцете му и ги постави върху гърдите си, казвайки: „Този път няма да се наложи да спрем, мили.“

Тогава чу вика на Барби и се върна в реалността.

— Ръсти! Тя получи пристъп! Спри!

Ърни се извърна и видя, че Джаки Уетингтън трепери като лист; беше забелила очи, пръстите на ръцете ѝ бяха разперени.

— Той носи кръст, всичко наоколо е в пламъци! — изкрещя тя. От устата ѝ хвърчаха пръски слюнка. — Светът гори! Хората горят! — Писъците ѝ изпълваха вътрешността на микробуса.

Ръсти за малко не заби микробуса в канавката. Спря в средата на пътя, изскочи навън и се втурна към страничната врата. Барби вече я беше отворил. Роми беше прегърнал с една ръка Джаки, която бършеше брадичката си с длан.

— Добре ли си? — попита я Ръсти.

— Сега, да. Аз просто... всичко... всичко беше в пламъци. Беше ден, но беше тъмно. Хората горяха... — Тя се разплака.

— Спомена за някакъв човек, носещ кръст — каза Барби.

— Голям бял кръст. Вързан на въже... или кожен ремък. Висеше на гърдите му. Голите му гърди. После той го вдигна пред лицето си. — Тя пое дълбоко въздух и го издиша бавно, на пресекулки. — Вече избледнява, но... ох.

Ръсти ѝ показа два пръста и я попита колко пръста вижда. Джаки отговори правилно и проследи с очи палеца му, който той размърда първо наляво-надясно, а после нагоре-надолу. Потупа я по рамото, след това изгледа подозрително блестящия пояс. Какво беше казал Амгъл на Билбо Бегинс? Коварно, драги.

— А ти, Барби? Добре ли си?

— Да. Зави ми се леко свят за секунда, това е всичко. Ърни?

— Видях съпругата си. И хотелската стая, в която бяхме отседнали по време на медения ни месец. Съвсем ясно я видях.

Опита се отново да извика спомена. Не беше се сещал за този момент от години. „Какъв срам, как съм могъл да забравя такъв прекрасен спомен!“ Белите ѝ бедра под късата нощница; финото окосмяване около интимните ѝ части; зърната на гърдите ѝ, прозиращи под коприната, притиснати в дланите му. Тя плъзга езика си в устата му и облизва долната му устна отвътре.

„Този път няма да се наложи да спрем, мили.“

Ърни се отпусна в седалката и притвори очи.

4.

Ръсти подкара нагоре по склона — сега караше бавно, — а когато стигна до върха, паркира микробуса между хамбара и рушащата се къща. Микробусът на „Дивата роза“ беше там, както и този на „Бърпис“; виждаше се и един шевролет „Малибу“. Джулия беше паркирала тойотата в хамбара. Коргито Хорас седеше зад колата, сякаш я пазеше. Не изглеждаше щастлив, дори не се приближи да ги поздрави. В къщата светеха няколко газени лампи.

Джаки посочи микробуса, на който пишеше: „В «БЪРПИС» ВСЕКИ ДЕН ИМА РАЗПРОДАЖБА“ и попита:

— Този откъде се взе? Да не би случайно жена ти да е размислила?

Роми се ухили.

— Изобщо не познаваш Миша, щом ти е минала такава мисъл през главата. Не, трябва да благодаря на Джулия. Тя спаси двамата си звездни репортери. Тези момчета...

Той замълча, когато Джулия, Пайпър и Лиза Джеймисън се появиха от потъналата в сенки овощна градина. Хванати за ръце, те вървяха една до друга и плачеха.

Барби изтича до Джулия и я хвана за раменете. Фенерчето, което тя държеше в свободната си ръка, падна в буренясалото дворче. Тя погледна младия мъж и се опита да се усмихне.

— Измъкнаха те значи, полковник Барбара. Нашият отбор поведе, а?

— Какво става с теб? — попита той.

Джо, Бени и Нори изтичаха отвън, следвани по петите от майките си. Децата спряха да викат, когато видяха в какво състояние са трите жени. Лаейки развълнувано, Хорас отиде до стопанката си. Джулия се отпусна на колене и зарови лицето си в козината му. Хорас я подуши, след това рязко отстъпи назад. Приседна на земята и започна да вие. Джулия го изгледа, а после покри лицето си с длани, сякаш се срамуваше от нещо. Нори се пъкна между Джо и Бени и ги хвана за ръцете. Трите деца гледаха уплашено. Пит Фрийман, Тони Гуйей и Роуз

Туичъл излязоха от къщата, но не се приближиха, а се скупчиха пред вратата на кухнята.

— Отидохме да я погледнем — изрече глухо Лиза. Нямахме я обичайната ѝ жизнерадост. — Коленичихме около нея. Има символ, който не съм виждала никога... не е кабалистичен...

— Ужасна е — каза Пайпър, бършейки очите си. — И тогава Джулия я докосна. Само тя се осмели, но ние... всички ние...

— Видяхте ли ги? — попита Ръсти.

Джулия отпусна ръце и го изгледа леко учудено.

— Аз ги видях, те също. Онези. Ужасни.

— Кожените глави — каза Ръсти.

— Какво? — попита Пайпър, а след това кимна. — Да, могат да бъдат наречени и така. Лица без лица. Високи лица.

„Високи лица“ — помисли си Ръсти. Не знаеше какво означава този израз, но знаеше, че е употребен на място. Сети се за дъщерите си и за приятелката им Дина, които имаха навика да си разменят тайни и закуски. После се замисли за най-добрия си приятел от детството — двамата с Джорджи се бяха харесали във втори клас — и изтръпна от ужас.

Барби го сграбчи.

— Какво? — попита той на висок глас. — Какво има?

— Нищо. Само... Когато бях малък, дружах с едно момче на име Джордж Латроп. Една година му подариха лупа за рождения ден. И ние понякога... по време на междучасията...

Ръсти помогна на Джулия да се изправи на крака. Хорас пак се беше приближил към нея, явно това, което го беше изплашило, чезнеше.

— Какво сте правили? — попита Джулия. Вече се беше поуспокоила. — Кажете.

— Учехме в старото училище на главната. Имаше само две стаи. Едната — за децата от първи до четвърти клас, а другата — за тези от пети до осми. Дворът не беше покрит с плочи. — Той се засмя плахо. — По дяволите, дори нямаше течаща вода в тоалетната. Децата наричаха клозета...

— Кошера — обади се Джулия. — Аз също съм учила там.

— Двамата с Джордж заобикаляхме катерушките и отивахме до оградата. Там имаше мравуняци. Палехме мравките с лупата.

— Не взимай това много навътре, докторе — рече Ърни. — Много деца правят подобни неща, че и по-лоши дори. — Като малък Ърни и неколцина негови приятели бяха залели опашката на една бездомна котка с бензин и я бяха подпалили. Той по-скоро би споделил с другите подробностите около първата си брачна нощ, отколкото тази случка.

Помисли си: „Може би, защото се смяхме като идиоти, когато котката хукна да бяга. Господи, как се смяхме само.“

— Хайде — подкани го Джулия.

— Това е всичко.

— Не е — настоя тя.

— Вижте какво — намеси се Джоани Калвърт, — не мисля, че сега му е времето за психологически игрички.

— Млъкни, Джоани — каза Клеър.

Джулия не отделяше очи от лицето на Ръсти.

— Защо се интересуваш толкова? — попита той. — Имаше чувството, че никой не ги наблюдава в този момент, сякаш беше останал насаме с нея.

— Просто ми кажи.

— Един ден, докато правехме... това... си помислих, че мравките също са разумни същества. Знаем, че звучи глуповато, сантиментално, но...

Барби се обади:

— Милиони хора по света смятат същото. И живеят според това си разбиране.

— Както и да е, помислих си: „Ние им причиняваме болка. Изгаряме ги на земята и може би ги изпичаме живи в подземните им къщи.“ Тези, които попадаха директно под лупата, ясно. Една част просто спираха да се движат, но повечето наистина се подпалваха.

— Това е ужасно — каза Лиза. Отново беше започнала да върти нервно анкха си.

— Да, госпожо. Един ден казах на Джорджи, че трябва да спрем. Той не искаше да спира. Каза, че това било явлена война. Много добре си спомням. Не ядрена, а явлена. Опитах се да му отнема лупата. След това се сбихме и лупата се счупи.

Той замълча за момент.

— Истината не е такава, просто така твърдах тогава. Баща ми ме скъса от бой, но аз не си признах. Джордж обаче каза истината на техните — каза, че нарочно съм счупил проклетото нещо. — Той посочи мрака. — Ако можех, бих счупил онази кутия. Защото сега ние сме мравките, а тя е лупата.

Ърни отново се замисли за котката с горящата опашка. Клеър Макклаци си припомни как в трети клас двете с най-добрата ѝ приятелка седнаха върху едно момиче, което много мразеха. Момичето беше ново в училището и имаше смешен южняшки акцент — говореше така, сякаш се беше нагълтало с горещи картофи. Колкото по-силно плачеше новото момиче, толкова по-силно те се смееха. Ромео Бърпи си спомни как се напи в нощта, когато Хилари Клинтън плака в Ню Хемпшир. Тогава той беше вдигнал чашата си към телевизионния екран и беше казал: „Така ти се пада, тъпа патко, разкарай се и остави човека да си върши работата.“

Барби си спомни един гимнастически салон — пустинната жега, миризмата на лайна и кънтящият смях.

— Искам и аз да я видя — каза той. — Кой ще дойде с мен?

Ръсти въздъхна.

— Аз.

5.

Докато Барби и Ръсти се приближаваха към кутията, на която имаше странен символ и ярка мигаща лампичка, градският съветник Рени стоеше в освободената от Барби килия.

Малко преди това двамата с Картър Тибодо бяха вдигнали тялото на Младши и го бяха положили върху леглото.

— Остави ме, искам да поседя при него — рече Рени.

— Шефе, предполагам, че се чувстваш ужасно, но в момента има стотици неща, за които трябва да се погрижиш.

— Осъзнавам това. Ще се погрижа за тях, но първо ще поседя при сина си. Пет минути. След това ще го закарате в погребалната агенция.

— Добре. Съжалявам за тежката загуба. Младши беше свястно момче.

— Не, не беше — отговори Големия Джим. Изрече думите със спокоен, уверен глас. — Но беше мой син и аз го обичах. А и можеше да е и по-лошо, нали разбираш?

Картър се позамисли.

— Разбирам.

Големия Джим се усмихна.

— Знам, че разбираш. Иска ми се ти да беше мой син.

Картър се изчерви от удоволствие, после се заизкачва по стълбите. Когато остана сам, Големия Джим седна на леглото и положи главата на Младши в скута си. По лицето на младежа нямаше рани. Картър беше затворил очите му. Ако не обърнеше внимание на факта, че ризата му е окървавена, човек можеше да си помисли, че той спи.

„Беше мой син и аз го обичах.“

Беше истина. Да, Рени се канеше да жертва Младши, но за това си имаше причина — случилото се на Голгота. Също като Христос, момчето беше загинало, защитавайки кауза. Вредите, нанесени от бръщолевенето на Андрея Гринъл, щяха да бъдат поправени; само трябваше градът да разбере, че Барби е убил четирима честни полицаи, сред които единствения син на техния лидер. Барби на свобода,

планиращ да извърши и други злини, от това можеха да бъдат извлечени политически дивиденди.

Големия Джим поседя още известно време при Младши, реши с пръсти косата му и гледаше унесено спокойното му лице. По едно време тихичко запя песента, която майката на Младши пееше на малкото си бебче, което лежеше в кошарката и гледаше света с широко отворени, учудени очи. „Бebешка лодчица е сребърната луна, плаваща на небето, плаваща в морето от роса, а облаците прелитат... плават, бeбче... в морето...“

Той спря. Не можеше да си спомни останалите думи. Повдигна лекичко главата на Младши и се изправи. Сърцето му подскочи и той притаи дъх... то обаче се успокои. „Май ще се наложи после да взема още верапа... не знам какво си от аптеката на Анди, но сега трябва да се захващам за работа.“

6.

Той остави Младши и се заизкачва бавно по стълбите, като се подпираше на парапета. Картър беше в стаята за подготовка. Трупите бяха откарани, няколко вестника попиваха кръвта на Майки Уордлоу.

— Да тръгваме към залата, преди това място да се е напълнило с ченгета — каза той на Картър. — Свиждането трябва да започне след... — погледна часовника си — ... след около дванайсет часа. Имаме да вършим доста работа.

— Знам.

— И не забравяй сина ми. Искам братята Бауи да се постараят. Хубава церемония и скъп ковчег. Кажете на Стюарт, че ако сложи Младши в някой от онези евтини сандъци, които държи отзад, ще го убия.

Картър драскаше в бележника си.

— Ще се погрижа за това.

— И кажете на Стюарт, че искам да говоря с него. — Входната врата се отвори и вътре влязоха неколцина от новите полицаи. Мълчаха и гледаха уплашено. Големия Джим се надигна от стола, в който беше седнал да си почине. — Време е да тръгваме.

— Както кажеш — отвърна Картър, но не помръдна.

Големия Джим се огледа.

— За какво мислиш, синко?

Синко. Картър хареса това обръщение. Баща му беше загинал преди пет години, катастрофирал с пикапа си в единия от двата моста близнаци в Лийдс. Несъществена загуба. Той тормозеше жена си и двамата си синове (големият брат на Картър сега служеше във военноморския флот), но Картър не се впрягаше много от това — майка му имаше с какво да се успокоява (кафеено бренди), а самият Картър можеше да носи на бой. Не, той мразеше дъртака заради друго — тъпотата и непрекъснатото мрънкане. Повечето хора смятаха, че Картър също е тъп, дори Младши бе на това мнение, но той не беше тъп. Господин Рени разбираше това, а господин Рени със сигурност не беше мрънкало.

Картър вече знаеше какво трябва да направи.

— Имам нещо, което може би е важно за теб.

— Така ли?

Големия Джим тръгна напред, давайки възможност на Картър да отскочи до шкафчето си. Той го отвори и извади плика, на който пишеше „Вейдър“. Подаде го на Големия Джим. Кървавият отпечатък сякаш блестеше.

Рени отвори плика.

— Джим — каза Питър Рандолф, който беше влязъл незабелязано. Стоеше до преобърнатото бюро и гледаше с уморен поглед. — Мисля, че нещата се поутоложиха, но липсват няколко от новите полицаи. Май са се чупили.

— Нищо необичайно — отговори той. — Ще се върнат, когато всичко се успокои и когато разберат, че Барби няма да поведе банда кръвожадни канибали към града.

— Но това проклето свиждане...

— Утре почти всички ще се държат прилично, Пит. Сигурен съм, че ще разполагаме с достатъчно полицаи, така че тези, които не се държат прилично, да му мислят.

— Какво ще правим с пресконференцията?

— Не виждаш ли, че в момента съм зает? Не виждаш ли, Пит? Боже мой! Ела в конференнтната стая след половин час и ще обсъдим всичко, което искаш. Но сега ме остави на мира.

— Разбира се. Съжалявам — отговори сконфузено Пит и вдървено отстъпи назад.

— Спри! — каза Рени.

Рандолф спря.

— Не ми изказа съболезнования.

— Аз... аз много съжалявам.

Големия Джим го измери с поглед.

— Ще съжаляваш ами.

Когато Рандолф си отиде, Рени извади документите от плика, хвърли им един поглед, след това ги прибра. Изгледа Картър с любопитство.

— Защо не ми ги даде веднага? Имаше намерение да ги задържиш ли?

След като вече беше предал плика, Картър не виждаше смисъл да крие истината.

— Да. Имах, първоначално. В случай че...

— В случай, че какво?

Картър сви рамене.

Големия Джим реши да не го притиска. Може би защото имаше навик да събира компрометиращи документи за хората, които му създават проблеми. Повече обаче го интересуваше един друг въпрос.

— Защо си промени мнението?

Картър пак не видя смисъл да крие истината:

— Защото искам да съм твой човек, шефе.

Големия Джим вдигна рунтавите си вежди.

— Така ли? Повече от него?

Той кимна към вратата, през която Рандолф беше излязъл преди малко.

— Той? Той е жалък.

— Да. — Големия Джим постави ръката си върху рамото на Картър. — Така е. Да тръгваме. Първата ни работа, когато отидем в конферентната стая, ще е да изгорим тези документи в печката.

7.

Те наистина бяха високи. И ужасни.

Барби ги видя, когато ръцете му престанаха да треперят. Прииска му се да пусне кутията, но събра сили и продължи да я стиска, наблюдавайки съществата, които държаха гражданите на Честърс Мил в плен и ги измъчваха за удоволствие (ако Ръсти беше прав в предположението си).

Лицата им — ако това наистина бяха лица — бяха ъгловати, но ъглите непрекъснато се извиваха и променяха, сякаш отдолу имаше нещо аморфно. Той не можеше да каже колко точно са, нито пък да определи къде се намират. Отначало мислеше, че са четири, после — осем, а накрая — само две. Те предизвикваха у него дълбока ненавист, може би защото бяха чужди, трудни за възприемане. Частта от мозъка му, която преработваше сетивната информация, сякаш не можеше да дешифрира импулсите, изпащани от очите му.

„Очите ми не могат да ги видят дори с телескоп. Тези същества са в някаква далечна галактика.“

Нямаше как да е сигурен — разумът му казваше, че е възможно собствениците на кутията да са се скрили в база, намираща се под Южния полюс, или да обикалят Луната с междузвездния си кораб, — но вярваше, че е така. Те си бяха вкъщи, каквото и да означаваше това. Те наблюдаваха. И се забавляваха.

„Забавляват се със сигурност, та нали чувам гадния им смях.“

След това той се върна отново в гимнастическия салон във Фалуджа. Беше топло, защото нямаше климатици; вентилаторите на тавана с мъка размърдваха смрадливия въздух. Бяха пуснали заподозрените с изключение на двамата иракчани, които бяха проявили неблагоприятно поведение да се държат високомерно след атентатите, при които две импровизирани взривни устройства бяха отнели живота на шестима американци, а снайперист беше отнел още един — този на Карстеърс — момче от Кентъки, което всички харесваха. Така че те започнаха да ритат иракчаните и да им събличат дрехите. Барби искаше да каже, че е излязъл, макар че не беше излязъл. Искаше да

каже, че не е участвал, макар че беше участвал. Всички се бяха разгорещили. Спомни си как срита единия от иракчаните по кльошавия, опръскан с лайна задник, както и червената следа, която войнишката му обувка беше оставила. Двамата иракчани вече бяха чисто голи. Спомни си как Емерсон ритна другия по топките — толкова силно, че те отскочиха рязко напред. Емерсон беше казал: „Това е за Карстеърс, чернилко мръсна.“ Някой скоро щеше да подаде американското знаме на майка му, която щеше да седи на сгъваемо столче до гроба и да плаче. Както винаги, както винаги. И тогава, тъкмо когато Барби осъзна, че е началник на тези мъже, сержант Хакермайер изправи единия от иракчаните на крака, хващайки го за дрипавата куфия (само това му беше останало), и го блъсна към стената. Опря пистолета си в главата му и тъй като никой не го спря, дръпна спусъка. Стената се опръска с кръв и всичко свърши — сбогом, иракчанино, не забравяй да пишеш, когато не си зает с изчукване на девойки.

Барби пусна кутията и се опита да стане, но краката му се подгънаха. Ръсти го сграбчи и му помогна да се задържи изправен.

— Господи! — възкликна Барби.

— Видя ги, нали?

— Да.

— Деца ли са? Как мислиш?

— Възможно е — отговори той, но сърцето му казваше друго. — Възможно е.

Те се отпавиха с бавна крачка към другите, които се бяха струпали пред къщата.

— Добре ли си? — попита Роми.

— Да — отговори Барби. Смяташе да поговори с децата. И с Джаки. С Ръсти също. Но не сега. Първо трябваше да се вземе в ръце.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Роми, има ли в магазина още оловни ролки? — попита Ръсти.

— Да. Оставих ги на рампата.

— Добре — каза Ръсти и помоли Джулия да му услужи с телефона си. Надяваше се, че Линда си е вкъщи, а не в стаята за разпити в участъка; нищо друго не му оставаше, освен да се надява.

8.

Разговорът ѝ с Ръсти беше съвсем кратък, продължи не повече от трийсет секунди, но на Линда Евърет ѝ се стори, че ужасният четвъртък се завъртя на сто и осемдесет градуса. Тя седна в кухнята, покри лицето си с длани и заплака. Стараеше се да не вдига шум, защото сега на горния етаж имаше четири деца. Беше прибрала Алис и Ейдън вкъщи.

Те бяха ужасно разстроени, което беше нормално с оглед на случилото се, но Джитата бяха успели да ги поуспокоят. Бенадрилтъ също беше помогнал. По настояване на момичетата Линда беше занесла спални чували в детската стая и сега четирите деца спяха на пода (Джуди и Ейдън се бяха сгушили).

Линда тъкмо беше започнала да се взима в ръце, когато на кухненската врата се почука. В първия момент си помисли, че я търсят от полицията, въпреки че не очакваше бившите ѝ колеги да се появят толкова скоро с оглед на кръвопролитията в центъра на града. Само че това леко почукване съвсем не изглеждаше полицейско.

Тя взе кърпа от плота, избърса лицето си и тръгна към вратата. Отначало не можа да се сети кой е стоящият отвън мъж; може би защото косата му изглеждаше различно — вече не беше вързана на опашка, а падаше на раменете му, обрамчвайки лицето му. Търстън Маршал приличаше на възрастна перачка, получила ужасни новини в края на работния ден.

Линда отвори вратата. Търстън като че ли се страхуваше да прекрачи прага.

— Каро мъртва ли е? — Гласът му беше нисък и дрезгав. Линда си помисли: „Сякаш още не му е минало от викането на Уудсток.“ — Наистина ли е мъртва?

— Мъртва е за съжаление. — Говореше тихо. Заради децата. — Моите съболезнования, господин Маршал.

Той замръзна на мястото си. После сграбчи сивите кичури коса, които висяха от двете страни на лицето му и започна да се поклаща напред-назад. Линда не вярваше в романтичните връзки между

възрастни мъже и млади жени; беше старомодна в това отношение. Би дала на Маршал и Каро Стърджис между шест месеца и две години — време, достатъчно да се наситят сексуално на един на друг — но тази вечер не се усъмни, че той я е обичал. И че е покрусен от загубата.

Тя си помисли: „Каквото и да е имало между тях, децата са го задълбочили. И Купола също. Купола действа като катализатор.“ Вече ѝ се струваше, че е под похлупак не от дни, а от години. Външният свят избледняваше като сън след събуждане.

— Влизайте — каза тя. — Но не вдигайте шум, господин Маршал. Децата спят. Моите и вашите деца.

9.

Тя му предложи студен чай — всъщност не беше студен, но при сегашните обстоятелства нищо повече не можеше да се направи. Той изпи половината на един дъх, остави чашата на масата и разтърка очите си с юмруци като дете, което не си е легнало навреме. Линда разбра какво означава този жест — Търстън се опитваше да се овладее — затова зачака търпеливо.

Той си пое дълбоко въздух, изпусна го, след това бръкна в горния джоб на старата си синя работна риза. Извади тънка кожена лента, с която върза косата си. Линда стигна до извода, че това е добър знак.

— Кажи ми какво стана — настоя Търстън. — И как стана.

— Не видях всичко. Някой ме ритна здраво в тила, докато се опитвах да издърпам вашата... Каро... настрани.

— Но едно от ченгетата я застреля, така ли? Едно от ченгетата в този противен, бъкащ от ченгета и оръжия град.

— Да. — Тя се пресегна над масата и стисна ръката му. — Някой закрещя „пистолет, пистолет“. И наистина имаше пистолет. Андрея Гринъл носеше пистолет. Предполагам, че е искала да застреля Рени.

— И смяташ, че това оправдава убийството на Каро.

— Господи, не, разбира се! Андрея беше убита съвсем хладнокръвно.

— Значи Каро е загинала, опитвайки се да защити децата, така ли?

— Да.

— Децата, които даже не са нейни.

Линда не отговори.

— Само че са. Нейни и мои. Можеш да го отдадеш на случайностите на войната или случайностите на Купола, но те са наши. Иначе никога нямаше да имаме деца. Докато Купола не бъде разбит, ако това изобщо някога се случи, те са мои.

Линда беше потънала в размисъл: „Може ли да се вярва на този човек? Мисля, че може. Със сигурност Ръсти му вярваше; спомням си, че казваше, че е прекрасен медик, още повече като се има предвид, че

не е практикувал от десетилетия. А и мрази местната власт, по разбираеми причини.“

— Госпожо Евърет.

— Наричай ме Линда.

— Линда, може ли да остана? Бих могъл да спя на кушетката. Трябва да съм до тях, ако се събудят през нощта. Ако не се събудят, надявам се да е така, бих искал да ме видят, когато слязат долу на сутринта.

— Нямам нищо против. Ще закусим всички заедно. Овесени ядки. Млякото все още не се е развалило.

— Това е добре. След като децата закусят, ще те освободим от присъствието си. Съжалявам, че го казвам, но вече ми дойде до гуша от Честърс Мил. Няма как да се измъкна напълно от този град, но ще направя каквото мога. Единственият тежко болен пациент напусна болницата. Говоря за сина на Рени. Ще се върне, защото в главата му става нещо ужасно, но засега...

— Той е мъртъв.

Търстън не изглеждаше много изненадан.

— Пристъп предполагам.

— Не, беше застрелян. В затвора.

— Няма да съм искрен, ако кажа, че съжалявам.

— И аз също — подметна Линда. Нямахше представа какво е правил Младши там, но знаеше как скърбящият му баща ще извърти нещата.

— Ще заведа децата на езерото, където двамата с Каро си почивахме, преди да се появи Купола. Там е спокойно, а и смятам, че ще намеря някакви хранителни продукти. Възможно е дори да открия вила с генератор. А що се отнася до обществените ангажименти, да го духат — каза подигравателно той.

— Има по-добро място.

— Наистина? — Линда се колебаеше, затова той се присегна и докосна ръката ѝ. — Трябва да ми вярваш.

Тя му разказа всичко, като му обясни, че преди да се отправят към Блек Ридж, трябва да вземат оловни листове от „Бърпис“. Двамата разговаряха почти до полунощ.

10.

Северният край на къщата на Маккой беше неизползваем — покривът се беше срутил от снеговете, навалели през миналата зима, — но в западния имаше обширна трапезария. Бегълците от Честърс Мил се събраха там. Барби попита Джо, Нори и Бени какво са видели и сънували при първото си идване — когато бяха припаднали до така наречения блестящ пояс.

Джо си спомни за горящите тикви. Нори каза, че всичко било черно и че слънцето не се виждало. Отначало Бени твърдеше, че не си спомня нищо. После обаче се плесна по устата и каза:

— Викове. Чувах викове. Много силни.

Присъстващите се замислиха, всички мълчаха. След това Ърни каза:

— Горящите тикви не ни помагат да стигнем до някакъв извод, полковник Барбара. В слънчевите ъгли на почти всички хамбари в града има купчини тикви. Годината е добра за тиквите. — Той замълча за момент. — Поне засега.

— А твоите момичета, Ръсти?

— Почти същото — отговори той и им разказа каквото си спомняше.

— Спрете Хелоуин, спрете Страшната тиква — каза замислено Роми.

— Хора, виждам някаква закономерност тук — намеси се Бени.

— Наистина ли, Холмс — каза Роуз и всички се засмяха.

— Твой ред е, Ръсти — подкани Барби медика. — Какво видя, когато припадна на път за насам?

— Всъщност не съм припадал — отвърна той. — А между другото, всички тези неща могат да бъдат обяснени със стреса, на който сме подложени. В такава ситуация е обичайно да има групова истерия и хората да халюцинират.

— Благодаря, доктор Фройд — каза Барби, — а сега ни разкажи какво видя.

Когато Ръсти започна да разказва за чучелото с цилиндъра, Лиза Джеймисън възкликна:

— Това чучело се намира на моравата пред библиотеката! Облякох му една стара моя фланелка, на която има цитат на Уорън Зевън...

— „Суийт Хоум Алабама“, изпейте песента на онази мъртва група — каза Ръсти. — Има градински лопатки вместо ръце. Както и да е, то се подпали. После, пуф, и изчезна. И веднага спря да ми се вие свят.

Той се огледа. Приятелите му се бяха ококорили.

— Спокойно бе, хора, сигурно съм виждал чучелото преди това, а подсъзнанието ми просто е „изкихало“ спомена. — Той посочи Барби с пръст. — Ако пак ме наречеш „доктор Фройд“, ще те прасна.

— Виждал ли си го преди? — попита Пайпър. — Може би когато си прибирал момичетата от училище. Библиотеката е отсреща.

— Не, доколкото си спомням. — Не поясни, че от началото на месеца не е прибирал момичетата от училище; освен това се съмняваше, че тогава е имало украса за Хелюин.

— Сега ти, Джаки — каза Барби.

Тя облиза устни.

— Наистина ли е важно?

— Така мисля.

— Горящи хора. И дим, зад който от време на време се мяркат огнени езици. Имах чувството, че целият свят гори.

— Да — каза Бени. — Хората крещяха, защото горяха. Сега си спомням. — Той се извърна и притисна лицето си в рамото на Алва Дрейк. Тя го прегърна с една ръка.

— Все пак до Хелюин остават пет дена — каза Клеър.

— Не мисля така — рече Барби.

11.

Печката в ъгъла на конферентната стая беше прашна и занемарена, но щеше да свърши работа. Големия Джим отвори димоотвода (ръждясалият му капак изскърца протяжно) и извади документите на Дюк Пъркинс от плика с кървавия отпечатък от стъпка. Прелисти ги и се намръщи, после ги хвърли в печката. Запази плика.

Картър разговаряше по телефона със Стюарт; обясняваше му какво иска за сина си Големия Джим и го подканяше незабавно да се захване за работа. Големия Джим си помисли: „Добро момче. Може да стигне далеч. Стига да не ухапе ръката, която му дава хляб. Тези, които хапят, си получават заслуженото. Андрея Гринъл се убеди в това тази вечер.“

На шкафа до печката имаше кибрит. Той драсна една клечка и запали документите. Остави вратичката на печката отворена, за да може да вижда как горят. Беше много доволен.

Картър се приближи.

— Стюарт Бауи е на телефона. Да му кажа ли, че ще се свържеш с него по-късно?

— Дай ми го. — Големия Джим протегна ръка към телефонната слушалка.

Картър посочи плика.

— Това няма ли да го изгориш.

— Не. Смятам да го натъпча с празни листове.

На Картър му трябваха няколко секунди, за да разбере.

— Била е прекалила с лекарствата и е имала халюцинации, така ли?

— Бедната жена — рече с усмивка Големия Джим. — Отиди в противорадиационното укритие, синко. Там. — Посочи една от вратите — съвсем обикновена врата, ако се изключеше фактът, че на нея имаше стара метална табелка, на която бяха изобразени черни триъгълничета на жълт фон. — Има две стаи. В края на втората има малък генератор.

— Добре...

— Пред генератора има люк. Замаскиран е, но като се загледаш, ще го видиш. Вдигни го и погледни вътре. Трябва да има десетина кутии с пропан. Поне предишния път, когато погледнах, бяха толкова. Провери колко са сега.

Големия Джим изчака да види дали Картър ще попита защо, но той си замълча. Картър му обърна гръб, канейки се да тръгне към вратата. Тогава Големия Джим каза:

— Предпазна мярка, синко. Ключът към успеха е в дребните подробности. И в това Господ да е на твоя страна, разбира се.

Когато полицаят се отдалечи, Големия Джим натисна бутона „холд“. „Лошо ти се пише, ако не си ме изчакал, Стюарт.“

Стюарт обаче беше изчакал.

— Моите съболезнования, Джим — каза той. Веднага реагира, браво, червена точка. — Ние ще се погрижим за всичко. Предлагам ти модела „Вечен покой“, дъбов е и ще издържи хиляда години.

„Карай нататък“ — помисли си Рени.

— Ще дадем всичко от себе си. Ще изглежда така, сякаш всеки момент ще се събуди и ще се усмихне.

— Благодаря ти, приятелю — каза Големия Джим и си помисли: „Дано да не ме будалкаш.“

— Нещо за утрешната акция? — попита Стюарт.

— Канех се да ти се обадя, за да поговорим по този въпрос. Чудиш се дали не е отменена, нали?

— Ами... като се има предвид какво се случи...

— Нищо не се случи — каза Големия Джим. — За което трябва да благодарим на Господ. Ще кажеш ли „амин“, Стюарт?

— Амин! — каза послушно той.

— Просто безпорядък, причинен от една ненормална жена, въоръжена с пистолет. Тя няма вина, така че в момента вечеря с Исус и всички светци.

— Но, Джим...

— Не ме прекъсвай, когато говоря, Стюарт. Проблемът е в лекарствата. Проклетите лекарства размътиха мозъка й. Хората ще разберат това, когато се поуспокоят. Гражданите на Честърс Мил са надарени с кураж и храброст. Вярвам, че ще се преборят с трудностите. А и в момента те не мислят за нищо друго освен за

свиждането. Операцията ще започне по обяд. Ти, Фърн, Роджър, Мелвин Сиърлс. Фред Дентън ще ви ръководи. Може да вземе още четири-пет човека, ако иска.

— Той! Не смяташ ли, че има по-добър вариант?

— Фред ще свърши работа.

— Какво ще кажеш за Тибодо? Момчето, което все се мотае покрай теб...

— Стюарт Бауи, имам чувството, че всеки път, когато си отвориш устата, куражът ти започва да изтича от нея. Трябва да се научиш да мълчиш и да слушаш. Става въпрос за един кльоцав наркоман и за един аптекар, който не може да изплаши дори гъска. Така ли е?

— Така е.

— Използвайте общинските камиони. След като разговорът ни приключи, намери Фред — той сигурно се мотае някъде наоколо — и му обясни как стоят нещата. И да се бронирате, ей, за всеки случай. В задната стаичка в участъка има бронезилетки, можете да ги използвате. След това отивате там и залавяте онези двамата. Пропанът ни трябва.

— Ами лабораторията? Дали не трябва да я изгор...

— Да не си полудял! — Картър, който току-що се бе върнал, го погледна изненадано. При всичките тези химикали, складирани там! Вестникът на онази кучка Шамуей е едно, а складът — съвсем друго. Да внимаваш, драги, че вече започвам да си мисля, че си тъп колкото Роджър Килиан.

— Добре. — Стюарт явно се беше ядосал, но Големия Джим продължаваше да смята, че той ще изпълни заръките. Не можеше да му отдели повече време — Рандолф щеше да се появи всеки момент.

„Парадът на глупците никога не свършва“ — помисли си той.

— А сега кажи „хвала на Господ“ — настоя Големия Джим. Представи си как яхва Стюарт и натиска лицето му в прахта. Развесели се.

— Хвала на Господ — промърмори Стюарт Бауи.

— Амин, братко — каза Големия Джим и затвори.

12.

Началник Рандолф се появи малко по-късно, изглеждаше уморен, но доволен.

— Мисля, че загубихме безвъзвратно няколко от новобранците, от най-младите — Додсън, Роуклиф и Ричардсън, — но повечето остават с нас. А и се присъединиха още хора. Джо Боксър... Стъби Норман... Обри Тоул... брат му е собственик на книжарницата, нали знаете...

Големия Джим го слушаше търпеливо, макар и с половин ухо. Когато Рандолф най-накрая се „изчерпа“, Големия Джим извади плика и го плъзна по плота на масата.

— Ето това размахваше горката стара Андрей. Погледни.

Рандолф се поколеба за момент, после отвори плика и измъкна съдържанието му.

— Тук има само празни листове.

— Прав си. Когато утре събереш хората си в участъка — точно в седем часа, защото чичо ти Джим е прав, когато казва, че мравчиците ще се измъкнат от мравуняка още в ранни зори, — би могъл да им обясниш, че бедната жена е била толкова заблудена, колкото анархистът, който застреля Маккинли^[1].

— Това не беше ли планина? — попита Рандолф.

Големия Джим се зачуди дали Рандолф не е паднал на главата си като малък. След това продължи нататък. Тази нощ нямаше да успее да отдели за сън осем часа, но пет — може би. Имаше нужда от почивка. Бедното му старо сърце имаше нужда от почивка.

— Използвайте всички полицейски коли. По двама полицаи в кола. И всички да носят флакони със сълзотворен газ и електрошокови палки. Ако някой обаче гръмне с пистолета си пред репортерите и камерите, пред проклетия външен свят... ще си направя тиранти от червата му.

— Да, сър.

— Да карат по банкета на шосе 119, покрай тълпата. Никакви сирени, само светлини.

— Като на парад — каза Рандолф.

— Да, Пит, като на парад. Оставете магистралата на хората. Тези, които са с коли, да ги оставят и да тръгнат пеш. Използвайте високоговорителите, за да им обясните. Искам да са изморени и добрички, когато стигнат там. Изморените хора обикновено имат добро поведение.

— Не мислиш ли, че трябва да пратим няколко човека да търсят избягалите затворници? — Забеляза, че очите на Рени проблеснаха и вдигна ръка. — Просто питам, просто питам.

— Все пак заслужаваш да получиш отговор. Та нали си началник на полицията. Нали така, Картър?

— Да — отговори Картър.

— Отговорът, началник Рандолф, е не, защото... слушай сега внимателно... те не могат да избягат. Честърс Мил е похлупен от купол и те не могат... по никакъв начин... да избягат. Успяваш ли да следиш мисълта ми? — Забеляза, че Рандолф се изчерви, и добави: — Внимавай сега как ще ми отговориш. Слушам те.

— Успявам да я следя.

— Тогава проследи и тази: при положение, че Барби и неговият съучастник Евърет са на свобода, хората ще имат по-голяма нужда от защита. И въпреки че сме затрупани от работа, ние ще докажем, че можем да се справим, нали?

Най-накрая Рандолф разбра. Въпреки че не знаеше, че има и президент Маккинли, и връх Маккинли, той разбра, че избягалият Барби в много отношения е по-полезен за тях от опандизения Барби.

— Да — отвърна. — Ще докажем. Точно така. А пресконференцията? Щом няма да участваш в нея, защо не изпратиш...

— Да, няма да участвам. Ще стоя тук на поста си, където ми е мястото, и ще следя как се развиват събитията. Що се отнася до журналистите, те ще могат да разговарят с хилядата човека, които ще се струпат в южната част на града да гледат сеир. Пожелавам им късмет, дано успеят да разберат нещо от брътвежите, които ще чуят.

— Някои хора няма да се изкажат ласкаво за нас — каза Рандолф.

Рени се усмихна студено.

— Господ затова ни е дал здрава гърбина, друже. А и какво би могъл да направи онзи нещастник Кокс? Да дойде тук и да ни вземе постовете?

Рандолф се изкиска съучастнически и тръгна към вратата, после се присети нещо и спря.

— Хората ще стоят там дълго време. Военните са сложили химически тоалетни от другата страна. Не трябва ли и ние да направим нещо по въпроса? Мисля, че има няколко тоалетни в склада. Предвидени за патрулиращите. Ал Тимънс би могъл...

Големия Джим го изгледа така, сякаш го смяташе за луд.

— Според мен утре хората е по-добре да си стоят вкъщи, а не да се изнизват от града като израилтяни от Египет. — Направи пауза, за да имат думите му по-голяма тежест. — Ако им се наложи, да тича в гората.

---

[1] Уилям Маккинли — американски президент (1843–1901). — Б.пр. ↑

13.

Когато Рандолф най-накрая си тръгна, Картър каза:

— Мога ли да ти споделя нещо?

— Да, разбира се.

— Много ми харесва как действаш, господин Рени. Заклевам се, че не се подмазвам.

Големия Джим се ухили, лицето му направо засия.

— Е, ще получиш своя шанс, синко; учил си се от онези, сега учи от най-добрия.

— Точно това смятам да правя.

— Сега искам да ме закараш вкъщи. Ще те чакам утре точно в осем. Ще дойдем тук, за да гледаме шоуто по Си Ен Ен. Но първо ще поседим на върха на Таун Комън Хил, откъдето ще наблюдаваме масовото изселване. Много жалко наистина; израилтяни без Мойсей.

— Мравки без мравуняк — добави Картър. — Пчели без кошер.

— Преди обаче да дойдеш да ме вземеш, искам да посетиш няколко човека. Готов съм да се обзаложа, че няма да ги намериш, но все пак опитай.

— Кои?

— Роуз Туичъл и Линда Евърет. Жената на медика.

— Знам коя е тя.

— Можеш също така да потърсиш и Шамуей. Чух, че е отседнала при Либи — проповедничката със злото куче. Ако намериш някоя, попитай я къде са бегълците.

— Меко или грубо?

— Умерено. Не че копнея пак да тикна Евърет и Барбара в затвора, просто ми се ще да знам къде са.

Когато излезе навън, Големия Джим вдиша дълбоко от миризливия въздух и въздъхна доволно. Картър също изглеждаше доволен. Само допреди една седмица той подменяше проядени от сол автомобилни гърнета, като се налагаше да носи защитни очила. А днес имаше висок пост и влияние. „Голяма работа, че въздухът е миризлив“ — каза си.

— Искам да те попитам нещо — обади се Големия Джим. — Не ми отговаряй, ако не искаш.

Картър го погледна.

— Онова момиче Буши. Как беше? Добра ли беше?

След кратко колебание Картър каза:

— Отначало престъргваше, но после се овлажни доста.

Големия Джим се засмя. Звукът, който проряза тишината, беше металически, като звука, който издават монетите, когато падат в монетен апарат.

14.

Беше полунощ, розовата луна се снишаваше към Таркърс Мил; щеше да се навърта там до изгрева, когато постепенно щеше да се превърне в призрак и да се стопи.

Джулия вървеше през овощната градина към мястото, където парцелът на Маккой се спускаше по западната страна на Блек Ридж. Не се изненада, когато видя тъмна сянка до едно от дърветата. Някъде отдясно кутията, обозначена с извънземен символ, примигваше на всеки петнайсет секунди — най-малкия и най-странен фар на света.

— Барби — прошепна тя. — Как е Кен?

— Отиде на гей парада в Сан Франциско. Знаех си, че това момче е обратно.

Джулия се засмя, после пое ръката му и я целуна.

— Приятелю, страшно се радвам, че вече си в безопасност.

Той я прегърна и я целуна по двете бузи. Продължителни целувки. Истински.

— И аз, приятелко.

Тя пак се засмя, по тялото ѝ премина тръпка. Разпозна я, макар че не бе изпитвала подобно нещо от дълго време. Каза си: „Спокойно, момиче. Той можеше да ти е син. Е, да... ако бях забременяла на тринайсет.“

— Останалите спят — каза Джулия. — Дори Хорас. Той е при децата. Караха го да носи пръчки, докато езикът му не увисна до земята. Обзалагам се, че мисли, че е умрял и е отишъл в рая.

— Опитах се да поспя, но не успях.

На два пъти се беше унасял, но и двата пъти се озоваваше в Кафеза пред Рени Младши. Първия път Барби се беше препънал при опита си да се хвърли надясно и се беше стоварил върху леглото, превръщайки се в прекрасна мишена. Втория път Младши беше мушнал през решетките невероятно дългата си изкуствена ръка и го беше задържал, за да може да се прицели по-точно. След този кошмар Барби беше напуснал хамбара, където спяха мъжете, и беше дошъл

тук. Въздухът миришеше като стая на заклет пушач, но все пак беше по-добър от този в града.

— Много малко лампи светят там долу — каза тя. — В обикновена нощ щяха да светят десет пъти повече, дори в този час. Уличните лампи щяха да приличат на двоен наниз от перли.

— Имаме това обаче. — Барби вдигна ръка и посочи блестящия пояс. Ако го нямаше Купола, който го „прерязваше“, той щеше да има кръгла форма. Сега приличаше на подкова.

— Да. Защо според теб Кокс не ни е споменавал за него? Сигурно са го видели на сателитните снимки — каза замислено тя. — На мен поне не е споменавал. А на теб?

— Не, но не би пропуснал подобно нещо. Което означава, че не го виждат.

— Според теб Купола... какво? Прави подбор?

— Нещо такова. Кокс, журналистите, външният свят — те не го виждат, защото няма нужда да го виждат. А ние, предполагам, трябва да го виждаме.

— Ръсти прав ли е според теб? Някакви жестоки деца ни измъчват с помощта на лупа, все едно сме мравки? Възможно ли е интелигентна раса да позволява на децата си да се отнасят така с друга интелигентна раса?

— Ние се смятаме за интелигентни, но дали те са на същото мнение? Знаем, че мравките са социални насекоми и че са отлични строители и архитекти. Те работят здраво, също като нас. Те заравят мъртвите, също като нас. Дори водят расови войни — черни срещу червени. Ние знаем всичко това, но не смятаме мравките за интелигентни.

Тя се сгуши в него, въпреки че не беше студено.

— Интелигентни или не, не трябва да се постъпва така.

— Съгласен съм. Повечето хора също биха се съгласили. Ръсти е стигнал до този извод още като дете. Но повечето деца не осъзнават, че има морални норми. Трябват им години, за да го разберат. Когато пораснем, обикновено преставаме да се държим като деца, преставаме да горим мравките с лупа и да изскубваме крилата на мухите. Техните възрастни вероятно също не се държат инфантилно. Впрочем, възможно е те изобщо да не ни забелязват. Кога за последен път си се навеждала, за да разгледаш хубаво някой мравуняк?

— И все пак... ако намерим мравки на Марс, или дори микроби, ние няма да ги унищожим. Защото животът във вселената е ценен. Другите планети в Слънчевата система са пусти, за Бога.

Барби си помисли, че ако онези от НАСА намерят живо същество на Марс, биха го убили без никакво угризение, само и само да могат да го разгледат подробно под микроскоп.

— Ако бяхме по-напреднали научно — или по-напреднали духовно, а това може би е по-важно, когато става въпрос за пътувания в космоса, — вероятно щяхме да видим, че навсякъде има живот. Толкова много населени планети и интелигентни форми на живот, колкото са мравуняците в този град.

„Дали сега ръката му не е до гърдата ми? Май да.“

Отдавна мъжка ръка не се бе озовавала там, затова сега ѝ беше много приятно.

— Сигурен съм, че съществуват и други светове, освен тези, които виждаме с жалките си телескопи от Земята. Или дори с Хъбъл. А и... те не са тук, нали? Не ни нападат. Просто гледат. И... може би... си играят.

— Знам какво е да си играят с теб — каза тя.

Той я гледаше в лицето. Беше близо, аха да я целуне. Тя нямаше нищо против да бъде целуната.

— Какво имаш предвид? Рени?

— Вярваш ли, че в живота на човек има повратна точка — момент, след който всичко се променя?

— Да — отговори той и се сети за червената следа, която войнишката му обувка беше оставила върху задника на иракчанина. Върху обикновения задник на човека, разделящ се с обикновения си живот. — Вярвам.

— Този момент при мен дойде в четвърти клас. В началното училище на главната.

— Разкажи ми.

— Няма да ми отнеме много време. Онзи следобед беше най-дългият в живота ми, но иначе историята е кратка.

Той зачака.

— Единствено дете съм. Баща ми притежаваше местния вестник, беше наел двама репортери и един рекламен агент, но основно той движеше нещата, защото така му харесваше. Никой не се съмняваше,

че аз ще поема вестника, когато той се пенсионира. Той вярваше в това, майка ми вярваше в това, учителите ми вярваха в това, аз също вярвах в това, разбира се. Образованието ми в колеж беше предварително планирано. Никакъв Мейнски университет, не и за момичето на Ал Шамуей. Момичето на Ал Шамуей щеше да влезе в Принстън. Аз бях четвъртокласничка, но знаменцето на Принстън вече висеше над леглото ми. Куфарите ми на практика бяха стегнати. Всички — в това число и аз — боготворяха земята, по която стъпвах. Всички, с изключение на съучениците ми. По онова време не разбирах причините, но сега се чудя как съм могла да бъда толкова неориентирана. Седях на първия ред и винаги вдигах ръка, когато госпожа Коно зададеше въпрос. Винаги отговарях правилно. Гледах да предавам домашните си по-рано и исках да ми възлагат допълнителни задачи. Учих се добре и си падах малко подмазвачка. Веднъж, когато се върна в клас, след като ни беше оставила сами за пет минути, госпожа Коно видя, че носът на малката Джеси Вейкън е разкървавен. Госпожа Коно заплаши, че ще ни накара да останем след часовете, ако никой не ѝ каже кой го е направил. Аз вдигнах ръка и казах, че Анди Манинг е ударил Джеси, защото тя не му е услужила с гумичката си. Не смятах, че върша нещо нередно, защото това беше самата истина. Картинката ти е ясна, нали?

— Напълно.

— Този малък епизод преля чашата. Няколко дена по-късно, докато пресичах общинския парцел на път за вкъщи, от Моста на мира изскочиха шест момичета, които се струпаха около мен. Предвождаше ги Лайла Страут, която сега е Лайла Килиан — тя се омъжи за Роджър Килиан. Точно такъв мъж заслужава. Ако някой ти каже, че детската злоба се стопява с времето, не му вярвай. Заведоха ме на естрадата. Отначало се съпротивлявах, но две от тях — Лайла и Синди Колинс, която е майка на Тоби Манинг — ме удариха. Не по рамото, където обикновено удрят децата. Синди ме прасна по бузата, а Лайла заби юмрука си в дясната ми гърда. Страшно ме заболя. Гърдите ми растяха и изпитвах болка дори при най-лекото докосване. Разплаках се. Това обикновено е сигналът — поне при децата, — че нещата са стигнали твърде далеч. Не и тогава. Когато се разпищях, Лайла каза: „Млъкни или ще стане по-лошо.“ Нямах кой да ми помогне. Беше студено и ръмеше, така че общинският парцел беше пуст. Само ние бяхме там.

Лайла ме удари толкова силно по носа, че ми потече кръв. След това каза: „Дребна сврака клюкарка! Кучета ще те излагат като попарка!“ Другите момичета се засмяха. Казах ми, че всичко е заради това, че съм издала Анди. Тогава и аз си мислех така, но сега знам, че е имало и много други неща, като се стигне чак до стилните ми поли, блузи и панделки. Те носеха дрехи, а аз — одежди. Анди беше просто капката, преляла чашата.

— Какво ти направиха?

— Удряха ми шамари. Дърпах ми косата. И ме... плюха. Всички. Това стана, когато коленете ми се подкосиха и се свлякох на естрадата. Ревях, та се късах, криейки лицето си с ръце, но ги усещах. Плюнките са топли, нали знаеш?

— Да.

— Казвах, че съм любимката на учителите, добричкото бонбонче и госпожичката, чиито лайна не миришат. И тогава, тъкмо когато си мислех, че са приключили, Кори Макинтош каза: „Да й събуем панталоните!“ В онзи ден носех хубави панталони, избрани по каталог от майка ми. Харесвах ги много. Такива панталони носят студентките в Принстън. Поне така си мислех тогава. Започнах да се съпротивлявам още по-ожесточено, но те, разбира се, спечелиха. Четири от момичетата ме притиснаха към пода, за да могат Лайла и Кори да ми свалят панталоните. Тогава Синди Колинс прихна да се смее, като ме сочеше с пръст и крещеше: „Майчице, на гащичките ѝ е щампован Мечо Пух.“ Така беше. И Йори, и Ру също така. Всички избухнаха в смях и... Барби... аз ставах все по-малка... и по-малка... и по-малка. Докато подът на естрадата не се превърна в огромна пустиня, а аз — в дребно насекомо. Дребно насекомо, умиращо сред тази пустиня.

— С други думи, чувствала си се като мравка под лупа.

— О, не! Не, Барби! Беше студено, а не топло. Треперех от студ. Кожата на краката ми беше настръхнала. Кори каза: „Хайде да ѝ свалим и гащичките!“ Това обаче явно им се стори прекалено. Но пък Лайла направи друго „геройство“ — взе хубавите ми панталони и ги хвърли на покрива на естрадата. След това те си тръгнаха. Лайла си тръгна последна, като преди това ми каза: „Ако и този път се раздрънкаш, ще взема ножа на брат ми и ще ти отреже носа.“

— Какво стана? — попита Барби. Да, ръката му наистина беше до дясната ѝ гърда.

— Какво би направило едно уплашено момиченце. Седях на естрадата и се чудех как да се прибера вкъщи, без половината град да види глупавите ми бебешки гащички. Чувствах се като пълно нищожество. Накрая реших да изчакам да се стъмни. Майка ми и баща ми щяха да се тревожат, може би дори щяха да се обадят в полицията, но мен не ме беше грижа за това. Щях да изчакам да се стъмни, а после щях да мина по страничните улички и да се промъкна вкъщи. Щях да се крия зад дърветата, ако се появеше някой... Вероятно съм задрямала, защото изведнъж пред мен се появи Кайла Бевинс. Тя бе една от тях, и също като тях ме бе удряла, скубала и плюла. Не беше говорила колкото останалите, но беше участвала във всичко. Беше ме държала, докато Лайла и Кори ми сваляха панталоните, а когато те видяха, че единият от крачолите виси от покрива, Кайла се качи на перилата и го преметна назад, за да не мога да го достигна.

Джулия замълча за момент.

— Помолих я да не ме удря. Вече не мислех за такива неща като гордост и достойнство. Помолих я да не сваля бельото ми. След това я помолих да ми помогне. Тя просто стоеше пред мен и слушаше, сякаш не представлявах нищо за нея. Аз не представлявах нищо за нея. Тогава го разбрах. Бях позабравила тази истина, но си я припомних, когато поживях няколко дена под Купола. Накрая престанах да бърборя, просто седях на естрадата и подсмърчах. Тя ме гледа още известно време, после съблече пуловера, който носеше. Беше кафяв и развлечен и стигаше чак до коленете ѝ. Тя беше едро момиче, затова и пуловерът беше голям. Хвърли го върху мен и каза: „Облечи го, ще прилича на рокля“... Само това каза. И въпреки че още осем години учихме заедно, никога повече не разменихме и дума. Понякога в сънищата си я чувам да казва: „Облечи го, ще прилича на рокля.“ И виждам лицето ѝ. На него не са изписани нито омраза и гняв, нито съжаление. Нейният мотив не беше нито съжалението, нито страхът, че може да се раздрънкам. Не знам защо го направи. Не знам защо изобщо се върна. А ти?

— Не — отговори той и я целуна по устата. Кратка, но топла и влажна целувка; страхотна целувка.

— Защо го направи?

— Защото ми се стори, че искаш, а и аз исках. Какво стана след това, Джулия?

— Облякох пуловера и се прибрах вкъщи, какво друго? Нашите ме чакаха.

Тя вдигна гордо брадичката си.

— Така и не им казах какво се случи, а те така и не разбраха. Всеки ден в продължение на една седмица на път за училище виждах панталоните върху малкия конусообразен покрив на естрадата. Всеки път усещах срам и болка — като нож в сърцето. Един ден те изчезнаха. От това болката не изчезна, но все пак понамаля. Притъпи се някак си... Не издадох онези момичета и баща ми толкова побесня, че ми забрани да излизам до юли — можех да ходя само на училище. Не ми разреши и да посетя Музея на изкуствата в Портланд, а бях чакала тази екскурзия цяла година. Заяви, че ще ми позволи да отида в Портланд и че ще възстанови всичките ми привилегии, ако назова имената на децата, които са ме малтретирали. Тази дума употреби — малтретирали. Аз обаче не ги изпортих, и то не защото портенето за децата е смъртен грях.

— Мълчала си, защото си имала чувството, че си си го заслужила.

— Не бих казала „заслужила“. Смятах, че съм получавала неща, за които съм платила, а това съвсем не е същото. Животът ми се промени след това. Продължих да получавам добри оценки, но престанах да вдигам често ръка. Учех се добре, но вече не се натяхах. Можех да произнеса прощалното слово при завършването на гимназията, но накрая нарочно влоших леко успеха си, за да не съм пълна отличничка. Направих така, че Карлин Плъмър да спечели това право вместо мен. Не исках нито речта, нито вниманието, свързано с нея. Намерих си приятели, като най-добрите ми бяха от пушкома зад гимназията... Най-голямата промяна беше, че продължих да уча в Мейн, а не в Принстън... където даже ме приеха. Баща ми започна да сипе огън и жупел. Казваше, че дъщеря му няма да учи в „краварски“ колеж, но аз държах на своето.

Тя се усмихна.

— Опитвах се да държа на своето. Компромисът е тайната съставка на всяка любов, а аз обичах много баща си. И двамата си родители обичах много. Първоначално възнамерявах да постъпя в

Мейнския университет в Ороно, но през лятото, след като завърших гимназията, кандидатствах в Бейтс, хващайки последния влак — молбата ми беше от тези, които се подават при извънредни обстоятелства. Приеха ме. Баща ми ме накара да платя таксата от собствената си банкова сметка, което аз направих с удоволствие, защото вкъщи вече се беше установил крехък мир след шестнайсетмесечната позиционна война между империята „Властни родители“ и малкото, но добре укрепено княжество „Твърдоглав тийнейджър“. Обявих, че ще уча журналистика и това напълно заглади противоречията, които бяха възникнали след случката на естрадата. Родителите ми така и не разбраха какво е довело до тези противоречия. Не съм тук в Мил заради онзи случка — още отпреди се знаеше, че ще поема „Демократ“, — но съм такава каквато съм, най-вече заради нея.

Тя отново го погледна, в насълзените ѝ очи блестяха предизвикателни пламъчета.

— Не съм мравка обаче. Не съм мравка.

Барби я целуна отново. Тя го прегърна и отговори страстно на целувката му. А когато той измъкна блузата ѝ от колана на панталоните и плъзна ръката си нагоре към гърдите ѝ, тя му пусна език. Когато устните им се раздалечиха за момент, тя задиша учестено.

— Искаш ли? — попита той.

— Да. А ти?

Той пое дланта ѝ и я постави върху дънките си, за да покаже колко много му се иска.

След минута той застана върху нея, като се подпря с лакти на земята. Тя хвана пениса му и го насочи в правилната посока.

— По-внимателно с мен, полковник Барбара. Малко съм позабравила как се прави.

— Това е като карането на велосипед — отговори той.

Оказа се прав.

15.

Когато всичко приключи, тя подпря главата си на ръката му, погледна розовите звезди и го попита за какво мисли в момента.

Той въздъхна.

— За сънищата. За виденията. Всъщност не знам дали не са нещо друго. Носиш ли мобилния си телефон?

— Винаги го нося. Засега батерията му държи, но не мога да кажа колко още ще изкара. На кого искаш да се обадиш? На Кокс, предполагам.

— Предполагането ти е правилно. Записала ли си номера му в паметта?

— Да.

Джулия се пресегна към панталоните си, които бяха захвърлени на земята, и измъкна телефона от колана. Набра Кокс и подаде телефона на Барби, който веднага започна да говори. Кокс вероятно бе вдигнал на първото позвъняване.

— Здравей, полковник. Барби е. Вече не съм в Кафеза. Ще рискувам и ще ти кажа къде се намираме. Блек Ридж. Старата овощна градина на Маккой. Имате ли я на вашите... имате я. Разбира се, че я имате. Имате и сателитни снимки на града, нали?

Той се заслуша, след това попита Кокс дали на снимките се вижда блестяща подкова, която огражда хребета и свършва в TP-90. Кокс отговори отрицателно, а после явно поиска да научи повече подробности.

— Не сега — каза Барби. — Сега искам да направя нещо за мен, Джим, и то незабавно по възможност. Ще ти трябва два хеликоптера „Чинук“.

Той му обясни какво иска. След малко Кокс отговори нещо.

— Не мога да се заема с това в момента — рече Барби, — а и не би било разумно. Повярвай ми, тук стават много странни неща, освен това имам чувството, че най-лошото тепърва предстои. Може би на Хелюин, ако извадим късмет. Но не мисля, че ще извадим късмет.

16.

Докато Барби разговаряше с полковник Джеймс Кокс, Анди Сандърс седеше зад сградата на радиостанцията, до стената на склада, и гледаше неестествените звезди. Рееше се високо като хвърчило, беше щастлив като мида и свеж като краставица. Можеха да се намерят и други подходящи сравнения. Усещаше обаче и някаква дълбока тъга — странно кротка, почти утешителна тъга, — която пълзеше в подсъзнанието му като пълноводна подземна река. Досега, в целия си скучен, практичен и обикновен живот, не беше имал предчувствия. Но сега имаше. Това щеше да е последната му нощ тук на този свят. Когато злите хора дойдеха, той щеше да си отиде заедно с Готвача Буши. Проста работа и не чак толкова лоша.

— Плюс това аз вече получих бонус — изрече той. — Беше предвидено да взема онези хапчета и да умра.

— Какво става, Сандърс? — Готвача крачеше по пътеката, осветявайки с фенерче пространството пред босите си крака. „Жабешкото“ долнище на пижама едва се държеше на кльощавия му задник; беше се появил нов аксесоар — голям бял кръст, който висеше на врата му, завързан за груба кожена каишка. Божият воин беше праметнат на рамото му. До приклада се поклащаха две гранати, които бяха завързани на друга каишка. Дистанционното беше в дясната му ръка.

— Нищо, Готвачо — отговори Сандърс. — Просто си приказвах сам. Напоследък ми се струва, че само аз чувам.

— Това са глупости, Сандърс. Пълни глупости. Бог чува. Той прослушва душите ни както ФБР телефоните. Аз също чувам.

Красотата на това сравнение стопли сърцето на Анди. Той му подаде лулата.

— Дръпни си, душата стопли си.

Готвача се засмя дрезгаво и дръпна силно от стъклената лула, задържа дима, а после го изкашля.

— Майчице! — възкликна. — Божията сила! Сила на час, Сандърс!

— Схващаш! — каза Анди. Сети се за Дуди, защото тя често казваше тази дума, и сърцето му отново се сви от мъка. Разтърка разсеяно очите си.

— Откъде взе кръста?

Готвача насочи фенерчето към радиостанцията.

— Когинс има офис там. Кръстът беше в бюрото му. Горното чекмедже беше заключено, но аз успях да го отворя. Знаеш ли какво още намерих там, Сандърс? Най-гнусните списания, които съм виждал някога.

— Деца? — попита Анди. — Не бих се изненадал. Един свещеник може да падне много ниско, когато в него се всели дяволът. Толкова ниско, че за него да не представлява трудност да пропълзи под гърмяща змия дори ако има цилиндър на главата си.

— По-лошо, Сандърс. — Готвача започна да шепне: — Азиатки.

Той вдигна автомата, който лежеше върху бедрата на Анди. Насочи светлината на фенерчето към приклада, където Анди беше написал с маркер „Клодет“.

— Жена ми — обясни му Анди. — Тя беше първата жертва на Купола.

Готвача го сграбчи за рамото.

— Щом я помниш, значи си добър човек, Сандърс. Радвам се, че Бог ни събра.

— Аз също. — Той взе лулата. — Аз също, Готвачо.

— Знаеш какво може да стане утре, нали?

Анди стисна приклада на Клодет. Нямахше нужда да отговаря с думи.

— Вероятно ще носят бронезилетки, така че ако се стигне до престрелка, цели се в главата. Никакви единични изстрели, на автоматична. Ако нещата тръгнат на зло за нас... знаеш какво ще последва, нали?

— Да.

— За края, Сандърс! — Готвача вдигна дистанционното пред лицето си и го освети с фенерчето.

— За края! — отвърна Анди, а после допря дулото на Клодет в дистанционното.

17.

Оли Динсмор се стресна и се събуди от кошмара, който сънуваше. Усещаше, че нещо не е наред. Остана да лежи в леглото си, като се загледа в бледата утринна светлина, която се процеждаше през прозореца. Опита да се убеди, че няма причина за тревога, че всичко е заради кошмара, който вече чезнеше в дълбините на съзнанието му — спомняше си само огъня и виковете.

Не виковете. Писъци.

Евтиният му будилник тиктакаше на малката масичка до леглото. Той го сграбчи. Шест без петнайсет, а баща му не вдигаше шум в кухнята. Още по-странно — не се усещаше миризма на кафе. Баща му винаги ставаше преди пет и петнайсет (любимата фраза на Олдън Динсмор беше: „Кравите не чакат“) и в пет и половина винаги връше кафе.

Не и тази сутрин.

Оли стана и навлече дънките си.

— Татко?

Никакъв отговор. Чуваше се само тиктакането на часовника, а в далечината — мученето на недоволна крава. Момчето се ужаси. Каза си, че всичко е наред и че семейството му, което само допреди една седмица живееше щастливо, вече е понесло предостатъчно беди. Каза си, но не си повярва.

— Тате?

Външният генератор работеше и когато влезе в кухнята, Оли видя светещите екранчета на готварската и микровълновата печка, но старата кафемашина беше тъмна и празна. Дневната също беше празна. Когато Оли се прибра миналата вечер, баща му гледаше телевизия; телевизорът все още работеше, но с намален звук. Някакъв уродлив мъж демонстрираше нови абсорбиращи кърпи.

— Харчите четирийсет долара месечно за хартиени кърпи. Хвърляте си парите на вятъра — каза уродливият мъж от онзи друг свят, където такива неща имат значение.

„Отишъл е да нахрани кравите, това е.“

„А защо не е изключил телевизора, за да спести електричество?“

Имаха голям резервоар за пропан, но запасите бяха на привършване.

— Тате?

Пак никакъв отговор. Оли отиде до прозореца и погледна към обора. Нямаше никого. Разтревожен още повече, той мина по коридора и се приближи до родителската спалня. Тъкмо беше събрал сили да почука на вратата, когато видя, че тя е отворена. Голямото двойно легло не беше оправено (баща му забелязваше безпорядъка само ако имаше такъв в обора) и празно. Оли се канеше да се обърне, когато видя нещо, което го изплаши. Сватбеният портрет на Олдън и Шели, който открай време висеше на стената, вече го нямаше. Един светъл квадрат върху тапетите показваше мястото, на което е бил.

„Няма причини да се плаша.“

Дали?

Оли продължи по коридора. В дъното имаше още една врата, врата, която през последната година беше стояла отворена. Сега тя беше затворена. И на нея беше залепено нещо жълто. Бележка. Още преди да се приближи дотолкова, че да може да я прочете, Оли разпозна почерка на баща си. Нормално беше да го разпознае; когато се връщаха от училище, двамата с Рори често четяха бележки, написани с неговия едър разкривен почерк. Всички те завършваха по един и същи начин.

„Изметете обора и тичайте да си играете. Оплевете домати и боба и тичайте да си играете. Приберете прането и гледайте да не го окаляте, докато го носите. И тичайте да си играете“.

„Времето за игри отмина“ — помисли си мрачно Оли.

След това в съзнанието му изникна обнадеждаваща мисъл: „Може би сънувам. Възможно е. След като рикоширал куршум уби брат ми, а майка ми се самоуби, защо да не е възможно да сънувам, че се събуждам в празна къща?“

Кравата отново измуча. Мучене в сън — защо пък не.

Вратата с бележката водеше към стаята, в която беше живял дядо му Том. Той страдаше от сърдечна недостатъчност и когато вече не можеше да се грижи сам за себе си, дойде да живее при тях. Отначало успяваше да се довлече някак си до кухнята, където сядаше да се нахрани заедно със семейството, но впоследствие престана да става от

леглото. Просто лежеше в леглото си, първо с пластмасова тръбичка, завряна в носа, а после с маска върху лицето. Рори веднъж каза, че той прилича на най-възрастния космонавт в света, за което получи шамар от майка си.

Накрая се наложи да се редуват кой да сменя бутилките му с кислород, а една вечер майка им го намери мъртъв на пода, като че ли беше умрял в опит да стане от леглото. Тя извика Олдън, който дойде, погледна, преслуша гърдите на възрастния мъж и изключи кислорода. Шели Динсмор се разплака. Оттогава стаята през повечето време стоеше затворена.

На бележката пишеше:

Съжалявам. Отиди в града, Оли. Морганови или Дентънови, или преподобната Либи ще те приемат.

Оли дълго време гледа бележката, след това завъртя топката на вратата с вдървената си ръка. Надяваше се гледката да не е гадна.

Не беше. Баща му лежеше на леглото със сплетени на гърдите ръце. Косата му беше сресана така, както я сресваше, когато щеше да ходи в града. Държеше сватбения портрет. Една от старите зелени бутилки с кислород на дядо му стърчеше в ъгъла; Олдън беше закачил бейзболната си шапка на кранчето ѝ.

Оли раздруса рамото на баща си. Замириса му на алкохол и надеждата поживя още няколко секунди в сърцето му.

Може би беше само пиян.

— Татко! Тате! Събуди се!

Оли не усещаше дъха му върху бузата си. Тогава видя, че клепачите на баща му не са съвсем затворени — бялото на очите му се виждаше. Миришеше на пикня.

Баща му си беше направил труда да се срещне, но умирайки, се беше изпуснал, също като покойната си съпруга. Оли се зачуди дали той щеше да се откаже, ако знаеше, че ще се случи такова нещо.

Бавно заотстъпва назад. Искаше му се да изпитва усещане, че всичко това е просто кошмар, но не изпитваше. Всичко това беше кошмарна реалност, а човек не може да се събуди от кошмарната реалност. Стомахът му се сви и стомашните сокове започнаха да

пълзят нагоре по хранопровода му. Изтича в банята, където го пресрещна някакъв гледащ странно непознат човек. За малко щеше да извика от изненада, преди да осъзнае, че вижда отражението си в огледалото над мивката. Коленичи пред тоалетната чиния, сграбчи тръбите, които двамата с Рори наричаха „инвалидните перила на дядо“, и повърна. Когато му олекна, пусна водата (можеше да я пусне, защото генераторът работеше и защото кладенецът беше дълбок), свали капака и седна върху него. Целият трепереше. До него на мивката стояха две шишенца с лекарства (бяха на дядо му Том) и бутилка „Джак Даниълс“. Всички те бяха празни. Оли вдигна едното от пластмасовите шишенца. На етикета пишеше „перкосет“. Не си направи труда да види какво пише на другото.

— Сега съм сам — каза той.

„Морганови или Дентънови, или преподобната Либи ще те приемат.“

Само че той не искаше да бъде приет. Приет — като мръсните дрехи, които даваше за пране на майка си. Да, той понякога мразеше тази ферма, но в повечето случаи я обичаше, фермата го притежаваше, фермата, кравите и купчината дърва. Те бяха негови и той беше техен. Знаеше това, както знаеше и че Рори щеше да си тръгне, за да направи бляскава кариера — първо в колеж, а после в някой далечен град, където щеше да посещава театрални постановки, художествени галерии и какви ли не още други неща. По-малкият му брат беше достатъчно умен да постигне успехи в големия свят; Оли можеше да се научи да се пази от банковите кредити и кредитните карти, но едва ли щеше да постигне нещо повече.

Реши да отиде да нахрани кравите. Канеше се да им даде двойно повече ярма, стига само да пожелаеха да ядат. Някои от кравите дори можеха да поискат да бъдат издоени. При това положение той можеше да си пийне направо от вимето, както правеше, когато беше по-малък.

След това щеше да отиде в полето, отдалечавайки се колкото е възможно повече, и щеше да замеря Купола с камъни дотогава, докато хората не започнеха да прииждат за свиждането. Големи ангажименти, както казваше баща му. Оли обаче не искаше да вижда никого, с изключение може би на редник Еймс от Южна Каролина. Леля му Луис и чичо му Скутър може би щяха да дойдат — те живееха наблизо,

в Ню Глостър, — но какво щеше да им каже, ако дойдеха? Здравсти, чичо, родителите ми и брат ми са мъртви, благодаря, че дойдохте.

Не, щом хората започнеха да се трупат оттаък, той щеше да отиде при гроба на майка си и да изкопае нов гроб до него. Така щеше да се измори и когато си легнеше вечерта, вероятно щеше да заспи.

Кислородната маска на дядо му Том висеше на вратата на банята. Незнайно защо майка му я беше измила и я беше закачила там. Докато я гледаше, истината се стовари върху него, както пиано би се стоварило върху мраморен под. Оли покри лицето си с длани и започна да се поклаща напред-назад върху тоалетната чиния. Изпод пръстите му се затъркаляха сълзи.

18.

Линда натъпка консервите в две платнени торби; канеше се да ги занесе до вратата на кухнята, когато нещо я накара да ги остави в килера (остави ги там вероятно защото Търстън и децата все още не се бяха приготвили). Когато видя, че Тибодо се задава по алеята, разбра, че е постъпила правилно. Вече беше силно изплашена, но щеше да има още по-основателни причини да се страхува, ако той видеше торбите с консерви.

„Отивате ли някъде, госпожо Евърет? Хайде да поговорим по този въпрос.“

Проблемът беше, че от всички нови ченгета, назначени от Рандолф, Тибодо беше единственият, който имаше ум в главата си.

„Защо Рени не изпрати Сиърлс?“

„Елементарно, Уотсън, защото Мелвин Сиърлс е тъп.“

Тя погледна през прозореца на кухнята и видя, че Търстън люлее Джанел и Алис на люлките. Одри лежеше наблизко, подпряла муцуна върху едната си лапа. Джуди и Ейдън седяха в пясъчника. Джуди беше прегърнала Ейдън с една ръка, като че ли се опитваше да го утеши. „Милото ми добро момиченце“ — помисли си тя. Надяваше се, че ще успее да отпрати Тибодо, преди изобщо петорката в задния двор да разбере, че той е идвал. За последно беше участвала в постановка в колежа, когато игра ролята на Стела в „Трамвай «Желание»“, но тази сутрин пак трябваше да излезе на сцената. Не искаше да получи аплодисменти или добри отзиви, искаше само да запази свободата си и свободата на тези отвън.

Мина бързо през дневната, като преди да отвори вратата, „монтира“ на лицето си подобаващото за случая тревожно изражение. Картър стоеше на изтривалката, на която пишеше „Добре дошъл“; беше вдигнал юмрук, за да почука на вратата. Линда погледна нагоре; беше висока метър и седемдесет и пет, но той стърчеше с петнайсетина сантиметра над нея.

— Я виж ти — каза той и се усмихна. — Изглеждаш свежа като репичка, а още няма седем и половина.

На Картър не му беше много до усмивки, защото тази сутрин работата не вървеше. Проповедничката я нямаше, вестникарската кучка я нямаше, двете ѝ репортерчета като че ли се бяха изпарили, Роуз Туичъл — също. Ресторантът беше отворен, но Уилър, който обслужваше клиентите, твърдеше, че няма представа къде е Роуз. Картър му беше повярвал. Ансън Уилър приличаше на куче, което е забравило къде е заровило любимия си кокал. Съдейки по ужасните миризми, които се носеха откъм кухнята, човек можеше да стигне до извода, че той е забравил и как се готви. Картър беше проверил дали ресторантският микробус не е отзад. Нямаше го, което не го изненада.

След това беше проверил универсалния магазин, като беше блъскал с юмруци по вратата отпред, а след това и отзад, където немарлив работник беше оставил няколко ролки покривен материал, сякаш за да могат онези с чевръстите пръсти да го забършат по-лесно. Само че на кого би му притрябвал покривен материал, при условие че в града вече не вали?

Картър смяташе, че и къщата на Евърет ще е празна, но реши да провери и нея, за да може после да каже, че е следвал нарежданията на шефа си. Докато вървеше по алеята обаче, откъм задния двор долетяха детски гласове. А и микробусът на Линда беше тук. Със сигурност беше нейният — на таблото му беше залепена лампичка. Рени му беше казал да разпитва умерено, но тъй като успя да намери единствено Линда Евърет, Картър реши, че може да приложи по-твърди методи. Независимо дали ѝ харесваше или не, тя щеше да отговаря и за тези, които не беше успял да намери. Бившата полицайка обаче заговори, преди той да успее да отвори уста. Не само че заговори, но и го хвана за ръката и го завлече вътре в къщата.

— Намерихте ли го? Моля те, Картър, кажи, добре ли е Ръсти? Ако не е... — Тя пусна ръката му. — Ако не е, говори тихо, защото децата са отзад. Вече им се струпаха достатъчно тревоги.

Картър мина покрай нея, влезе в кухнята и погледна през прозорчето над мивката.

— Какво прави докторът-хипар тук?

— Доведе децата, за които се грижи. Каро ги заведе на снощната среща и... знаеш какво ѝ се случи.

Картър се изненада от бързото ѝ дърдорене. Може би не знае нищо. Фактът, че е била на снощната среща и че все още е тук,

говореше в подкрепа на тази идея. „А дали не се опитва да ме извади от равновесие? Дали не предприема, как се казваше... превантивни действия? Възможно е, тя е умна. Това си личи от пръв поглед. Освен това е доста привлекателна за жена на нейната възраст.“

— Намерихте ли го? Да не би Барбара... — Тя с лекота придаде тревожна нотка на гласа си. — Да не би Барбара да му е сторил нещо? Да не би да го е пребил и да го е зарязал някъде? Можеш да ми кажеш истината.

Той се обърна към нея, усмихвайки се непринудено. Бледата светлина, идваща от прозореца, едва докосваше лицето му.

— Ти първа.

— Какво?

— Казах, ти първа. Ти ми кажи истината.

— Знам единствено, че го няма. — Раменете ѝ се отпуснаха. — А ти не знаеш къде е. Виждам, че не знаеш. Ами ако Барбара го убие? Ами ако вече го е...

Картър я сграбчи и я завъртя, както би завъртял партньорката си на танци, после изви ръката ѝ зад гърба толкова силно, че рамото ѝ изпука. Тя не беше усетила какво ще последва, защото действията му бяха направо светкавични.

„Той знае. Знае и ще ме измъчва. Ще ме измъчва, докато не кажа.“

Усещаше топлия му дъх върху ухото си. Наболата му брада одраска бузата ѝ и тя потрепери.

— Не продавай краставици на стар краставичар, мамче — каза тихичко той. — Двете с Уетингтън винаги сте били дупе и гащи. Да не би да искаш да ми кажеш, че не си знаела, че тя се кани да освободи съпруга ти? Това ли искаш да ми кажеш?

Той издърпа ръката на Линда още по-нагоре. Тя прехапа устни, за да не изпищи. Децата бяха там отвън; Джанел се провикна през рамо към Търстън, настоявайки той да бутне по-силно люлката. Ако чуеха писък...

— Ако ми беше казала, щях да кажа на Рандолф — изломоти задъхано тя. — Мислиш ли, че бих изложила на риск Ръсти, при условие че той не е сторил нищо лошо.

— Сторил е достатъчно. Заявил е, че няма да лекува шефа, докато той не подаде оставка. Чисто изнудване. Чух го. — Отново

дръпна ръката ѝ. Линда изстена. — Нещо да кажеш по този въпрос? Мамче?

— Може и да си прав. Нито съм го виждала, нито съм го чувала, така че не знам какво е станало. Но той е единственият медик в този град. Рени не би го екзекутирал. Барбара, може би, но Ръсти — не. Разбирам това, ти също трябва да го разбереш. А сега ме пусни.

Картър за малко да я послуша. Всичко отговаряше. След това му хрумна по-добра идея. Изблъска Линда към мивката.

— Наведи се, мамче.

— Не!

Той отново дръпна ръката ѝ. Линда имаше чувството, че раменната ѝ става всеки момент ще изскочи.

— Наведи се! Все едно че миеш прекрасната си руса косица.

— Линда! — провикна се Търстън. — Как си?

„Господи, не му позволявай да ме пита за продуктите. Моля те, Господи!“

Тогава през главата ѝ мина друга мисъл: „Къде са куфарите на децата? Ами ако са в дневната?“

— Кажу ми, че си добре — каза Картър. — Не е нужно да забъркваме хипара в тази работа. И децата. Нали така?

Разбира се, че не. Само че къде бяха куфарите им?

— Добре! — извика тя.

— Привършваш ли вече? — попита той.

„О, Търстън, млъкни!“

— Още пет минути и съм готова.

Търстън като че ли се канеше да я попита още нещо. Отказа се и продължи да люлее момичетата.

— Добре се справи. — Картър се беше притиснал в нея. Имаше ерекция. Тя усещаше пениса му през дънките си. Струваше ѝ се, че е с размерите на голям банан.

— Още пет минути и си готова?

Линда се канеше да излъже, че е приготвяла закуска, когато се сети, че мръсните купи са в мивката. Нищо не ѝ идваше наум, затова за момент ѝ се прииска той отново да притисне члена си в задника ѝ (когато долните им глави са заети, мъжете превключват горните си глави на автоматичен режим).

Той обаче направи друго — изви още по-жестоко ръката ѝ.

— Говори, мамче. Направи татко щастлив.

— Курабийки — изпъшка тя. — Казах му, че ще изпека курабийки. Децата поискаха.

— Курабийки без електричество — измънка замислено той. — Много добър опит.

— От онези, които не се пекат! Погледни в килера, кучи сине! — Ако погледнеше, щеше да види, че на рафта наистина има купа с овесена смес за приготвяне на „студени“ курабийки. Щеше обаче да види и че на пода лежат торби с провизии. Нямахше как да ги пропусне, защото рафтовете вече бяха почти празни.

— Не знаеш къде е. — Той пак я беше подпрял отзад. Тя почти не обърна внимание на този факт, защото рамото я болеше ужасно. — Сигурна ли си?

— Да. Мислех, че знаеш. Мислех, че идваш да ми кажеш, че е ранен или мър...

— Хубаво лъжливо задниче. — Ръката ѝ отскочи още по-нагоре и болката стана нетърпима. В гърлото ѝ се надигаше вик. Тя успя някак си да го възпре. — Мисля, че знаеш много неща, мамче. И ако не си развържеш езика, ще ти извадя рамото. Последен шанс. Къде е той?

Линда се примири с мисълта, че или ръката ѝ, или рамото ѝ ще пострада сериозно. А може би и ръката, и рамото. Въпросът беше в това дали ще издържи да не се разпищи. Иначе Джитата и Търстън щяха да дотичат на секундата. Свела глава, с коса висяща над мивката, тя каза:

— В задника ми е. Защо не ме целунеш там, шибаняко. Може той да изскочи навън, за да ти каже „здрости“.

Вместо да ѝ счупи ръката, Картър се засмя. Шегичката му се стори добра. Освен това вече ѝ вярваше. Щом се беше осмелила да му говори така, значи не знаеше нищо. Съжеляваше обаче, че тя е с дънки. Вероятно и ако носеше пола, пак нямаше да може да я изчука, но поне щеше да е много по-близо до „истината“. Помисли си: „Все пак ми беше приятно, че се поотърках в нея. Денят за свиждане започва добре, въпреки че ако отпред имаше хубави меки бикини, а не дънки, щеше да е още по-добре.“

— Стой мирна и си дръж устата затворена — каза той. — Ако слушкаш, няма да пострадаш.

Тя чу изтракване на катарама и шум от сваляне на цип. Това, което я търкаше преди, я търкаше и сега, само че сега между него и нея имаше двойно по-малко дрехи. „Добре, че си облякох новите дънки. Твърдички са, а? Дано получиш «килимна екзема», мръсно. Само Джитата да не ме видят в тази стойка.“

Внезапно той се притисна много силно към нея. Свободната му ръка започна да опипва гърдите ѝ.

— Хей, мамче! — промърмори той. — Олеле, олеле! — Тя усещаше тласъците, но не и струйките, които падаха върху нея — дънките ѝ за щастие бяха доста дебели. Малко по-късно Картър пусна извитата ѝ ръка. Искаше ѝ се да се разкрещи от облекчение, но не го направи. Защото не трябваше да го прави. Обърна се. Той си закопчаваше колана.

— Май ще трябва да си смениш дънките, преди да се захванеш да правиш курабийки. Поне аз бих постъпил така, ако бях на твое място. — Той сви рамене. — Може пък да ти харесва „украсата“. Разни хора, разни идеали.

— Така ли поддържате реда вече? Така ли ви е инструктирал шефът ви?

— Той е над тези неща. — Картър се обърна към килера и сърцето ѝ се сви. Той обаче погледна часовника си, след което дръпна нагоре ципа на панталоните си. — Обади се на господин Рени или на мен, ако съпругът ти се свърже с теб. Така ще е най-добре, вярвай ми. Ако не ме послушаш, следващият „изстрел“ ще попадне право в задника ти. Независимо дали децата гледат или не. Не се смущавам от публика.

— Изчезвай оттук, преди да са дошли.

— Кажу „моля“, мамче.

Тя осъзнаваше, че Търстън скоро ще дойде да провери какво става, затова се насили и продума през свитото си гърло:

— Моля.

Картър се отпрати към вратата, но когато погледна към дневната, спря. Беше видял малките куфари. Линда не се съмняваше в това.

На него обаче просто му беше хрумнала една мисъл:

— И да върнеш лампичката, която е в микробуса ти. Уволниха те, ако не си забравила.

19.

Тя беше на горния етаж, когато Търстън и децата влязоха в къщата (три минути след заминаването на Картър). Първо беше надникнала в спалните на децата. Куфарите им бяха на леглата. От единия от тях стърчеше плюшеното мече на Джуди.

— Хей, деца — провикна се весело тя. Винаги щастлива, такава съм си аз. — Разгледайте книжките с картинки, идвам след малко!

Търстън се приближи до стълбището.

— Наистина ли трябва да... — Той видя лицето ѝ и замълча. Тя му направи знак да отиде при нея.

— Мамо! — извика Джанел. — Може ли да отворя последното пепси, ще дам и на другите.

Линда беше против това да се пие газирано сутрин, но сега каза:

— Добре, но да не разлееш!

Търстън беше стигнал до средата на стълбището.

— Какво става?

— Говори тихо. Дойде едно ченге. Картър Тибодо.

— Онзи високия, широкоплещестия?

— Същият. Разпитва ме.

Търстън пребледня и Линда разбра, че той се опитва да си спомни какво е говорил, докато е бил отвън с децата.

— Мисля, че всичко е наред — успокои го тя, — но искам да провериш дали наистина си е тръгнал. Дойде пеша. Огледай улицата и двора на Едмъндсови. Аз трябва да си сменя дънките.

— Какво ти направи?

— Нищо! — просъска тя. — Виж дали си е отишъл. Ако го няма, изпаряваме се веднага.

20.

Пайпър Либи се отдръпна от кутията и седна на тревата, гледайки града с насълзените си очи. Мислеше си за онези среднощни молитви към Няма го. Сега осъзнаваше, че се е държала като пълна глупачка. Там имаше Има го. Само че той не беше Господ.

— Видя ли ги?

Тя се стресна. Нори Калвърт стоеше до нея. Изглеждаше по-слабичка от преди. И по-възрастна. Пайпър разбра, че момичето ще стане много красиво. За приятелите си тя май вече беше много красива.

— Да, мила, видях ги.

— Ръсти и Барби прави ли са? Онези, които ни гледат, деца ли са?

Пайпър си помисли: „Може би само себеподобните им знаят.“

— Не съм съвсем сигурна, мила. Опитай и ти.

Нори погледна към нея.

— Да?

Пайпър, която не знаеше дали постъпва правилно или не, кимна.

— Да.

— Ако аз... не знам... ако ми стане нещо, ще ме издърпаш ли?

— Да. Ако не искаш, недей. Това не е някакъв тест.

Само че за Нори беше. А и много искаше да знае. Тя коленичи във високата трева и сграбчи кутията от двете страни. Нещо веднага я разтресе. Главата ѝ се отметна толкова рязко назад, че вратните ѝ прешлени изпукаха. Пайпър посегна към Нори, но когато тя се отпусна, отдръпна ръцете си. Брадичката на момичето се опря в гърдите, а очите ѝ, които се бяха затворили, се отвориха отново. Погледът ѝ беше мътен, зареян в далечината.

— Защо правите така? — попита тя. — Защо?

Ръцете на Пайпър настръхнаха.

— Кажете ми! — От едното око на Нори се изтърколи сълза, която падна върху кутията, зацвъртя и след малко изчезна. — Кажете ми!

Тишината се проточи като „Дързост и красота“. Накрая момичето пусна кутията и залитна назад.

— Деца.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Не мога да кажа колко са. Образът се променя. Носят кожени шапки. Имат „мръсни“ уста. Носят очила като тези на водолазите и гледат тяхната кутия. Само че тяхната е като телевизор. Виждат всичко, целия град.

— Откъде знаеш?

Нори поклати глава.

— Не мога да ти кажа откъде, но знам. Това са лоши деца с лоши усти. Не искам никога повече да докосвам тази кутия. Чувствам се ужасно омърсена. — Тя се разплака.

Пайпър я прегърна.

— Когато ги попита защо го правят, те какво ти отговориха?

— Нищо.

— Дали са те чули, как мислиш?

— Чуха ме, но не ми обърнаха никакво внимание.

Зад тях се чу бумтене, което постепенно се засили. От север идваха два транспортни хеликоптера, плъзгаха се ниско над върховете на дърветата.

— Трябва да внимават, защото може да се блъснат в Купола като онзи самолет! — изкрещя момичето.

Хеликоптерите не се блъснаха. Щом стигнаха до стената на Купола (близо до мястото, на което бяха Пайпър и Нори), те започнаха да се спускат към земята.

21.

Кокс беше споменал на Барби, че има един стар, вероятно проходим път, който тръгва от градината на Маккой и стига до TP-90. Някъде към седем и половина в петък сутринта Барби, Ръсти, Роми, Джулия и Пит Фрийман пътуваха по него. Барби вярваше на Кокс, но не и на снимките (на обрасли с трева коловози), заснети от двеста мили височина, така че бе взето решение да пътуват с микробуса, който Ърни Калвърт открадна от паркинга на Големия Джим Рени. Барби беше готов да зареже това превозно средство, ако то заседнеше някъде. Пит беше останал без фотоапарат — дигиталният му никон беше спрял да работи, когато той се беше приближил до кутиятата.

— Извънземните не обичат папараците, братле — каза Барби. Мислеше си, че казва нещо смешно, но когато ставаше въпрос за фотоапарата му, Пит губеше чувството си за хумор.

Микробусът на телефонната компания успя да стигне до Купола и петимата се загледаха в двата огромни хеликоптера СН-47, които се спускаха, поклащайки се, към една неокосена ливада. Пътят продължаваше от другата страна, където перките на хеликоптерите бяха вдигнали големи облаци прах. Барби и останалите заслониха очите си с ръце, което беше абсолютно излишно, защото прахолякът се разнасяше настрани, когато достигнеше до Купола.

Хеликоптерите кацаха внимателно и благоприлично, като дебели дами, които се настаняват в твърде тесни театрални столове. Барби чу неприятно стържене на метал в камък и преди да направи нов опит за кацане, хеликоптерът отляво се премести на трийсетина метра встрани.

От отворената врата на едната машина изскочи човек, който закрачи към Купола, размахвайки нетърпеливо ръце в опит да се предпази от прахоляка. Барби веднага позна дребната набита фигура на полковника. Щом се приближи, Кокс забави крачка и протегна напред едната си ръка като слепец, който се бои да не се блъсне в нещо. След това започна да отупва прашните си дрехи.

— Хубаво е, че сте на свобода, полковник Барбара.

— Да, сър.

Кокс погледна настрани.

— Здравейте, госпожице Шамуей. Здравейте и вие, Приятели на Барбара. Искам да ми разкажете всичко, но бързо, защото в другия край на града започва едно малко шоу, на което трябва да присъствам.

Кокс посочи зад рамото си, където войниците вече разтоварваха десетина вентилатора „Еър Макс“ и генераторите им. Барби се зарадва, когато видя, че са от големите — от тези, с които се подсушават наводнени тенискортове и писти. Всеки един от тях беше прикрепен към двуколесна ръчна количка. Според Барби мощността на генераторите не бе по-голяма от дващест конски сили. Той се надяваше, че тази мощност ще стигне.

— Първо, искам да ми кажете, че тези машинарии няма да се наложи да влизат в действие.

— Не съм съвсем сигурен — отговори Барби, — но се опасявам, че може да се наложи да влязат в действие. Май ще трябва да закарате вентилатори и до шосе 119, където местните ще се срещнат с роднините си.

— Довечера — отговори Кокс. — Засега това можем да направим.

— Вземете няколко от тези — предложи Ръсти. — Трябва много яко да сме загазили, за да ни потрябват всичките.

— Няма как, приятелю. Ако можехме да пресечем въздушното пространство на Честърс Мил, вероятно щеше да се получи, но тогава нямаше да има проблем, нали така? А и пускането на задвижвани с генератори промишлени вентилатори там, където се провежда свиждането, ще осуети намеренията ни. Никой няма да може да чуе нищо. Тези бибчета са доста шумни. — Той погледна часовника си. — Сега да видим какво ще успеете да ми разкажете за петнайсет минути.

ПОДРАНИЛИЯТ ХЕЛОУИН

1.

В осем без петнайсет почти новата хонда „Одисей“ на Линда Евърет спря пред товарната рампа зад „Бърпис“. Търстън седеше отпред до Линда. Децата (твърде притихнали, като се има предвид, че очакваха да има приключения) се бяха настанили на задната седалка. Ейдън прегръщаше главата на Одри. Кучето, усетило вероятно мъката на малкото момче, понасяше търпеливо всичко.

Линда беше изпила три аспирина, но рамото ѝ продължаваше да пулсира. Не можеше да прогони образа на Картър Тибодо от съзнанието си. И миризмата му — смесица между смрадта на пот и уханието на одеколон. Имаше чувството, че всеки момент зад тях ще спре полицейска кола, която ще блокира пътя им за бягство. Следващият „изстрел“ ще попадне право в задника ти. Независимо дали децата гледат или не.

Той ще го направи. Ще го направи.

Тя копнееше да се отдалечи колкото се може повече от новия верен помощник на Рени.

— Вземи цяла ролка и ножиците за метал — каза тя на Търстън.
— Под онази кутия от мляко са. Ръсти ми каза.

Търстън беше отворил вратата, но не излизаше.

— Не може така. Ами ако на някой друг му потрябва?

Тя не искаше да спори с него, защото усещаше, че ще се разкрещи и така ще изплаши децата.

— Добре де. Само побързай. Тук сме като в задънена улица.

— Ще действам бързо.

Обаче на нея ѝ се стори, че той ужасно бавно отрязва листове от оловната ролка. Едва се сдържа да не покаже главата си през прозореца и да не го попита дали се е родил туткав като бабичка, или впоследствие е станал такъв.

„Мълчи си. Снощи той загуби скъп за него човек.“

„Да, но ако не побързаме, може да загубя всичко.“

По главната вече имаше хора; вървяха към шосе 119 и фермата на Динсмор, твърдо решени да заемат най-добрите места. Линда

подскачаше всеки път, когато заечаваха полицейските високоговорители: „Забранено е придвижването с автомобили по магистралата! Изключение се прави само за инвалидите.“

„Тибодо е умен, усетих, че подуши нещо. Ами ако се върне и види, че микробусът го няма? Ще тръгне ли да го търси?“

Междувременно Търстън продължаваше да реже парчета от покривната ролка. Той погледна към колата и Линда си помисли, че всичко вече е готово, но не беше, той просто мереше на око предното стъкло. Отново започна да реже, отделяйки ново парче. Дали не се опитва да я побърка? Глупава идея, обаче веднъж влязла в съзнанието ѝ, отказваше да го напусне.

Тя все още усещаше как Тибодо се отърква в задника ѝ. Как ожулва бузата ѝ с наболата си брада. Как стиска гърдите ѝ. Беше си казала, че не трябва да поглежда какво има отзад на дънките ѝ, след като ги свали, но не се беше въздържала. Думата, която тогава дойде в съзнанието ѝ, беше „слуз“ и тя с мъка задържа закуската си. Това също щеше да му хареса, ако беше разбрал.

По челото ѝ изби пот.

— Мамо? — рече Джуди в ухото ѝ. Линда подскочи и изписка. — Съжалявам, не исках да те стресна. Дай ми нещо за ядене.

— Не сега.

— Онзи мъж защо креци от високоговорителите?

— Мила, не ми се говори сега.

— Не си в настроение?

— Да, мъничко. А сега си седни на мястото.

— Ще видим ли тати?

— Да. — „Освен ако не ни хванат, а мен не ме изнасят пред очите ти.“ — Сега седни.

Търстън най-накрая приключи и тръгна към колата. „Благодаря на Господ за малките неща. С тези листове, които носи, преспокойно може да се бронира цял танк“ — помисли си Линда.

— Видя ли? Хич не е зле, мамка му.

Децата се изкикотиха, Линда имаше чувството, че груба пила пили мозъка ѝ.

— Който псува, трябва да сложи четвърт долар в буркана, господин Маршал — каза Джанел.

Леко объркан, Търстън сведе глава. Беше мушнал ножиците в колана си.

— Пак ще ги оставя под кутията от мля...

Преди да успее да се доизкаже, Линда сграбчи ножиците, като геройски се въздържа да не ги забие до дръжките в тесните му гърди, и излезе от микробуса, за да ги остави на мястото им.

Точно в този момент една кола се плъзна зад микробуса и прегради пътя към Уест Стрийт.

2.

На върха на Таун Комън Хил, под пресечката на Хайленд Авеню и главната, беше паркиран хамърът на Джим Рени. Отдолу долиташе грохотът на високоговорителите, които призоваваха хората да зарежат колите си и да тръгнат пеш, ако не са инвалиди. Част от вървящите по тротоара хора носеха раници. Големия Джим гледаше тълпата с онзи вид многострадално презрение, което е присъщо единствено на управниците, вършещи работата си по принуда.

Срещу „прилива“ вървеше един мъж — Картър Тибодо. Придвижвайки се в средата на улицата, той от време на време изблъскваше настрани изпречилите се на пътя му хора. Когато стигна до хамъра, той отвори предната дясна врата, седна вътре и избърса потното си чело с ръка.

— Добър е този климатик. Още няма осем часът, а вече е поне двайсет и четири градуса. И въздухът мирише на шибан, мръсен пепелник. Извинявай за грубия език, шефе.

— Извади ли някакъв късмет?

— Не бих казал. Говорих с полицайката. Бившата полицайка. Другите са се чупили.

— Знае ли нещо?

— Не. Не знае къде е докторът. Уетингтън се е отнасяла към нея като към гъба, държала я е на тъмно и я е хранела с лайна.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Децата й при нея ли са?

— Да. И хипито също. Онзи, дето оправи сърцето ти. Както и двете деца, които Младши и Франки намериха край езерото. — Картър се позамисли. — Като се има предвид, че неговото гадже е мъртво, а нейният съпруг го няма, той и Евърет вероятно ще започнат да се чукат още тази седмица. Шефе, ако смяташ, че трябва пак да я посетя, ще го направя.

Големия Джим вдигна показалеца си от волана и го разклати, за да покаже, че не е необходимо. Вниманието му бе насочено другаде.

— Погледни ги, Картър.

Картър вече ги гледаше. Трафикът се засилваше с всяка минута.

— Повечето от тях ще стигнат до Купола преди девет, а техните смотани роднини ще пристигнат в десет. Най-рано в десет. Дотогава ще станат добрички и ще ожаднеят. Към обяд онези, които не си носят вода, ще започнат да пият кравешка пикня от езерцето на Олдън Динсмор, Бог ги обича. Бог сигурно ги обича, защото повечето са твърде тъпи, за да работят, и твърде нервни, за да крадат.

Картър се изсмя гръмко.

— Тъкмо с това трябва да се справим ние — каза Рени. — С тълпата. С нещастното простолудие. Какво искат те, Картър?

— Не знам, шефе.

— Знаеш, знаеш. Искат храна, Опра Уинфри, кънтри музика и топло легло, в което след залез-слънце да чукат грозотиите си. За да могат да направят деца, приличащи на самите тях. Боже мой, ето идва един член на това племе.

Началник Рандолф се тътреше нагоре по хълма, бършейки зачервеното си лице с носна кърпичка.

На Големия Джим в момента му се изнасяше лекция.

— Нашата работа, Картър, е да се грижим за тях. Може и да не ги харесваме, може понякога да си мислим, че не си струва, но такава работа ни е дал Господ. Само че за да я вършим, трябва първо да сме се погрижили за себе си, затова преди два дена в офиса на градския секретар беше складирано голямо количество пресни плодове и зеленчуци, взети от „Фуд Сити“. Не знаеше това, нали? Е, нищо. Ти се движиш една крачка пред тях, аз — една крачка пред теб, и така и трябва да бъде. Изводът е прост: Господ помага на онези, които помагат на себе си.

— Да, сър.

Рандолф пристигна. Задъхваше се, под очите му имаше тъмни кръгове, освен това изглеждаше отслабнал. Големия Джим натисна копчето, с което се сваля прозорецът.

— Влез да се поохладиш, началник. — Когато Рандолф тръгна да заобикаля, за да седне на пасажерското място отпред, Големия Джим добави: — Не там, Картър е седнал отпред. — Усмихна се. — Седни отзад.

3.

Пътят на хондата не беше препречен от полицейска кола, а от линейка. Зад волана беше Дъги Туичъл. Джини Томлинсън, която държеше спящо бебе в скута си, беше седнала отдясно. Задната врата се отвори и Джина Буфалино слезе от линейката. Все още носеше сестринска униформа. Момичето, което я последва, Хариет Бигълоу, беше с дънки и фланелка с надпис: „Олимпийски отбор по целуване на САЩ“.

— Какво... какво... — заекна Линда. Сърцето ѝ биеше като полудяло, а главата ѝ пулсираше толкова силно, та имаше чувството, че тъпанчетата ѝ пърхат.

Туич каза:

— Ръсти се обади и каза да отидем в овощната градина на Блек Ридж. Дори не знаех, че там горе има овощна градина, но Джини знаеше и... Линда? Скъпа, бледа си като призрак.

— Добре съм — отговори тя и разбра, че има опасност да припадне. Ощипа меката част на ушите си, трик, който беше научила преди години от Ръсти. Както много от неговите народни методи за лечение (счукването на мастни образувания с гърба на дебела книга беше един от тях) и този подейства. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше по-нормално:

— Казал ви е първо да дойдете тук?

— Да. За да вземем малко от онова. — Той посочи оловната ролка, която лежеше на рампата. — Каза, че няма смисъл да рискуваме. Ще ми трябват обаче онези ножици.

— Чичо Туич! — извика Джанел и се хвърли в прегръдките му.

— Как си, кремче? — Той я залюля, а после я остави на земята. Джанел се приближи до прозореца на линейката и се загледа в бебето. — Как ѝ е името?

— Това е той — отговори Джини. — Казва се Литъл Уолтър.

— Супер!

— Джани, качвай се в микробуса, трябва да тръгваме — настоя Линда.

Търстън попита:

— А кой ще наглежда болните, вие?

Джини изглеждаше притеснена.

— Никой. Ръсти каза, че ако няма болен, който се нуждае от постоянни грижи, можем да напуснем, без да му мислим много-много. Само Литъл Уолтър има нужда от постоянни грижи, така че го взех и отпрашихме. Туич казва, че вероятно ще ни се удаде възможност да се върнем.

— Дано на някой му се удаде такава възможност — промърмори мрачно Търстън. Линда беше стигнала до извода, че този човек си е малко мрачен. — Три четвърти от жителите на града трамбоват шосе 119 на път за мястото на свиждане. Въздухът е лош, а към десет часа, когато ще пристигнат автобусите с посетителите, температурата вероятно ще достигне трийсет градуса. Не съм чул Рени да е организирал поставянето на тенти. Днес вероятно много хора ще се разболеят. Късмет ще е, ако има само топлинни удари и пристъпи на астма; възможни са и сърдечни удари.

— Приятели, май трябва да се връщаме — каза Джина. — Чувствам се като плъх, напускащ потъващ кораб.

— Не! — отсече рязко Линда и всички, дори Одри, я погледнаха. — Ръсти каза, че ще се случи нещо лошо. Може и да не е днес... но може и да е. Взимайте оловни листове за прозорците на линейката и тръгвайте. Аз не искам да се мотая повече тук. Един от главорезите на Рени ме посети тази сутрин и ако мине покрай къщата и види, че микробусът го няма...

— Тръгвай тогава, тръгвай — каза Туич. — Ще дръпна линейката назад, за да можете да излезете. Не минавайте по главната, вече е задръстена.

— Главната? Покрай участъка? — Линда потрепери. — Не, благодаря. Ще стигнем до Хайленд по Уест Стрийт.

Туич седна зад волана на линейката, а двете млади сестри се настаниха отзад, като преди да влезе, Джина подозрително изгледа Линда.

Линда погледна първо спящото бебе, по чието лице беше избила пот, а после и Джини.

— Предполагам, че двамата с Туич ще можеше да се върнете в болницата тази вечер, за да видите как вървят нещата там. Кажете, че

сте отишли на повикване в Нортчестър, или нещо такова. Каквото и да правите обаче, не споменавайте Блек Ридж.

— Няма.

Линда си помисли: „Лесно е да се каже. Но сигурно ще се разприказвате, ако Картър Тибодо ви наведе над мивката.“

Тя избута Одри назад, затвори плъзгащата се врата и се настани зад кормилото на хондата.

— Да се махаме оттук — каза Търстън и седна до нея. — Не ме е тресла така параноята от седемдесетте години.

— Добре — отговори тя. — Защото, който го тресе параноя, внимава.

Тя заобиколи линейката и подкара по Уест Стрийт.

4.

— Джим — каза седящият на задната седалка на хамъра Рандолф, — мислех си за тази акция.

— Така ли. Защо не ни споделиш какво е родил мозъкът ти, Питър?

— Аз съм началник на полицията. Ако трябва да избирам дали да контролирам тълпата край фермата на Динсмор, или да поведе акцията по завземането на нарколабораторията, която вероятно ще бъде охранявана от въоръжени наркомани... е, знам какви са ми задълженията, така да се каже.

На Големия Джим не му се спореше по този въпрос. Знаеше, че е излишно да се спори с глупаци. Рандолф нямаше представа какви оръжия са струпани в радиостанцията. Всъщност Големия Джим също нямаше представа (нито пък подозираше каква изненада е приготвил Буши), но поне можеше да си представи най-лошия вариант — умствен подвиг, на който този униформен дърдорко като че ли не беше способен. „А ако на Рандолф му се случи нещо... е, мисля, че Картър може да го замени доста успешно“.

— Добре, Пит — каза той. — Няма да заставам между теб и дълга ти. Ти си новият началник, а Фред Дентън е твоят заместник. Това удовлетворява ли те?

— Удовлетворява ме, разбира се! — Рандолф изду гръдния си кош. Приличаше на тлъст петел, който се кани да изкукурига. Големия Джим, който не се славеше с чувството си за хумор, едва се въздържа да не се разсмее.

— Тогава отиди в участъка, за да събереш хората си. Общинските камиони, нали помниш?

— Да! И атакуваме по обяд! — Той размаха юмрука си във въздуха.

— Минете през гората.

— А, Джим, искам да поговорим за това. Изглежда ми малко сложно. Гората зад радиостанцията е доста гъста... ще има отровен бръшлян... и отровен дъб, което е още по-по...

— Има черен път дотам — прекъсна го Големия Джим. Търпението му вече се изчерпваше. — Минете по него. Изненадайте ги в гръб.

— Но...

— По-добре отравяне с бръшлян, отколкото куршум в главата. Приятно ми беше да поговорим, Пит. Хубаво е, че си толкова... — Какъв точно беше той? Надут? Смешен? Малоумен?

— Толкова отдаден на службата — намеси се Картър.

— Благодаря ти, Картър. Точно това си мислех. Пит, кажи на Хенри Морисън да се заеме с опазването на реда край шосе 119. И да минете по черния път.

— Наистина смятам, че...

— Картър, излез да му отвориш вратата.

5.

— Мамичката му! — възкликна Линда и сви рязко вляво. Микробусът скочи върху тротоара. Намираха се на стотина метра от кръстовището на главната и Хайленд. Разклащането накара трите момичета да се разсмеят, но Ейдън ококори уплашено очи и отново сграбчи многострадалната глава на Одри.

— Какво? — подвикна Търстън. — Какво?

Тя паркира на нечия морава, зад един голям дъб. Микробусът обаче също беше голям, а и дървото беше загубило повечето от листата си. Трудно ѝ беше да повярва, че са се скрили добре.

— Хамърът на Рени е паркиран наред с проклетото кръстовище.

— Тази псувня беше голяма — каза Джуди. — Половин долар в буркана.

Търстън проточи врат.

— Сигурна ли си?

— Да не си мислиш, че и някой друг има такъв огромен джип?

— О, мамка му! — изпсува Търстън.

— Буркана! — казаха едновременно Джуди и Джанел.

Устата на Линда пресъхна, а езикът ѝ залепна за небцето. Тибодо излизаше от джипа. Ако погледнеш към тях...

„Ако ни забележи, ще го прегазя“ — помисли си тя. Извратена или не, тази мисъл я поуспокои.

Тибодо отвори задната врата на хамъра. Питър Рандолф излезе отвън.

— Онзи човек се чеше по задника — информира ги Алис Епълтън. — Мама казва, че това значи, че ще ходи на кино^[1].

Търстън Маршал прихна да се смее, а Линда, която допреди малко не вярваше, че нещо може да я разсмее, се присъедини към него. Скоро всички започнаха да се смеят, дори Ейдън, който едва ли разбираше кое му е толкова смешното. Линда също не беше сигурна, че разбира.

Рандолф се спусна надолу по хълма, като продължаваше да подръпва дъното на униформените си панталони. Нямахше причина

това да им е толкова смешно, но те се заливаха от смях.

Одри се разлая, тъй като не искаше да се дели от колектива.

---

[1] Picking his seat — чеше се по задника, но значи и „избира си място за сядане“. — Б.пр. ↑

6.

Някъде лаеше куче.

Големия Джим го чу, но не си направи труда да се обърне. Изпитваше задоволство, гледайки как Питър Рандолф крачи надолу по хълма.

— Виж го само как се пощипва отзад — подметна Картър. — Ако беше жив, баща ми щеше да каже, че той ще ходи на кино.

— Ще ходи единствено в Радиото на Исус — отговори Големия Джим, — а ако прояви твърдоглавие и атакува фронтално, това може да е последното място, на което ще отиде. Хайде да се отправим към общината, за да погледаме този карнавал по телевизията. Когато ни писне, искам да намериш доктора-хипар и да му кажеш, че ако се опита да офейка, ще го тикнем в затвора.

— Да, сър. — С удоволствие щеше да изпълни тази задача. Помисли си, че би могъл отново да навести бившата полицайка, като този път свали гащичките ѝ.

Големия Джим включи на скорост и бавно подкара надолу по хълма; предупреждаваше с клаксона хората, които не се отдръпваха достатъчно бързо от пътя му.

Когато зави по алеята пред общината, хондата подмина кръстовището и се насочи към изхода на града. В горната част на Хайленд Стрийт нямаше хора и Линда даде газ. Търстън Маршал запя „Колелата на автобуса“ и след малко децата започнаха да му пригласят.

Линда, която с всеки изминат метър ставаше по-спокойна, също се включи.

7.

В Честърс Мил е дошъл денят за свиждане и хората, които вървят към фермата на Динсмор, където само преди пет дена Джо Макклачи направи неуспешна демонстрация, тръпнат в очакване. Те са изпълнени с надежда (някои от тях даже се чувстват щастливи), въпреки онзи спомен и въпреки топлината и миризмата. Хоризонтът зад Купола изглежда замъглен, а небето е притъмняло заради натрупалите се прахови частици. Когато човек погледне право нагоре, нещата изглеждат по-добре, но не много по-добре — синевата жълтее, сякаш е око, заболяло от катаракт.

— Така изглеждаше небето през седемдесетте години, когато фабриките за хартия работеха на пълни обороти — казва Хенриета Клавард — възрастната жена с натъртения задник. Тя предлага бутилка джинджифилова бира на Петра Сиърлс, която върви до нея.

— Не, благодаря — отговаря Петра. — Имам малко вода.

— А водка добавила ли си? — пита старицата. — Защото аз съм добавила. Петдесет на петдесет, скъпа; наричам този коктейл „канадска ракета“.

Петра взима бутилката и отпива голяма глътка.

— О! — възкликва тя.

Хенриета кимва сериозно.

— Да, госпожо. Не е модерен, но веднага подобрява настроението на човек.

Много от хората носят лозунги, които смятат да покажат на тези отвън (и на камерите, разбира се); приличат на зрители на утринно телевизионно шоу. С тази разлика, че лозунгите, които се вдигат на телевизионните програми, винаги са весели. Повечето от тези не са. Някои от тях са останали от миналата неделя и гласят: „Бийте управниците“ и „Пуснете ни, по дяволите!“. Има и нови: „Правителствен експеримент, защо?“ „Престанете да се криете“, „Ние сме човешки същества, а не морски свинчета“. Лозунгът на Джони Карвър гласи: „Спрете веднага това, в името на Господ! Преди да е станало късно!“ Лозунгът на Фрида Морисън пита разпалено: „Заради

чий престъпления умираме?“ Само посланието на Брус Ярдли е съвсем позитивно. Върху двуметров прът той е закачил син картон (то се извисява над всички останали лозунги), на което пише: „Здравейте, мамо и татко! Обичам ви!“

В деветдесет процента от посланията има откъси от Библията. Бони Морел — жената на собственика на склада за дърва — носи табела, която гласи: „Не им прощавайте, защото те знаят какво вършат!“ Тази на Трина Коул гласи: „Господ е мой пастир“, а отдолу е нарисувано нещо, което смътно прилича на овца.

Дони Барибо е успял да измисли само следното: „Молете се за нас.“

Марта Едмъндс, която понякога наглежда децата на семейство Евърет, не е сред „поклонниците“. Бившият ѝ съпруг живее в Южен Портланд, но тя се съмнява, че той ще се появи, а и какво би могла да му каже, ако се появи? Не плащаш навреме издръжката, нещастнико? Тя се придвижва по Битч Роуд, а не по шосе 119. Не ѝ се налага да трамбова пеш, кара акурата си с надут до дупка климатик. Отправила се е към малката спретната къщурка, където Клейтън Брейси е прекарал старините си. Той ѝ е прапрачичо (или нещо такова) и при все, че не е съвсем сигурна какви точно роднини са, тя знае, че той има генератор. Ако генераторът все още работи, тя ще може да гледа телевизия. Освен това иска да се убеди, че чичо Клей е добре — добре за човек, който е на сто и пет години и чийто мозък се е превърнал в овесена каша.

Клейтън Брейси не е добре. Той вече не е най-възрастният жив жител на града. Седи на любимия си стол в дневната; очуканата емайлрана подлога е в скута му, а „столетническият“ бастун, с който е бил награден, е подпрян на стената. Съвсем е изстинал.

Няма я Нел Тууми — неговата праправнучка и основна помощничка. Тя е отишла при Купола заедно с брат си и зълва си.

Марта казва:

— О, чичо, съжалявам, но май вече беше време.

Отива в спалнята, взима чист чаршаф от шкафа и го мята върху възрастния мъж. Все едно той е мебел в изоставена къща. И сега наистина заприличва на мебел — на висок скрин. Марта чува, че генераторът пърпори отзад и си казва: „Защо пък не.“ Включва

телевизора, настройва го на Си Ен Ен и сяда на канапето. Това, което вижда на екрана, я кара да забрави, че компания ѝ прави труп.

Вижда снимка, заснета с камера с мощен обектив от хеликоптер, кръжащ над битпазара в Мотън, където ще паркират автобусите с посетителите. Неколцина от местните вече са стигнали до Купола. Зад тях се точи шествие, което стига чак до „Фуд Сити“. Гражданите няма как да не бъдат оприличени на пъплещи мравки.

Някакъв репортер дрънка, използвайки думи като „прекрасно“ и „изумително“. Когато той за втори път казва: „Никога не съм виждал такова нещо“, Марта изключва звука, мислейки си: „Никой не е виждал, задник такъв.“ Кани се да стане, за да види дали в кухнята няма нещо за хапване. „Може би не трябва да ям тук, та нали в стаята има труп, но съм гладна, по дяволите!“ Тогава екранът се разделя на две части. Отляво показват (пак снимат от хеликоптер) как от Касъл Рок тръгва колона автобуси, а отдолу се появява съобщение: „Посетителите ще пристигнат малко след десет часа.“

Значи има време да си приготви нещо за хапване.

Марта намира бисквити, фъстъчено масло и нещо още по-хубаво — три бутилки студен будвайзер. Слага храната на поднос, занася я в дневната и се настанява удобно.

— Благодаря ти, чичо — казва тя.

Дори при изключен звук (особено при изключен звук) двете картини приковават вниманието ѝ. Тя ги гледа като хипнотизирана. След като изпива първата бира, на Марта започва да ѝ се струва, че неудържима сила ще се срещне с неподвижен обект, чуди се дали ще последва сблъсък, а след него и експлозия.

Оли Динсмор е на хълмчето, където копае гроб на баща си. Обляга се на лопатата и се заглежда в пристигащите — двеста, след това четиристотин, след това осемстотин. Най-малко осемстотин. Вижда жена, която носи бебе на гърба си, и се чуди дали тя е с всичкия си. Много е топло, а тя дори не е сложила шапка на главата му. Пристигналите стоят под палещото слънце, оглеждат се и чакат напрегнато автобусите. Оли си мисли, че след като данданията свърши, ги чака бавен и тъжен поход по обратния път. Чак до града в следобедната жега. Отново се захваща за работа.

Дузина от новите полицаи, водени от Хенри Морисън, паркират колите си зад събиращата се тълпа, от двете страни на пътя, като

оставят бурканите да присветват. Последните две полицейски коли ще пристигнат по-късно, защото Хенри е заповядал на водачите им да натъпчат багажниците с туби с вода (ще ползват крана в пожарната служба, където има генератор, чието гориво вероятно ще стигне за поне две седмици). Водата няма да стигне — количеството ѝ е нищожно, като се има предвид броят на хората, — но нищо повече не могат да направят. Ще дават вода само на хората, на които им прилошее. Хенри знае, че ще има такива, но се надява да не са много. Проклина Джим Рени за това, че не е взел необходимите мерки. Знае, че на Рени не му пука, и смята, че това прави нехайството му още по-осъдително.

В една кола е с Памела Чен — от всички нови „специални заместници“ вярва единствено на нея — и когато вижда огромното множество, ѝ казва да се обади в болницата. Иска линейката да дойде тук за всеки случай. Тя се връща след пет минути с новини, които Хенри намира едновременно за невероятни и напълно очаквани. Памела казва, че една от пациентките — млада жена, постъпила рано сутринта в болницата със счупена китка — е вдигнала телефона на рецепцията. Обяснила, че медицинският персонал го няма и че линейката липсва.

— Е, това вече е прекрасно — промърморва Хенри. — Надявам се, че уменията ти за оказване на първа помощ са на ниво, Пами, защото май ще се наложи да ги използваш.

— Знам какво се прави при проблеми със сърцето и белия дроб.

— Добре. — Той посочва Джо Боксър, зъболекарят, който обича вафли „Его“. Боксър е завързал синя кърпа на ръката си и от време на време показва на хората къде да вървят (повечето не му обръщат внимание). — Ако някой го заболи зъб, онзи надут задник може да помогне.

— Ще помогне само на тези, които си платят — отговаря Памела. Тя е имала вземане-даване с Джо Боксър (преди време ѝ никнеше мъдрец). Тогава той беше споменал, че работи на принципа „услуга за услуга“, като оглеждаше гърдите ѝ по начин, който тя изобщо не беше харесала.

— Мисля, че в багажника на колата ми има една бейзболна шапка — казва Хенри. — Вземи я и я занеси там. — Той сочи жената,

която носи гологлаво бебе на гърба си. — Сложи я на главата на бебето и кажи на майка му, че е идиотка.

— Ще я сложа, но няма да кажа нищо на майка му — отговаря спокойно Памела. — Това е Мери Лоу Костас. На седемнайсет е и от една година е омъжена за камионджия, който е двойно по-възрастен от нея. Сигурно се надява, че той ще дойде да я види.

Хенри въздъхва:

— И все пак е идиотка, макар че май и аз съм бил идиот на нейната възраст.

Хората продължават да прииждат. Някакъв човек, който очевидно не се е запасил с вода, носи обемиста аудиосистема, от която струи госпъл музика. Двама от приятелите му разгъват плакат, на който пише: „Моля ви, спасете ни“.

— Нещата вървят на зле — казва Хенри и е прав, разбира се, макар и да няма представа колко зле ще станат.

Нарастващата тълпа чака на слънцето. Хората със слаби мехури се облекчават в храсталаците западно от пътя. Повечето се връщат изподрани. А една пълна жена (Мейбъл Олстън; тя страда и от диабет) си навяхва глезена, пада и започва да крещи; накрая идват двама мъже и я изправят на здравия ѝ крак. Лени Мичъм — началникът на пощенския клон — (поне до тази седмица, когато пратките престанаха да пристигат) я снабдява с бастун. После казва на Хенри, че Мейбъл трябва да бъде откарана в града. Хенри отговаря, че не може да осигури кола, и добавя, че пострадалата ще се наложи да си почива тук, под някоя сянка.

Лени започва да размахва ръце.

— Ако не си забелязал, от едната страна има пасище, а от другата — трънаци. Няма сянка.

Хенри посочва обора на Динсморови.

— Там има сянка.

— Но разстоянието е поне половин километър! — възкликва възмутено Лени.

Разстоянието е двойно по-малко, но Хенри не спори.

— Сложи я на предната седалка на колата ми.

— Много е топло на слънце — казва Лени. — Тя има нужда от свеж въздух.

Да, Хенри знае, че трябва да пусне климатика, което означава работещ двигател и разход на бензин. В момента няма недостиг на бензин — ако се приеме, че могат да изпомпат резервоара на „Газ енд Гросъри“, — и той решава сега да не мисли за този проблем.

— Ключът е в стартера — казва той. — Включи на „леко разхлаждане“, ясно?

Лени кима и се отправя към Мейбъл, която обаче не иска да мърда от мястото си, въпреки че по бузите ѝ се стича пот, а лицето ѝ е силно зачервено.

— Не още — изревава тя. — Трябва да си свърша работата.

Лео Ламойн — един от новите полицаи — се приближава към Хенри. Той може да мине и без неговата компания, защото Лео е кух като градинска лейка.

— Как е стигнала там, човече? — пита. Лео Ламойн е от хората, които се обръщат към другите с „човече“.

— Не знам как, но е стигнала — отговаря отегчено Хенри. Започнало е да го мъчи главоболие. — Извикай няколко жени, кажи им да я заведат зад колата ми и да я крепят, докато се изпикае.

— Кои, човече?

— По-едрите — отговаря Хенри и се отдалечава, преди да се е поддал на изкушението да прасне Лео Ламойн по носа.

— Какви са тези полицаи? — пита една от петте жени, които помагат на Мейбъл да се довлече зад кола 3. Там Мейбъл ще се облекчи, придържайки се за задната броня, а помощничките ѝ ще направят кордон около нея, за да бъде запазено благоприличие.

На Хенри му се приисква да отговори, че полицаите са неподготвени заради безстрашните им лидери Рени и Рандолф, но решава да си трае. Знае, че предната вечер си е навлякъл неприятности, като е настоял Андрея Гринъл да бъде изслушана. Отговаря по следния начин:

— Само с такива разполагаме.

За да сме честни, трябва да кажем, че повечето хора, също като „почетната стража“ на Мейбъл, са готови да помогнат на нуждаещите се. Онези, които си носят вода, я поделят с онези, които не си носят. Повечето пестят запасите от живителна течност. Сред всяка тълпа обаче има идиоти и тези тук прахосват водата, без да се замислят. Някои „умници“ се тъпчат с бисквити и солети, без да си дават сметка,

че така ще ожаднеят. Бебето на Мери Лоу Костас започва да плаче под бейзболната шапка, която е твърде голяма за главата му. Мери Лоу изважда бутилката с вода, която носи, и започва да мокри зачервените бузки и врата на бебето. Бутилката скоро ще е празна.

Хенри сграбчва Памела Чен и отново посочва Мери Лоу.

— Вземи бутилката ѝ и я напълни от нашите запаси — казва. — Гледай да не те видят много хора, защото иначе водата ще свърши още преди обяд.

Тя изпълнява заповедта и Хенри си мисли, че от нея би могло да стане много добро провинциално ченге.

Никой не си прави труда да погледне къде отива Памела. Това е добре. Когато пристигнат автобусите, тези хора ще забравят за момент, че им е топло и че са жадни. Разбира се, след като посетителите си тръгнат... и пред перспективата за дълго трамбоване обратно към града...

Хрумва му една идея. Оглежда подчинените си и осъзнава, че повечето са тъпанари; Рандолф е взел повечето от тези, които стават за нещо, и ги е повел на някаква тайна мисия. Мисли си, че мисията е свързана с обвиненията на Андрея към Рени относно нарколабораторията, но не му пука особено дали е така. Просто го е яд, че те не са тук и че ще трябва да се оправя сам.

Махва с ръка на човека, който може да му помогне.

— Какво искаш, Хенри? — пита Бил Олнът.

— У теб ли са ключовете от училището?

Олнът, който от трийсет години е портиер в гимназията, кимва.

— Тук са. — Връзката ключове, която виси на колана му, проблясва на слънцето. — Винаги ги нося, защо?

— Вземи четвърта кола — казва Хенри. — Върни се в града колкото се може по-бързо, като внимаваши да не сгазиш някой от закъснелите. Докарай тук един от училищните автобуси. От тези, дето са с четирийсет и четири места.

Олнът не гори от ентузиазъм. Челюстта му е издадена напред по типичния за янките начин, който Хенри като типичен янки познава много добре. Омразната темерутска гримаса означава: „Трябва първо да се погрижа за себе си, приятелче.“

— Да не си се смахнал, не можеш да натъпчеш всички тези хора в един автобус.

— Не всички — отговаря Хенри, — само хората, които няма да могат да се приберат сами. — Сега си мисли за Мейбъл и за бебето на Костас, но знае, разбира се, към три следобед групичката на затруднените ще нарасне.

Челюстта на Бил Олнът се придвижва още по-напред, вече стърчи като носа на кораб.

— Не. Двамата ми синове и жените им идват, така казаха. Ще доведат и децата. Не искам да ги изпусна. А и няма как да зарежа съпругата си. Тя е много разтревожена.

Като слуша тези глупости, на Хенри му идва да раздруса Бил (идва му дори да го хване за гушата, защото не може да търпи егоистите). Не предприема нищо, просто иска ключовете и пита с кой от тях се отваря вратата на гаража. След това казва на Олнът да върви при жена си.

— Съжалявам, Хенри — извинява се Олнът, — но трябва да видя децата и внуците си. Заслужил съм го. Не съм молил куците и слепите да идват тук и нямам намерение да плащам за глупостта им.

— Свестен американец си ти, няма две мнения по този въпрос — изсъсква Хенри. — Махай ми се от главата!

Олнът отваря уста да протестира, но размисля (вероятно е видял пламъчетата в очите на Морисън) и се отдалечава с тежка стъпка.

Хенри извиква Памела, която безропотно се съгласява да се върне в града, само го пита къде, какво и защо. Той ѝ обяснява.

— Добре, но... автобусите с ръчна скоростна кутия ли са. Защото не мога да карам такива с ръчна.

Хенри пита на висок глас Олнът, който стои до Купола заедно с жена си Сара; двамата се взират в пустата магистрала отсреща.

— Номер шестнайсет е с ръчна! — провиква се Олнът. — Всички останали са с автоматична! И ѝ кажи да си сложи колана. Иначе няма да може да тръгне!

Хенри отпраща Памела, като ѝ заръчва да не се помайва излишно. Исква автобусът да пристигне колкото се може по-бързо.

Отначало хората стоят прави, наблюдавайки разтревожено пустия път. След това повечето сядат на земята. Онези, които си носят одеяла, си постилат. Някои се скриват на сянка под лозунгите си. На хората не им е до разговори и затова ясно се чува гласът на Уенди

Голдстоун, която пита приятелката си Елън къде са щурците — във високата трева не се чува песента им.

— Да не би да съм оглушала? — пита тя.

Не е оглушала. Щурците или се спотайват, или са мъртви.

В обширното и приятно хладно студио на Радиото на Исус звучат Ърни Келог — Кацата и Хис Дилайт Трио, които изпълняват „Получих обаждане от Рая и от другата страна на линията беше Исус“. Дватама мъже не слушат музика, а гледат телевизия; и те като Марта Едмъндс (която сега пие втората си бира и съвсем е забравила за покрития с чаршаф труп на Клейтън Брейси) са погълнати от двете картини, които показват камерите. Погълнати са като всички в Америка и... да... като всички на света.

— Погледни ги само, Сандърс — прошепва Готвача.

— Гледам ги — отговаря Анди. Той държи Клодет в скута си. Готвача му е предложил и две ръчни гранати, но този път Анди е отказал. Страхува се, че може неволно да дръпне предпазителя на някоя от тях. Гледал е филм, в който се е случило такова нещо. — Интересно е, но не мислиш ли, че трябва да се подготвим за идването на онези?

Готвача знае, че Анди е прав, но не може да откъсне поглед от екрана, на който се виждат колоната от автобуси и предвождащият ги камион, натоварен с видеотехника. Въпреки че снимат от хеликоптер, той разпознава отличителните белези на местността. Посетителите вече се приближават.

„Всички ние се приближаваме“ — мисли си той.

— Сандърс!

— Какво, Готвачо?

Готвача му подава тенекиена кутийка от бонбони.

— Камъкът няма да ги скрие; изсъхналото дърво не дава подслон, а щурецът — утеха. Само че ми убягва къде съм чел това.

Анди отваря кутийката, вижда, че там има шест цигари, и си помисля: „Ето ги войниците на екстаза.“ Очите му се насълзават, защото никога досега не му е идвала наум толкова поетична мисъл.

— Ще кажеш ли „амин“, Сандърс?

— Амин.

Готвача изключва телевизора с помощта на дистанционното. Исква да види пристигането на автобусите — независимо че е надрусан

и обзет от параноя, той като всички други харесва вълнуващите срещи, — но знае, че злите хора може да дойдат всеки момент.

— Сандърс!

— Да, Готвачо.

— Смятам да изкарам „християнския“ камион от гаража и да го паркирам до далечния край на склада. Ако се скрия зад него, ще мога да държа под око гората. — Той вдига Божия воин. Закачените за него гранати се разклащат. — Колкото повече си мисля за това, толкова повече се убеждавам, че ще дойдат оттам. — Отзад минава черен път. Вероятно си мислят, че не го знам, но... — Зачервените очи на Готвача блестят. — ... Готвача знае повече, отколкото си мислят хората.

— Зная. Обичам те, Готвачо.

— Благодаря ти, Сандърс. И аз те обичам. Ако дойдат откъм гората, ще ги оставя да излязат на открито, а после ще ги покося с моя „сърп“. Но ние не можем да сложим всичките си яйца в една кошница. Затова искам да отидеш отпред, където бяхме преди няколко дена. Ако се появи някой от тях...

Анди вдиша Клодет.

— Точно така, Сандърс. Но не прибързвай. Изчакай ги да се приближат, тогава стреляй.

— Добре. — В определени моменти Анди има чувството, че живее в сън, сега е един от тези моменти. — Като със сърп.

— Точно така. Но ме слушай сега, Сандърс, защото е важно. Ако започна да стрелям, не идвай веднага при мен. Аз също няма да дойда веднага, ако ти започнеш да стреляш. Може и да се сетят, че не сме заедно, но номерът ми е ясен. Можеш ли да свириш с уста?

Анди мушва два пръста в устата си и изсвирва пронизително.

— Много добре, Сандърс. Впечатляващо.

— Научих се в началното училище — казва той и си мисли: „Когато животът беше много по-прост.“

— Дай ми сигнал само ако ситуацията е неконтролируема. Тогава аз ще дойда. А ако аз свирна, ти ще ми дойдеш веднага на помощ.

— Става.

— Хайде да попушим, Сандърс, какво ще кажеш?

Анди подкрепя предложението.

Седемнайсетте бегълци от града стоят в края на градината на Маккой, стърчат над линията на хоризонта като индианци от уестърн

на Джон Форд.

Повечето мълчат, вторачени смаяно в бавното шествие, което се точи по шосе 119. То е на почти единайсет километра от тях, но е видимо, защото тълпата е гъста.

Ръсти, който гледа един много по-близък обект, изпитва огромно облекчение. Сребриста хонда „Одисей“ се придвижва бързо по Блек Ридж Роуд. Той притаява дъх, когато микробусът се приближава до гората и до блестящия пояс, който отново е станал невидим. Обзема го ужас, когато си представя как водачът — вероятно Линда — припада и микробусът катастрофира. Те обаче подминават опасното място. Сторило му се е, че хондата е свила за момент леко встрани, но не е абсолютно сигурен. Скоро ще пристигнат.

Кутията е на стотина метра вдясно от тях, но на Джо Макклаци му се струва, че я усеща — нещо запулсирва дълбоко в мозъка му при всяко присветване на лилавата лампичка. Има вероятност мозъкът му да му играе номера, но се съмнява, че е така.

Барби стои до него, прегърнал е с една ръка госпожица Шамуей. Джо го потупва по рамото и казва:

— Имам лошо предчувствие, господин Барбара. Всички онези хора, струпани заедно. Не е добре.

— Да — отговаря Барбара.

— Те гледат. Кожените глави. Усещам ги.

— И аз също — казва Барби.

— И аз — промълвява тихичко Джулия.

Големия Джим и Картър Тибодо са в конферентната стая, където гледат телевизия; вече не предават картина от въздуха, снима някаква наземна камера. Отначало образът потрепва, сякаш приближава торнадо или е избухнала кола-бомба. Виждат небе, чакъл и бягащи крака. Някой промърморва:

— Хайде, побързайте.

Улф Блитцър казва:

— Камионът с техниката е пристигнал. Те като че ли са се разбързали, но съм сигурен, че всеки момент... да. О, Боже, вижте само това!

Успокоена, камерата се насочва към стотиците жители на Честърс Мил, които се изправят на крака. Приличат на голяма група богомолци, изправящи се след молитва. Тези отзад изблъскват

стоящите отпред към Купола. Големия Джим вижда разкривени носове, бузи и устни, притиснати сякаш към някаква стъклена стена. За момент му се завива свят и той разбира на какво се дължи този дискомфорт — за пръв път вижда нещата от гледната точка на външен човек. За пръв път осъзнава каква е жестоката истина. За пръв път се чувства изплашен.

Изстрелът, който проехтява, бива леко приглушен от Купола.

— Стори ми се, че чух изстрел — казва Улф. — Андерсън Купър, ти чу ли нещо? Какво става?

Купър отговаря по сателитния си телефон; гласът му е глух, сякаш се обажда от някоя австралийска пустиня.

— Улф, не сме стигнали още, но пред мен има малък монитор и изглежда, че...

— Вече виждам — казва Улф. — Струва ми се...

— Това е Морисън — подмята Картър. — Той е куражлия. Това мога да кажа.

— Утре ще бъде изритан — отговаря Големия Джим.

Картър вдига вежди и поглежда към него.

— Заради това, което е казал на снощната среща?

Големия Джим посочва помощника си с пръст.

— Умно момче си ти.

Стоящият до Купола Хенри Морисън не мисли за снощната среща, нито за куража, нито дори за задълженията си; той мисли, че ако не предприеме бързо нещо, хората отпред ще бъдат смазани в Купола. Затова стреля във въздуха. Няколко от другите полицаи — Тод Уендълстат, Ранс Конрой и Джо Боксър — също стрелят във въздуха, следвайки примера на началника си.

Крясъците (и стоновете на притиснатите в Купола хора) заглъхват и настава ужасяваща тишина. Хенри заревава в мегафона:

— Разпръснете се! Разпръснете се, по дяволите! Има място за всички, само се разпръснете, мамка ви!

Ругатните действат по-отрезвяващо върху хората в сравнение с изстрелите и въпреки че най-упоритите остават на магистралата (Бил и Сара Олнът и Джони и Кери Карвър са сред тях), останалите започват да се разпръскват покрай Купола. Част от тълпата тръгва надясно, но основното множество се понася наляво, към равното пасище на Олдън

Динсмор. Хенриета и Петра, които залитат леко, защото са преполовили бутилката с „канадска ракета“, са сред тази група хора.

Хенри прибира пистолета си в кобура и заповядва на останалите полицаи да сторят същото. Уендълстат и Конрой се подчиняват, но Джо Боксър продължава да стиска евтиния си трийсет и осемкалибров револвер.

— Ха, накарай ме, де — казва подигравателно той и Хенри си помисля: „Това е кошмар. Скоро ще се събудя в собственото си легло, а когато отида до прозореца и погледна навън, ще видя красива и свежа есенна утрин.“

Много от онези, които са избрали да не ходят до Купола (обезпокоителен брой хора са си останали вкъщи, защото изпитват дихателни проблеми), имат възможност да гледат телевизия. В „Дипърс“ са се струпали трийсетина човека. Томи и Уилоу Андерсън са на свиждането, но са оставили крайпътния ресторант отворен, за да могат хората да гледат телевизия на големия екран. Групичката не вдига много шум, ала неколцина проплакват от време на време. Картината е кристална и всичко изглежда изключително вълнуващо.

Не само те са развълнувани от гледката на онези осемстотин човека, които са се подредили покрай невидимата стена и са притиснали дланите си в нея.

Улф Блитцър казва:

— На лицата им е изписан копнеж, какъвто не съм виждал никога преди. Аз... — Задавя се от вълнение. — По-добре да оставя картината да говори.

Той постъпва съвсем правилно, като замлъква. Коментарът му е излишен.

На пресконференцията си Кокс беше казал:

— Посетителите ще слязат от автобусите и ще тръгнат пеш... трябва да стоят на два метра от Купола. Смятаме тази дистанция за безопасна.

Нищо такова не се случва, разбира се. Веднага щом вратите на автобусите се отварят, хората се втурват напред, викайки имената на близките и роднините си. Някои падат и моментално са стъпкани (един ще загине в безредиците, а четиринайсет ще пострадат, шестима от които сериозно). Войниците, които преграждат „мъртвата зона“ пред Купола, са изблъскани встрани. Жълтите ленти, на които пише: „Не

преминавай“, падат на земята и изчезват в прахта, вдигната от стотиците бягащи крака. Новодошлите се разпръскват покрай стената на Купола; всички викат имената на съпругите си, съпрузите си, родителите си, синовете си, дъщерите си, годениците си; повечето плачат. Четирима човека са излъгали или са забравили, че имат електронни медицински устройства в телата си. Трима от тях загиват на място, а четвъртият, който не е видял в списъка със забранените устройства да пише нещо за слухови апарати, изпада в кома и след една седмица умира от кръвоизлив в мозъка.

Хората постепенно се подреждат. Телевизионните камери виждат всичко. Те забелязват как местните хора и посетителите се опитват да докоснат дланите си въпреки невидимата преграда, която ги разделя; те заснемат опитите им да се целунат; те проследяват как мъжете и жените се гледат в очите и плачат; те отчитат припадналите от двете страни на Купола и онези, които са се свлекли на колене и са вдигнали ръце в молитва; те запечатват мъжа отвън, който блъска с юмруци преградата, която му пречи да стигне до бременната си съпруга, блъска, докато по стената на Купола не се появяват капчици кръв; те поглеждат към възрастната жена, която се опитва да прокара пръсти по челото на внучката си.

Журналистическият хеликоптер излита отново и започва да кръжи над двойната човешка змия, разпростряла се на петстотин метра. Листата от страната на Мотън танцуват, облечени в ярката си октомврийска премяна; листата от страната на Честърс Мил висят отпуснати. Зад местните хора — по пътя, по полето, сред храстите — се търкалят десетки лозунги. Заради срещата политиката и протестите са останали на заден план.

Кенди Кроули казва:

— Улф, откакто съм репортер, това е най-тъжното и най-странно събитие, което съм отразявала.

Все пак човешките същества имат способността да се приспособяват и лека-полека вълнението и странността започват да избледняват. Неразборията се превръща в обикновено свиждане. А междувременно започват да изнасят пострадалите. От страната на Мил няма палатка на „Червения кръст“. Полицаите настаняват пострадалите под оскъдната сянка, която осигуряват колите, изчаквайки Памела Чен да докара автобуса.

Групата, която ще атакува Радиото на Исус, се е смълчала, смаяна от случващото се. Рандолф им е разрешил да гледат телевизия, защото има още известно време. Той отмята имената в бележника си, после прави знак на Фреди Дентън да дойде при него отвън на стълбите. Очаква Фреди да възнегодува заради това, че му отнема командването (Питър Рандолф цял живот е преценявал другите по себе си), но всичко минава тихо и кротко. Тази работа е много по-сериозна от това да отпращаш старите пияници от магазините и Фреди е доволен, че отговорността няма да тежи върху него. Ако всичко мине добре, ще получи похвала, но ако не мине? Рандолф няма такива притеснения. Един безработен хулиган и един кротък аптекар, който не би се оплакал, ако в супата му има муха? Възможно ли е изобщо да се обърка нещо?

Докато стои на стълбите, по които Пайпър Либи се беше изтъркаляла неотдавна, Фреди разбира, че няма да може да сдаде всичките си отговорности. Рандолф му подава лист, на който са написани седем имена. Едното е това на Фреди. Останалите шест са на Мел Сиърлс, Джордж Фредерик, Марти Арсено, Обри Тоул, Стъби Норман и Лорън Конри.

— Това са твоите хора. Ще минете по черния път — нарежда полицейският началник. — Знаеш ли го?

— Да, отделя се от Битч Роуд. Бащата на Сам Мърляча го направи.

— Не ме интересува кой го е направил — срязва го шефът. — Минете по него. В дванайсет часа ще преведеш хората си през горския пояс. Ще излезете зад радиостанцията. Точно в дванайсет, Фреди. Нито минута по-рано, нито минута по-късно.

— Не трябваше ли всички да минем оттам, Пит?

— Плановете се промениха.

— Големия Джим знае ли, че са се променили?

— Големия Джим е градски съветник, Фреди. А аз съм началник на полицията. Освен това ти си ми подчинен, така че си затваряй устата и ме слушай какво ти приказвам.

— Съжалявам — отговаря Фреди и покрива ушите си с длани по начин, който е доста неприличен.

— Аз ще паркирам на пътя, който минава пред радиостанцията. С мен ще са Стюарт и Фърн. Роджър Килиан, също. Ако Буши и

Сандърс направят глупостта да ви нападнат, с други думи, ако чуем изстрели зад радиостанцията, ние тримата ще се появим отзад. Ясно ли е?

— Ъ-хъ. — На Фреди този план всъщност му се вижда доста добър.

— Добре, сега да си синхронизираме часовниците.

— М... моля?

Рандолф въздъхва.

— Трябва да сме сигурни, че показват едно и също време, така пладне ще дойде по едно и също време и за двама ни.

Фреди все още изглежда озадачен, но се подчинява.

Някой от онези вътре в участъка — май е Стъби — изкрещява:

— О, още един гризна дръвцето! Наредили са припадналите като трупи зад колите! — Думите му са посрещнати със смях и ръкопляскания. Полицайте са развълнувани, защото се носят слухове, че при предстоящата акция може да има престрелка.

— Ще се качим в камионите в единайсет и петнайсет — казва Рандолф на Фреди. — Разполагаме с почти четирийсет и пет минути, през които можем да погледаме шоуто по телевизията.

— Искаш ли пуканки — пита Фреди. — Пълно е с пуканки в шкафа над микровълновата печка.

— Може, може.

Хенри Морисън влиза в колата си и изпива бутилка студена вода. Униформата му е мокра от пот; не може да си спомни някога да се е изморявал така (отдава го на лошия въздух), но като цяло е доволен от себе си и от подчинените си. Успели са да предотвратят най-лошото — премазването на хора в Купола. От тази страна никой не е умрял все още и хората се успокояват. От страната на Мотън няколко телевизионни оператори тичат напред-назад и се опитват да заснемат колкото се може повече затрогващи сцени. Хенри разбира, че те се натрапват в личния живот на хората, но предполага, че Америка трябва да види това. А и на повечето като че ли не им пука дали ги снимат или не. На някои даже им харесва да са пред камерите, мислят си, че ще станат известни. Хенри тръгва да търси родителите си; не се изненадва, че не успява да ги открие — те живеят чак в Дери, а и годинките им вече натежават. Съмнява се дали изобщо са пожелали имената им да бъдат включени в лотарията.

От запад се задава хеликоптер, в който се намира полковник Джеймс Кокс. Той също е сравнително доволен от начина, по който протича до момента свиждането. Казали са му, че никой в Честърс Мил не се готви за пресконференция, но не се е изненадал, нито се е притеснил от това. Като се има предвид колко компрометиращи документи е натрупал, по-скоро би се изненадал, ако Рени се появи. По време на дългата си служба Кокс е отдавал чест на много хора и отдалеч подушва високопоставените страхливци.

Тогава Кокс вижда двете дълги редици хора и престава да мисли за Джеймс Рени.

— Изключително — промърморва. — Едно от най-изключителните неща, които съм виждал.

Полицай Тоби Манинг изкрещява:

— Ето, автобусът пристига! — Цивилните не му обръщат внимание — те или разговарят разпалено с роднините си, или все още ги търсят, — но полицаите надават одобрителни викове.

Хенри отива зад колата си и вижда, че голям жълт автобус подминава автокъщата на Джим Рени. Памела Чен може и да не тежи повече от петдесет килограма с мокри дрехи, но се справя отлично с огромния автобус.

Хенри поглежда часовника си и вижда, че е единайсет и двајсет. Мисли си: „Всичко ще мине добре. Всичко ще мине идеално.“

Три големи оранжеви камиона се изкачват по Таун Комън Хил. В третия са се натъпкали Питър Рандолф, Стюарт, Фърн и Роджър, който смърди на пилета. Когато свиват по шосе 119 и се отправят на север към Битч Роуд и радиостанцията, Рандолф се присеща нещо (с мъка се въздържа да не се плесне с длан по челото).

Въоръжени са добре, но са забравили каските и кевларените жилетки.

Да се върнат да ги вземат? Тогава едва ли ще успеят да застанат на позиция преди дванайсет без петнайсет. А и е почти сигурно, че тези жилетки няма да им потрябват. Единайсет срещу двама, и то двама, които вероятно ще са надрусани до козирката.

Глупаво е да се връщат.

8.

Анди Сандърс се беше скрил зад дъба, който използва за прикритие при първото появяване на злите хора. Не беше взел никакви гранати, но беше напъхал под колана си десет пълнителя — шест отпред и четири отзад на кръста. В дървената щайга до краката му имаше още две дузини пълнители. Достатъчно, за да отблъсне цяла армия. Той обаче предполагаше, че веднага ще бъде застрелян, ако Големия Джим изпрати много хора. Та нали е прост аптекар, а не войник.

Едната част от съзнанието му не приемаше това, което той вършеше, но другата част — стимулирана вероятно от амфетамините — изпитваше мрачно задоволство. И се възмущаваше. Големите Джимове по света не трябва да притежават всичко и не трябва да грабят безогледно. Този път няма да има никакви преговори, никаква политика и никакво отстъпление. Ще се бие редом до приятеля си. До духовния си брат.

Анди осъзнаваше, че е нихилистично настроен, но не му пукаше. Досега беше водил спокоен и скучен живот и затова смяташе, че тоталната промяна — възприемането на наркоманския непукизъм — е за добро.

Той чу приближаващите се камиони и погледна часовника си. Беше спрял. Погледна небето и съдейки по положението на бледожълтия слънчев диск, стигна до извода, че е пладне.

Заслуша се в бумтенето на дизеловите двигатели и когато шумът се „разклони“, разбра, че приятелят му е надушил стратегията им — надушил я е, както печените стари защитници надушват начина, по който ще нападат противниците. Част от тях щяха да минат по черния път отзад.

Анди дръпна още веднъж от дебелата си цигара, като се опита да задържи дима максимално дълго, след това издиша, пухтейки. Изглежда тъжно фаса, после го хвърли на земята и го смачка с крак. Страхуваше се, че димът ще издаде позицията му.

„Обичам те, Готвачо“ — помисли си Анди Сандърс и свали предпазителя на автомата си „Калашников“.

9.

Над коловозите на черния път висеше тънка верига. Фреди, който караше първия камион, не се поколеба и я отнесе с предната броня. Водещият камион и този зад него (шофиран от Мел Сиърлс) навлязоха в гората.

Стюарт Бауи беше зад волана на третия камион. Той паркира по средата на Битч Роуд — с предницата към кулата на Радиото на Исус, — после погледна Рандолф, който се беше облегал на вратата и притискаше полуавтоматичния си пистолет между коленете.

— Карай още километър — заповяда Рандолф, — след това спри и изключи двигателя. — Беше едва единайсет и трийсет и пет. Чудесно. Имаше още много време.

— Какъв е планът? — попита Фърн.

— Планът е да чакаме до дванайсет. Щом чуем изстрели, тръгваме веднага и ги изненадваме отзад.

— Тези камиони са доста шумни — отбеляза Роджър Килиан. — Ами ако ни чуят? Ще се загуби това... как се казваше... моментът на изненада.

— Няма да ни чуят — увери го Рандолф. — Те са в студиото и гледат телевизия на хладно. Даже няма да се усетят какво става.

— Не трябваше ли да облечем бронешилетки? — попита Стюарт.

— Защо да се натоварваме излишно в това топло време? Стига си се тревожил. Чийч и Чонг^[1] ще се озоват в ада, преди да са разбрали, че са мъртви.

---

[1] Комедийно дуо. — Б.пр. ↑

10.

Малко преди единайсет часа Джулия се огледа и видя, че Барби е изчезнал. Отправи се към къщата. Той товареше консерви в багажника на ресторантския микробус. Беше сложил няколко торби и в откраднатия микробус.

— Какво правиш? Миналата вечер ги разтоварихме.

Той се обърна към нея, лицето му беше мрачно и напрегнато.

— Така е, но мисля, че сбъркахме. Може би защото съм близо до кутията, имам чувството, че онази лупа, за която говореше Ръсти, е точно над главата ми. Скоро слънчевите лъчи ще се насочат към нея. Надявам се да греша.

Тя го изгледа изпитателно.

— Има ли още консерви? Ще ти помогна, ако има. Винаги можем да ги разтоварим.

— Да — отговори Барби и ѝ се усмихна измъчено. — Винаги можем да ги разтоварим.

11.

На малката поляна в края на черния път имаше една отдавна изоставена къща. Двата оранжеви камиона спряха пред нея; полицаите слязоха, след което започнаха да разтоварват тежките брезентови торби, на които пишеше: „**СЛУЖБА ЗА СИГУРНОСТ**“. Върху едната от тях някакъв умник бе надраскал с маркер следното: „Помнете Аламо“. В торбите имаше няколко полуавтоматични пистолета „Хеклер и Кох“, две пушки „Мозберг“ с магазини за осем патрона и амуниции, амуниции, амуниции.

— Ей, Фред — каза Стъби Норман. — Не трябваше ли да носим жилетки, а?

— Ще ги нападнем в гръб, Стъби. Не се тревожи.

Фреди беше притеснен (в стомаха му пърхаха хиляди пеперуди), но се надяваше, че гласът му звучи бодро.

— Ще им предложим ли да се предадат? — попита Мел. — Все пак господин Сандърс е градски съветник.

Фреди беше мислил за това. Беше мислил и за Стената на честта, където висяха снимките на трите ченгета от Честърс Мил, загинали при изпълнение на служебните си задължения след Втората световна война. Не гореше от желание снимката му да се появи на тази стена и тъй като началник Рандолф не го беше инструктирал по този въпрос, той прецени, че има право лично да инструктира другите.

— Ако ръцете им са вдигнати, живеят — отвърна той. — Ако не са въоръжени, живеят. При всички други случай умират. Това представлява ли проблем за някого?

Никой не се обади. Беше единайсет и петдесет и шест. Шоуто скоро щеше да започне.

Той огледа мъжете (и Лорън Конри, която заради суровото си лице и малките си гърди можеше също да мине за мъж), пое си дълбоко дъх и каза:

— Следвайте ме. В редица. Ще спрем в края на гората и ще огледаме.

Опасенията на Рандолф по отношение на отровния бръшлян и отровния дъб се оказаха безпочвени, освен това гората не беше много гъста и макар и натоварени, те се придвижваха бързо. Фреди си помисли, че неговата малка армия преодолява доста майсторски (без да вдига много шум) хвойновите храсти. Започваше да чувства, че всичко ще мине по план. Всъщност тръпнеше в очакване на началото на операцията. Пеперудите бяха отлетели от стомаха му.

Само полека. Тихо и полека. И след това, *бам!* Няма да се усетят откъде им е дошло.

12.

Готвача, който беше приклепнал зад синия камион, паркиран във високата трева зад склада, ги чу малко след като напуснаха поляната, където старият дом на Вердро бавно потъваше в земята. За изострения му от наркотиците слух и за превъзбудения му мозък те звучаха като стадо бизони, търсеци близкия гьол.

Той изтича до предницата на камиона, коленичи и подпря автоматата на бронята. Гранатите, които бяха закачени на цевта на Божия воин, сега лежаха в тревите зад него. Кльощавият му пъпчасал гръб блестеше от пот. Дистанционното беше закачено за колана на „жабешкото“ му долнище на пижама.

„Бъди търпелив — посъветва се той. — Не знаеш колко са. Изчакай ги да излязат на открито и чак тогава стреляй. Опаткай ги набързо.“

Нахвърли няколко пълнителя отпред и зачака, молейки се да не се наложи на Анди да свири с уста. Помоли се и на него да не му се наложи да свири. Помисли си, че е възможно да се измъкнат от тази каша и да поживеят още някой и друг ден.

13.

Фреди Дентън стигна края на гората, отмести един клон настрани с помощта на дулото на пушката си и се огледа. Видя неокосена ливада, по средата на която стърчи радиоантена. Чуваше се ниско жужене, от което пломбите на зъбите му вибрираха. На оградата имаше табели, предупреждаващи: „Висок волтаж“. Едноетажната тухлена сграда на студиото се намиреше вляво. По средата имаше голям червен хамбар. Предположи, че хамбарът се използва за склад. Или за нарколаборатория. Или и за двете.

Марти Арсено приседна до него. По униформената му риза се бяха появили тъмни петна пот. В очите му се четеше ужас.

— Какво прави този камион там? — попита той и посочи с пушката си.

— Това е християнският камион — отговори Фреди. — За инвалиди и трудно подвижни хора. Не си ли го виждал из града?

— Виждал съм го, дори съм помагал да го товарят — каза Марти. — Миналата година смених католическата църква със „Светия изкупител“. Защо не е в хамбара? — изблея като недоволна овца той.

— Откъде да знам, а и какво значение има? — попита Фреди. — Те са в студиото.

— Откъде знаеш?

— Там е телевизорът, дават шоуто край Купола по всички канали.

Марти вдигна своя „Хеклер и Кох“.

— Нека за всеки случай да гръмна няколко пъти в камиона. Може там да е сложена бомба. А може онези двамата да се крият там.

Фреди наведе дулото към земята.

— Да не си полудял! Те не знаят, че сме тук, искаш да се издадем ли, какво? Майка ти случайно да е раждала идиот?

— Майната ти — изруга Марти. Позамисли се и добави: — Майната и на майка ти.

Фреди погледна назад.

— Хайде, момчета. Ще прекосим ливадата и ще отидем в студиото. Надникнете през задните прозорци, за да видите къде са. — Ухили се. — Лек път.

Мълчаливецът Обри Тоул каза:

— Ще видим.

14.

Фърн Бауи, който беше в паркирания на Битч Роуд камион, каза:

— Нищо не чувам.

— Ще чуеш — увери го Рандолф. — Само почакай малко.

Беше дванайсет и две минути.

15.

Готвача наблюдаваше как злите хора излизат на открито и започват да пресичат по диагонал ливадата, насочвайки се към задната част на студиото. Само трима от тях бяха облечени в полицейски униформи; четирима носеха сини ризи, които според Готвача трябваше да изпълняват ролята на униформи. Разпозна Лорън Конри (негова стара клиентка от времето, когато продаваше марихуана) и Стъби Норман — местния вехтошар. Разпозна също и Мел Сиърлс — стар клиент и приятел на Младши. Приятел и на покойния Франк Делесепс, което вероятно означаваше, че е един от изнасилваните на Сами. Е, повече никога нямаше да изнасилва.

Седем. Поне от тази страна. От страната на Сандърс? Не се знаеше.

Когато се увери, че това е цялата група, той се изправи, подпря се с лакти на капака на двигателя и изкрещя:

— Гледайте, дойде денят на Бог; ожесточен от яд и гняв, той ще опустоши земята!

Те замръзнаха за момент, после се огледаха. Не се опитаха нито да вдигнат оръжията си, нито да се разпръснат. Готвача видя, че това не са ченгета, а просто кацнали на земята птици, на които не им стига умът да отлетят.

— И ще унищожи грешниците! Исаия, тринайсета! Край, шибаняци!

След като изрече проповедта и призива за възмездие, Готвача откри огън, пускайки дълъг откос отляво надясно. Двама от униформените полицаи и Стъби Норман отхвърчаха назад като счупени кукли, опръсквайки буренаците с кръвта си. Оцелелите се отърсиха от вцепенението, което ги беше обзело. Двама се обърнаха и побягнаха към гората. Конри и последният униформен полицаи се втурнаха към студиото. Готвача насочи автомата си към тях и отново откри огън. Калашникът изкиха няколко куршума и пълнителят се изпразни.

Конри се плесна по врата, сякаш я беше ужилило насекомо, после се просна по лице в тревата, пририта два пъти и застина неподвижно. Другият — плешив мъж — успя да стигне до задната част на студиото. Готвача не го беше много грижа за двамата, които избягаха в гората, но не искаше да остави плешивкото да се измъкне. Ако свиеше зад ъгъла на сградата, плешивкото сигурно щеше да види Сандърс и да го застреля в гръб.

Готвача махна празния пълнител и презареди.

16.

Фредерик Хауърд Дентън, известен още като Плешивко, не мислеше за нищо, когато стигна до задната част на студиото. Беше видял как Конри пада и беше престанал да мисли. Знаеше единствено, че не иска снимката му да се появи на Стената на честта. Трябваше да се скрие, а това означаваше да влезе вътре. Имаше врата. Зад нея някаква госпъл група пееше „Ще сплетем ръце около трона“.

Фреди сграбчи топката на вратата. Тя отказа да се завърти.

Беше заключено.

Пусна пистолета си на земята, вдигна ръката, с която го беше държал, и изкрещя:

— Предавам се! Не стреляй, предав...

Усети три тежки удара в долната част на гърба. Видя, че по вратата се разплисква кръв, и си каза: „Не трябваше да забравяме бронезилетките.“ След това се свлече, като продължаваше да държи топката на вратата. Светът започна да чезне. Всичко, което Фреди представляваше и което знаеше, се сви, превръщайки се в малка искряща светлинка. Накрая светлинката изгасна и той умря. Ръката му изпусна топката. Беше паднал на колене, а горната част на тялото му беше подпряна на вратата.

17.

Мелвин Сиърлс също не мислеше. Беше видял Марти Арсено, Джордж Фредерик и Стъби Норман да падат пред него и беше зърнал куршум да профучава пред очите му, а подобни събития не се отразяват добре на мисловните процеси.

Мел просто бягаше.

Бягаше слепешката през гората, без да обръща внимание на клоните, които го шибаха по лицето. Падна веднъж, но се изправи и хукна отново. Накрая се озова на поляната, където бяха паркирани камионите. Най-разумно щеше да бъде да се качи на единия и да отпътува, но Мел и разумът в момента не бяха от един отбор. Вероятно щеше да продължи да тича по черния път, докато не стигне Битч Роуд, ако другият оцелял от групата не го беше сграбчил за рамото и не го беше блъснал към дънера на един голям бор.

Това беше Обри Тоул — братът на собственика на книжарницата. Той беше едър, тромав човек със светли очи и затворен характер. Понякога помагаше на брат си Рей при подреждането на рафтовете. Някои от местните го смятаха за глупак, но сега той изобщо не приличаше на глупак. А и очевидно не се беше паникьосал.

— Ще се върна и ще пречукам онзи мръсник — осведоми той Мел.

— Пожелавам ти късмет, приятелю — отговори Мел. Оттласна се от дървото и отново се обърна към черния път.

Обри Тоул го блъсна назад, този път по-силно. Отметна кичура, който падаше в очите му, после насочи пушката си към корема на Мел.

— Никъде няма да ходиш.

До ушите им долетя тракането на автомат. След него — викове.

— Чу ли това — попита Мел. — Искаш да отидеш там?

Обри го гледаше търпеливо.

— Не е нужно да идваш с мен, искам само да ме прикриваш. Ясно? Ако ми откажеш, ще те застрелям.

18.

Началник Рандолф се озъби в напрегната усмивка.

— Врагът е много зает там отзад. Всичко върви според плана. Карай, Стюарт. Право към алеята. Ще слезем и ще отидем в студиото.

— Ами ако са в хамбара? — попита Стюарт.

— Тогава пак ще можем да ги нападнем в гръб. Карай, карай! Не трябва да изпускаме момента.

Стюарт Бауи подкара камиона.

19.

Зад склада се стреляше, но Готвача не беше изсвирил с уста, така че Анди не помръдна от позицията си зад дървото. Надяваше се, че там всичко върви добре, защото при него вече се беше появил проблем — един от общинските камиони се канеше да свие по алеята пред станцията.

Анди започна да се отмества, като гледаше дъбът да е между него и камиона. Машината спря. Вратите се отвориха и отвън излязоха четирима човека. Анди беше почти сигурен, че сред тях са същите тези трима, които дойдоха предишния път... а за господин Пиле нямаше никакво съмнение. Можеше да разпознае от сто километра изцапаните му с курешки зелени ботуши. Злите хора. Беше твърдо решен да не допусне Готвача да бъде изненадан в гръб.

Излезе от прикритието си и тръгна по средата на алеята, държеше Клодет диагонално пред гърдите си. Чакълът хрущеше под краката му, но те не го чуваха, защото двигателят на камиона работеше, а и от студиото се лееше шумна госпъл музика.

Вдигна автоматa, но не натисна спусъка; беше решил да изчака удобния момент. Каза си: „Ще ги изчакам да се струпат един до друг.“ Когато се приближиха до вратата на студиото, те наистина се струпаха.

— Ето го господин Пиле и неговите приятели — изрече провлечено Анди като същински Джон Уейн. — Как сте момчета?

Те понечиха да се извърнат към него. „За теб, Готвачо“ — помисли си Анди и откри огън.

Уби братята Бауи и господин Пиле с първия откос, а Рандолф само рани. Извади празния пълнител, както го беше учила Буши, после измъкна пълен пълнител изпод колана на панталоните си и презареди. Началникът на полицията пълзеше към вратата на студиото, от дясната му ръка и десния му крак течеше кръв. Погледна назад; лицето му беше потно, а облещените му очи блестяха.

— Моля те, Анди — прошепна той. — Беше ни заповядано да не те нараняваме, трябваше само да те върнем при Джим, за да можеш да работиш заедно с него.

— Така ли? — Анди се изсмя. — Не на мен тия. Щяхте да вземете всичко това...

Зад студиото проехтя дълъг откос. Готвача можеше да е загазил, можеше да има нужда от него. Анди вдигна Клодет.

— Моля те, не ме убивай! — изкрещя Рандолф и закри лицето си с ръка.

— Само си представи как ще похапваш печено говеждо с Исус — отговори Анди. — Хей, след има-няма три секунди вече ще разпъваш салфетката си.

Куршумите подхванаха Рандолф и го изтъркаляха почти до вратата на студиото. След това Анди се спусна към задната част на сградата, като извади полупразния пълнител и го замени с пълен.

До ушите му долетя пронизително изсвирване.

— Идвам, Готвачо! — извика Анди. — Дръж се, идвам!

Нещо експлодира.

20.

— Прикривай ме! — каза мрачно стоящият в края на гората Обри. Беше свалил ризата си и я беше скъсал на две, след което беше завързал едното парче около челото си, очевидно за да прилича на Рамбо. — А ако смяташ да ме прецакаш, гледай да успееш от първия път, защото иначе ще се върна и ще ти прережа гърлото.

— Ще те прикривам — обеща Мел. Наистина имаше такова намерение. Смяташе, че в гората е на сигурно място.

Вероятно беше прав.

— На онзи луд наркоман няма да му се размине — каза Обри. Дишаше учестено, подготвяйки се психически. — Нещастник. Дрогиран мръсник. — Повиши глас: — Идвам, наркоманче мръсно!

Готвача се беше показал иззад камиона, за да огледа убитите. Насочи вниманието си към гората тъкмо когато Обри Тоул изскочи от нея, крещейки като обезумял.

Тогава Мел започна да стреля и въпреки че куршумите падаха далеч от него, Готвача приклепна инстинктивно. Точно в този момент дистанционното се изхлузи от отпуснатия колан на долнището на пижама му и се изтърколи в тревата. Наведе се да го вземе, но Обри натисна спусъка на автоматичната си пушка. Куршумите зачаткаха по ламарината на камиона и след секунда дясното стъкло се пръсна на хиляди блестящи парченца. Един от куршумите рикошира със свистене от металната лайсна, обрамчваща предното стъкло.

Готвача заряза дистанционното и отвърна на огъня. Но елементът на изненада вече го нямаше и Обри Тоул не стоеше неподвижен като глинена патица, а тичаше криволичейки. Беше се отправил към радиоантената. Не за да се скрие зад нея, а за да отвори „път“ за стрелбата на Сиърлс.

Последният куршум от пълнителя на Обри одра лявата част на главата на Готвача. Рукна кръв и топка косми падна върху кльощавото рамо на Готвача. Той тупна тежко на задника си и едва не изтърва Божия воин. Знаеше, че не е сериозно ранен, но смяташе, че е време Сандърс да му помогне, ако може. Изсвири силно с пръсти.

Обри Тоул стигна оградата на радиоантената в момента, в който Мел отново откри огън откъм гората. Този път Мел се целеше в задната част на камиона. Ламарината разцъфтя като майска роза. Резервоарът експлодира и задницата на камиона отскочи нагоре, обгърната от пламъци.

Готвача, който беше блъснат от мощна топла вълна, намери време да се замисли за гранатите. Ще гръмнат ли? Видя, че стоящият до радиоантената мъж се цели в него, и се зачуди дали да стреля по него, или да сграбчи дистанционното. Избра дистанционното, но точно когато го напипа, въздухът около него внезапно се изпълни с невидими жужащи пчели. Една от тях ужили рамото му, друга се заби странично в корема му, пренареждайки вътрешностите му. Готвача Буши падна и се претърколи, като отново изпусна дистанционното. Тъкмо посягаше към него, когато наблизо зажука нов рояк пчели. Заряза дистанционното и запълзя през високата трева, вече се надяваше само на Сандърс. Мъжът от радиоантената — единственият храбрец сред седмината нападатели — се приближаваше към него. Въпреки че Божият воин тежеше страшно (тялото му също тежеше страшно), Готвача успя да се изправи на колене и да натисне спусъка.

Нищо не последва.

Или патроните бяха свършили, или се беше получила засечка.

— Гаден мръсник! — извика Обри Тоул. — Наркоманче скапано. Дръпни си от това, нещаст...

— Клодет! — изрева Сандърс.

Тоул понечи да се извърне, но закъсния. Калашникът изтрака и четири куршума пръснаха главата на Обри.

— Готвачо! — изкрещя Анди и изтича до приятеля си, който беше ранен в рамото, корема и слепоочието. Цялата лява част на лицето на Готвача, беше обляна в кръв. — Готвачо! Готвачо! — Той падна на колене и прегърна Готвача. Не забелязваха Мел Сиърлс, който излезе от гората и започна да се промъква към тях.

— Спусъка — прошепна Готвача.

— Какво? — Анди погледна спусъка на Клодет, после разбра, че Готвача няма него предвид.

— Дистанционното — прошепна Готвача. Лявото му око беше покрито от кървава пелена, дясното се взираше съсредоточено в Анди. — Дистанционното, Сандърс.

Анди видя, че дистанционното лежи в тревата. Вдигна го и го подаде на Готвача. Готвача го стисна.

— Обичам те, Готвачо! — каза Анди и целуна напуканите устни на Буши.

— Обичам те... също... Сандърс.

— Хей, вие, педали! — подвикна весело Мел. Беше само на десет метра от тях. — Искате ли стая? Впрочем аз мога да ви осигуря стая в ада.

— Сега... Сандърс... сега.

Мел натисна спусъка.

Куршумите повалиха Анди и Готвача настрани, но преди телата им да се отделят едно от друго, двамата приятели успяха да натиснат белия бутон.

Грейна ослепителна бяла светлина, която погълна всичко.

21.

Изгнаниците от Честърс Мил обядват на открито в единия ъгъл на овощната градина, когато се чуват изстрели — не откъм мястото на свиждането, а от югозапад.

— Там е Битч Роуд — казва Пайпър. — Господи, колко хубаво щеше да е, ако имахме бинокъл.

Не им е нужен бинокъл, за да видят жълтеникавия облак, който се появи след избухването на християнския камион. Туич загребва ядене с пластмасовата си лъжица.

— Не знам какво става, но патаклямата е в радиостанцията — казва той.

Ръсти сграбчва Барби за рамото.

— Там е пропанът! Използвали са го за производство на наркотици! Там е пропанът!

Барби изтръпва от ужас в очакване на най-лошото. После ярка бяла искра пронизва замъгленото небе, сякаш просветва светкавица, светкавица, която идва откъм земята. Секунда след това чудовищна експлозия пробива дупка в центъра на деня. Една червена огнена топка заличава първо кулата на Радиото на Исус, после дърветата зад нея, а накрая и целия хоризонт.

Хората, които са на Блек Ридж, крещат, но не могат да чуят крясъците си заради чудовищния рев — четирийсет килограма пластичен експлозив и десет хиляди галона пропан са претърпели светкавична промяна. Прикриват очите си с длани и започват да отстъпват назад, газейки храната. Търстън взима Алис и Ейдън в прегръдките си и за момент Барби вижда лицето му на фона на притъмняващото небе — ужасеното лице на човек, който е видял вратите на ада да се отварят, който е зърнал огнения океан, дебнещ зад тях.

— Трябва да се върнем в къщата — провиква се Барби. Джулия се притиска към него и плаче. Зад нея е Джо Макклячи, който се опитва да помогне на майка си да се изправи на крака.

Тези хора няма да ходят никъде, поне засега.

На югозапад, където в следващите три минути по-голямата част от Битч Роуд ще престане да съществува, жълтеникавото небе притъмнява и Барби си казва: „Сега ние сме под лупата.“

Взривната вълна разбива всички прозорци в центъра на опустелия град, запраща кепенци във въздуха, накланя телефонни стълбове, откъртва врати на къщи и събаря пощенски кутии. Алармите на спрелите по главната улица коли се задействат. Големия Джим Рени и Картър Тибодо имат чувството, че конферентната стая се е разлюляла от земетресение.

Телевизионните камери продължават да предават. Силно разтревожен, Улф Блитцър пита:

— Какво беше това? Андерсън Купър? Кенди Кроули? Чад Майерс? Соледад Обрайън? Някой знае ли, по дяволите, какво беше това? Какво става?

Новите телевизионни звезди на Америка се обръщат с гръб към камерите, засенчват очите си с длани и се вторачват в града. Една камера се вдига за момент нагоре, показвайки огромна колона черен дим и летящи отломки.

Картър се изправя на крака. Големия Джим го сграбчва за кръста.

— Само хвърли бърз поглед — казва Рени. — Виж дали е много зле. След това пак си довлечи задника тук. Може да се наложи да се скрием в противоатомното укритие.

— Добре.

Картър се втурва нагоре по стълбите. Докато тича по коридора, счупените стъкла от разбитата входна врата хрущят под краката му. Това, което вижда, когато излиза на стълбите, е толкова невероятно, че той се връща в детството си и замръзва за момент на място; струва му се, че вижда най-голямата и най-ужасна буря, върлувала някога.

Небето на запад представлява оранжевочервен ад, ограден от катраненочерни облаци. Въздухът вече смърди на изгорял пропан. Шумът е невероятен, като този в стоманолеярна, само че десет пъти по-силен.

Небето над главата му е почерняло от летящи на изток птици. Като гледа птиците, правещи отчаян опит да избягат, Картър започва да се отърсва от вцепенението. Помага му и вятърът, който брули лицето му. В Честърс Мил от шест дена не е духал вятър, а този сега е топъл и гаден, вонящ на пропан и изгоряло дърво.

На главната улица пада огромен обгорял дъб, в клоните му са се оплели скъсани жици.

Картър побягва назад към коридора. Големия Джим стои на горната площадка; на бледото му лице се чете уплаха и по изключение — нерешителност.

— Надолу — казва Картър. — Противоатомното укритие. Идва. Огънят идва. Мисля, че ще погълне целия град.

Големия Джим простенва:

— Какво направиха онези идиоти?

Това не интересува Картър. Каквото и да са направили, вече няма връщане назад. Знае, че ако не се размърдат, лошо им се пише.

— Там долу има ли инсталация за пречистване на въздуха, шефе?

— Да?

— Свързана с генератора?

— Да, разбира се.

— Слава Богу! Вероятно имаме някакъв шанс.

Картър подхваща Големия Джим и му помага да слезе по-бързо по стълбите. Надява се, че няма да се сварят живи долу.

Вратите на „Дипърс“ са били подпрени с клинове, за да не се затварят, но ударната врата счупва клиновете и затръшва вратите. Разхвърчават се стъкла и неколцина от хората, стоящи в задната част на дансинга, получават порезни рани. Едно стъкло разрязва шийната вена на Уит — брата на Хенри Морисън.

Забравила напълно големия екран, тълпата се втурва панически към вратите. Умиращият Уит Морисън, който лежи в локва кръв, бива прегазен. Докато минават през вратите, хората се нарязват на парчетата стъкла.

— Птици! — провиква се някой. — О, Боже, вижте тези птици!

Повечето хора обаче не поглеждат нагоре, а на запад, откъдето идва огнена вълна, придружена от тъмни, отровни облаци.

Онези, които могат да тичат, решават да последват примера на птиците. Движат се по средата на шосе 117, като едни едва подтичват, а други направо летят по пътя. Неколцина скачат в колите си и на паркинга, където преди много време Дейл Барбара беше пребит, стават четири-пет леки катастрофи. Велма Уинтър се качва на стария си пикап „Датсун“ и след като успява да заобиколи катастрофиралите на

паркинга автомобили, открива, че пътят ѝ е преграден от бягащи хора. Поглежда надясно — към настъпващия огън, който в момента поглъща гората между Битч Роуд и градския център — и подкарва слепешката, въпреки че отпред има хора. Помита Карла Венциано, която бяга, понесла детето си на ръце. Пикапът подскача, докато минава през телата им, и Велма затисва ушите си с ръце, за да не чува писъците на Карла — гумите са смазали гръбнака ѝ и бебето ѝ Стивън. Велма не мисли за нищо друго освен за това, че трябва някак си да се измъкне оттук.

Апокалиптичното събитие прекратява свиждането. Тези отвътре вече не мислят за роднините и близките си, а за гигантската гъба, която расте на северозапад и чийто огнен пълн вече е висок почти два километра. Първият полъх на вятъра, който е накарал Картър и Големия Джим да се скрият в противоатомното укрытие, ги лъхва и те се сгушват до стената на Купола, обръщайки гръб на близките си. Посетителите отстъпват назад. Късметлии са, има къде да отстъпват.

Нечия студена ръка хваща Хенриета Клавард над китката. Възрастната жена се обръща и вижда Петра Сиърлс. Косата на Петра се е измъкнала от шнолата и сега виси край бузите ѝ.

— Имаш ли още от онова веселяшкото сокче? — пита тя и лицето ѝ се изкривява в ужасяващо подобие на закачлива усмивка.

— Съжалявам, свърши — отговаря възрастната жена.

— Е, няма значение.

— Остани при мен, скъпа — настоява Хенриета. — Остани при мен. Няма от какво да се тревожим.

Когато обаче поглежда възрастната жена в очите, Петра вижда единствено отчаяние. Партило е вече към края си.

Сега гледай. Гледай. Осемстотин човека се притискат към стената на Купола и се взират в небето с уплашени очи. Треперят в очакване на края.

Тук са Джони и Кери Карвър и Брус Ярдли, който работеше във „Фуд Сити“. Тук са Таби Морел, чийто склад за дърва скоро ще се превърне в пепел, и жена му Бони; Тоби Манинг, който е продавач в универсалния магазин; Трина Коул и Дони Барибо; Уенди Голдстоун и колежката ѝ Елън Ванедестин; Бил Олнът, който не пожела да докара автобуса, и жена му Сара, която гледа приближаващите огньовете и крещи на Господ да я спаси. Тук са Тод Уендълстат и Мануел Ортега,

които гледат тъпо на запад, където светът постепенно се скрива зад димната завеса. Томи и Уилоу Андерсън, които вече никога няма да канят групи от Бостън в заведението си. Виж ги всички, виж как са се обърнали с гръб към невидимата стена.

Зад тях посетителите вече не отстъпват бавно назад, а хукват да бягат. Подминават автобусите и се втурват по магистралата за Мотън. Някои от войниците остават по местата си, но повечето захвърлят оръжията си и побягват след тълпата, без дори да погледнат назад, сякаш там е горящият Содом.

Кокс не бяга. Кокс се приближава до Купола и изкрещява:

— Ти! Началник!

Хенри Морисън се обръща, приближава се към полковника и опира дланите си в тайнствената невидима стена. Вече се диша трудно; гадният вятър, създаден от пожара, се блъска в Купола, завихря се и задухва към хищното същество, което приближава — черен вълк с червени очи. Тук, на границата с Мотън, вълкът ще намери плячка.

— Помогни ни! — моли Хенри.

Кокс поглежда пожара и преценява, че той ще стигне до хората след не повече от петнайсет минути. Това не е обикновен пожар, а направо катаклизъм, защото пространството е затворено и защото въздухът е замърсен.

— Не мога, сър — отговаря.

Преди Хенри да успее да каже нещо, Джо Боксър сграбчва ръката му и започва да бръщолеви:

— Стига, Джо. Няма къде да избягаме, не ни остава нищо друго, освен да се молим.

Но Джо Боксър не се моли. Той продължава да стиска малкия си смешен пистолет, взет вероятно от някоя заложна къща, и след като поглежда за последно приближаващия огнен ад, опира дулото в слепоочието си, сякаш се кани да поиграе руска рулетка. Хенри се опитва да му попречи, но закъснява. Боксър дърпа спусъка. Не умира веднага, въпреки че от слепоочието му изхвърчава струйка кръв. Отдалечава се залитайки, като крещи и размахва малкия си глупав пистолет. След това пада на колене, вдига ръце към притъмняващото небе така, сякаш е разкрил някаква божествена тайна, и пада по лице до бялата разделителна линия на магистралата.

Хенри извързва смаяното си лице към Кокс; има чувството, че полковникът не е на три крачки, а на милион километри от него.

— Много съжалявам, приятелю — казва Кокс.

Памела Чен се приближава с неуверена походка.

— Автобусът! — изкрещява тя над засилващия се грохот. — Трябва да минем през огъня с автобуса! Това е единственият ни шанс.

Хенри знае, че нищо няма да се получи, но кима и хвърля последен поглед към Кокс (Кокс никога няма да забрави тези изпълнени с ужас и отчаяние очи), после хваща Чен за ръката и тръгва към автобус 19. Димната чернилка лети с бясна скорост към тях.

Пожарът стига до центъра на града и пуска огнения си език по главната. Мостът на мира се изпарява. Големия Джим и Картър, които са се свили в ъгъла на противоатомното укритие, чуват как сградата на общината се срутва над тях. Полицейският участък засмуква тухлените стени навътре, след това ги изплюва високо в небето. Статуята на Люсиен Калвърт е изтръгната от основата си. Люсиен полита към черните облаци, вдигнал храбро пушката си. На моравата пред библиотеката хелоуинското чучело с веселяшкия цилиндър и градинските лопатки вместо ръце лумва в пламъци. Чува се силно свистене (сякаш Господ е включил прахосмукачката си), защото гладният за кислород пожар засмуква чист въздух, за да напълни отровния си бял дроб. Сградите покрай главната — изоставеният киносалон, аптеката на Сандърс, универсалният магазин на Бърпи, „Газ енд Гросъри“, книжарницата, цветарският магазин, фризьорският салон — експлодират една след друга и дъски, керемиди, стоки и стъкла се разхвърчават като конфети. Най-новите клиенти на погребалната агенция започват да се пекат като пилета в металните си камери. Пожарът завършва триумфалния си марш по главната, поглъщайки „Фуд Сити“, после се насочва към „Дипърс“, където онези, които все още са на паркинга, крещат и се притискат един към друг. Последното, което ще видят, преди да срещнат смъртта, е извисяваща се на сто метра височина огнена топка. Сега пламъците се спускат по главните пътища, превръщайки асфалта им в супа. Превземат и Ййстчестър, като поглъщат къщите на юпитата и малцината криеци се в тях юпитата. Микела Бърпи скоро ще се втурне към мазето, но твърде късно; кухнята ѝ ще експлодира до нея и последното, което ще види, е топящият се хладилник „Амана“.

Застаналите до границата на Таркър и Честър войници — те са най-близо до мястото на експлозията — отстъпват назад, докато пожарът блъска Купола с безсилни юмруци, очерняйки повърхността му. Топлината преминава през невидимата стена и за секунди температурата се повишава с двайсет градуса. Листата на близките дървета се сбръчкват. По-късно единият от войниците ще каже: „Сякаш стояхме до стъклена топка, в която е станала ядрена експлозия.“

Върху сгушилите се до Купола хора започват да падат мъртви и умиращи птици. Врабчетата, червеношийките, чавките, гарваните, чайките и гъските, които бързо се бяха научили да избягват Купола, сега се блъскат в него. Градските кучета и котки панически тичат по полето на Динсморови. Сред тях има скунксове, мармоти, бодливи свинчета, един елен и няколко тромаво подтичващи лоса. Там, разбира се, са и кравите на Олдън Динсмор, които въртят очи и мучат нещастно. Животните стигат до Купола и се блъскат в него. Някои изваждат късмет и умират. Много от останалите получават фрактури и започва невъобразимо лаене, мяукане, пищене и мучене.

Оли Динсмор вижда Доли — красивата кафява швейцарска крава, която веднъж спечели награда (майка му я беше кръстила; мислеше, че „Оли и Доли“ звучи много добре). Доли препуска тежко към Купола, а нечий ваймаранер я хапе по краката, които вече са се разкървали.

Тя се блъска жестоко в преградата, но той не чува изпращяването (само си го представя) заради рева на пожара. Като гледа как това също толкова обречено куче скача върху бедната Доли и започва да разкъсва беззащитното ѝ виме, му става много гадно. Дори по-гадно от тогава, когато намери баща си мъртъв.

Гледката на умиращата му любимка го стряска и той се отърсва от вцепенението. Не знае дали изобщо има някакъв шанс да оцелее, но внезапно вижда съвсем ясно две неща. Едното е бутилката с кислород, на която баща му беше метнал бейзболната си шапка. Другото е кислородната маска на дядо му Том, закачена на вратата на тоалетната. Докато тича към фермата, в която е живял през целия си живот — фермата, която скоро ще изчезне, — в главата му се оформя мисъл: „Трябва да отида в подземната стаичка, където държим картофите.“

Това вкопано под хълма зад обора мазе може да му послужи за укритие.

Изгнаниците продължават да стоят в единия край на овощната градина. Барби не е успял да ги накара да го чуят. Все пак по някакъв начин той трябва да ги вкара в къщата или в хамбара. И то скоро.

Оттук се отваря панорамна гледка към целия град и Барби следи придвижването на пожара, както генерал би следил вероятния маршрут на противниковата армия по снимки от въздуха. Пожарът се носи на югоизток, сигурно няма да пресече Престил. Реката, макар и пресъхнала, може би ще послужи като естествена преграда. И силният вятър, който експлозията е създала, ще попречи на огъня да стигне до най-северния квадрант. Ако стихията стигне до мястото, където Купола граничи с Касъл Рок и Мотън — токът и подметката на ботуша, — тогава онези части от Честърс Мил, които опират в ТР-90 и Северен Харлоу, може би ще бъдат спасени. Поне от пожара. Но в момента той не се страхува от пожара.

Страхува се от вятъра.

Усеща го как духа над раменете му и между разкрачените му крака, вижда как дрехите му пърхат и как косата на Джулия се вее около лицето ѝ. Вятърът отива да подхрани огъня, а тъй като сега Мил е почти херметически затворен, няма да има много чист въздух, който да замени изгубения. Барби си представя златна рибка, обърната по гръб, поклащаща се на повърхността на аквариум, в който не е останал никакъв кислород.

Джулия се обръща към него и посочва с пръст надолу — някакъв човек се тътри по Блек Ридж Роуд, дърпайки количка след себе си. От такова разстояние Барби не може да определи дали беглецът е мъж или жена, не че има някакво значение. Вероятно ще се задуши много преди да е стигнал до хребета.

Хваща Джулия за ръката и ѝ прошепва в ухото:

— Трябва да тръгваме. Хвани Пайпър и ѝ кажи да хване стоящия до нея. Всички...

— Ами онзи? — изкрещява тя, като продължава да сочи тътрещия се човек. Той като че ли дърпа детска каручка. Приведен е и се придвижва много бавно, сигурно на каручката е натоварено нещо много тежко.

Барби трябва да я накара да се осъзнае, защото времето изтича.

— Зарежи го. Да тръгваме към къщата. Веднага. Хванете се за ръце, за да не изгубим някого!

Тя прави опит да се обърне, за да погледне към него, но той я държи здраво. Навежда се към ухото ѝ, защото трябва да я накара да разбере.

— Ако не тръгнем сега, после може да е късно. Ще ни свърши въздухът.

Шосе 117. Велма Уинтър води парада на бягащите с датсуна си. Мисли единствено за огъня и дима, които са изпълнили огледалото за обратно виждане. Със сто километра в час се удря в Купола, за който съвсем е забравила в паниката си (с други думи, още една птица, с тази разлика, че се движи по земята). Катастрофата става на същото място, където преди седмица (малко след появяването на Купола) Били и Уонда Дебек, Нора Робичод и Елза Андрюс претърпяха инцидент. Двигателят на пикапа отхвърча назад и прерязва Велма на две. Горната част на тялото ѝ излита през предното стъкло, повличайки черва след себе си, и се размазва в Купола като тлъст бръмбар. Това е началото на верижна катастрофа на дванайсет коли, в която загиват доста хора. Ранените, които са още повече, не страдат дълго време.

Хенриета и Петра усещат горещия дъх на пожара. Стотиците хора, притиснали се към Купола, също го усещат. Вятърът вдига косите им и започва да развява дрехите им.

— Хвани ме за ръката, мила — казва Хенриета. Петра се подчинява.

Гледат големия жълт автобус, който прави широк обратен завои, поклащайки се като пиян. Автобусът заорава в канавката, като за малко не прегазва Ричи Килиан, който първо отскача настрани, а после се мята на задната врата, вдига краката си и кляка върху бронята.

— Дано успеят да се спасят — казва Петра. — И на мен също ми се иска, мила.

— Съмнявам се.

Огънят подпалва няколко от бягащите елени.

Хенри е седнал зад волана на автобуса. Памела стои до него, хванала се е за вертикална хромирана тръба. Вътре са и десетина от местните хора, повечето от които качени по-рано поради това, че са имали здравословни проблеми. Сред тях са Мейбъл Олстън, Мери Лоу Костас и бебето ѝ, което все още носи бейзболната шапка на Хенри.

Качил се е и „достопочтеният“ Лео Ламойн, чийто проблеми като че ли са емоционални, а не физически — той вие от ужас.

— Газ, и право на север — изкрещява Памела. Огънят е само на петстотин метра от тях и шумът е невъобразим. — Карай бързо и не спирай, каквото и да стане.

Хенри знае, че няма да се получи, но тъй като предпочита да си отиде по този начин, а не да чака смъртта, свивайки се безпомощно край Купола, включва фаровете и тръгва. Памела залита назад и пада в скута на Чаз Бендър — учителя; Чаз е бил качен в автобуса, защото е получил сърцебиене. Той сграбчва Памела и я задържа да не падне. Хората се разпищяват от уплаха, но Хенри не им обръща внимание. Знае, че няма да може да вижда пътя, въпреки че фаровете са включени, но това не го притеснява. Хиляди пъти е минавал по този път, докато е патрулирал с полицейската си кола.

„Използвай силата, Люк“ — мисли си той, засмива се, натиска педала на газта до ламарината и навлиза в палещия мрак. Държащият се за вратата Ричи Килиан внезапно разбира, че не може да диша. Вижда как ръцете му се подпалват. Малко по-късно температурата отвън скача с четиристотин градуса и той изгаря като парченце месо, полепнало за скара.

Вътрешното осветление на автобуса е включено; немощната светлина огрява ужасените, облени в пот лица на пътниците, а светът отвън е станал черен като катран. Пред почти безполезните фарове се вихрят облаци пепел. Хенри кара по спомени, като се чуди кога гумите ще експлодират. Продължава да се смее, но не може да чуе смеха си, защото двигателят пици като подпалена котка. Все пак още кара по пътя, а това е важно. Кога ще преминат огнената стена? Дали изобщо е възможно да я преминат? Той започва да си мисли, че е възможно. Мили Боже, колко е дълго това нещо?

— Ще успееш! — крещи Памела. — Ще успееш!

Може би. Може би ще успее. Но тази топлина... Посяга към копчето на климатика, канейки се да го включи на „максимално охлаждане“, когато прозорците се пръскат и автобусът се изпълва с огън. Не! Не! Не сега, когато са толкова близо.

Когато обгореният автобус се измъква от дима, той вижда черна пустош. От дърветата са останали само тлеещи пънове, а пътят прилича на връщ сос. Тогава върху гърба на Хенри Морисън пада

огнена пелена и той изпада в безсъзнание. Автобусът излиза от пътя и се преобръща, бълвайки огън от счупените си прозорци. На бързо почерняващата табела, закачена отзад на автобуса, пише: „Намали, приятелю! Ние обичаме децата си!“

Оли Динсмор спринтира към обора. Окачил е на врата си кислородната маска на дядо си Том и мъкне някак си двете тежки бутилки (забелязал е втората, докато е минавал през гаража). Спуска се към стълбите, които ще го отведат надолу към „картофеното“ мазе. Отгоре долита стържене и свистене — покривът се е подпалил. Тиквите, складираны в западния край на обора, също лумват в пламъци. Миризмата е тежка и сладникава, все едно дяволите в ада празнуват Деня на благодарността.

Пожарът се придвижва към южния край на Купола, канейки се да преодолее последните сто метра; стопанските постройки на Динсморови избухват една след друга. Хенриета Клавард гледа стихията и си мисли: „Е, аз съм стара. Поживяла съм си. Живяла съм много повече от това бедно момиче.“

— Обърни се към мен, мила — казва тя на Петра. — Сложи си главата на гърдите ми.

Петра Сиърлс обръща насълзеното си лице към нея.

— Ще боли ли?

— Само за секунда, мила. Затвори си очите. Когато ги отвориш, краката ти ще са потопени в хладен поток.

Петра изрича последните си думи:

— Звучи добре.

Затваря очите си. Хенриета също затваря своите. Пожарът ги поглъща за секунди.

Кокс все още е близо до Купола; камерите все още снимат, заели удобна позиция. Всички американци гледат шокиращите кадри. Коментаторите са замлъкнали и се чува само огънят, който има много какво да каже.

Полковникът все още вижда дългата човешка змия, оформена сега от силуети, изпъкващи на фона на огъня. Повечето от тях — също като изгнаниците, които най-накрая са се отправили към къщата и колите — се държат за ръце. След това пожарът облизва Купола и те изчезват. Тогава, сякаш за да компенсира липсата им, Купола става видим — огромна опърлена стена, издигаща се към небето. Малкото

количество топлина, което успява да се измъкне навън, е напълно достатъчно да накара Кокс да се обърне и да побегне. Докато тича, той сваля димящата си риза.

Пожарът е прекосил Честърс Мил от северозапад на югоизток (Барби е успял да предугади това). Скоро той бързо ще угасне. Изсмукал е много кислород и е оставил след себе си метан, формалдехиди, солна киселина, въглероден двуокис, въглероден окис и много други отровни вещества. Оставил е още и задушливи облаци, в които има частици от къщите, дърветата и, разбира се, хората.

Пълно е с какви ли не отрови.

22.

Двайсет и осемте изгнаници и двете кучета се отправиха към границата с TP-90 — място, което старите хора наричат Кентън. Бяха се натъпкали в три микробуса, две коли и една линейка. Небето беше притъмняло, а хората се задъхваха заради недостига на кислород.

Барби натисна спирачката на приуса на Джулия и изтича до Купола. Един разтревожен подполковник и пет-шест войници пристъпиха напред, за да го посрещнат. Барби се задъха още преди да стигне до издраскания с червен спрей Купол, въпреки че беше пробягал съвсем късо разстояние. Добрият въздух изчезваше с бясна скорост.

— Вентилаторите! — изрича с хрипящ глас. — Включете вентилаторите!

Клеър Макклаци и Джо се измъкнаха от микробуса на „Бърпис“, бяха задъхани и едва ходеха. След това пристигна микробусът на телефонната компания. Ърни Калвърт излезе, направи две крачки и се свлече на колене. Нори и майка ѝ се опитаха да му помогнат да се изправи. И двете плачеха.

— Полковник Барбара, какво стана? — попита подполковникът. Казваше се Стрингфелоу — това име беше изписано на лентичката, пришита върху куртката му. — Докладвайте!

— На майка ти ще докладвам аз! — изкрещя Роми, който държеше в ръцете си замаяния Ейдън Епълтън. Търстън Маршал пристъпваше зад него, прегърнал Алис, която беше оповръщала предната част на блузката си. — Да докладвал, пусни ги онези вентилатори, бе!

Спрингфелоу заповяда да пуснат вентилаторите, а бегълците коленичиха и притиснаха дланите си към Купола. Откъм преградата полъхна лек ветрец и те започнаха жадно да вдишват живителния въздух, който той носеше.

Огънят бушуваше зад тях.

ОЦЕЛЕЛИТЕ

1.

Само триста деветдесет и седем човека от общо двете хиляди, живеещи в Мил, оцеляват след пожара (повечето се намират в североизточния квадрант на града). До падането на нощта, когато тъмнината в Купола ще стане непрогледна, броят на оцелелите ще намалее до сто и шест.

В събота сутринта, когато слънчевите лъчи проникнат през онези части от Купола, които не са опушени, населението на Честърс Мил ще възлиза на трийсет и двама души.

2.

Оли затръшна вратата на мазето и се втурна надолу по стълбите. Беше щракнал ключа, с който се включват лампите, надявайки се те да светнат. Светнаха. Докато слизаше в сутерена (вътре беше студено, но той вече усещаше как топлата вълна напират), си спомни как преди четири години работниците от „Айвс Илектрик“ паркираха камиона си пред обора и се заеха да разтоварят новия генератор „Хонда“.

— Твърде скъп е този кучи син, но дано поне работи добре — беше казал Олдън, дъвчейки стрък трева, — защото заради него затънах в дългове.

Беше работил добре. И все още работеше добре, но Оли знаеше, че скоро ще се скапе. Нямаше да му се размине, огънят щеше да го унищожи. Лампите сигурно щяха да изгаснат до няколко минути.

Помисли си: „До няколко минути може и да не съм жив.“

Машината за сортиране на картофи стоеше в средата на мръсното помещение; приличаше на средновековен уред за мъчения заради стотиците си ленти, вериги и зъбчати колела. Зад нея имаше огромна купчина картофи. Есента беше добра за Динсморови, които бяха прибрали реколтата само три дена преди появата на Купола. Ако годината беше нормална, Олдън и момчетата му щяха да сортират картофите през ноември и да започнат да ги продават на кооперативния пазар в Касъл Рок и на различните крайпътни сергии в района. Без „картофени“ пари тази година. Оли обаче си мислеше, че картофите могат да му спасят живота.

Изтича до края на купчината, после се обърна, за да огледа двете бутилки. На циферблата на тази, която беше взел от къщата, се виждаше, че е пълна до половината, но стрелката на тази от гаража сочеше зелената зона. Оли пусна полупразната на цимента и прикачи маската за пълната. Тази операция му отне само секунди, защото я беше извършвал стотици пъти, докато дядо му беше жив.

Тъкмо когато отново окачи маската на врата си, светлините угаснаха.

Въздухът бързо се затопляше. Той се отпусна на колене, после започна да се пъха в студените картофи, приритвайки с крака. Беше закрил дългата бутилка с тялото си и постоянно я придърпваше под себе си. Със свободната си ръка извършваше плавни движения, сякаш плуваше бруст.

Чу, че картофите се свличат зад него и се уплаши, страшно му се прииска да се измъкне навън. Беше затрупан жив. Каза си, че ако се изрови, вероятно ще умре, но това не го успокои особено. Кашляше и се задъхваше, имаше чувството, че в дробовете му влиза повече прах, отколкото въздух. Притисна кислородната маска към лицето си и... нищо.

Започна опипом да търси кранчето на бутилката; секундите се изнизваха мъчително, а сърцето му блъскаше в гърдите като подивяло. В мрака зад очите му започнаха да разцъфват червени цветя. Студените картофи го натискаха надолу.

„Защо се зарових така? Постъпих глупаво като брат си Рори и сега ще си платя за глупостта. Ще умра.“

Най-накрая напипа кранчето. В първия момент то отказа да се завърти — просто защото го затягаше, а не го развърташе. Оли усети какъв е проблемът и секунда по-късно божественият хладен газ стигна до маската.

Оли лежеше под картофите и дишаше. Подскочи леко, когато пожарът събори вратата на стълбището; за момент му се стори, че вижда мръсното леговище, в което се е сврял. Температурата се покачваше и той се зачуди дали полупразната бутилка няма да експлодира. Зачуди се и за колко време ще му стигне пълната бутилка, и дали изобщо цялата тази работа не е безсмислена.

Но това беше мозъкът му. Тялото му знаеше само едно — живот на всяка цена. Оли започна да се заравя още по-дълбоко в купчината картофи, като често придърпваше бутилката и наместваше маската върху лицето си.

3.

Букмейкърите от Вегас вероятно биха оценили шансовете за оцеляване на Сам Вердро на хиляда към едно. Но често се получават изненади — тъкмо с това хазартът изкушава — и човекът, който Джулия беше видяла да се тътри по Блек Ридж Роуд, беше Сам.

Сам Мърляча беше оцелял поради същата причина, поради която беше оцелял и Оли — имаше кислород.

Преди четири години старият пияница беше отишъл на преглед при доктор Хаскел с оплакването, че напоследък не му достига въздух. Лекарят беше преслушал свирещите му гърди и го беше попитал колко пуши.

— Ами... — беше промърморил Сам — пуших по четири кутии на ден, когато живеех в гората, но сега съм ги намалил, защото разчитам само на инвалидната си пенсия.

Доктор Хаскел го беше помолил да бъде по-конкретен.

— Абе, към две кутии „Американ Игълс“ отиват на ден. По-рано пуших „Честърфогис“, но сега вече ги правят само с филтър — беше обяснил той. — А и са скъпи. „Игълс“ са евтини, освен това филтърът им лесно се маха. Съвсем лесно. — След това се беше разкашлял.

Нямаше рак на белия дроб (доктор Хаскел доста се изненада), но на рентгеновата снимка се виждаше нещо като белодробен емфизем.

— Ще се наложи да те снабдим с кислородна маска — беше казал лекарят. Диагнозата беше лоша, но да оставим човека на мира. Както казват лекарите, когато чуеш тропот на копита, не си мислиш, че идват зебри. Освен това на хората често им се привижда това, което търсят, нали така? И при все, че доктор Хаскел загина геройски, никой, включително Ръсти Евърет, не го смяташе за Грегъри Хаус.

Всъщност Сам страдаше от бронхит, чиито симптоми отзвучаха малко след като лекарят постави грешната диагноза.

Дотогава обаче Сам беше включен в списъка на болните, на които трябва да бъдат доставяни бутилки с кислород. Компанията „Касълс Ин Ди Еър“ (от Касъл Рок, разбира се) ги доставяше, а Сам винаги ги приемаше. И защо да не ги приема? Също като хапчетата му

за кръвно налягане, и кислородът се покриваше от „медицинските“ (така той наричаше медицинските осигуровки). „Медицинските“ много-много не му бяха ясни, но му беше ясно, че кислородът е безплатен. Освен това беше забелязал, че се чувства по-бодър, когато подиша чист кислород.

Понякога минаваха седмици, преди Сам да се сети да посети малката барачка, която той наричаше „кислородния бар“. Когато момчетата от „Касълс Ин Ди Еър“ се обадеха да кажат, че ще дойдат да приберат празните бутилки, Сам отиваше в „кислородния бар“ и развърташе вентилите, после натоварваше изпразнените бутилки на старата червена каручка на сина си и ги довлечаше до синия камион на фирмата.

Ако живееше на Битч Роуд, в старата къща на Вердро, Сам щеше да изгори като факел (както се беше случило с Марта Едмъндс) още в първите минути след експлозията. Но къщата, в която се беше родил, и прилежащите ѝ гори отдавна му бяха отнети за неплатени данъци (и закупени през 2008 година от една от няколкото фиктивни фирми на Джим Рени... на символична цена). По-малката му сестра обаче притежаваше малък парцел близо до Год Крийк; Сам живееше там в деня, когато светът избухна. Бараката не беше нищо особено, а и тоалетната беше на двора (течаща вода имаше само в кухнята, осигуряваше я ръчна помпа), но по-малката му сестра се беше погрижила да плати данъците... освен това той имаше „медицински“.

Сам не се гордееше с факта, че е един от инициаторите на боя във „Фуд Сити“. Беше изпил сума ти уискита и бири със стария Ру и му беше кофти, че е ударил с камък в лицето дъщеря му. Често си спомняше какъв звук се беше чул при удара и как счупената челюст на Джорджия беше увиснала — момичето беше заприличало на вентрилоквистко чучело с разбита уста. За малко не я беше убил. По чудо беше останала жива... но пък беше умряла скоро след това. После му беше дошла една още по-тъжна мисъл — ако не я беше ударил, тя нямаше да влезе в болницата. А ако не беше влязла в болницата, вероятно все още щеше да е жива.

Така погледнато, той я беше убил.

Експлозията в радиостанцията го събуди от пиянския му сън. Той се хвана за сърцето и започна да се оглежда стреснато наоколо. Прозорецът над леглото му се беше счупил. Всъщност всички

прозорци на бараката се бяха счупили, а входната врата се беше откъснала от пантите.

Той прекрачи вратата и излезе на буренясалия двор, по който се търкаляха стари гуми; загледа се на запад, където бушуваше огромен пожар.

4.

Сгушен под срутилата се сграда на общината, генераторът на противоатомното укритие — малък и старомоден — работеше стабилно. Той беше единственото нещо, което отделяше обитателите от голямата разруха отвън. Захранваните от акумулатор лампи, намиращи се в ъглите на главната стая, хвърляха жълтеникава светлина. Картър седеше на единствения стол, Големия Джим се беше излегнал на канапето и ядеше консервирани сардини — измъкваше ги една по една с дебелите си пръсти, после ги поставяше върху солени бисквити и ги поглъщаше.

Двамата мъже почти не си говореха; цялото им внимание беше насочено към прашния портативен телевизор, който Картър беше намерил в спалничката. Телевизорът хващаше само един канал — WMTW от Поланд Спринг, — но това им беше напълно достатъчно. Даже им идваше много — на екрана показваха страховити, неописуеми неща. Центърът на града беше разрушен. На сателитните снимки се виждаше, че горите край Честърс Понд са се превърнали в шлака и че тълпата, която беше присъствала на свиждането, вече е пепел, разнасяна от утихващия вятър. Стените на Купола, почернели на височина от около седем хиляди метра, продължаваха да държат в плен опожарения град.

След експлозията температурата в укритието се беше покачила осезаемо. Големия Джим каза на Картър да включи климатика.

— Генераторът ще се справи ли? — попита Картър.

— Ако не се справи, ще се изпечем — отговори раздразнено Големия Джим. — Така че има ли някакво значение?

„Я не ми се репчи — помисли си Картър. — Какво се перчиш, като заради теб се случи това. Отговорността е изцяло твоя.“

Когато стана да потърси климатика, му мина друга мисъл: „Тези сардини страшно смърдят.“ Зачуди се каква ще е реакцията на шефа, ако му каже, че нещата, които слага в устата си, миришат отвратително.

Големия Джим обаче се обръщаше към него със „синко“, сякаш наистина го смяташе за свой син, така че Картър си замълча. Климатикът заработи веднага щом го включи. Генераторът обаче забръмча малко по-силно, поемайки неохотно новия товар. Така запасите им от пропан щяха да се изчерпят много по-бързо.

„Няма значение, той е прав, трябваше да го включим“ — каза си Картър, докато гледаше страшните кадри, които даваха по телевизията. Очевидно използваша сателити или летящи високо разузнавателни самолети — долната част на Купола вече като че ли почти навсякъде беше непрозрачна. После двамата разбраха, че североизточният край на Купола не е почернял.

Към три часа следобед камерите започнаха да предават оттам; операторите се бяха настанили зад група суетящи се войници.

— Казвам се Джейк Тепър и предавам от TP-90 — ненаселена крайградска зона, намираща се северно от Честърс Мил. Не ни позволиха да се приближим повече, но както виждате, има оцелели. Повтарям, има оцелели.

— Тук има оцелели, тъпако — каза Картър.

— Млъквай — срязва го Големия Джим. По дебелиите му бузи разцъфнаха червени петна, които бързо се разраснаха, стигайки до челото му. Облещи се и сви ръцете си в юмруци. — Това е Барбара. Това е онзи кучи син Дейл Барбара!

Картър го мерна сред групичка хора. Камерата беше с прекалено дълъг обектив, но образът, макар и да трептеше така, все едно имаше мараня, беше сравнително ясен. Барбара. Бъбривата проповедничка. Докторът-хипар. Жената на Ръсти Евърет. Няколко деца.

„Кучката ме е лъгала през цялото време. Лъгала ме е, а аз глупакът ѝ повярвах.“

— Това, което чувате, не са хеликоптери — каза Джейк Тепър. — Ако можем да се дръпнем малко назад...

Камерата се дръпна назад, показвайки огромните вентилатори и генераторите, които ги охраняваха. На Картър му приля от завист, като гледаше мощната апаратура, разположена само на няколко километра от укритието.

— Вече виждате — продължи Тепър. — Това са промишлени вентилатори. Сега... нека отново да погледнем оцелелите...

Камерата се насочи към тях. Те бяха насядали до стената на Купола, точно срещу вентилаторите. Картър забеляза, че вятърът разрошва косите им. Не ги развява, а само ги разрошва.

— Джулия Шамуей е там — каза учудено Големия Джим. — Пропуснах удобен случай да убия тази кучка.

Картър не му обърна внимание. Погледът му беше прикован в екрана на телевизора.

— Ако го нямаше Купола, вятърът, който създават тези петдесет вентилатора, щеше да ги събори, Чарли — каза Джейк Тепър, — но като гледам, до тях достига само толкова въздух, колкото да ги поддържа живи. Имайте предвид, че там е пълно с отрови — въглероден двуокис, метан и Бог знае още какво. Нашите експерти твърдят, че ограничените запаси от кислород в Честърс Мил са отишли за подхранване на огъня. Един от тези експерти — професорът по химия от Принстън Доналд Ървинг — ми каза по телефона, че сега въздухът в Купола едва ли се различава много от този на Венера.

Камерите показаха разтревожения Чарли Гибсън от Ню Йорк. („Късметлия си ти, копеле“ — помисли си Картър.)

— Стана ли ясно какво е причинило пожара?

Отново показаха Джейк Тепър... а после оцелелите и тяхната малка въздушна капсула.

— Не, Чарли. Нещо е експлодирало, това като че ли е вън от съмнение, но военните не казват нищо повече. Хората, които виждаш на екрана, вероятно имат мобилни телефони, но явно си комуникират само с полковник Джеймс Кокс, който кацна преди четирийсет и пет минути и веднага отиде да говори с тях. Докато камерите ни снимат от тази доста отдалечена позиция, ще си позволя да кажа на разтревожените зрители кои от оцелелите идентифицирахме. Предполагам, че имаш снимки на някои от тях. Би ли ги показвал, докато говоря? Предполагам, че имената в моя списък са подредени по азбучен ред, но не ме винете, ако се получи разминаване.

— Няма, Джейк. Наистина разполагаме със снимки, но ще те помоля да говориш бавно.

— Полковник Дейл Барбара, армия на Съединените щати. — На екрана се появи снимка на Барби, облечен в камуфлажна униформа. Беше прегърнал през раменете някакво ухилено до уши иракчанче. —

Ветеран от войната в Ирак, награждаван за отлична служба. За последно е работил като готвач в местния ресторант.

— Анджелина Буфалино... имаме ли нейна снимка? Не?...
Добре.

— Ромео Бърпи — собственик на универсалния магазин в града.
— Имаха снимка на Роми. На нея той и жена му стояха до барбекюто в задния двор на къщата си. На фланелката на Роми пишеше: „Целуни ме, аз съм французин“.

— Ърнест Калвърт, дъщеря му Джоан и внучката му Елинор Калвърт. — Тази снимка като че ли беше от семейна среща — на нея се виждаха и други хора от фамилията. Нори, чието красиво лице имаше мрачно изражение, беше пъхнала скейтборда си под мишница.

— Алва Дрейк... синът ѝ Бенджамин Дрейк...

— Изключи го — изръмжа Големия Джим.

— Те поне са на открито — промърмори тъжно Картър. — Не са заврени в дупка. Вече разбирам как се е чувствал Садам Хюсеин, когато се е криел.

— Ерик Евърет, жена му Линда и двете им дъщери...

— Още едно семейство! — възкликна одобрително Чарли Гибсън като фанатизиран мормон. На Големия Джим не му се гледаше повече. Стана и демонстративно изключи телевизора. Част от мазнината на сардините се разля по панталоните му.

„Няма да можеш да ги изчистиш“ — помисли си Картър, но не каза нищо.

„Гледах това предаване“ — помисли си Картър, но пак не каза нищо.

— Вестникарката — каза замислено Големия Джим и отново седна на канапето. Възглавничките изсвистяха, докато се смачкваха под тежестта му. — Винаги е била против мен. Правеше всичко възможно да ме омаскари, Картър. Всичко. Би ли ми донесъл още една консерва сардини?

„Сам си вземи“ — помисли си той, но не каза нищо. Стана и му донесе още една консерва.

Вместо да спомене каква обонятелна асоциация е направил за сардините, той зададе един доста логичен въпрос.

— Какво ще правим, шефе?

Големия Джим извади отварачката от дъното на консервата, мушна я в ухото и дръпна назад ламариненото капаче. Отдолу се показва ескадрон мъртви риби, които лъщяха мазно на светлината на мъждивите лампи.

— Ще изчакаме въздухът да се прочисти, после ще излезем отвън и ще започнем да събираме парченцата, синко. — Той въздъхна, постави една капеща рибка върху солена бисквита и налага „вкуснотията“. На мазните му устни полепнаха трохи. — Хората като нас винаги трябва да правят това. Отговорните хора. Тези, които дърпат ралото.

— Ами ако въздухът не се прочисти. По телевизията казаха...

— О, Боже, небето се продъни; О, Боже, небето се продъни! — издекламира Големия Джим със странен и доста притеснителен фалцет. — От години ни разправят подобни неща, нали? Учените и либералите. Трета световна война! Топящи се ядрени реактори, които потъват дълбоко в земята! Блокиране на компютрите през две хилядната година! Изтъняване на озоновия слой! Топящи се ледени шапки на полюсите! Страховити урагани! Глобално затопляне! Противни, плашливи атеисти, които не зачитат волята на добрия и грижовен Господ! Които не вярват, че има добър и грижовен Господ!

Големия Джим посочи младия мъж с мазния си пръст.

— Противно на очакванията на безбожниците хуманисти небето няма да се продъни. Големи са пъзльовци... гузен негонен бяга, нали знаеш, книгата на Левит, но това не променя божията истина: Онези, които вярват в него няма да се изморят, а ще се сдобият с орлови криле — книгата на Исая. Това отвънка е смог. След известно време ще се разкара.

Два часа по-късно обаче — в четири и нещо следобед, откъм нишата, където беше механичната поддържаща система на укритието, се чу пронизително изсвирване.

— Какво е това? — попита Картър.

Големия Джим, който беше притворил очи и беше полегнал на канапето (брадата му беше мазна), седна и се заслуша.

— Устройството за пречистване на въздух. Това е нещо като голям йонизатор. Имаме един такъв в шоурума на магазина. Хубава джаджа. Не само поддържа въздуха свеж и чист, но и отстранява статичното електричество, което възниква в студено вре...

— Щом въздухът в града се прочиства, защо това устройство се включи?

— Защо не отидеш горе, Картър? Открехни вратата и виж какво е положението. Това ще те поуспокои ли?

Картър не знаеше дали това ще го поуспокои или не, но знаеше, че се е изнервил от седене тук долу. Качи се по стълбите.

Когато Картър излезе, Големия Джим стана и отиде до скрина, намиращ се между печката и малкия хладилник. Движеше се изненадващо бързо и тихо за телосложението си. Намери това, което търсеше, в третото чекмедже. Погледна през рамо, за да се увери, че все още е сам, след това се погрижи за себе си.

Когато изкачи стълбите и застана пред вратата, Картър видя един доста зловещ надпис:

ТРЯБВА ЛИ ДА ПРОВЕРИШ ДАЛИ ИМА РАДИАЦИЯ?

МИСЛИ!!!

Картър помисли. И стигна до извода, че Големия Джим се заблуждава, че въздухът ще се прочисти. Онези хора са се подредили пред вентилаторите, значи през стената не преминава почти никакъв въздух.

Все пак нищо не пречеше да провери.

Отначало вратата отказа да помръдне. Стреснат от мисълта, че е заровен жив, той бутна по-силно. Този път вратата се отмести лекичко. Чу падащи тухли и скърцане на дърво. Вероятно можеше да я отвори по-широко, но нямаше смисъл да го прави. Това, което влизаше през неколкосантиметровата пролука, изобщо не беше въздух, а газ, подобен на този, който бълват ауспусите на автомобилите. Картър нямаше нужда от модерни уреди, за да разбере, че ако прекара две-три минути отвън, ще загине.

Въпросът беше какво да каже на Рени.

„Нищо“ — подсказа му един студен вътрешен глас. Ако разбере какво е отвън, ще се изнерви още повече. Направо ще стане

непоносим.

А какво означаваше това? Какво значение имаше, при условие че щяха да умрат в укритието, когато горивото на генератора свършеше? Ако щяха да умрат, имаше ли изобщо нещо значение?

Той слезе по стълбите. Големия Джим седеше на канапето.

— Е?

— Въздухът е доста лош — каза Картър.

— Но става за дишане, нали?

— Ами... да. Но може да ни прилошее. По-добре да изчакаме, шефе.

— Разбира се, че е по-добре да изчакаме — сопна му се Големия Джим, сякаш той беше предложил друго. Сякаш Картър беше най-големият глупак във вселената. — Но няма да имаме проблеми, това е важното. Господ ще се погрижи за нас. Както винаги. А и тук не е прекалено топло, има добър въздух и много храна. Ще потърсиш ли нещо сладичко, синко? Бонбонки или нещо друго? Още съм гладен.

„Не съм ти син, синът ти е мъртъв“ — помисли си Картър, но не каза нищо. Отиде в спалнята, за да види дали някъде по рафтовете няма бонбони.

5.

Към десет часа вечерта Барби, който се беше притиснал в Джулия, се унесе в неспокоен сън. Рени Младши нахлу в сънищата му: Младши, застанал пред килията му в Кафеза. Младши с пистолета си. Този път нямаше кой да го спаси, защото отровният въздух отвън беше избил всички.

Кошмарите най-накрая изчезнаха и той заспа по-дълбоко. Главата му (главата на Джулия също) беше обърната към Купола и към свежия въздух, който се просмукваше през него. Този въздух поддържаше живота им, но не им осигуряваше спокойствие.

Нещо го събуди към два часа през нощта. Погледна към зацапания Купол и към неясните светлини на военния лагер отсреща. След това чу отново звука. Дрезгаво, мъчително покашляне.

Някъде отдясно проблесна фенерче. Барби се изправи тихо, за да не събуди Джулия, после тръгна към светлинката, прескачайки спящите на тревата хора. Повечето се бяха съблекли по бельо. Часовоите наблизко се бяха навлекли с якета и ръкавици, но вътре беше топло като в пещ.

Ръсти и Джини бяха коленичили до Ърни Калвърт. На врата на Ръсти висеше стетоскоп, а в ръката му имаше кислородна маска, свързана към малка червена бутилка. Нори и майка ѝ се бяха прегърнали, в очите им се четеше тревога.

— Съжалявам, че те събуди — каза Джоани. — Зле е.

— Колко е зле? — попита Барби.

Ръсти поклати глава.

— Не знам. Наподобява бронхит или силна настинка, но не е, разбира се. Причината е в лошия въздух. Дадох му кислород от линейката, имаше някакво подобрене, но сега... — Той сви рамене. — Не ми харесва и как звучи сърцето му. Стресът си казва думата, а и той не е млад.

— Нямах ли повече кислород? — попита Барби. Посочи червената бутилка, приличаща на пожарогасител — от тези, които

хората държат в кухните си и винаги забравят да презаредят. — Свърши ли?

Търстън Маршал се присъедини към тях. На светлината на фенерчето изглеждаше мрачен и изморен.

— Има още една, но ние — Ръсти, Джини и аз — решихме да я запазим за децата. Ейдън също започна да кашля. Преместих го съвсем близо до Купола и до вентилаторите, но продължава да кашля. Когато Ейдън, Алис, Джуди и Джанел се събудят, ще започнем да им даваме малки порции кислород. Може би ако военните докарат още вентилатори...

— Няма значение с колко въздух ни обдухват — каза Джини, — все толкова ще преминава при нас. Няма значение и колко близо сме до Купола, в дробовете ни пак ще влизат отрови. Ясно е кои са най-уязвими.

— Най-младите и най-старите — каза Барби.

— Лягай да спиш, Барби — настоя Ръсти. — Пази си силите. С нищо не можеш да ни помогнеш.

— А ти можеш ли да помогнеш?

— Така си мисля. В линейката има спрей за отпушване на носове. И епинефрин.

Барби тръгна покрай Купола, обърнал глава към вентилаторите — всеки един от оцелелите правеше така, без да се замисля. Когато стигна до Джулия, вече беше страшно изморен. Задъхваше се и сърцето му биеше учестено.

Джулия беше будна.

— Много ли е зле?

— Не знам — отговори Барби, — но не ми харесва тази работа. Даваха му кислород от линейката, а той не се събуди.

— Кислород! Колко кислород има?

Той й каза и с тъга забеляза, че светлината в очите й помръкна.

Тя стисна ръката му. Пръстите й бяха потни, но студени.

— Сякаш сме затворени в пропаднала минна галерия.

Седяха един срещу друг, опрели рамене на Купола. Между тях полъхваше съвсем лек ветрец. Постоянното буботене на вентилаторите се беше превърнало във фон; налагаше се да говорят по-силно, но иначе не му обръщаха внимание.

„Ще забележим обаче, ако спре — помисли си Барби. — А след няколко минути нищо повече няма да забелязваме.“

Тя се усмихна плахо.

— Спри да се тревожиш за мен, ако това правиш в момента. Добре съм като за републиканка на средна възраст, на която не ѝ достига въздух. Поне ме изпукаха още един път. И то хубаво, както трябва.

Барби също се усмихна.

— Удоволствието беше изцяло мое, повярвай ми.

— Какво ще кажеш за атомната бомба, която щяха да изпробват в неделя? Как мислиш?

— Нищо не мисля. Само се надявам.

— Много ли се надяваш?

Той не искаше да ѝ каже истината, но тя заслужаваше да я чуе.

— Като се има предвид случилото се и като се има предвид колко малко знаем за съществата, управляващи кутията, нямам големи надежди.

— Кажи ми, че не си се предал.

— Казвам ти. Дори не съм толкова уплашен, колкото трябва да бъда. Може би защото... странно е. Дори вече свикнах със смрадта.

— Наистина?

Той се засмя.

— Не. Ами ти? Страхуваш ли се?

— Да, но повече ми е тъжно. Така загива светът, не изведнъж, а лека-полека. — Тя се изкашля в юмрука си. Барби чу, че и други хора кашлят; сред тях беше и момченцето, за което сега се грижеше Търстън Маршал. „Утре сутринта ще получиш глътка кислород“ — помисли си Барби, после си спомни как се беше изразил Търстън: „Ще започнем да им даваме малки порции кислород.“

Никое дете не заслужава това.

Никой не заслужава това.

Джулия се изплю в тревата, после се обърна към Барби:

— Не мога да повярвам, че си докарахме такова нещо. Собствениците на кутията — кожените глави — са нагласили нещата, но мисля, че те са просто деца, които се забавляват. Може би играят нещо подобно на видеоигра. Те са вън, а ние сме вътре. Ние сами си го докарахме.

— Имаш си достатъчно проблеми, не е нужно и да се самобичуваш — каза Барби. — Ако някой е виновен, това е Рени. Той направи нарколабораторията, той започна да трупа пропан. Той предизвика размириците, сигурен съм.

— Ами кой го избра? — попита Джулия. — Кой му даде власт?

— Не ти. Вестникът ти предприе кампания срещу него. Или бъркам?

— Прав си — отговори тя, — но едва през последните осем години. Отначало „Демократ“ — с други думи, аз — смяташе, че той е голяма работа. Докато разбере що за човек е, той се окопа. И използваше нещастния, вечно ухилен глупак Анди Сандърс за черната работа.

— Все пак не можеш да виниш...

— Мога и го правя. Ако знаех, че този свадлив, некомпетентен кучи син ще застане начело на града в кризисна ситуация, щях да... щях... щях да го удавя като плъх.

Той се засмя, после започна да кашля.

— Вече не ми приличаш много на републиканка...

— Какво? — попита тя, а след това също чу шума. Нещо тракаше и скърцаше в тъмнината. След малко видяха приведен човек, влачещ детска каручка.

— Кой е там? — провикна се Дъги Туичъл.

Новодошлият отговори; гласът му звучеше глухо заради кислородната маска, която покриваше лицето му.

— Благодаря на Господ! — каза Сам Мърляча. — Подремнах малко край пътя. Помислих си, че ще ми свърши въздухът, преди да съм стигнал дотук. Но ето на, стигнах. Точно навреме, защото почти не ми останаха сили.

6.

Военният лагер край шосе 119 в Мотън представляваше тъжна гледка в тази ранна съботна утрин. Бяха останали само трийсетина военни и един хеликоптер „Чинук“. Десетина войници товареха в него големите палатки и няколкото вентилатора „Еър Макс“, които Кокс, след като беше разбрал за експлозията, беше заповядал да бъдат докарани в южната част на Купола. Вентилаторите така и не бяха влезли в действие. Когато пристигнаха, вече нямаше значение кой се възползва от оскъдния въздух, който те можеха да вкарат през преградата. Към шест часа следобед пожарът изгасна поради липса на гориво и кислород, но от страната на Честърс Мил не беше останал жив човек.

Десетина войници свалиха платнището на медицинската палатка и започнаха да го навиват. На останалите им беше заповядано да почистят района — „военна задача“, характерна за всички армии по света. Работата беше глупава, но никой от „лайнения патрул“ нямаше нищо против нея. Те така или иначе нямаше да могат да забравят кошмара от предния следобед, но поне се разсейваха, като събираха опаковки, тенекиени кутийки, бутилки и фасове. Скоро щеше да съмне и пилотите щяха да запалят двигателите на големия хеликоптер. Войниците щяха да се качат в него и да отпътуват за друго място, нещо, за което те копнееха с цялото си сърце.

Един от тях беше редник Клинт Еймс от Хикори Гроув, Южна Каролина. Той вървеше по отгъпаната трева, стиснал зелена найлонова торба в едната си ръка, и събираше захвърлени табели и смачкани кутийки от кока-кола. Стараеше се винаги да изглежда много зает, за да не ядоса строгия сержант Гро. Почти беше задрямал прав, когато чу тракане, сякаш някой почукваше с пръсти по чиния. Помисли си, че сънува — сигурно беше така, защото шумът като че ли идваше от другата страна на Купола.

Той се прозя, после се протегна, като се подпираше с една ръка за кръста. Отново чу почукване. То наистина идваше откъм

почернялата стена на Купола. След това — глас. Тих и нереален, като гласа на призрак. Редник Еймс усети, че го полазват тръпки.

— Има ли някой там? Чува ли ме някой? Моля ви... умирам!

— Господи, май познавам този глас! Това е...

Еймс захвърли торбата с боклуци и изтича до Купола. Опря ръцете си в почернялата, все още топла повърхност.

— Краварче? Ти ли си?

„Аз съм луд. Това е невъзможно. Няма как някой да е оживял след пожара.“

— Еймс — изрева сержант Гро. — Какво, по дяволите, правиш там?

Той се канеше да се обърне, когато отново чу глас иззад опърлената стена.

— Аз съм. Не си... — чу се остра кашлица. — Не си отивай, редник Еймс. Ако все още си там.

Появи се ръка. Призрачна ръка с почернели от сажди пръсти, която протъркваше чисто петно в опушената стена на Купола. Малко по-късно се появи лице. Отначало Еймс не позна краварчето, после разбра, че то има кислородна маска на лицето си.

— Въздухът ми почти свърши — изхриптя Оли. — Стрелката сочи червената зона... вече от половин час.

Еймс се вторачи в тревожните очи на краварчето, а то се вторачи в неговите. Тогава той осъзна, че ще направи всичко, което е по силите му, за да спаси живота на краварчето. „Няма да позволя да умре след всичко, което е преживяло“ — помисли си. Не можеше да разбере как изобщо е оцеляло след пожара.

— Момче, слушай. Застани на колене и...

— Еймс, безполезен малоумнико — изкрещя сержант Гро и тръгна към Купола. — Спри да кръшкаш и се захващай за работа! Вече ми дойде до гуша от теб!

Редникът не му обърна никакво внимание. Беше се съсредоточил в лицето, което се мержелееше зад мръсната стена.

— Застани на колене и изстържи мръсотията от дъното! Веднага момче, веднага!

Лицето изчезна; Еймс можеше единствено да се надява, че краварчето се е захванало да изпълни заръката му, а не е припаднало.

Ръката на сержант Гро се стовари върху рамото му.

— Ти глух ли си, бе! Казах ти да...

— Докарай вентилаторите, сержант! Трябва да докараме вентилаторите!

— Какви ги дрън...

Еймс изрева в лицето на ужасения сержант:

— Вътре има оцелял!

7.

В каручката на Сам Мърляча беше останала само една бутилка с кислород, освен това стрелката сочеше малко над нулата. Сам не възрази, когато Ръсти взе маската му и я сложи върху лицето на Ърни, просто се дотътри до Купола и приседна до Барби и Джулия. След това новодошлият коленичи и си пое дълбоко въздух. Коргито Хорас, което беше приклекло до Джулия, го гледаше любопитно.

Сам легна по гръб.

— Нищо особено, но все пак е по-добре от това, с което разполагах. Последните глътки кислород от бутилките нямаха същия хубав вкус като първите.

След това за всеобща изненада той си запали цигара.

— Изгаси я, да не си луд! — възмути се Джулия.

— Умирам за цигара. — Сам си дръпна, примижвайки доволно. — Не мога да пуша кислород, нали ме разбираш? Направо ще се пръсна. Чудя се как някои хора издържат.

— Остави го — каза Роми. — Димът от цигарата му едва ли е по-лош от лайната, които дишаме ние. Предполагам, че катранът и никотинът в дробовете му го предпазват.

Ръсти се приближи и седна до тях.

— Тази бутилка беше умряла работа — каза, — но Ърни все пак подиша малко от нея. Сега ми изглежда по-спокоен. Благодаря ти, Сам.

Сам махна небрежно с ръка.

— Моят въздух е и твой въздух, докторе. Поне беше. Линеяката ти е тук, не можеш ли да направиш нещо повече? Момчетата, които ми носеха бутилките — по-рано, преди всичко да се скапе, — можеха да помагат на болните в камиона си. Имаха... как се казваше... някаква помпа.

— Кислороден екстрактор — отговори Ръсти. — Прав си, имахме такъв в линеяката. За съжаление се счупи. — Ухили се нервно. — Счупи се преди три месеца.

— Четири — намеси се Туич, който се беше приближил до тях. Гледаше цигарата на Сам. — Случайно да имаш още?

— Да не си посмял — каза Джини.

— Страхуваш се да не опуша този тропически рай, така ли, скъпа? — попита Туич, но когато Сам Мърляча извади смачкания си пакет „Американ Игълс“, поклати глава.

Ръсти каза:

— Лично подадох молба до борда на болницата кислородният екстрактор да бъде подменен. Отговориха ми, че бюджетът е на червено и че трябва да потърся помощ от градската управа. Така че изпратих молба до градските съветници.

— Рени — каза Пайпър Либи.

— Рени — потвърди Ръсти. — Получих писмо, в което се казваше, че молбата ми ще бъде разгледана на бюджетната среща през ноември. Предполагам, че тогава ще се разбере. — Размаха ръце към небето и се засмя.

Около тях се насъбраха хора, които гледаха любопитно Сам и ужасено — цигарата му.

— Как успя да дойдеш тук, Сам? — попита Барби.

Сам гореше от желание да разкаже историята си. Първо им обясни, че след като му била поставена диагноза „емфизем“, започнал да получава бутилки с кислород благодарение на „медицинските“. Спомена, че понякога се натрупвали доста пълни бутилки. После им каза, че е чул експлозия и че е излязъл да види какво става.

— Видях, че работата е дебела, и разбрах накъде вървят нещата — обясни той. Група военни се присламчиха, за да чуят разказа му. Сред тях беше полковник Кокс, който беше с бермуди и фланелка с цвят каки. — Виждал съм големи пожари и преди, когато работех в гората. На няколко пъти ни се е налагало да зарязваме всичко и да бягаме; ако някой от онези стари камиони, които използвахме навремето, беше затънал. Пожарите тип „корона“ са най-страшни, защото създават свой собствен вятър. Видях, че същото ще се случи и тук. Експлозията беше много силна. Какво е имало там?

— Пропан — отвърна Роуз.

Сам потърка наболата си брада.

— Да, ама е имало и друго. Имало е и химикали — забелязах зелени пламъци. Ако пожарът беше тръгнал към мен, щях да загина. Вие също. Тръгна обаче на юг. В това няма нищо чудно, причината е

най-вече в терена. А също и в реката. Както и да е, знаех какво ще стане и затова извадих бутилките от „кислородния бар“.

— От какво? — попита Барби.

Сам си дръпна за последно от цигарата, после смачка фасата в пръстта.

— О, така наричам бараката, в която държа бутилките. Както и да е, имах пет пълни...

— Пет! — простена Търстън Маршал.

— Ъ-хъ — каза весело Сам, — но нямаше как да ги домъкна и петте. Вече съм на години.

— Не можа ли да намериш някоя кола или пикап? — попита Лиза Джеймисън.

— Госпожо, отнеха ми шофьорската книжка преди седем години. Може и осем да са станали вече. Твърде много актове за шофиране в нетрезво състояние. Ако ме хванат да карам нещо по-голямо от ръчна количка, ще ме набутат в затвора и ще изхвърлят ключа на килията ми.

Барби се зачуди дали да не посочи основния недостатък на твърдението му, но в крайна сметка реши да не си прахосва дъха.

— Както и да е, прецених, че мога да взема четири бутилки. Не бях изминал и половин километър, когато се наложи да дишам от първата. Нямаше как, нали виждате?

Джаки Уетингтън попита:

— Знаеше ли, че сме тук?

— Не, госпожо. Просто исках да отида някъде нависоко, а и бях наясно, че кислородът все някога ще свърши. Не предполагах, че сте тук, не предполагах и че има вентилатори. Просто няха други варианти пред себе си.

— Защо се забави толкова много? — попита Пит Фрийман. — Разстоянието от Год Крийк дотук едва ли е повече от шест километра.

— Ето това е най-смешното — каза Сам. — Тръгнах по пътя, нали се сещаш — Блек Ридж Роуд, после минах без проблеми по моста, като продължавах да дишам от първата бутилка, въпреки че беше станало много топло и... Впрочем, видяхте ли мъртвата мечка? Онази, дето май си е разбила главата в телефонния стълб?

— Видяхме я — отговори Ръсти. — Предполагам, че след като си подминал мечката, ти се е завило свят и си припаднал.

— Откъде знаеш?

— И ние минахме оттам — обясни му Ръсти. — Там действа някаква сила. Децата и възрастните хора са най-уязвими.

— Аз не съм много възрастен — каза обидено Сам. — Побелях преждевременно, също като майка ми.

— Колко време беше в безсъзнание? — попита Барби.

— Ами... не нося часовник, но когато се свестих, вече беше тъмно, така че доста време ще да е било. Събудих се веднъж, защото не ми достигаше въздух, после прикачих маската за следващата бутилка и пак заспах. Шантаво, нали? И какви сънища само! Сякаш бях в цирк! Накрая се разбудих съвсем. Беше тъмно, минах на следващата бутилка. Нямах проблеми при прехвърлянето, защото не беше много тъмно. А трябваше да е, трябваше да е тъмно като в кучи гъз при всичките тези сажди по Купола, но там, където лежах, имаше светло петно. Денем не се вижда, но нощем е като рояк от милиони светулки.

— Ние го наричаме блестящия пояс — поясни Джо. Той, Нори и Бени се бяха сгушили един до друг. Бени се покашляше в шепата си.

— Хубаво име — каза одобрително Сам. — Както и да е, вече знаех, че тук има някой, защото чувах вентилаторите и виждах светлини. — Той кимна към военния лагер от другата страна на Купола. — Не бях сигурен дали ще успея да стигна, защото въздухът ми свършваше — хълмът е стръмен и гълтах здраво.

Той оглеждаше любопитно полковник Кокс.

— Здравсти, полковник Клинк, виждам дъха ти. Или си облечи яке, или ела тук при нас на топло. — Той се изкикоти, показвайки няколкото си оцелели зъба.

— Казвам се Кокс, а не Клинк, и ми е добре така.

Джулия попита:

— Какво сънува, Сам?

— Странно, че точно ти ме попита — отговори той, — защото от всички сънища помня само този, който беше свързан с теб. Ти лежеше на естрадата и плачеше.

Джулия стисна силно ръката на Барби, като продължи да се взира в лицето на Мърляча.

— Откъде знаеш, че съм била аз?

— Беше се покрила с вестници. Издания на „Демократ“. Притискаше ги към себе си, сякаш за да прикриеш голотата си. Моля

за извинение, но ти ме попита. Не е ли това най-смешният сън, който си чувала?

Радиостанцията на Кокс избипка три пъти. Той я откачи от колана си.

— Какво има? Казвай бързо, зает съм.

Всички чуха какво каза човекът отсреща.

— Има оцелял в южния край, полковник. Повтарям. Има оцелял.

8.

Когато слънцето изгря на двацет и осми октомври, последният член на семейство Динсмор можеше да се похвали единствено с това, че е оцелял. Оли лежеше на земята, притиснал тялото си към Купола, и вдишваше жадно оскъдния въздух, който достигаше до него.

Беше се наложило бързо да почисти стената на Купола, защото въздухът в бутилката свършваше. Това беше втората бутилка — тази, която беше оставил на пода, преди да се зарови в картофите. Спомни си, че се беше чудил дали тя няма да избухне. За късмет на Оливър Динсмор тя не беше избухнала. Ако това се беше случило, сега той щеше да лежи мъртъв под погребална могила от картофи.

Той беше коленичил до Купола и беше започнал да разчиства черната шлака, в която имаше човешки останки. Никога нямаше да забрави как го бодяха парченцата от кости. Ако не беше редник Еймс, който непрекъснато го окуражаваше, със сигурност щеше да се откаже. Редникът обаче не спираше да го тормози и да настоява:

— Копай, по дяволите, разчисти тази мръсотия, краварче, защото иначе вентилаторите няма да свършат никаква работа.

Оли беше продължил да се бори само защото Еймс не знаеше името му. Беше свикнал децата в училище да го наричат „лайнсбирач“ и „цицодърпач“, но въпреки това не можеше да си позволи да умре, слушайки как някакъв тиквеник от Южна Каролина го нарича „краварче“.

Вентилаторите бяха заревали и той беше усетил как лекият полъх гали нагорещената му кожа. Махна маската от лицето си и притисна устата и носа си към мръсната повърхност на Купола. Нагълта се със сажди, което го накара да продължи да почиства стената. Виждаше Еймс от другата страна — беше коленичил и беше наклонил глава, сякаш се опитваше да надникне в миша дупка.

— Точно така! — изкрещя той. — Ей-сега ще докарат още два вентилатора. Не се предавай, краварче! Дръж се!

— Оли — изхриптя момчето.

— Какво?

— Името ми е... Оли. Спри да ме наричаш... краварче.

— Отсега нататък ще те наричам Оли, само продължавай да разчистваш, за да могат да работят вентилаторите.

Оли някак си успяваше да вдишва достатъчно количество въздух, което да го поддържа жив. През процепа в саждите той виждаше как светът просветлява. Светлината помагаше, но го болеше сърцето, че розовият изгрев е зацапан от мръсотията, покриваща вътрешната страна на Купола. Светлината беше прекрасна, защото при него всичко беше тъмно, опърлено, твърдо и притихнало.

Към пет часа сутринта те се опитаха да накарат Еймс да се махне, но Оли се разкрещя и той им отказа категорично. Началникът му се съгласи. Оли започна да разказва, като спираше от време на време, за да притисне устата си към Купола и да подиша въздух.

— Знаех, че трябва да изчакам пожара да загасне — каза той, — затова пестях кислорода. Дядо ми Том веднъж каза, че ако е заспал, може да изкара цяла нощ с една бутилка, така че просто си лежах спокойно. Известно време дишах въздуха, който беше останал под картофите.

Той опря устните си в стената и усети вкус на сажди. Знаеше, че в тези сажди може да има човешки остатъци, но не му пукаше. Засмука жадно, после изкашля чернилката и продължи:

— Отначало под картофите беше студено, но после стана топло, а накрая и горещо. Помислих си, че ще изгоря жив. Оборът гореше над главата ми. Всичко гореше. Пожарът обаче много бързо погълна постройката, сигурно затова оцелях. Не знам. Останах там, докато не свърши първата бутилка. След това бях принуден да изляза. Опасявах се, че другата бутилка е експлодирала, но тя беше цяла. Беше й се разминало на косъм.

Еймс кимна. Оли засмука още въздух през Купола. Имаше чувството, че диша през мръсна дебела кърпа.

— И стълбите. Ако бяха дървени, а не бетонни, нямаше да мога да изляза. Дори не опитах отначало. Просто изпълзях изпод картофите, защото беше много топло. Тези най-отгоре се бяха изпекли, усетих по миризмата. Тогава започна да не ми достига въздух и така разбрах, че кислородът във втората бутилка свършва.

Той се закашля и замълча за момент. После отново продължи:

— Просто исках да чуя човешки глас, преди да умра. Стана ми много приятно, когато те видях, редник Еймс.

— Казвам се, Клинт, Оли. И да знаеш, няма да умреш.

Но очите, които гледаха през мръсния процеп в дъното на Купола, приличащ на прозорче на ковчег, като че ли знаеха някаква жестока истина.

9.

Когато звънецът се задейства за втори път, Картър се събуди от безсънна дрямка и веднага разбра какво става. Част от съзнанието му нямаше да може да заспи, докато тази каша не се оправеше или той не умреше. Помисли си, че това е инстинктът за оцеляване — вечно буден страж, стоящ на пост дълбоко в мозъка му.

Беше седем и половина събота сутринта.

Знаеше това, защото часовникът му беше от тези, чийто дисплей светва, когато бъде натиснат бутон. Аварийните светлини бяха угаснали през нощта и укритието тънеше в мрак.

Когато се надигна и седна, усети, че нещо се е опряло във врата му. Предположи, че това е фенерчето, което беше използвал миналата вечер. Напипа го и го включи. Той беше на пода. Големия Джим беше на канапето. Тъкмо той го беше смушкал с фенерчето.

„Разбира се, че ще е на кушетката, та нали е шеф“ — каза си гневно Картър.

— Хайде, синко — настоя Големия Джим. — По-бързичко.

„Защо пък аз? — помисли си Картър... но не каза нищо. — Трябва да отида аз, защото шефът е стар, шефът е дебел, шефът има проблеми със сърцето. И защото шефът е шеф, разбира се. Джеймс Рени — императорът на Честърс Мил. Император на стари коли, това си ти. И миришеш на пот и сардини.“

— Хайде! — Като че ли беше изнервен. И уплашен. — Какво чакаш?

Картър стана и се отправи към спалничката. Фенерчето осветяваше претъпканите рафтове на противорадиационното укритие (толкова много консерви със сардини!). Една от крушките на аварийното осветление все още работеше, но примигваше, сякаш всеки момент щеше да изгасне. Сега звънецът се чуваше по-ясно. Натрапчиво „Ааааааа“ — звукът на надвисналата гибел.

„Няма да можем да се измъкнем отук“ — помисли си Картър.

Насочи фенерчето към люка и извисяващия се над него генератор, който продължаваше да бучи дразнещо, и тогава незнайно

защо се сети за словоизлиянията на шефа. Може би защото и чрез двата шума се настояваше за едно и също: храна, храна, храна. Дай ми пропан, дай ми сардини, дай ми безоловен бензин за хамъра. Нахрани ме. Въпреки това ще умра, и ти също ще умреш, но на кого му пука? Дава ли изобщо някой пет пари? Нахрани ме, нахрани ме, нахрани ме.

В сандъка имаше само шест бутилки с пропан. Когато сменеше празната, щяха да останат пет. Между тях и смъртта чрез задушаване стояха тези пет малки контейнера.

Картър измъкна една бутилка от сандъка и я остави до генератора. Щеше да изчака свършващата бутилка да се изпразни напълно, въпреки че това „ааааааа“ го дразнеше много. Да. Да. Добро до последната капка, нали така казваха за кафето „Максуел Хаус“.

Но звънецът можеше преспокойно да скъса нервите на човек. Картър си помисли, че би могъл да намери алармата и да я изключи, но тогава как щяха да разбират, че горивото на генератора свършва?

„Два плъха, захлупени под преобърнатата кофа, това сме ние.“

Той започна да смята наум: „Шест бутилки, всяка от които стига за единайсет часа. Ако изключим климатика, бутилките ще издържат по дванайсет, че дори и тринайсет часа. Май дванайсет е по-реалистично. Дванайсет по шест е... нека да видим...“

Бученето му пречеше да смята, но той успя да се справи. Седемдесет и два часа до жалката смърт чрез задушаване тук долу в тъмното. А защо беше тъмно? Защото никой не се беше сетил да смени акумулатора на аварийните лампи, затова. Вероятно не беше сменян от двайсет години. Шефът беше пестил пари. А защо в сандъка имаше само седем малки смотани бутилки, след като в Радиото на Исус са били складирани милиони галони пропан? Защото шефът иска сам да определя къде да стоят запасите.

Докато седеше и слушаше бученето, Картър си спомни една от поговорките на баща си: „Пестиш ли пенита, губиш долари.“ Така прави Рени. Рени, императорът на колите на старо. Рени, големият политик. Рени, наркобаронът. Колко ли пари беше спечелил от наркотиците? Милион долара? Два милиона? Имаше ли значение изобщо?

Вероятно не е възнамерявал да ги харчи, а сега със сигурност няма да ги харчи. Тук нямаше за какво да се харчи. Може да плюска

сардини до посиняване, и то безплатно.

— Картър? — чу се гласът на Големия Джим. — Ще я смениш ли най-сетне или да продължаваме да се наслаждаваме на този приятен звук?

Младият мъж отвори уста, за да изкрещи, че трябва да почака и че всяка минутка е важна, когато бученето престана. Престана и хлипането на устройството за пречистване на въздуха.

— Картър?

— Още малко, шефе. — Той пхна фенерчето под мишницата си, замени празната бутилка с пълна (на металната платформа можеше да се побере десет пъти по-голяма бутилка) и закачи конектора.

Всяка минутка е важна. Наистина ли? Защо да е важна, след като краят е предизвестен — задушаване?

Вечно будният страж в главата му обаче смяташе тези въпроси за глупави. Вечно будният страж смяташе, че седемдесет и два часа са си седемдесет и два часа и че всяка минутка от тези седемдесет и два часа е важна. Защото всичко можеше да се случи. Военните можеха да намерят начин да разрушат Купола. Куполът можеше да изчезне от само себе си по внезапен и необясним начин, както се беше появил.

— Картър? Какво правиш там? Баба ми е по-бърза от теб, а тя е мъртва!

— Почти съм готов.

Той се увери, че бутилката е опряна, където трябва, после приближи пръста си до бутона за включване (помисли си, че може да загаят, ако акумулаторът на стартера е толкова стар, колкото акумулатора на аварийните лампи). Замисли се: „Седемдесет и два часа, ако сме двамата. Но ако съм само аз, пропанът ще стигне за деветдесет, че дори за сто часа. Просто ще включавам пречиствателя само когато въздухът се развали съвсем.“

Големия Джим беше отхвърлил идеята да изключват от време на време пречиствателя.

— Сърцето ми е зле — беше напомнил той на Картър. — Ще започне да ми играе номера, ако въздухът е лош.

— Картър? — Висок и властен глас. Глас, който торможеше ушите му, както сардините торможеха носа му. — Какво става там?

— Всичко е наред, шефе — провикна се той и натисна бутона. Моторът на стартера забръмча и генераторът веднага заработи.

„Трябва да помисля за това“ — каза си Картър, но вечно будният страж беше на друго мнение. Вечно будният страж смяташе, че всяка загубена минута е от значение.

„Той се отнасяше добре към мен. Възлагаше ми отговорни задачи.“

„Караше те да му вършиш мръсната работа. А после те набута в този капан.“

Картър взе решение. Извади беретата си от кобура и се отправи към главната стая. Поколеба се дали да не скрие пистолета зад гърба си, но се отказа. Човекът все пак го беше наричал „синко“. Заслужаваше нещо повече от неочакван куршум в тила.

„Ще му дам време да се подготви.“

10.

В крайния североизточен край на града не беше тъмно; тук Куполът беше силно опушен, но не и непрозрачен. Слънчевите лъчи проникваха вътре и къпеха всичко в трескава розова светлина.

Нори се затича към Барби и Джулия. Момичето кашляше и се задъхваше, но въпреки това тичаше.

— Дядо ми получи сърдечен удар! — проплака то и падна на колене. Кашлицата продължаваше да разтърсва тялото му.

Джулия прегърна момичето и обърна лицето му към ревящите вентилатори. Барби пропълзя до изгнаниците, които бяха наобиколили Ърни Калвърт, Ръсти Евърет, Джини Томлинсън и Дъги Туичъл.

— Отдръпнете се, хора! — срязва ги Барби. — Оставете човека да диша!

— Това е проблемът — каза Тони Гуей. — Дадох му всичкия кислород... кислородът, който беше за децата... но...

— Епинефрин — каза Ръсти и Туич му подаде спринцовка. Ръсти инжектира лекарството. — Джини, започвай да правиш масаж. Когато се измориш, Туич ще те замени. След това съм аз.

— Аз също искам да помогна — обади се Джоани. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но иначе изглеждаше сравнително спокойна. — Карала съм курсове.

— Аз също съм карала — намеси се Клеър. — Ще помогна.

— И аз — промълви Линда. — Миналото лято бях на опреснителен курс.

„Градът е малък и всички ние подкрепяме отбора“ — помисли си Барби.

Джини, чието лице все още бе подуто и разранено, започна да прави сърдечен масаж. Отстъпи на Туич точно когато Джулия и Нори се присъединиха към Барби.

— Ще успеят ли да го спасят? — попита Нори.

— Не знам — отговори той. Най-ужасното обаче беше, че знаеше.

Потта, която капеше от челото на Туич, намокри ризата на Ърни. След около пет минути Туич спря, измъчван от пристъп на кашлица. Ръсти тръгна към него, за да го замести, но Туич поклати глава.

— Отиде си. — После се обърна към Джоани и ѝ каза: — Много съжалявам, госпожо Калвърт.

Лицето на Джоани потрепери, после се сбръчка. Тя изпищя протяжно, след което се закашля. Нори я прегърна и също се закашля.

— Барби? — каза някой. — Само за момент.

Беше Кокс, облечен този път с кафяви камуфлажни панталони и вълнено яке; очевидно отвън беше доста студено. Барби не хареса мрачното му изражение. Джулия тръгна с него. Облегнаха се на Купола, опитвайки се да дишат дълбоко.

— Стана инцидент във военновъздушната база „Къртланд“ в Ню Мексико. — Кокс говореше тихо. — Правеха последни опити с ядрената бомба, която смятахме да използваме, и... всичко се скапа.

— Експлодира? — попита ужасената Джулия.

— Не, госпожо, стопи се. Двама човека загинаха, а шестима получиха тежки изгаряния и бяха облъчени с радиация. Работата е там, че изгубихме бомбата. Загубихме шибаната бомба.

— Дефект ли е имала? — попита Барби. Надяваше се да е била дефектна, защото това би означавало, че тъй или иначе е нямало да изпълни предназначението си.

— Не, полковник. Затова използвах думата инцидент. Случват се такива неща от бързане, а ние всички бързаме.

— Много жалко за хората — каза Джулия. — Роднините им знаят ли вече?

— Много мило от твоя страна, като се има предвид в каква ситуация си. Скоро ще ги информираме. Инцидентът стана в един през нощта. Вече се работи по второ малко момче. Ще е готово след три дена. Най-много четири.

Барби кимна.

— Благодаря, сър, но се опасявам, че няма да издържим толкова време.

Зад тях се надигна тъжен протяжен вой. Когато Барби и Джулия се обърнаха, воят премина в дрезгави покашляния, съпроводени от мъчително задъхване. Видяха, че Линда е коленичила пред по-голямата си дъщеря и я е притиснала към себе си.

— Не може да е мъртва! — изкрещя Джанел. — Одри не може да е мъртва!

Обаче беше. Златният ретривър на семейство Евърет беше умрял през нощта тихо и кротко, докато спеше между двете момичета.

11.

Когато Картър се върна в главната стая, вторият градски съветник на Мил ядеше овесени бисквити от кутия, на която беше изобразена птица. Картър разпозна митичната птица, красяща опаковките на много детски закуски — тукана Сам, патрона на „Фрут Лупс“.

„Сигурно са много стари“ — каза си и за момент изпита съжаление към шефа си. След това се замисли за разликата между въздух за седемдесет и два часа и въздух за почти сто часа и сърцето му се вкорави.

Големия Джим ровеше в кутията, когато видя, че Картър държи пистолет.

— Е — каза той.

— Съжалявам, шефе.

Големия Джим разтвори пръстите си и бисквитите се изтърколиха обратно в кутията; по влажната му длан бяха полепнали едри трохи. Блестящи капчици пот се стичаха по оплешивяващото му чело.

— Недей, синко.

— Налага се, господин Рени. Нищо лично.

Нищо лично, просто двамата бяха затворени в тази дупка. До това бяха довели решенията на Големия Джим и сега той трябваше да си плати.

Джим Рени остави кутията „Фрут Лупс“ на пода. Направи го внимателно, сякаш се страхуваше, че бисквитите може да се натрошат.

— Какъв е проблемът тогава?

— Всичко опира до... въздуха.

— Въздуха. Разбирам.

— Можех да скрия пистолета зад гърба си, а после, приближавайки се, да ти пусна един куршум в главата, но не исках да постъпвам така. Исках да ти дам време да се приготвиш. Защото се отнасяше добре към мен.

— Тогава не ми причинявай болка, синко. Ако няма нищо лично, не ми причинявай болка.

— Ако си траеш, всичко ще мине гладко. Мигновено ще стане, все едно доубивам ранен елен.

— Може ли да поговорим по въпроса?

— Не, сър. Решението ми е твърдо.

Големия Джим кимна.

— Добре тогава. Може ли първо да се помоля? Ще ми позволиш ли?

— Да, сър, можете да се помолите, ако искате. Но бързо. На мен също не ми е лесно.

— Вярвам ти. Ти си добро момче, синко.

Картър, който не беше плакал от четиринайсетгодишен, беше готов да се разплаче.

— Това, че ме наричаш „синко“, няма да ти помогне.

— Вече ми помага. Фактът, че си се разчувствал... също ми помага.

Големия Джим стана тежко от кушетката, после се отпусна на колене. Неволно преобърна кутията с бисквити, което го накара да се засмее тъжно.

— Да ти кажа честно, последното ястие не струваше.

— Да. Съжалявам.

Големия Джим обърна гръб на Картър и въздъхна.

— Няма проблеми, след минута-две ще ям печено говеждо на божията маса. — Вдигна дебелия си показалец и го опря в тила си. — Ето тук. Основата на мозъка. Ясно?

Картър преглътна, имаше чувството, че в гърлото му е заседнала голяма топка марля.

— Да, сър.

— Защо не коленичиш да се помолиш заедно с мен, синко?

Картър, който се молеше толкова често, колкото и плачеше, за малко да каже „да“. Тогава си спомни, че шефът му понякога постъпва много коварно. Големия Джим сега вероятно не хитруваше, но той го беше виждал как действа и не искаше да рискува.

Поклати глава.

— Кажете си молитвата. И побързайте, защото иначе може да не стигнете до „амин“.

Големия Джим стисна възглавничката на канапето, която се беше намачкала под тежестта на огромния му задник.

— Мили Боже, твоят слуга Джеймс Рени е. Май ще дойда при теб, независимо дали това ти харесва или не. Чашата се опря в устните ми и аз не мога...

Той изхлипа силно.

— Изключи фенерчето, Картър. Не искам да плача пред теб. Един мъж не трябва да умира по такъв начин.

Картър доближи дулото до тила на Големия Джим.

— Добре, но други желания няма да изпълнявам.

Той изключи фенерчето.

Веднага разбра, че е допуснал грешка, но вече беше твърде късно. Чу, че шефът му се движи; и то много бързо за едър човек с болно сърце. Картър натисна спусъка и на светлината на огънчето, което излезе от дулото, видя, че в смачканата възглавничка се появи дупка. Големия Джим вече не беше на колене пред него, но нямаше как да се е отдалечил много. Докато Картър търсеше копчето на фенерчето, Големия Джим се хвърли напред, стискайки кухненския нож, който беше взел от скрина до печката. Петнайсетсантиметровото острие се заби в корема на Картър Тибодо.

Картър извика от болка и стреля още веднъж. Големия Джим чу как куршумът изсвистя покрай ухото му, но не отстъпи назад. Той също си имаше вечно буден страж, който му беше служил много добре дълги години и който сега му казваше, че ако се отдръпне назад, ще умре. Изправи се тежко на крака, като едновременно с това издърпа ножа нагоре и изкори глупавото момче, което беше дръзнало да му се опълчи.

Картър изкрещя отново. Капчици кръв опръскаха лицето на Големия Джим, който се надяваше, че момчето вече е мъртво. Той бутна Картър назад. На светлината на падналото на пода фенерче видя, че Картър залита назад, стискайки корема си, и смачква разпилените бисквити. По пръстите му течеше кръв. Удари с ръка рафтовете и падна на колене сред дъжд от консерви. Остана за момент така, сякаш бе размислил и в крайна сметка бе решил да се помоли. Косата му падаше върху лицето. Накрая загуби равновесие и се свлече на пода.

Големия Джим се замисли дали да не отиде да вземе ножа, но прецени, че тази работа е твърде тежка за човек със сърдечни

проблеми (каза си, че непременно трябва да се погрижи за сърцето си, когато кризата свърши). Вдигна пистолета и отиде до глупавото момче.

— Картър, тук ли си все още?

Картър простена, опита да се обърне, но се отказа.

— Ще те застрелям в тила, както ти възнамеряваше да направиш с мен. Първо обаче искам да те посъветвам нещо. Слушаш ли ме?

Картър отново простена. Големия Джим прие това за „да“.

— Съветът ми е следният: Никога не давай на добрите политици време да се молят.

Той натисна спусъка.

12.

— Мисля, че умира! — изкрещя редник Еймс. — Мисля, че момчето умира!

Сержант Гро коленичи до Еймс и надникна през мръсния процеп в основата на Купола. Оли Динсмор беше легнал настрани; устните му бяха съвсем близо до стената, която се виждаше благодарение на факта, че беше мръсна. Гро извика с типичния за всички сержанти заповеднически глас:

— Ей! Оли Динсмор! Тук пред теб сме!

Момчето бавно отвори очи и погледна двамата мъже, които бяха на една крачка от него в студения и чист свят.

— Какво? — прошепна то.

— Нищо, синко — каза Гро. — Продължавай да спиш.

Гро се обърна към Еймс:

— Спокойно, не се стягай, редник. Той е добре.

— Не е добре. Погледни го само!

Гро го хвана за ръката и внимателно му помогна да се изправи на крака.

— Прав си — прошепна. — Изобщо не е добре, но е жив и спи, а в момента за повече не можем и да мечтаем. Така изразходва по-малко кислород. Отиди да хапнеш нещо. Закуси ли?

Еймс поклати глава. Съвсем беше забравил за закуската.

— Искам да остана тук, той може да се събуди. — Замълча за момент, след това продължи: — Искам да съм до него, ако... тръгне да умира.

— За момента няма опасност да умре — каза Гро. Нямахше представа дали е така или не. — Отиди да си вземеш нещо от камиона, пък макар и само парче салам и филия хляб. Не изглеждаш добре, редник.

Еймс погледна спящото върху обгорялата земя момче. По лицето му имаше мръсни петна, гърдите му се надигаха лекичко от време на време.

— Колко според теб му остава, сержант?

Гро поклати глава.

— Вероятно не много. Тази сутрин е умрял един от другата група, а неколцина никак не са добре. А там е много по-добре от тук. По-чисто е. Трябва да се подготвиш.

Очите на Еймс се насълзиха.

— Момчето загуби цялото си семейство.

— Тичай да хапнеш нещо. Аз ще го наглеждам, докато се върнеш.

— Но след това ще мога да остана?

— Щом те иска, оставаш. До края.

Еймс се дотътри до разпънатата до вертолета маса, на която беше сложена храна. Отвън вече беше десет часът и слънцето почти беше разтопило тежката слана. А там, в света на вечния здрач, въздухът не ставаше за дишане и времето нямаше никакво значение. Гро, който беше роден в Уилтън, Кънектикът, си спомни езерцето, край което беше играл като малък. В него имаше златни шарани, големи и стари. Децата ги хранеха. Но един ден работник от парка разля някакви изкуствени торове. Сбогом, рибки. Всичките обърнаха коремите и изплуваха на повърхността.

Докато гледаше спящото от другата страна на Купола дете, той се замисли за онези шарани... само че момчето не беше риба.

Еймс се върна. Тъпчеше се с нещо, което очевидно изобщо не му беше вкусно. Според Гро той не ставаше много за войник, но беше добро момче с добро сърце.

Редник Еймс седна на земята. Сержант Гро се отпусна до него. Някъде към обяд получиха информация, че още един от оцелелите в северната част на Купола е починал. Момченце на име Ейдън Епълтън. Пак дете. Гро се зачуди дали онази жена, която срещна вчера, не беше майка му. Надяваше се да не е била тя.

— Кой направи това? — попита Еймс. — Кой забърка тази каша, сержант? И защо?

Гро поклати глава.

— Нямам представа.

— Изобщо не проумявам! — изкрещя Еймс. Оли се размърда, но не се събуди, просто нагласи отново лицето си спрямо ветреца, който полъхваше откъм стената.

— Не го събуждай — каза Гро и си помисли: „За нас двамата ще е по-добре, ако той умре в съня си.“

13.

Към два часа почти всички оцелели вече кашляха. Изключение правеха Сам Вердро — невероятно, но факт, — на когото лошият въздух като че ли се отразяваше добре, и Литъл Уолтър Буши, който не правеше нищо друго, освен да спи и да яде (даваха му мляко и сокове). Барби седеше до Купола, прегърнал с една ръка Джулия. Недалеч от тях седеше Търстън Маршал, който се взираше в покрития с одеяло труп на Ейдън Епълтън. Момченцето беше умряло внезапно, просто за секунди. Търстън, който постоянно покашляше, държеше Алис в скута си. Уморена от плач, тя беше заспала. На пет-шест метра по-нагоре Ръсти се беше притиснал до жена си и децата си, които също спяха, уморени от плач. Ръсти беше занесъл тялото на Одри в линейката, за да не го гледат момичетата. Наложило се беше да задържи дъха си, защото на петнайсет метра от Купола въздухът ставаше задушлив и отровен. Когато се върна и задиша що-годе нормално, си помисли, че трябва да пренесе там и момченцето. Одри щеше да му прави компания; тя винаги беше харесвала деца.

Джо Макклаци седна до Барби. Сега вече наистина приличаше на плашило. Бледото му лице беше нашарено от акне, а под очите му имаше синкави кръгове.

— Майка ми спи — каза.

— Джулия също — отговори Барби, — така че говори по-тихо.

Джулия отвори око.

— Не спя — промърмори и отново го затвори. Закашля се, диша известно време нормално, после пак се закашля.

— Бени е много зле — каза Джо. — Втриса го. Онова момченце също го втрисаше, преди да умре. — Поколеба се за момент. — Майка ми е много топла. Може би защото тук е топло, но... се съмнявам, че това е причината. Ами ако тя умре? Ами ако всички ние умрем?

— Няма — увери го Барби. — Те ще измислят нещо.

Джо поклати глава.

— Нищо няма да измислят. И ти го знаеш. Защото те са отвън. Никой от онези отвън не може да ни помогне. — Загледа се в черната

пустош, която беше изместила града, и се засмя — дрезгав, грачещ смях, неприятен най-вече заради това, че в него имаше нещо весело. — Честърс Мил е основан през 1803 година, учихме в училище. Това са повече от двеста години. А за една седмица беше заличен от лицето на земята. Само за една седмица. Какво ще кажеш по този въпрос, полковник Барбара?

Барби не знаеше какво да му отговори.

Джо покри устата си с длан и се изкашля. Вентилаторите продължаваха да реват зад тях.

— Аз съм умно момче. Нали знаеш? Не че се хваля, просто... съм умен.

Барби се сети за камерите, с помощта на които момчето беше показало ракетната атака.

— Няма спор, Джо.

— Гледал ли си този филм на Спилбърг, в който едно умно момче намери решение на проблема в последния момент?

Барби усети, че Джулия се размърда отново. Сега очите ѝ бяха отворени, гледаше мрачно Джо.

По бузите на момчето се търкаляха сълзи.

— Аз не съм като момчето на Спилбърг. Ако бяхме в „Джурасик парк“, динозаврите със сигурност щяха да ни изядат.

— Де да можеше да се изморят — каза замечтано Джулия.

— А? — Джо примигна към нея.

— Кожените глави. Децата с кожените глави. Ако се отегчат от играта, ще насочат вниманието си към друго нещо. Или... — тя се закашля силно — представи си, че родителите им ги извикат вкъщи на вечеря.

— Възможно е те да не ядат — каза Джо и се навъси. — Възможно е и да нямат родители.

— Възможно е при тях времето да тече по-бавно — намеси се Барби. — Ами ако току-що са седнали пред тяхната кутия? Ако играта за тях тепърва започва? Дори не знаем със сигурност дали са деца или не.

Пайпър Либи се присъедини към тях. Беше се зачервила, а косата ѝ беше залепнала за бузите.

— Деца са — заяви.

— Откъде знаеш? — попита Барби.

— Просто знам. — Тя се усмихна. — Те са богът, в който спрях да вярвам преди три години. Оказа се, че Бог е групичка непослушни дечица, играещи нещо от рода на компютърна игра. Не е ли смешно? — Усмивката ѝ стана по-широка, а след това от очите ѝ потекоха сълзи.

Джулия гледаше замислено към кутията и към нейната примигваща пурпурна светлинка.

14.

Събота вечер е. Това е вечерта, в която дамите от „Истърн Стар“ си организираха среща (след това често отиваха в къщата на Хенриета Кларвард, където пиеха вино и си разказваха мръсни вицове). Това е вечерта, в която Питър Рандолф и приятелите му играеха покер (и също си разказваха мръсни вицове). Вечерта, в която Стюарт и Фърн Бауи често отиваха в Луистън, за да си наемат проститутки от публичния дом на Лоуър Лизбън Стрийт. Вечерта, в която преподобният Лестър Когинс проповядваше на тийнейджъри в залата на „Светия изкупител“, а Пайпър Либи организираше танцови забави за тийнейджъри в сутерена на църквата си. Вечерта, в която „Дипърс“ гърмеше до един часа, като към дванайсет и половина пияната тълпа започваше да припява химна „Дърти Уотър“ — песен, която всички групи от Бостън знаеха много добре.

Вечерта, в която Хауард и Бренда Пъркинс се разхождаха, хванати под ръка, и поздравяваха другите двойки, които срещаха по пътя си. Вечерта, в която Олдън Динсмор, жена му Шели и двамата им синове играеха с топка на лунна светлина. В Честърс Мил (това се отнася и за повечето малки градчета, в които хората подкрепят отбора) съботните вечери обикновено бяха най-хубавите, тогава хората танцуваха, чукаха се или мечтаеха.

Не и тази вечер. Тази изглежда черна и безкрайна. Вятърът е стихнал. Отровеният въздух е топъл и неподвижен. Оли Динсмор лежи край стопеното от адската горещина шосе 119 и притиска лицето си към процепа в шлагата, борейки се отчаяно за живота си. На половин метър от него редник Клинт Еймс продължава да бди търпеливо. Някакъв „умник“ предложи да насочат прожектор към момчето; Еймс (подкрепен от сержант Гро, който явно не беше голямо страшилище) успя да го разубеди, изтъквайки, че така се постъпва с терорист, а не с момче, което вероятно ще умре преди изгрев-слънце. Еймс обаче има фенерче и от време на време осветява момчето, за да се увери, че то все още диша. Всеки път, когато включва фенерчето си, се опасява, че на светлината няма да се види никакво помръдване. После започва да

си мисли, че така ще е по-добре. Започва да приема истината: въпреки че е находчив и че се бори героично, Оли Динсмор няма бъдеще. Свива му се сърцето, като го гледа как се мъчи. Малко преди полунощ редник Еймс заспива — в седнало положение, стиснал фенерчето в ръка.

„Спиш ли? Не можеш ли да будуваш един час?“ Смята се, че Исус е задал на Петър тези въпроси.

Ако беше жив, Готвача Буши вероятно щеше да добави:

— Евангелието на Матей, Сандърс.

Малко след един часа Роуз Туичъл разтърсва Барби и го събужда.

— Търстън Маршал е мъртъв — казва тя. — Ръсти и брат ми слагат тялото му под линейката, за да не изпадне момиченцето в шок, когато се събуди. — След това добавя: — Ако изобщо се събуди. Алис също е зле.

— Сега всички сме зле — казва Джулия. — Всички, освен Сам и бебето на наркоманката.

Ръсти и Туич се връщат бързо, свличат се пред един от вентилаторите и започват да дишат тежко, на пресекулки. Туич започва да кашля и Ръсти го изблъсква по-близо до въздуха, толкова силно го изблъсква, че челото на Туич се удря в Купола. Всички чуват удара.

Роуз още не е приключила с инвентаризацията.

— Бени Дрейк също не е добре. — Шепне: — Според Джини той може и да не изкара до сутринта. Ех, де да можехме да направим нещо.

Барби не отговаря. Джулия също мълчи, мълчи и гледа по посока на кутията, която няма как да бъде помръдната, въпреки че е с размери двайсет на двайсет на два сантиметра. Погледът ѝ е зареян, замислен.

Червеникавата луна най-накрая преодолява полепналата по източната стена на Купола мръсотия и окъпва всичко в кървава светлина. Това е краят на октомври, а в Честърс Мил октомври е най-жестокият месец, месец, смесващ спомени и желания. В тази мъртва земя няма люляци. Няма люляци, няма дървета, няма трева. Под всевиждащата луна не е останало почти нищо друго освен разруха.

15.

Големия Джим се събуди и се хвана за гърдите. Отново имаше аритмия. Удари се с юмрук отляво. Алармата на генератора се задейства — бутилката пропан беше на свършване. Аааааааааа. Нахрани ме, нахрани ме.

Големия Джим скочи на крака и изкрещя. Бедното му измъчено сърце подрипваше, пропускайки удари, а след това започваше да препуска, опитвайки се сякаш да догони нещо. Имаше чувството, че е стара кола с лош карбуратор; таратайка, която може да бъде разменена, но не и продадена и която става единствено за старо желязо. Задъхваше се, но продължаваше да блъска гърдите си. Този път като че ли беше по-зле от предишния, когато влезе в болницата.

Аааааааааааа — звук от някакво огромно, страховито насекомо — може би цикада, — тук при него, в тъмното.

Може би тук е пропълзяло нещо, докато е спял?

Големия Джим започна да търси опипом фенерчето, като от време на време удряше и потъркваше гърдите си.

„Успокой се, сърце, не се дръж като уплашено бебе; толкова много неща преживях, не може да умра просто така, и то тук в тази тъмница.“

Той намери фенерчето и се изправи на крака, след това обаче се спъна в тялото на мъртвия си адютант. Извика отново и падна на колене. Фенерчето се изтъркаля настрани, като докато се търкаляше, освети лявата част на долния рафт, където бяха наредени кутии със спагети и консерви с доматиено пюре.

Големия Джим запълзя след него. Очите на Картър Тибодо помръднаха.

— Картър? — По лицето на Големия Джим се стичаше пот — той имаше чувството, че бузите му са залети с нещо мазно и смрадливо. Ризата му беше залепнала за тялото. Сърцето му подскочи отново, после взе, че се успокои, и започна да бие нормално.

Е, не съвсем нормално, но почти нормално.

— Картър? Синко? Жив ли си?

Тези въпроси бяха странни, разбира се, та нали го беше разпорил като риба, а след това го беше застрелял в тила. Картър беше жив толкова, колкото и Адолф Хитлер. Големия Джим беше готов да се закълне... е, почти... че очите на момчето...

Той отхвърли възможността Картър да се присегне и да го сграбчи за гърлото. Каза си, че е нормално да се чувства леко изнервен, защото момчето едва не го беше убило. И въпреки това му се струваше, че Картър ще се надигне, ще го придърпа към себе си и ще забие остриите си зъби в гърлото му.

Големия Джим притисна пръсти към врата на Картър. Окървавената му плът беше студена, не се усещаше никакъв пулс.

Разбира се, че нямаше пулс. Момчето беше мъртво. Мъртво от повече от дванайсет часа.

— Ти вечеряш заедно със своя Спасител, синко — прошепна Големия Джим. — Печено говеждо и картофено пюре. И ябълков пай за десерт.

Почувства се по-добре от това. Запълзя след фенерчето, а когато му се стори, че чува някакъв шум зад себе си — сякаш някой плъзгаше ръката си по циментовия под, търсейки нещо опипом, — не се обърна. Трябваше да нахрани генератора. Трябваше да накара това „ааааааа“ да спре.

Докато измъкваше една от четирите бутилки, останали в сандъка, сърцето му отново наруши ритъма си. Седна до отворения капак, задъхваше се и се опитваше чрез покашляне да накара сърцето си да поеме по правия път. Започна да се моли, без да осъзнава, че молитвата му се състои най-вече от искания и обяснения — накарай го да престане, не съм виновен за нищо, измъкни ме оттук, направих каквото можах, нека всичко да бъде както преди, бях подведен от некомпетентни хора, излекувай сърцето ми.

— За Бога, амин — каза. Думите, които произнесе обаче, не го успокоиха, а го смразиха. Те звучаха като кости, тракаци в гроб.

Докато сърцето му постепенно се отърваваше от аритмията, дрезгавият вой на алармата заглъхна. Кислородът в бутилката беше свършил. Ако не беше фенерчето, допълнителната стая щеше да е толкова тъмна, колкото главното помещение — аварийното осветление беше спряло да примигва преди седем часа. Докато махаше празната бутилка и слагаше пълна в платформата до генератора, Големия Джим

си спомни, че удари печат „Отказ“ върху молбата за дооборудване на укритието, която се беше появила на бюрото му преди година-две. Чрез тази молба може би се искаше и да бъде подменен акумулаторът на аварийното осветление. „Не съм виновен аз. Бюджетът на града е определен, а хората непрекъснато протягат ръце и настояват: нахрани ме, нахрани ме.“

„Ал Тимънс трябваше да прояви инициатива и да го подмени. За Бога, толкова ли е трудно да се прояви инициатива? Та нали и за това плащаме на хората от поддръжката? Можеше да отиде при онази жаба Бърпи и да поиска да му дарят един акумулатор. Аз така бих постъпил.“

Той прикачи бутилката към генератора. Сърцето му изпърха отново. Ръката му потрепна и фенерчето падна в сандъка, удряйки се в една от пълните бутилки. Крушката се счупи и отново настана пълен мрак.

— Не! — изрева той. — Не, за Бога, не!

Бог не си направи труда да му отговори. Тишината и мракът го притискаха, докато в същото време пренапрегнатото му сърце продължаваше да се дави, протестирайки. Предателско сърце!

— Няма значение. В онази стая има друго фенерче. И кибрит. Само трябва да ги намеря. Ако Картър ги беше извадил, нямаше да имам проблеми. — Така беше. Беше надценил момчето. Мислеше го за обещаващо, а то се беше оказало отказващо. Големия Джим се засмя на шегата, после изведнъж замлъкна. Смехът му изглеждаше плашещ в тази тъмница.

Нямаше значение. Ще включи генератора.

„Да. Добре. Генераторът е на първо място. Когато той се задейства и пречиствателят започне да поскърцва, отново ще проверя дали бутилката е наместена добре. Дотогава ще съм намерил друго фенерче, а може би дори и газова лампа. Следващата бутилка ще я сменя на светло.“

— Това е положението — изрече. — Ако искаш работата да е свършена както трябва, свърши си я сам. Питайте Когинс. И онази кучка Пъркинс. Те знаят. — Пак се разсмя. Не можа да се сдържи, защото шегичката си я биваше. — Те разбраха. Който е въоръжен само с малка пръчка, не трябва да дразни голямото куче. Да, сър. Така е.

Напипа бутона за включване и го натисна. Нищо не последва. Изведнъж му се стори, че въздухът в стаята е станал силно задушлив.

„Натиснал съм друг бутон, това е.“

Не беше глупак, но си вярваше, защото в някои неща трябва да се вярва. Духна пръстите си като играч на крапс, който се опитва да подгрее студени зарове. После отново започна да търси бутона. Намери го.

— Господи — каза той. — Твоят слуга Джеймс Рени е. Нека тази стара браква тръгне. В името на твоя син Исус Христос.

Натисна бутона.

Нищо.

Стоеше в тъмницата и се опитваше да прогони паниката, която заплашваше да го изяде жив.

Трябваше да помисли. Иначе нямаше да оцелее.

Беше му трудно обаче. Когато е тъмно и когато сърцето ти всеки момент може да се пръсне, мисленето е трудна работа.

А най-лошото? Всичко, което беше правил през последните трийсет години от живота си, изглеждаше нереално. Като хората от другата страна на Купола. Те ходеха, говореха, караха коли, дори се возеха на самолети и хеликоптери, но това нямаше никакво значение, не и тук под Купола.

„Вземи се в ръце. Ако Господ не желае да ти помогне, помогни си сам.“

Добре. Първо светлината. Дори няколко клечки кибрит ще свършат работа. На рафтовете в другата стая трябваше да има кибрит. Ще опипа всичко много бавно и методично и ще го намери. После ще намери акумулатор за скапания стартер. Беше сигурен, че там някъде има акумулатор, защото генераторът му трябваше. Щеше да умре без генератора.

„И да го запалиш, какво? Какво ще правиш, когато пропанът свърши?“

„Все някой ще ми помогне. Не ми е предопределено да умра тук. Печено говеждо с Господ? Мерси, ще пропусна. Щом няма да седя начело на масата, не става.“

Той отново се засмя. Предпазливо закрачи към вратата, която водеше към основното помещение. Беше протегнал ръцете си като слепец. След седем крачки напипа стената. Придвижи се надясно,

прокарвайки пръсти по дървената обшивка и... ето! Празнота. Отворът на вратата. Добре.

Премина отгатък, като вече се движеше по-уверено въпреки тъмнината. Познаваше тази стая като пръстите на ръцете си: от двете страни — рафтове, право напред — кушет...

Спъна се в проклетото хлапе и се просна на пода. Удари си челото и изкрещя — по-скоро от изненада и възмущение, отколкото от болка, защото килимът смекчи удара. „О, Господи, между краката ми има ръка на мъртвец! Сякаш се опитва да ме стисне за топките.“

Големия Джим се изправи на колене и запълзя напред. Пак си удари главата, този път в кушетката. Нададе мощен вик и се покатери върху кушетката, като бързо вдигна краката си нагоре, сякаш досега беше газил река, гъмжаща от пирани.

Беше се разтреперил целият. Каза си, че трябва да се успокои, че непременно трябва да се успокои, защото иначе ще получи сърдечен удар.

Докторът-хипар му беше казал: „Когато имаш аритмия, трябва да се съсредоточиш и да започнеш да дишаш дълбоко.“ Тогава Големия Джим си беше помислил, че това са хипарски глупости, но сега не му оставаше нищо друго — вече нямаше верапамил, — освен да ги изпробва.

Като че ли се получи. След двайсет дълбоки поемания и също толкова бавни издишвания на въздух той усети как сърцето му започва да се успокоява. Вече почти не долавяше метален вкус в устата си. Имаше чувството обаче, че някой е седнал на гърдите му. По лявата му ръка пълзеше болка. Знаеше, че такива са симптомите на сърдечен удар, но си мислеше, че неразположението може да е причинено от сардините, с които беше претоварил стомаха си. Дълбоките вдишвания подпомагаха сърцето му, но въпреки това той се зарече да отиде да се прегледа, след като се измъкне от тази дупка, дори си помисли, че байпасът не е чак толкова лошо нещо. Проблемът беше в топлината. В топлината и в лошия въздух. Трябваше да намери фенерчето и да запали отново генератора. Само минутка още, може би две...

Някой дишаше в стаята.

Да, разбира се. Той дишаше.

Въпреки това беше почти сигурен, че е чул друг човек. Всъщност други хора. Струваше му се, че не е сам. Започваше да се досеща кои

са натрапниците.

Това беше абсурдно.

Да, но единият от дишащите беше зад кушетката. Вторият се спотайваше в ъгъла. Третият стоеше на един метър пред него.

Не. Стига!

Бренда Пъркинс е зад кушетката. Лестър Когинс е в ъгъла, счупената му челюст е увиснала надолу.

А точно отпред е...

— Не! — извика Големия Джим. — Това са глупости. Пълни глупости.

Затвори очи и се опита да се концентрира в дишането.

— Хубаво мирише тук, татко — промълви застаналият пред него Младши. — Мирише на килер. И на приятелките ми.

Рени изпищя.

— Помогни ми да се изправя, братле — обади се лежащият на пода Картър. — Той ме поряза лошо. И ме застреля.

— Стига — прошепна Големия Джим. — Нищо от това не съм чул, така че спри. Броя вдишванията. И успокоявам сърцето си.

— Документите все още са у мен — намеси се Бренда Пъркинс. — Имам и много копия. Скоро ще ги разлепя по всички телефонни стълбове в града, както Джулия направи с последния брой на вестника си. Ще страдаш заради греховете си, глава трийсет и втора.

— Ти не си там!

Но тогава нещо — вероятно пръст — се плъзна по бузата му.

Големия Джим отново изпищя. Противорадиационното укритие беше пълно с мъртви хора, които дишаха оскъдния замърсен въздух. Въпреки че беше тъмно като в рог, той виждаше бледите им лица. Виждаше и очите на мъртвия си син.

Големия Джим скочи от кушетката и размаха юмруци.

— Махайте се! Веднага се махайте отгук!

Спусна се към стълбите. Не успя да уцели първото стъпало. Спъна се и падна. Този път нямаше килим, който да смекчи удара. От челото му закапа кръв. Една мъртвешка ръка го погали по врата.

— Ти ме уби — каза Лестър Когинс. Заради счупената му челюст думите прозвучаха като: „Ии ме уи“.

Големия Джим се затича нагоре по стълбите, стигна до вратата и я блъсна с масивното си тяло. Тя изскърца и се отвори, избутвайки

назад няколко обгорели греди и натрошени тухли. Той успя да се измъкне навън.

— Не! — изляя. — Не, не ме докосвайте! Никой да не ме докосва! Сред руините на конферентната стая беше почти толкова тъмно, колкото в укритието, но най-лошото беше друго — въздухът не ставаше за нищо.

Джим Рени разбра това след третото вдишване. Изтормозеното му до краен предел сърце подскочи. И застина.

Внезапно изпита чувството, че чувал с камъни се е стоварил върху гърдите и корема му. Едва успя да се дотътри обратно до вратата. Опита да се промуши през отвора, но този път се заклеци здраво. От устата му се изтръгна ужасяващ звук: „Ааааааа“. Нахрани ме, нахрани ме. Мъчеше се да влезе, но не успяваше; ръката му отчаяно търсеше спасение вътре. И тогава някой погали пръстите му.

— Татеее — проплака напевно един глас.

16.

Някой събуди Барби малко преди зазоряване в събота. Той изпъшка недоволно, закашля се и инстинктивно се извърна към вентилаторите от другата страна на Купола. Когато кашлицата му понамаля, той се обърна, за да види кой го е събудил. До него седеше Джулия. Косата ѝ висеше на мазни кичури и бузите ѝ бяха зачервени от треската, но погледът ѝ беше ясен. Тя изрече:

— Бени Дрейк умря преди час.

— О, Джулия! Господи! Съжалявам. — Гласът му беше дрезгав и звучеше неестествено.

— Трябва да стигна до кутията, която генерира Купола — каза тя. — Как да стигна до кутията?

Барби поклати глава.

— Невъзможно е. Мислиш, че можеш да ѝ сториш нещо? Няма как. Тя е на хребета, а дотам е почти километър. Налага се да задържаме дъха си дори когато ходим до микробусите, а те са само на петнайсетина метра оттук.

— Има начин — обади се някой.

Те се извърнаха и видяха Сам Вердро Мърляча. Той ги гледаше с трезви очи, допушвайки последната си цигара. Той наистина беше трезвен, напълно трезвен за пръв път от осем години.

Повтори:

— Има начин. Ще ви покажа.

ОБЛЕЧИ ГО, ЩЕ ПРИЛИЧА НА РОКЛЯ

1.

Беше седем и половина сутринта. Всички се бяха струпали около Сам; беше дошла дори покрусената от мъка майка на Бени Дрейк. Алва беше обгърнала с ръка раменете на Алис Епълтън. Момиченцето вече не се държеше наперено, освен това гърдите му хриптяха, докато дишаше.

Когато Сам каза какво има предвид, за момент настана мълчание. Чуваше се единствено ревят на вентилаторите. След това Ръсти рече:

— Това е лудост. Ще умреш.

— Ако останем тук, ще оцелеем ли? — попита Барби.

— Защо изобщо искаш да направиш такова нещо? — попита Линда. — Дори ако идеята на Сам проработи и ти успееш...

— О, мисля, че ще проработи — каза Роми.

— Разбира се — потвърди Сам. — Това го научих от един човек на име Питър Бержерон. Каза ми го малко след големия пожар в Бар Харбър през четирийсет и седма. Пит не беше стока, но пък никога не лъжеше.

— И въпреки това защо? — настоя Линда.

— Защото не сме опитвали само едно нещо — отговори Джулия. След като беше взела решението и след като Барби беше казал, че ще дойде с нея, тя вече се чувстваше спокойна. — Не сме опитвали да се молим.

— Ти си луда, Джулс — рече Тони Гуйей. — Да не би да си мислиш, че ще те чуят? Дори да те чуят, ще те послушат ли?

Джулия извърна мрачното си лице към Ръсти.

— Твоят приятел Джордж Латроп чу ли мравките да се молят, когато ги изгаряше живи с лупата си?

— Мравките не могат да се молят, Джулия.

— Ти каза: „Помислих си, че мравките също са разумни същества“. Защо си помисли това?

— Защото... — Той замлъкна и сви рамене.

— Може би си ги чул? — предположи Лиза Джеймисън.

— Моите уважения, но това са глупости — отсече Пит Фрийман.
— Мравките са си мравки. Те не могат да се молят.

— Но хората могат — възрази Джулия. — А ние не сме ли също разумни същества?

Никой не ѝ отговори на въпроса.

— Какво друго ни остава?

Стоящият зад тях полковник Кокс заговори. Почти го бяха забравили. Изобщо не им беше до външния свят и неговите обитатели.

— На ваше място бих опитал. Да, бих опитал. Барби?

— Вече дадох съгласието си — отговори той. — Тя е права. Нищо друго не ни остава.

2.

— Хайде да погледнем торбите — каза Сам.

Линда му подаде три зелени найлонови торби. В две от тях беше сложила дрехи за себе си и Ръсти, и няколко книжки за момичетата (ризите, панталоните, чорапите и бельото сега бяха захвърлени зад групичката оцелели). Роми беше осигурил третата торба, в която бяха две от ловните му пушки. Сам огледа торбите, видя, че в тази от пушките има дупка, и я изхвърли. Другите две бяха здрави.

— Добре — каза той. — Слушай сега. Ще използваме твоя микробус, но първо ще трябва да го докараме тук. — Посочи хондата. — Сигурна ли си, че стъклата са вдигнати? Важно е, от това ще зависи животът ни.

— Вдигнати са — отговори Линда. — Бяхме включили климатика.

Сам погледна Ръсти.

— Ти ще го докараш тук, докторе, но първо трябва да изключиш климатика. Знаеш защо, нали?

— За да предпазя въздуха в купето.

— Когато отвориш вратата, вътре ще влезе известно количество лош въздух, така че трябва да си бърз. Вътре ще е останал добър въздух. Градски въздух. Хората вътре ще могат да дишат лесно по пътя към кутията. Старият микробус не става, и то не само защото прозорците му са отворени...

— Нямахме друг избор — обади се Нори, гледайки към микробуса, който Ърни беше откраднал. — Климатикът му не работеше. Дядо така каза. — От лявото ѝ око бавно потече сълза, която направи пътечка по мръсната ѝ буза. Вече всичко беше мръсно, от мрачното небе непрекъснато се сипеше фина пепел.

— Нищо, сладурче — каза ѝ Сам. — И без това гумите не стават за нищо. Веднага се разбира от чия автокъща е дошла тази бракма.

— Моят микробус ще свърши работа, ако ни потрябва друго превозно средство — рече Роми. — Ще го докарам.

Сам обаче клатеше глава.

— По-добре колата на госпожица Шамуей, гумите ѝ са по-малки и по-лесно ще ги свалим. Освен това са нови. Въздухът в тях ще е по-пресен.

Джо Макклаци се ухили.

— Въздухът в гумите! Ще го прехвърлим в торби за боклук! Импровизирани кислородни бутилки! Господин Вердро, вие сте гений!

Сам Мърляча също се ухили, показвайки всичките си шест зъба.

— Не, синко. Заслугата е на Пит Бержерон. Той ми разказа за двама души, които били блокирани от преминалия през Бар Харбър пожар. Нищо им нямало, но въздухът не ставал за дишане. Така че разбили вентила на гумата на един камион и дишали на смени, докато вятърът не раздухал отровите. Според онези двамата въздухът в гумата имал вкус на развалена риба, но все пак им помогнал да оцелеят.

— Една гума ще стигне ли? — попита Джулия.

— Може би, но не можем да вярваме на резервната, ако е от онези малки търкала, чието предназначение е да ти помогнат да стигнеш до близкия сервиз.

— Не е от тях — отвърна Джулия. — Мразя тесните гуми. Помолих Джони Карвър да ми даде нова гума и той ми даде. — Тя погледна към града. — Предполагам, че Джони е загинал. Кери също.

— Хубаво ще е да свалим една, за по-сигурно — каза Барби. — Имаш крик, нали?

Джулия кимна.

Роми Бърпи се ухили, но сякаш не му беше много весело.

— Да видим кой ще стигне пръв дотук, докторе. Твоят микробус срещу хибрида на Джулия.

— Аз ще докарам приуса — намеси се Пайпър. — Ти стой тук, Роми. На нищо не приличаш.

— Много мило, проповедничке — промърмори той. — Трябва да си благодарна, че все още имам сили да говоря глупости. — Преподобната Либи също не изглеждаше много добре, но въпреки това Джулия ѝ подаде ключовете. Никой не преливаше от енергия, но Пайпър беше в сравнително добра форма; Клеър Макклаци например беше бледа като платно.

— Добре — каза Сам. — Има един малък проблем, но първо...

— Какво? — попита Линда. — Какъв проблем?

— Не се тревожи за това сега. Първо да докараме таратайките тук. Кога искате да опитате?

Ръсти погледна проповедничката. Пайпър кимна.

— Сега или никога — отсече Ръсти.

3.

Не само местните гледаха. От другата страна се бяха струпали стотина войници, сред които беше и полковник Кокс. Те следяха безмълвно случващото се, сякаш пред тях играеха тенис.

Ръсти и Пайпър подишаха до Купола, като се опитваха да изпълнят белите си дробове с колкото се може повече кислород. След това се хванаха за ръце и се спуснаха към колите. Разделиха се, когато стигнаха до тях. Пайпър се спъна и падна на едното си коляно, изтървавайки ключовете на приуса. Зрителите простенаха.

Проповедничката вдигна ключовете от земята и се изправи. Ръсти вече беше запалил двигателя на хондата, когато тя отвори вратата на малката зелена кола и се метна зад волана.

— Дано не забравят да изключат климатиците — каза Сам.

Двете превозни средства завиха едновременно, приусът следваше много по-големия от него ван като териер овца. Насочиха се към Купола, преодолявайки бързо неравния терен. Оцелелите се разпръснаха; Алва носеше Алис Епълтън, а Линда побутваше кашлящите Джита с ръце.

Предницата на приуса спря на крачка от мръсната преграда. Ръсти направи обратен завой, после изтегли хондата назад.

— Съпругът ти е куражлия, а и дробовете му са много добри — рече Сам на Линда.

— Така е, отказа цигарите — отговори тя, като или не чу, или се направи, че не е чула изсумтяването на Туич.

Ръсти не се помайваше, въпреки че белите му дробове бяха здрави. Затръшна вратата зад себе си и се втурна към Купола.

— Лесна работа — каза той... и започна да кашля.

— Прав ли беше Сам? Въздухът в микробуса ставаше ли за дишане?

— По-добър беше от този тук. — Той се засмя. — Прав е и за нещо друго — отвори ли се вратата, влиза лош въздух и излиза добър въздух. Вероятно ще можете да стигнете до кутията без въздуха от гумите, но според мен на връщане той ще ви потрябва.

— Те няма да карат. Никой от тях — каза Сам. — Аз ще карам.
За пръв път от няколко дена устните на Барби се извиха в искрена усмивка.

— Нали вече нямаш книжка?

— Не виждам ченгета наоколо — отвърна Сам, после се обърна към Кокс: — А ти, Кап. Виждаш ли някое от тъпите провинциални ченгета?

— Няма нито едно — отговори Кокс.

Джулия дръпна Барби настрана.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това?

— Да.

— Знаеш, че шансовете клонят към нула, нали?

— Да.

— Можеш ли добре да се молиш, полковник Барбара?

В съзнанието му изникна салонът във Фалуджа: Емерсон зверски изритва по топките единия затворник; Хакермайер дръпва другия за куфията и опира пистолет в главата му; кръвта се разплисква, както се е разплисквала, когато хората са се биели с тояги.

— Не знам — отговори. — Знам обаче, че е мой ред.

4.

Роми, Пит Фрийман и Тони Гуей вдигнаха приуса на крик и свалиха една от гумите му. Колата беше малка и при нормални обстоятелства те вероятно биха могли да вдигнат задницата ѝ с голи ръце. Не и сега. Въпреки че колата беше паркирана близо до вентилаторите, от време на време се налагаше да притичват до Купола, за да дишат въздух. Към края Роуз замени Тони, който не можеше да продължи работа, защото кашляше непрекъснато.

На Купола вече бяха подпрени две нови гуми.

— Дотук добре — каза Сам. — А сега да обсъдим проблема. Надявам се някой да има идея, защото аз нямам.

Те го погледнаха.

— Приятелят ми каза, че онези двамата разбили вентила и дишали директно от гумата, но при нас това няма да се получи. Трябва да напълним тези торби за боклук, а това означава по-голяма дупка. Можем да пробием гумите, но ако няма какво да пъхнем в дупките, ще загубим много въздух. Трябва ни нещо подобно на сламка. Така че... какво? — Той се огледа наоколо. — Някой случайно да има палатка? От онези с кухите алуминиеви тръби?

— Момичетата имат малка палатка — каза Линда, — но остана у дома в гаража. — Тогава си спомни, че гаражът и къщата вече ги няма, и се изсмя.

— Какво ще кажеш за тръбичка от химикалка? — попита Джо. — Имам едно бикче...

— Трябва ни нещо по-голямо — прекъсна го Барби. — Ръсти? В линейката?

— Тръбичка за трахеотомия? — попита неуверено Ръсти, а после отговори на собствения си въпрос: — Не. И тя е малка.

Барби се обърна.

— Полковник Кокс? Някакви идеи?

Той поклати неохотно глава.

— Тук вероятно има хиляди неща, които биха могли да свършат работа, но какво от това.

— Такъв проблем да ни спре! — възкликна разочаровано Джулия. Барби долови и паника в гласа ѝ. — Зарежете торбите! Ще дишаме направо от гумите!

Сам вече клатеше глава.

— Няма да стане, госпожице. Съжалявам, но няма да стане.

Линда се приведе към Купола и задиша дълбоко. После задържа глътка въздух. Мина зад хондата, разчисти саждите, полепнали по задното стъкло, и надникна вътре.

— Торбата все още е тук — каза тя. — Благодаря на Господ.

— Каква торба? — попита Ръсти и я хвана за раменете.

— От „Бест Бай“, вътре е подаръкът за рождения ти ден. Осми ноември, или си забравил?

— Забравих. И то нарочно. Никой не иска да става на четирийсет. Какъв е подаръкът?

— Знаех, че ако го занеса вкъщи, преди да съм се приготвила да го опаковам, ти ще го намериш... — Тя изгледа мрачно другите. Лицето ѝ бе толкова мръсно, че приличаше на клошарка. — Той си вре носа навсякъде. Така че го оставих в микробуса.

— Какво си му купила, Лини? — попита Джаки Уетингтън.

— Подаръкът е за всички, надявам се — поясни Линда.

5.

След като се приготвиха, Барби, Джулия и Мърляча Сам прегърнаха и целунаха всички, дори и децата. Двайсетината изгнаници, които щяха да останат до стената на Купола, не изглеждаха много обнадеждени. Барби си каза, че е така, защото са изморени и не им достига въздух, но после разбра, че се заблуждава. Това бяха целувки за сбогом.

— Късмет, полковник Барбара — каза Кокс.

Барби му кимна, след това се обърна към Ръсти. Ръсти, от когото зависеше нещо, защото беше под Купола.

— Не се отчайвай и не позволявай те да се отчаят. Ако това не се получи, грижи се за тях, както можеш.

— Разбрах те. Дай всичко от себе си!

Барби наклони глава към Джулия.

— Тя трябва да даде всичко от себе си. Може би ще успеем да се върнем, дори и да не се получат нещата.

— Разбира се, че ще се върнете — Гласът на парамедика звучеше искрено, но в очите му се четеше съмнение.

Барби го потупа по рамото, след това се присъедини към Сам и Джулия, които дишаха дълбоко край Купола. Каза на Сам:

— Наистина ли искаш да участваш?

— Ъ-хъ. Имам да изкупувам грехове.

— Какво си направил, Сам? — попита Джулия.

— Не бих желал да говоря за това. — Той се усмихна. — Особено пред собственичката на градския вестник.

— Готова ли си? — попита Барби.

— Да. — Тя сграбчи ръката му и я стисна силно. — Доколкото е възможно.

6.

Роми и Джаки Уетингтън застанаха до задницата на микробуса. Когато Барби изкрещя „сега“, Джаки отвори вратата и Роми хвърли двете гуми от приуса вътре. Малко след това Барби и Джулия се шмугнаха в хондата и веднага затръшнаха вратите зад себе си. Стариият пияница Сам Вердро все още беше пъргав като котка. Той вече беше зад волана на хондата и форсираше двигателя й.

Миризмата вътре не беше по-различна от тази отвън и тук смърдеше на изгоряло дърво и терпентин, но въпреки това въздухът в микробуса беше по-добър от това, което бяха дишали край Купола.

„Бързо ще се скапе, защото ние тримата го смучем като пиявици“ — помисли си Барби.

Джулия сграбчи жълто-черната торба от „Бест Бай“ и я обърна. Отвътре изпадна пластмасов цилиндър. Опита се да хване и да скъса целофановата опаковка. Барби бръкна в джоба си и сърцето му се сви. Джобното му ножче го нямаше. Разбира се, че няма да е там. Вече се е стопило под останките на полицейския участък.

— Сам! Моля те, кажи ми, че имаш джобно ножче!

Сам му подхвърли ножчето си.

— Беше на баща ми. Винаги го нося. Гледай да ми го върнеш.

Дървената му дръжка беше съвсем протъркана, но единственото му острие беше като бръснач. Без проблеми щеше да разреже целофана и да пробие гумите.

— Побързай! — изкрещя Сам и форсира двигателя на хондата. — Няма да тръгваме, докато не ми кажеш, че това нещо ще свърши работа, но двигателят няма да работи вечно при този въздух, да знаеш.

Барби разряза целофана. Джулия го отстрани, после завъртя пластмасовия цилиндър обратно на часовниковата стрелка и го отдели от основата. Празните компактдискове, които Линда беше купила на Ръсти за рождения ден, бяха нанизани на черен пластмасов шпиндел. Изсипа дисковете на пода на микробуса и стисна шпиндела. Устните й се бяха напрегнали от усилието.

— Дай на мен — каза той, но в същия момент тя го отчупи.

— Момичетата също са силни. Особено когато са изплашени до смърт.

— Кух ли е? Ако не е, пак отиваме в изходна позиция.

Тя приближи шпиндела до лицето си. Барби погледна през единия край и видя синьо око от другата страна.

— Тръгвай, Сам — каза той. — Получи се.

— Сигурен ли си, че ще свърши работа? — провикна се Сам и включи на скорост.

— Да, готов съм да се обзаложа — отвърна Барби, защото отговор „откъде да знам, по дяволите“ нямаше да повдигне духа на никого. Включително и на него самия.

7.

Оцелелите, които бяха останали край Купола, гледаха безмълвно как микробусът подскача по черния път, водещ към мигащата кутия (Нори Калвърт беше започнала да я нарича така). Хондата навлезе в смога и бавно се превърна в призрак, след това изчезна.

Ръсти и Линда стояха един до друг; бяха вдигнали децата си от земята и ги бяха прегърнали.

— Какво мислиш, Ръсти? — попита тя.

Той ѝ отговори:

— Мисля, че трябва да вярваме и да не губим надежда.

— И да се подготвим за най-лошото.

— Това също — каза той.

8.

Подминаваха къщата, когато Сам се провикна:

— Вече влизаме в овощната градина. Дръжте се здраво, деца, защото нямам намерение да спирам дори ако се разбие окачването.

— Давай — каза Барби, после подскочи във въздуха, когато хондата мина през една голяма бабуна. Продължаваше да стиска едната гума. Джулия се беше хванала за другата като корабокрушенец за спасителен пояс. Ябълковите дървета профучаваха край тях. Листата им бяха мръсни и повехнали. Повечето от плодовете бяха на земята, обрулени от вятъра, който беше задухал след експлозията.

Още една чудовищна бабунка. Барби и Джулия подскочиха, после паднаха едновременно на седалката. Джулия залитна и се просна в скута на Барби, без да изпуска гумата си нито за миг.

— Откъде си купи книжката, дъртако? — извика Барби. — „Сиърс енд Робък“.

— „Уолмарт“! — извика възрастният мъж и се изкиска. — Всичко там е много евтино! — Спря да се киска. — Виждам я. Примигващата мръсница. Ярка пурпурна светлинка. Ще спра точно до нея. Изчакайте ме да спра и тогава дупчетете гумите, защото иначе може да ги разпорите.

След секунда спирачките на хондата заскърцаха и Барби и Джулия се плъзнаха по задната седалка. „Сега вече знам как се чувстват топките за пинбол“ — помисли си Барбара.

— Караш като бостънски таксиджия! — възмути се Джулия.

— Не забравяйте да ми оставите бакшиш. — Сам се закашля силно. — Двайсет процента. — Говореше с усилие.

— Сам? — попита Джулия — Добре ли си?

— Може и да не съм — изрече с равен глас Сам. — Тече ми кръв. Не от гърлото, струва ми се, а отнякъде по-дълбоко. Може да ми се е пробил белият дроб. — Той отново се закашля.

— Какво да направим? — попита Джулия.

Сам успя да се справи с пристъпа на кашлица.

— Накарайте ги да изключат скапаната джаджа, за да можем да се махнем оттук. Свършиха ми цигарите.

9.

— Аз ще свърша тази работа — обеща Джулия. — Казвам го, за да знаеш.

Барби кимна.

— Да, мадмоазел.

— Ти ще бъдеш мой въздухоносец. Ако аз не успея, ще се сменим.

— Няма да е зле да ми кажеш какво си наумила.

— О, нищо конкретно. Ще разчитам на интуицията и желанието си, с друго нищо не разполагам.

— Не бъди такава песимистка. Разполагаш и с две гуми, две торби за боклук и кух шпиндел.

Тя се усмихна и мръсното ѝ напрегнато лице просветна.

— Уместна забележка.

Сам кашляше, приведен над волана. После изплю нещо.

— Мили Боже, какъв отвратителен вкус само! — възкликна той.
— Побързайте.

Барби проби гумата си с ножа и веднага след това въздухът започна да излиза навън със свистене. Джулия му подаде сръчно шпиндела, сякаш беше медицинска сестра, асистираща на хирург. Барби го пъкна в дупката и видя как гумата го захапа... след това струя божествен въздух лъкна потното му лице. Не можа да се въздържи, вдиша веднъж. Този въздух беше много по-свеж и богат на кислород от онзи, който вентилаторите вкарваха през Купола. Мозъкът му се съживи и той веднага взе решение. Вместо да сложи торбата за боклук върху тръбичката, откъсна голямо парче от нея.

— Какво правиш — изкрещя Джулия.

Нямаше време да ѝ обяснява, че тя не е единственият човек, който има интуиция.

Той запуши шпиндела с парчето найлон.

— Довери ми се. Отиди при кутията и направи каквото трябва.

Тя го погледна, след това отвори вратата на хондата. Залитна, изправи се, после се спъна в една неравност и падна на колене пред

мигащата кутия. Барби я последва, мъкнейки двете гуми със себе си. Ножчето на Сам беше в джоба му. Отпусна се на колене и подаде на Джулия пробитата гума.

Джулия дръпна запушалката, вдиша — бузите ѝ се свиха, докато смучеше, — издиша настрани, после вдиша отново. По бузите ѝ се търкаляха сълзи, които проправяха чисти пътечки в мръсотията. Барби също плачеше. Не се бяха разчувствали, просто тук беше пълно с всякакви отрови. Въздухът изобщо не ставаше за дишане.

Джулия продължаваше да смуче.

— Добре — изпуктя тя, докато издишваше. — Толкова е хубав. Не мирише на риба. Прашен. — Тя вдиша още веднъж, после наклони гумата към него.

Той поклати глава и я бутна назад, въпреки че белите му дробове бяха започнали да протестират. Потупа гърдите си и посочи Джулия.

Тя вдиша дълбоко, издиша, след това пак вдиша. Барби натисна гумата, за да ѝ помогне. Чуваше как в някакъв друг свят Сам се дере от кашлица.

„Направо ще се разцепи“ — помисли си Барби. Самият той имаше чувството, че ще се разцепи, ако не подиша скоро, и когато Джулия му подаде гумата за втори път, той се наведе над импровизираната сламка и засмука силно, опитвайки се да вкара прекрасния прашен въздух дълбоко в белите си дробове. Нямаше достатъчно, вероятно никога нямаше да има достатъчно. За момент го обзе паника: „Господи, аз се давя!“ Страшно му се прииска да се спусне към микробуса, оставяйки Джулия да се оправя сама, но устоя на изкушението. Затвори очи, вдиша и се опита да намери центъра на спокойствието: „Спокойно. Бавно. Спокойно.“

Дръпна си за трети път от гумата — бавно и старателно — и сърцето му започна да забавя ритъма си. Джулия се наведе и хвана кутията от двете страни. Нищо не последва, което не изненада Барби. Джулия и преди беше докосвала кутията, така че беше „имунизирана“.

Внезапно гърбът ѝ се изви. Тя изстена. Барби ѝ подаде сламката-шпиндел, но тя не я пое. От ъгълчето на дясното ѝ око покапа кръв, а от носа ѝ изхвърча цяла струйка. По бузите ѝ се плъзгаха кървави капки.

— Какво става — провикна се Сам. Гласът му беше глух, задавен.

— Не знам. Не знам какво става.

Знаеше обаче, че Джулия ще умре, ако скоро не си поеме въздух. Измъкна шпиндела от гумата, стисна го между зъбите си и заби ножчето в другата гума. Навря шпиндела в дупката и го запуши с парче найлон.

Зачака.

10.

Сега е времето на безвремието.

Тя е в огромна бяла стая без покрив, над която се вижда странно зелено небе. Това е... какво? Игралната зала? Да, игралната зала. Тяхната игрална зала.

(Не, тя лежи на пода на естрадата.)

Тя е зряла жена.

(Не, тя е малко момиче.) Та нали сега е безвремието.

(1974 година е и пред нея е цялото време на света.)

Трябва да подиша от гумата.

(Няма да диша.)

Нещо я гледа. Нещо ужасяващо. Но тя също е ужасяваща за нещото, защото е станала по-голяма и защото е тук. Тя не трябва да е тук. Трябва да е в кутията. Все още не е опасна за него. То знае това, въпреки че е (просто дете) много малко, на предучилищна възраст. То говори:

— Ти си измислена.

— Не, истинска съм. Моля те, повярвай ми. Всички ние сме истински.

Кожената глава я гледа, въпреки че няма очи. Намръщва се. Ъгълчетата на устата му, която всъщност не е уста, се извиват надолу. И Джулия разбира, че е извадила късмет — хванала е един от тях насаме.

Обикновено се събират повече, но сега останалите ги няма, отишли са (да вечерят, да обядват, в спалните си, на училище, на разходка; няма значение къде) някъде. Ако бяха заедно, щяха да я отблъснат. Този може да я отблъсне и сам, но е любопитен.

Тя?

Да.

Момиче е.

— Моля те, пусни ни. Нека да си поживеем. Ние също сме разумни същества.

Никакъв отговор. Никакъв отговор. Никакъв отговор. След това:

— Ти не си истинска. Ти си...

Какво? Какво казва тя? Вие сте играчки, купени от магазин? Не точно, но нещо такова. Джулия си спомня мравешката ферма, която брат ѝ притежаваше, когато беше малък. Споменът идва и си отива за секунди. Нещо като играчки от магазин и като мравешка ферма. Тези сравнения са близки до истината.

— Как ще живеете, като не сте истински?

— Ние сме истински! — изкрещява тя, но Барби чува само стон.
— Истински като вас.

Тишина. Нещо с изменящо се кожено лице, стоящо в голяма бяла стая без покрив, която в същото време е и естрадата на Честърс Мил.

След това:

— Докажи ми.

— Подай ми ръката си.

— Аз нямам ръка. Аз нямам тяло. Телата не са истински. Телата са сънища.

— Тогава ми дай разума си.

Малката кожена глава не го дава. Няма да го даде.

Така че Джулия го взима.

11.

Това е мястото на нищото.

На естрадата е студено, а тя е уплашена. По-лошо, тя е... унижена? Не, нещо по-лошо от унижена. Ако знаеше думата „гавра“, тя щеше да каже: „да, те се изгавриха с мен“. Те взеха панталоните ѝ.

(А някъде другаде войници ритат голи хора в гимнастически салон. Нечий друг срам се е смесил с нейния.)

Тя плаче.

(Плаче му се, но успява да се въздържи. Сега трябва да покрият случилото се.)

Момичетата са си тръгнали, но носят ѝ още кърви — Лайла я удари и се зарече да отреже носа ѝ, ако се раздрънка; после те си тръгват, а тя лежи тук и си мисли, че сигурно е плакала доста, защото има чувството, че не само носят ѝ кърви, но и окото ѝ, освен това не ѝ достига въздух. Но на нея не ѝ пука колко кръв тече и откъде тече. Предпочита да умре от кръвозагуба на естрадата, отколкото да се прибере вкъщи само с тези глупави бебешки гащички. Предпочита да ѝ потече кръв от стотици места, само и само да не види как войникът (след това Барби се опитва да не мисли за онзи войник, но когато все пак мисли, го нарича наум „Хакермайер Хакер чудовището“) дърпа голия мъж за онова нещо (куфията), което носи на главата си, защото знае какво ще последва. Винаги се случват такива неща, когато си под Купола.

Тя вижда, че едно от момичетата се е върнало. Кайла Бевинс се е върнала. Тя стои там и гледа глупавата Джулия Шамуей, която се мислеше за много умна. Малката глупава Джулия Шамуей и нейните бебешки гащички. Дали Кайла не се е върнала да вземе останалите ѝ дрехи и да ги хвърли на покрива на естрадата, така че да се наложи тя да покрие с длани слабините си, докато се прибира гола вкъщи? Защо хората са толкова долни?

Тя затваря насълзените си очи, а когато ги отваря отново, Кайла се е променила. Сега лицето ѝ е изместено от постоянно променящ се

кожен шлем, от който не лъха нито състрадание, нито любов, нито дори омраза.

Само... интерес. Да, интерес. Какво ще направи, когато аз направя... това?

Джулия Шамуей не струва пет пари. Тя е нищо; намери най-малкото от най-малкото, после погледни под него и ще видиш пълзящата буболечка Шамуей. Тя е и гол затворник, жалък затворник, останал само по развиваща се куфия, който си мисли за прекрасния ароматен хляб, приготвян от жена му. Тя е котка с горяща опашка; мравка под микроскоп; муха, чиито крила ще бъдат отскубнати от любопитен третокласник; играчка на отегчени деца без тела, в чиито крака е цялата вселена. Тя е Барби, тя е умиращият в микробуса на Линда Евърет Сам, тя е умиращият до обгорената преграда Оли, тя е тъгуващата за мъртвия си син Алва Дрейк.

Но най-вече е момиченце, което се е свило върху напуканите дъски на естрадата; момиченце, което е било наказано заради невинното си високомерие; момиченце, което е направило грешката да си помисли, че е голямо, че от него нещо зависи и че светът е грижовен, въпреки че светът всъщност е огромен мъртъв локомотив, който има двигател, но не и фарове.

С цялото си сърце, с целия си разум и с цялата си душа тя изкрещява:

— Позволи ни да живеем! Умолявам те!

За секунда тя е кожена глава, стояща в бялата стая; тя е момичето, което (по някакви неразбираеми за нея причини) се е върнало на естрадата. За една ужасяваща секунда Джулия е извършителят, а не жертвата. Тя дори е войникът с пистолета, Хакер чудовището, което Барбара все още не може да изхвърли от съзнанието си.

Тя е само себе си отново.

Гледа нагоре към Кайла Бевинс.

Кайла Бевинс е от бедно семейство. Баща ѝ реже дърва в ТР-90 и пие във „Фрешис Пъб“ (който след време ще се превърне в „Дипърс“). Майка ѝ има голям розов белег на бузата, поради което децата я наричат Черешово лице или Ягодова глава. Кайла няма хубави дрехи. Днес тя носи стар кафяв пуловер, стара карирана пола, протъркани мокасини и раздърпани в горния край бели чорапи. Едното ѝ коляно е

ожулено; или е паднала сама, или някой я е бутнал на игрището. Да, това е Кайла Бевинс, но лицето ѝ е кожено. И въпреки че то непрекъснато се изменя, дори и за момент не заприличва на човешко.

Джулия си мисли: „Мравката ще види това, ако погледне нагоре към лупата, която държи детето.“

— Кайла, моля те! Моля те! Ние сме живи!

Кайла я поглежда, но не предприема нищо. След това скръства ръце пред гърдите си — в това видение ръцете ѝ са човешки — и издърпва пуловера над главата си. Когато заговаря, в гласа ѝ не се долавя нищо друго освен съжаление.

Тя казва...

12.

Джулия отхвърча от кутията, сякаш я беше пернала огромна ръка. Въздухът, който беше задържала в гърдите си, излезе навън. Преди да успее да си поеме отново дъх, Барби я сграбчи за рамото, отпуши шпиндела и го набуца в устата ѝ. Надяваше се, че не е порязал езика ѝ и не е продупчил небцето ѝ. Не биваше да я оставя да диша отровния въздух, защото както беше зажадняла за кислород, можеше да получи конвулсии или направо да умре.

Въпреки че изглеждаше отнесена, Джулия като че ли го разбра. Не опита да се съпротивлява, сграбчи с две ръце гумата на приуса и засмука трескаво шпиндела. Тялото ѝ трептеше като лист.

Сам най-накрая беше престанал да кашля, но пък се беше появил друг звук. Джулия също го чу. Тя вдиша още една голяма глътка въздух и погледна нагоре; очите ѝ заплашваха да изскочат от орбитите си.

Лаеше куче. Хорас вероятно, под Купола вече нямаше друго куче. Той...

Барби стисна силно ръката ѝ, сякаш се опитваше да я счупи. На лицето му беше изписано изумление.

Кутията със странния символ се беше издигнала на един метър над земята.

13.

Хорас пръв усети свежия въздух, защото беше най-нисък. Започна да лае. После и Джо го усети — стряскащо студен ветреца лъхна потния му гръб. Беше се облегал на Купола, който се движеше. Повдигаше се. Нори дремеше, заровила зачервеното си лице в гърдите на Джо, когато Джо видя как кичур от мръсната ѝ сплъстена коса затрептя. Тя отвори очи.

— Какво? Джоуи, какво става?

Джо знаеше какво става, но не ѝ отговори, защото си беше глътнал езика от изненада. Чувстваше как нещо хладно се плъзга по гръба му.

Хорас вече лаеше като полудял. Беше се прегърбил и душеше земята. Обикновено правеше така, когато му се играеше, но сега случаят беше друг. Пъхна муцуната си под вдигация се Купол и подуши свежия студен и сладък въздух.

Рай.

14.

Редник Клинт Еймс дремеше до южния край на Купола. Беше седнал с кръстосани крака на тревата до шосе 119 и се беше завил с одеяло като индианец. Въздухът внезапно притъмня, сякаш кошмарът, който го тормозеше, беше приел физическа форма. Закашля се и се събуди.

По камуфлажната му униформа се стелеха сажди.

Откъде се беше появило това, по дяволите? Само вътре гореше.

След това видя. Куполът се вдигаше като гигантска врата на гараж. Беше невъзможно — всички знаеха, че стената му е вкопана дълбоко в земята, — но се случваше.

Еймс не се поколеба. Запълзя напред, стигна до Оли Динсмор и го хвана за ръцете. Вдигащият се Купол одраска гърба му и той си помисли: „Ако се спусне, ще ме пререже на две.“ След това се зае да издърпа момчето.

За момент му се стори, че дърпа труп.

— Не! — изкрещя той. Занесе момчето до един от ревящите вентилатори. — Да не си посмяло да умреш, краварче!

Оли се закашля, след това се извърна настрани и повърна немощно. Еймс продължаваше да го държи. Другите, предвождани от сержант Гро, се затичаха към тях, надавайки ликуващи викове.

Оли повърна отново.

— Не ме наричай краварче — прошепна той.

— Извикайте линейка! — изрева Еймс. — Трябва да дойде линейка!

— Не, ще го закараме в болницата с хеликоптера — каза Гро. — Качвал ли си се на хеликоптер, момко?

Оли го погледна с премрежен поглед и поклати глава. След това повърна върху обувките на сержант Гро.

Сияещият Гро стисна мръсната ръка на Оли.

— Добре дошъл в Съединените щати, синко. Добре дошъл в нашия свят.

Оли обви ръката си около врата на Еймс. Разбираше, че всеки момент ще припадне. Опита се да му благодари, но не успя. Последното нещо, което усети, преди тъмнината да го обгърне отново, беше целувката по бузата, с която го дари войникът с южняшкия акцент.

15.

Хорас пръв излезе отвън. Спусна се право към полковник Кокс и започна да танцува около краката му. Коргито нямаше опашка, но ако имаше, тя щеше да се размахва бясно.

— Дяволите да ме вземат — каза Кокс. Вдигна кучето, което веднага започна да ближе лицето му.

Оцелелите стояха от вътрешната страна (на земята се беше появила линия, която разделяше посивялата от наситенозелената трева); все още не можеха да повярват, че това е истина. Ръсти, Линда, дъщерите им; Джо Макклаци и Нори Калвърт, застанали между майките си. Джини, Джина Буфалино и Хариет Бигълоу, които се бяха прегърнали. Туич беше подхванал сестра си Роуз, която плачеше, притиснала Литъл Уолтър към гърдите си. Пайпър, Джаки и Лиза се държаха за ръце. Пит Фрийман и Тони Гуей стояха зад тях. Алва Дрейк се беше подпряла за Роми Бърпи, който носеше Алис Епълтън на ръце.

Те гледаха как мръсната стена на Купола се издига бързо нагоре. Есенната премяна на дърветата от другата страна беше чудно красива.

Свежият ветрец повдигаше косите им и сушеше потта по кожата им.

— Досега сякаш гледахме през опушено стъкло — каза Пайпър Либи. Тя плачеше. — Но сега всичко е съвсем ясно.

Хорас изскочи от ръцете на полковник Кокс и започна да прави осморки по тревата. Лаеше, душеше и се опитваше да напикае всичко.

Оцелелите гледаха с невярващи очи яркосиньото небе, което красеше този неделен следобед. Мръсната преграда, зад която допреди малко бяха затворени, продължаваше да се издига нагоре; придвижваше се все по-бързо и се смаляваше, превръщайки се накрая в дълго тире, изпъкващо на фона на синьото небе.

Една птица прелетя над опърлената земя. Алис Епълтън, която все още беше в ръцете на Роми, вдигна глава, погледна към нея и се засмя.

16.

Барби и Джулия, които продължаваха да стоят на колене, дишаха един след друг от шпиндела и гледаха как кутията започва отново да се издига. Отначало се издигаше бавно, като за момент се задържа на около двайсет метра височина, сякаш се колебаеше. След това се изстреля като куршум нагоре и вече беше невъзможно да бъде проследена с поглед. Куполът или летеше сам, или някой го издърпваше.

„Кутията“ — помисли си Барби. Тя го привлича към себе си, както магнит привлича железни стружки.

Към тях се спусна ветрец. Барби виждаше как той разклаща тревите. Побутна Джулия по рамото и посочи на север. Небето вече не беше сиво, а синьо, толкова яркосиньо, че чак го заболяха очите, като го гледаше. Контурите на дърветата вече не изглеждаха размазани.

Джулия вдигна глава от шпиндела и си пое въздух.

— Не смятам, че идеята е много доб... — започна Барби и тогава вятърът достигна до тях. Нежен като ласка на любовник, той повдигна косата на Джулия и започна да суши потта, избила по мръсното лице на Барби.

Джулия отново се закашля. Той я потупа по гърба, като в същото време вдиша първата си глътка от новия въздух, който все още мирише и дразнеше гърлото му, но определено беше доста добър. Отровните газове тръгнаха на юг, изблъскани от свежия въздух, нахлуващ откъм ТР-90. Втората глътка беше хубава, третата — чудесна, четвъртата — дар божи.

Или дар от момичето с кожената глава.

Барби и Джулия се прегърнаха до черната квадратна следа, която беше оставила кутията. Там никога нямаше да порасне дори стръкче трева.

17.

— Сам! — изкрещя Джулия. — Трябва да измъкнем Сам!

Покашляйки, те се спуснаха към хондата. Сам се беше отпуснал върху волана, очите му бяха отворени, а гърдите му се надигаха с мъка. Долната част на лицето му беше окървавена. Когато дръпна възрастния мъж назад, Барби видя, че ризата му вече не е синя, а пурпурна.

— Ще можеш ли да го носиш? — попита Джулия. — Ще можеш ли да го занесеш при войниците?

Макар да осъзнаваше, че ще му е много трудно, Барби каза:

— Ще опитам.

— Недей — прошепна Сам. Вдигна очи и ги погледна. — Твърде много боли. — При всяка дума от устата му прокапваше кръв. — Справихте ли се?

— Джулия се справи — отговори Барби. — Нямам представа как, но успя.

— С помощта на човека от гимнастическия салон — каза тя. — Онзи, когото Хакер чудовището застреля.

Челюстта на Барби увисна, но тя не забеляза това. Прегърна Сам и го целуна по бузите.

— Ти също се справи, Сам. Докара ни тук и видя лежащото на естрадата момиченце.

— Ти не беше момиченце в съня ми — поправи я Сам. — Беше възрастна.

— Момиченцето все още е тук. — Джулия докосна гърдите си. — Все още е тук. Живо е.

— Помогнете ми да изляза от микробуса — прошепна Сам. — Искам да поема свеж въздух, преди да умра.

— Ти няма да...

— Тихо, жено. И двамата знаем истината.

Те го подхванаха, измъкнаха го внимателно отвън и го положиха на земята.

— Как мирише само! — каза той. — Мили Боже! — Той си пое дълбоко въздух, след това изкашля струйка кръв.

— Усещам ухание на орлови нокти.

— Аз също — отговори тя и приглади косата му. Той постави ръката си върху нейната.

— Те... те разкаяха ли се?

— Беше сама. Ако и другите бяха там, нищо нямаше да се получи. Човек трудно може да се пребори с озверяла тълпа. Не, тя не се разкай. Съжали ни, но не се разкай.

— Не е едно и също, нали? — прошепна възрастният мъж.

— Не. Не е.

— Само силните хора проявяват милост — каза той и въздъхна.
— Аз мога само да се кая. Алкохолът беше виновен за това, което направих, но аз продължавам да се разкайвам. Де да можех да върна времето назад.

— Каквото и да си направил, вече си изкупил вината си — успокои го Барби и стисна ръката му. Годежният пръстен изглеждаше твърде голям за безименния му пръст.

Сам го погледна с бледосините си очи и се опита да се усмихне.

— Може и... да си прав. Но тогава ми беше приятно. Не мисля, че такова нещо може да се изкупи... — Той отново се закашля и от беззъбата му уста изхвърчаха кървави пръски.

— Спри! — настоя Джулия. — Не говори. — Бяха коленичили от двете му страни. Тя погледна Барби. — Не трябва да го местим. Има вътрешно разкъсване. Ще потърсим помощ.

— О, небето! — прошепна Сам Вердро.

Това бяха последните му думи. Той въздъхна и гърдите му се отпуснаха. Повече не се надигнаха. Барби посегна да затвори очите на Сам, но Джулия хвана ръката му.

— Нека да гледа — каза тя. — Мъртъв или не, нека да гледа.

Поседяха известно време край него. После зачурулика птичка. Хорас продължаваше да лае.

— Смятам да отида при кучето си — рече Джулия.

— Да. Микробусът?

Тя поклати глава.

— Хайде да повървим пеш. Само километър е дотам, мисля, че можем да се справим.

Той ѝ помогна да се изправи.

— Да видим дали ще се справим.

18.

Докато вървяха по буренясалия път, хванати за ръце, тя му разказа за приключенията си в кутията. Така се изрази, „приключенията в кутията“.

— Значи — подхвана той, когато тя приключи — ти й разказа на какви ужасни неща сме способни, по-скоро й показа, а тя въпреки това ни пусна.

— Те са наясно с ужасиите.

— Онова убийство във Фалуджа е най-ужасният ми спомен. Така е, защото... — Той си припомни как се беше изразила Джулия. — Аз бях извършителят, а не жертвата.

— Нищо не си направил. Онзи другият го е убил.

— Няма значение — каза Барби. — Нищо няма да съживи човека.

— Какво щеше да стане, ако бяхте двама или трима? Ами ако ти беше сам с него?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава виновна е съдбата. Или Господ. Или вселената. Спри да се самобичуваш.

Той обаче вероятно никога нямаше да спре да се самообвинява, въпреки че беше разбрал какво имаше предвид Сам. Винаги има полза човек да се покае, когато е сгрешил, но с нищо не може да се изкупи радостта от причиняването на злини, независимо дали става въпрос за горене на мравки или застрелване на затворници.

Той не се беше радвал тогава. В това отношение беше невинен, което беше добре.

Към тях тичаха войници. Вероятно само още минутка щяха да са сами. Най-много две.

Той спря и стисна ръцете й.

— Обичам те заради това, което направи, Джулия.

— Зная — отговори спокойно тя.

— Прояви изключителна смелост.

— Прощаваш ли ми, че откраднах спомените ти? Не беше нарочно, така се получи.

— Прощавам ти, разбира се.

Войниците вече бяха близо. Кокс също тичаше с тях, следван по петите от Хорас. Кокс скоро щеше да дойде при тях и да попита как е Кен; и чрез този въпрос светът отново щеше да ги приобщи към себе си. Барби погледна синьото небе и си пое дълбоко въздух.

— Не мога да повярвам, че се махна.

— Дали ще се върне някога, как мислиш?

— Може би ще бъде преместен на друга планета. Тези деца ще пораснат и ще напуснат игралната зала, но кутията ще остане. Ще я намерят други деца. Рано или късно пак ще се пролее кръв.

— Това е ужасно.

— Може би. Знаеш ли какво казваше майка ми?

— Не, какво?

— Колкото по-тъмна е нощта, толкова по-светъл е денят.

Джулия се засмя. Смехът ѝ беше звънлив, прекрасен.

— Какво ти каза накрая момичето с кожената глава? — попита той. — Побързай, защото идват; това трябва да си остане между нас.

Тя се изненада, че той не знае.

— Същото, каквото каза Кайла. Облечи го, ще прилича на рокля.

— Говорила е за кафявия пуловер?

Тя отново пое ръката му.

— Не, за живота ни. Жалкия ни животец.

Той се замисли.

— Щом ти го е дала, да го облечем.

Джулия посочи напред.

— Виж кой идва!

Хорас я беше забелязал. Той започна да слаломира между тичащите мъже. Когато ги подмина, се сниши към земята и включи на четвърта предавка. Муцуната се беше извила в ухилена гримаса, а ушите му бяха прилепнали към главата. Сянката му се плъзгаше по почернялата от саждите трева. Джулия коленичи и протегна ръце.

— Ела при мама, миличък! — провикна се тя.

Той подскочи. Тя го хвана и падна по гръб, смеейки се заразително. Барби ѝ помогна да се изправи на крака.

Заедно пресякоха черната линия, оставена от Купола. Носеха само това, което им беше подарено — живота си.

„Съжалението не е любов“ — помисли си Барби... но дете, което дава дреха на голия, прави стъпка в правилната посока.

22 ноември 2007 — 14 март 2009

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За пръв път се захванах със съчиняването на „Под купола“ през 1976, но подвих опашка след две седмици труд, възлизащи на едва двайсет и седем страници. През онзи ден на 2007, когато реших пак да опитам, ръкописът беше безвъзвратно загубен, обаче помнех почти дословно първата глава „Самолетът и мармотът“, затова не се затрудних да я напиша отново.

Само че възникна друго затруднение, и то не от прекалено големия брой на героите — харесвам романите, населени с много хора, а от техническо естество (в буквалния смисъл), най-вече екологичните и метеорологичните последствия от Купола. Фактът, че тъкмо тези проблеми ми се струваха толкова фатални, ме накара да се почувствам като страхливец... и мързеливец, обаче изпитвах ужас да не се издъня. Затова се захванах с нещо друго, но идеята за Купола остана загнездена в ума ми.

През годините, изменинали оттогава, моят добър приятел Ръс Дор, медик от Бриджтън, Мейн, ми помогна с медицинските термини в много мои книги, най-вече в „Сблъсък“. В края на лятото на 2007 го попитах дали ще поеме по-трудната роля на главен консултант за доста обемист роман, озаглавен „Под купола“. Той се съгласи и мисля, че благодарение на него не съм сгафил в техническите подробности. Ръс направи проучвания за ракетите, направлявани с компютър, метамфетамините, преносимите генератори, радиацията, напредъка в технологията на мобилните телефони и какво ли още не. Той измисли саморъчния „антирадиационен костюм“ на Ръсти Евърет, пак той се досети, че човек може да оцелее — поне известно време, като вдишва въздуха от автомобилна гума. Допуснали ли сме грешки? Положително. Само че повечето ще се окажат мои или защото не съм разбрал, или понеже съм изтълкувал неправилно някои негови отговори.

Първи прочетоха романа съпругата ми Табита и снаха ми Лианора Легранд. И двете бяха безпощадни, човечни и

добронамерени.

Нан Грѐм редактира книгата и превърна първоначалния динозавър в звяр със значително по-скромни размери; всяка страница от ръкописа беше дамгосана с нейния почерк. Безкрайно съм й признателен за всички дни, през които ставаше в шест сутринта и грабваше молива. Опитал се бях да напиша книга, сравнима с натискане на педала до дупка. Нан го разбра и при всяко мое разколебаване настъпваше крака ми и крещеше (в полетата на ръкописа, както им е обичай на редакторите): „Дай газ, Стив! Дай газ!“

Сурендра Пател, на когото е посветен романът, цели трийсет години ми беше верен приятел и неизчерпаем източник на подкрепа. През юни 2008 ми съобщиха, че е починал от инфаркт. Седнах на стъпалата пред кабинета си и дълго плаках. После пак се захванах с писането. Знаех, че тъкмо това би очаквал.

А на теб, Верни читателю, благодаря, задето прочете този роман. Ако си се забавлявал колкото мен, значи и двамата сме спечелили.

С. К.

Издание:

Стивън Кинг. Под купола. Том II

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

Дизайн: Димитър Стоянов — Димо, 2010

ИК „Плеяда“, София, 2010

ISBN: 978-954-409-307-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.